

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СВАТБАТА

Превод от английски: Мария Борисова, 2003

chitanka.info

*На Бийти,
моята първа и много обичана булка! Дано бъдеш
винаги щастлива!*

С цялото си сърце и любов!

Д. С.

ГЛАВА 1.

Отпуснала глава на облегалката на тъмносиния си мерцедес 300, Алегра Стайнбърг бавно напредваше сред движението по магистрала Санта Моника, което пълзеше напред със скоростта на охлюв. Ако продължаваше все така, пътуването щеше да отнеме цяла вечност. Не че Алегра имаше никакви конкретни планове, но това киснене на сред натовареното улично движение винаги ѝ се бе струвало невероятно загуба на време.

Тя протегна дългите си крака, пусна радиото и се усмихна, когато оттам прозвуча най-новата песен на Брам Морисън. Той беше сред клиентите ѝ в юридическата кантора. Алегра го представляваше от малко повече от година и той бе един от няколкото ѝ важни клиенти. На двадесет и девет години, възпитаничка на юридическия факултет в Йейл, тя беше младши съдружник във „Фиш, Херцог и Фриймън“. Това бе една от най-реномираните юридически фирми в Ел Ей^[1], а Алегра винаги бе проявявала специален интерес към юридическите услуги в областта на развлекателната индустрия.

Много преди да постъпи във фирмата, Алегра бе разбрала, че иска да се занимава с право. Само за един кратък период от време, след като бе прекарала две лета в Ню Хейвън непосредствено след първите ѝ две години в Йейл, тя бе допуснала, че може да пожелае да стане актриса. Подобно решение не би изненадало никого от семейството ѝ, но това съвсем не означаваше, че родителите ѝ биха го посрещнали със задоволство.

Майка ѝ, Блеър Скот, вече девет години бе автор и продуцент на едно от най-успешните телевизионни предавания. То бе комедийно шоу, умерено съчетано с по-сериозни сюжети и късчета от ежедневните човешки драми. През седем от деветте години на съществуването си предаването неизменно бе поддържало най-високия възможен телевизионен рейтинг и бе донесло на майка ѝ седем заслужени награди Еми. Баща ѝ, Саймън Стайнбърг, беше известен филмов продуцент, създал някои от най-гледаните филми на Холивуд.

През годините бе спечелил три награди на Академията за филмово изкуство и се бе превърнал в легенда с огромните приходи, които филмите му неизменно носеха. Много по-важен обаче бе фактът, че той притежаваше някои от най-рядко срещаните в Холивуд достойнства — беше приятен мъж, джентълмен и изключително почтен човек.

Той и Блеър бяха една от най-необичайните и най-уважавани семейни двойки в Холивуд. Работеха упорито, но имаха и истинско семейство, на което посвещаваха голяма част от времето си.

Алегра имаше седемнадесетгодишна сестра, Саманта, която наричаха Сам и която беше в последния гимназиален клас. Работеше и като модел и за разлика от Алегра, наистина искаше да стане актриса.

Единствено брат им, Скот, студент в Станфорд, като че ли напълно бе успял да се откъсне от света на шоубизнеса. През целия си съзнателен живот бе искал да стане лекар и в момента следваше медицина. Холивуд и магията на киното нямаха никакво влияние над Скот Стайнбърг.

През своите двадесет години Скот бе видял достатъчно от шоубизнеса. Искрено вярваше, че желанието на Алегра да се занимава с право на развлекателната индустрия е истинска лудост. Той не желаше да прекара живота си в тревоги за приходи, печалби и рейтинги. Искаше да специализира спортна медицина и да стане хирург-ортопед. Престижна, разумна и напълно земна професия. Да намества и оперира счупени кости. Нагледал се бе на драмите и агониите, преживявани от останалите членове на семейството му, които непрекъснато се занимаваха с разглезени и безотговорни звезди, ненадеждни актьори, непочтени разпространители, които изчезваха след шест месеца с приходите от филма, и ексцентрични инвеститори. В работата им несъмнено имаше и немало успехи и възходи и те като че ли наистина обичаха онова, с което се занимаваха. Майка му получаваше неописуемо удовлетворение от нейното шоу, а баща му бе продуцирал няколко наистина велики филма. На Алегра ѝ харесваше да бъде адвокат на звездите, а пък Сам искрено желаше да стане актриса. Скот обаче не искаше нищо подобно.

Алегра се усмихна на себе си, замислена за брат си, и се заслуша отново в песента на Брам. Дори и Скот бе останал впечатлен от факта, че Брам е един от клиентите ѝ. Той беше герой. Алегра никога не

съобщаваше имената на клиентите си, но самият Брам бе споменал своя адвокат в едно специално интервю на Барбара Уолтърз. Кармен Конърз, русият сексимвол на десетилетието, възприемана като новата Мерилин Монро, също бе клиентка на Алегра.

Двадесет и три годишното момиче бе родом от някакво градче в Орегон с размерите на носна кърпичка и беше ревностна християнка. Звездата ѝ бе изгряла като певица, но напоследък бе заснела и два филма, с които бе доказала, че е изключително талантива актриса. От калифорнийската актьорска гилдия я бяха насочили към тяхната кантора, а един от старши съдружниците я бе представил на Алегра. Двете млади жени изпитаха мигновена симпатия една към друга и сега Кармен беше нейното най-ново бебе. Даже и в буквалния смисъл понякога, но Алегра нямаше нищо против.

За разлика от Брам, който приближаваше четиридесетте и вече двадесет години се занимаваше с музика, Кармен все още бе сравнително нова в Холивуд и като че ли непрестанно бе затрупана от проблеми. Неприятности с приятели — мъже, влюбени в нея, макар тя да настояваше, че почти не ги познава, проблеми с досадни почитатели, критици, фризьори, таблоидни издания, папараци, агенти, желаещи да я представляват. Тя изобщо не знаеше как да се справя с тях, в резултат на което звънеше на Алегра по всяко време на денонощието, като обикновено обажданията ѝ започваха около два сутринта. Младата хубавица често страдаше от кошмарни страхове нощем, изпитваше непрекъснат ужас, че някой ще проникне в дома ѝ и ще я нарани.

Алегра бе успяла да сложи под контрол страховете ѝ, като бе прибегнала до услугите на охранителна компания, която патрулираше край къщата ѝ по цяла нощ. Освен това ѝ бе осигурила абсолютно надеждна и модерна алармена система, както и две страховити кучета пазачи. И двете бяха ротвайлери и Кармен изпитваше страх от тях, но това същото важеше и за всеки натрапник, който би опитал да я обезпокои. Въпреки всичките тези мерки обаче Кармен продължаваше да се обажда на Алегра посред нощ само за да ѝ разкаже за проблемите си на снимачната площадка или просто да потърси съчувствие и утеха. Алегра нямаше нищо против; отдавна бе свикнала с това. Приятелите ѝ обаче ѝ натякваха, че освен адвокат, тя е и бавачка на клиентите си. Само че Алегра съзнаваше, че това е част от работата ѝ. Наблюдавала

бе проблемите, които родителите ѝ срещаха със звездите, с които работеха, и вече нищо не можеше да я изненада.

Въпреки всичко ѝ харесваше да се занимава с право, а работата ѝ в сферата на развлекателния бизнес ѝ носеше огромно удовлетворение.

Докато седеше в колата и чакаше колоната пред нея да помръдне отново, Алегра натисна друго копче на радиото и се замисли за Брандън. Колите пред нея леко се раздвижиха. Понякога ѝ беше нужен цял час, за да измине десетте мили до дома си след среща с някой клиент, но тя бе свикнала и с това. Обичаше живота в Ел Ей и през повечето време не обръщаше чак такова внимание на натовареното движение. Беше пуснала подвижния гюрк на колата си в топлия януарски следобед и дългата ѝ руса коса блестеше, огряна от последните лъчи на зимното слънце. Времето беше прекрасно — един от онези неповторими южнокалифорнийски дни, за които бе копняла през седемте дълги години на следването си в Йейл, първо в колежа, а след това в юридическия факултет.

След като завършиха гимназията в Бевърли Хилз, повечето ѝ приятели се записаха в университета на Лос Анджелис, но бащата на Алегра бе настоял тя да замине за Харвард. Алегра предпочете Йейл, но нито за миг не се изкуши да остане на изток след дипломирането си. Целият ѝ живот бе свързан с Калифорния.

Отново набра скорост и се замисли дали да не се обади на Брандън в кантората, но след това реши да изчака докато се прибере у дома. Понякога на път за къщи Алегра провеждаше някои неотложни служебни разговори, но сега искаше да се прибере и да си почине няколко минути, преди да позвъни на Брандън. И той, също като нея, работеше по цял ден, а понякога и вечер, за да се срещне с клиентите, на които им предстоеше явяване в съда на следващия ден, или за да проведе консултации с други адвокати или съдии. Брандън работеше като защитник и специализираше в престъпления на белите якички — най-често федерални нарушения, свързани с банкови измами, незаконни присвоявания и изнудване. Наричаше работата си *истинското право* и лековато заявяваше, че то няма нищо общо с онова, с което се занимава Алегра. Но дори и тя беше съгласна, че неговата работа бе съвършено различна от нейната адвокатска практика. Дватамата не си приличаха и като индивидуалност — Брандън беше много по-сдържан и сериозен, възгледите му за живота бяха

твърде крайни и той ревностно ги отстояваше. Връзката им продължаваше вече две години и през това време близките на Алегра неведнъж бяха изтъквали, че Брандън Едуардс няма никакво чувство за хумор. За членовете на собственото ѝ семейство това определено бе недостатък на характера му, защото всички те понякога можеха да се държат твърде скандално и безотговорно.

Брандън обаче притежаваше много достойнства, които Алегра обичаше — общия им интерес към правото, неговата сериозност и надеждност. Освен това ѝ харесваше фактът, че той има семейство. Брандън се бе оженил преди десет години за момиче, с което се запознал в юридическия факултет. Двамата учили в Бъркли и Джоани забременяла. Той бил принуден да се ожени за нея и, по собствените му думи, все още не можеше да се примири напълно с този факт. Но дори и сега, след десет години брак и две деца, тя все още бе твърде свързана с него. Брандън обаче често говореше за това колко непоносим е бил бракът му с нея, колко ограничен се е чувствал и колко трудно понесъл принудителната си женитба, наложена от бременността ѝ.

Джоани родила две момичета и след дипломирането си Брандън постъпил на работа в най-консервативната юридическа кантора в Сан Франциско. Съвсем случайно бил преместен във филиала на кантората в Ел Ей и то непосредствено след като двамата с Джоани се споразумели да се разделят за известно време.

Запознаха се с Алегра още на третата седмица след пристигането му в града и вече две години излизаха заедно. Тя го обичаше, обичаше и децата му. Джоани не позволяваше те да посещават баща си в Ел Ей и поради това Брандън често ходеше до Сан Франциско, за да ги вижда. Алегра го придружаваше винаги когато можеше.

Единственият проблем бе, че през изминалите две години Джоани така и не бе успяла да си намери работа, защото смяташе, че отсъствието ѝ от дома ще се отрази твърде зле на момичетата. В резултат на което бе напълно зависима от Брандън. Освен това двамата водеха безконечни спорове за къщата и за апартамента им край езерото Тахо. Всъщност през двете години не бяха постигнали никакво съгласие, все още не бяха подали молба за развод, а за финансово споразумение не можеше и дума да става. Алегра го дразнеше на тази тема от време на време, изтъквайки, че не е никакъв адвокат, щом не

може да принуди съпругата си да подпише един обикновен договор. Едновременно с това обаче не ѝ се искаше да го притиска. За момента не се очертаваха никакви перспективи пред връзката им — двамата се чувстваха удобно заедно, но нямаха общо бъдеще, докато не бъдат разрешени проблемите с Джоани.

Замислена за Брандън, тя излезе на отбивката за Бевърли Хилз и се зачуди дали той ще е в настроение да излязат заедно на вечеря. Знаеше, че Брандън се подготвя за процес, което най-вероятно означаваше, че ще му се наложи да работи до късно вечерта. Но тя нямаше никакво право да се оплаква. И на нея ѝ се бе налагало да работи често през нощта, макар ѝ не върху предстоящ съдебен процес. Нейните клиенти бяха писатели, продуценти, режисьори, актьори и актриси и тя вършеше всичко от тяхно име — от сключване на договорите до написване на завещанията им. Алегра преговаряше от името на своите клиенти, управляваше парите, уреждаше разводите им. Най-голям интерес проявяваше към юридическия и законов аспект на дейността си, но знаеше по-добре от всеки друг юрист, че адвокатът на известните клиенти, или поне на онези, занимаващи се с шоубизнес, трябва да се постарее да обхване цялото многообразие на обърканите им житейски съдби, вместо да се ограничава само с творческите им договори. Имаше обаче моменти, в които Брандън като че ли не проумяваше това. За него развлекателната индустрия си оставаше истинска загадка, макар Алегра неведнъж да се бе опитвала да му разясни законите ѝ. Той обаче неизменно заявяваше, че предпочита да практикува право с и от името на нормални хора и при обстоятелства, които разбира напълно — например в съдебната зала на федералния съд. На тридесет и шест години се надяваше един ден да стане федерален съдия и за момента това изглеждаше напълно изпълнимо желание.

Телефонът в колата извънтя тъкмо когато Алегра взимаше един завой. За момент изпита надежда, че може да е Брандън, но не беше той. Обаждаше се секретарката ѝ, Алис. Тя работеше във фирмата от петнадесет години и беше незаменима помощница на Алегра. Демонстрираше изключително здрав разум, остър ум и вроден майчински усет, който ѝ помагаше да се справи и с най-сприхавите им клиенти.

— Здравсти, Алис, какво става? — попита Алегра, без да сваля очи от пътя. После включи високоговорителя на телефона.

— Току-що позвъни Кармен Конърз. Реших, че ще е добре да те информирам веднага. Кармен е много разстроена. Снимката ѝ е на корицата на Чатър.

Ставаше дума за един от най-злонамерените таблоиди в града, който се заяждаше с Кармен вече месеци наред въпреки многократните предупреждения и заплахи от страна на Алегра. Журналистите обаче си разбираха от занаята и знаеха докъде се простират правата им. Всичките им материали бяха точно премерени, така че да не се стига до съд за клевета.

— Сега пък какво са измислили? — намръщено попита Алегра, докато бързо се приближаваше към малката къщичка, която бе купила с помощта на родителите си непосредствено след дипломирането си от юридическия факултет. Впоследствие им бе изплатила вложената от тях сума, но и до днес много обичаше малката къщичка, сгущена встрани от Дохъни.

— В статията се говори нещо за оргия с един от лекарите ѝ. Струва ми се, че става дума за пластичния ѝ хирург. — Бедничката Кармен бе проявила глупостта да излезе веднъж с него. Вечеряли в Чейсънс и, ако можеше да се вярва на онова, което бе споделила с Алегра, двамата не само че не стигнали до сексоргия, но дори и не преспали заедно.

— О, за бога! — промърмори Алегра и ядосано сви по алеята към къщата ѝ. — Разполагаш ли с брой от списанието?

— Ще си купя едно на път за вкъщи. Искаш ли да мина да ти го донеса?

— Няма нужда. Ще го разгледам утре. Вече съм си у дома. Веднага ще позвъня на Кармен. Благодаря ти, че се обади. Има ли още нещо?

— Майка ти позвъни. Искаше да знае дали ще можеш да отидеш на вечеря в петък и освен това искаше да се увери, че ще присъстваш на церемонията по връчването на Златните глобуси в събота. Изрази надежда, че ще си там.

— Разбира се. — Алегра се усмихна. Продължаваше да седи в спрялата кола и да разговаря с Алис по телефона. — И тя го знае.

Тази година и двамата ѝ родители бяха номинирани и тя за нищо на света не би пропуснала това събитие. Още преди Коледа, преди повече от месец, бе поканила Брандън да я придружи на церемонията.

— Струва ми се, че тя просто иска да е сигурна, че ще отидеш.

— Ще ѝ се обадя и на нея. Това ли е всичко?

— Да.

Беше шест и петнадесет. Алегра бе излязла от офиса в пет и половина, което беше необичайно рано за нея. Тя взе куфарчето си, заключи колата и забърза към къщата. Влезе вътре и захвърли куфарчето на канапето. Домът ѝ се стори тъмен и празен. Запали всички лампи и влезе в кухнята.

От прозореца се откриваше изумителна гледка към града. Навън вече се бе здрачило и светлините проблясваха в мрака като диаманти. Алегра си отвори бутилка Еввиан и се зае да прегледа пощата си. Няколко сметки, писмо от Джесика Фарнсуърт, стара приятелка от училище, купчина каталози, камара рекламни брошури и картичка от друга приятелка, Нанси Тауърз, която караше ски в Сент Мориц. Алегра изхвърли по-голямата част от пощата, отпи глътка минерална вода, забеляза маратонките на Брандън и се усмихна. Къщата винаги изглеждаше по-обитаема, когато той оставяше някои от вещите си в нея. Имаше собствен апартамент, но прекарваше доста време в нейния дом. Обичаше да бъде с нея и често ѝ го повтаряше, но също така категорично подчертаваше, че все още не е готов за пълно обвързване с нея. Бракът се бе оказал твърде травмиращо и ограничаващо свободата му преживяване. Боеше се да не допусне още една грешка и вероятно поради тази причина толкова дълго протакаше развода с Джоани. Но Алегра, така или иначе, имаше всичко, което желаше. Беше заявила това пред своя психотерапевт, а също така и пред родителите си. Самата тя беше само на двадесет и девет години и изобщо не бързаше да се жени.

Алегра остави пощата настрана, отметна назад дългата си руса коса и натисна копчето на телефонния секретар, за да прослуша съобщенията. След това се настани на едно високо столче пред кухненския плот.

Кухнята ѝ беше безупречно чиста и целият интериор бе изпълнен от бял мрамор и черен гранит. Подът бе застлан с шахматно наредени

черни и бели плочки и тя разсеяно се загледа в тях, докато слушаше съобщенията.

Както и можеше да се очаква, първото бе от Кармен, която като че ли говореше през сълзи. Избърбори нещо неразбираемо за статията, за това колко несправедливи били журналистите и колко разстроена била баба ѝ от публикацията. Тя позвънила на Кармен от Портланд порано през деня. Кармен не знаеше дали Алегра ще реши да ги съди този път, но смяташе, че трябва да поговорят по въпроса, и я умоляваше да ѝ се обади веднага щом се прибере у дома. И през ум не ѝ минаваше, че Алегра има право на собствен живот и почивка. Кармен имаше нужда от нея и единствено това бе от значение. Което обаче не означаваше непременно, че момичето е лошо и безчувствено.

Майката на Алегра също бе звъняла, за да я покани на вечеря в петък вечерта и да ѝ напомни за церемонията по връчването на Златните глобуси в края на седмицата.

Алегра се усмихна, докато слушаше съобщението. Майка ѝ беше толкова възбудена. Вълнението ѝ може би се дължеше на факта, че бащата на Алегра също бе сред номинираните. Във всеки случай Блеър информира дъщеря си, че Скот ще се върне от Станфорд, за да гледа церемонията заедно със Сам и изрази надеждата си, че Алегра ще придружи родителите си на връчването на наградите.

Следващото съобщение беше от един учител по тенис, когото Алегра избягваше вече седмици наред. На няколко пъти бе започвала да взема уроци, но просто не разполагаше с достатъчно свободно време, за да ги посещава редовно. Тя надраска името му на едно листче, за да му се обади и поне да му обясни, че няма да може да продължи обучението си.

Последва съобщение от един мъж, с когото се бе запознала по празниците. Беше привлекателен мъж и работеше за влиятелно филмово студио, но не играеше честно. Алегра беше с Брандън, когато се бе запознала с него. Тя се усмихна и се заслуша в дрезгавия глас, с който бе оставил името си и бе изразил надежда, че тя ще му се обади в отговор. Само че тя нямаше никакво намерение да му звъни. Нямаше желание да излиза с когото и да било. Само с Брандън. Той беше третата голяма любов в живота ѝ.

Предишната ѝ връзка бе продължила почти четири години — последните две години в юридическия факултет и първите две години

като адвокат в Ел Ей. Той също бе възпитаник на Йейл и бе режисьор. След четиригодишна връзка обаче очевидно нямаше никакво намерение да ѝ предложи брак и в крайна сметка се премести в Лондон. Беше я помолил да тръгне с него, но тя вече бе затънала до гуша в работа във „Фиш, Херцог и Фриймън“ и по никакъв начин не можеше да хукне след него за Лондон. Или поне така се оправда пред себе си. Но дори и на нея ѝ бе ясно, че няма смисъл да зарязва една толкова добра работа, за да последва на другия край на света някакъв мъж, който не даваше никакви обещания за бъдещето им и дори отказваше да говори за това. Роджър казваше, че живее за мига. Говореше надълго и нашироко за карма, чи и свобода на духа. А Алегра след две години консултации с психотерапевт най-накрая прояви достатъчно здрав разум и отказа да го последва в Лондон. Остана си в Ел Ей и два месеца по-късно срещна Брандън.

А още преди да попадне на Роджър, Алегра бе имала връзка с един женен професор в Йейл. Увлякла се бе по него през последната си година в колежа, а връзката им бе изпълнена със силно физическо привличане, трепетни вълнения и страст. Алегра никога преди не бе срещала човек като него и единственият начин, по който можаха да сложат край на връзката си, бе решението на Том да си вземе една година отпуск, която да прекара в пътуване из Непал. Взе със себе си съпругата си и невръстния си син, а когато най-накрая се върнаха от пътуването, тя отново бе бременна. Но по това време Алегра вече се виждаше с Роджър. Всеки път обаче когато пътищата им се пресичаха, между двамата протичаше силно магнетично привличане. Най-накрая той замина да преподава в северозападните щати и Алегра посрещна решението му с истинско облекчение. Беше изпитвал непреодолимо желание да я притежава, но никога не бе успял да трансформира тези свои чувства в ясно изразено становище относно бъдещето им. Всичко, за което можеше да мисли, когато си представяше живота, очакващ го през годините, беше съпругата му Митра и синът им Евклид. Днес Том беше само част от миналото на Алегра и нейният психотерапевт го споменаваше единствено в случаите, в които искаше да подчертае, че тя никога не бе имала интимна връзка, която да включва каквото и да било обещание, касаещо бъдещето ѝ.

— Не съм сигурна, че на двадесет и девет години би трябвало да очаквам подобни обещания — отговаряше в тези случаи Алегра. —

Всъщност аз никога не съм искала да се омъжа.

— Не в това е въпросът, Алегра — твърдо възразяваше доктор Грийн. Тя беше от Ню Йорк и имаше огромни тъмни очи, които понякога преследваха Алегра и след сеансите им. Алегра я посещаваше вече четири години. Не че не беше доволна от живота си, но напрежението в работата, постоянната ѝ заетост и високите очаквания на семейството ѝ и адвокатската фирма, в която работеше, си казваха думата. — Някой някога искал ли е да се ожени за теб? — Доктор Грийн постоянно задаваше този въпрос, макар Алегра винаги да настояваше, че той е без съществено значение.

— Какво значение има това, щом аз не желая да се омъжвам?

— И защо не желаеш? Защо не искаш в живота си мъже, които са готови да се оженият за теб, Алегра? Защо е всичко това? — Доктор Грийн не знаеше милост.

— Но това е глупаво! Роджър щеше да се ожени за мен, ако бях заминала за Лондон заедно с него. Аз просто не пожелах. Твърде много неща ме задържаха тук.

— И кое ти дава основание да вярваш, че той щеше да се ожени за теб? — Доктор Грийн беше като упорит малък копой — завираше се във всеки ъгъл, улавяше всяка възможна следа, навираше нос в най-малката дреболия. — Някога да ти е обещавал брак?

— Той никога не говореше за това.

— И това не те ли кара да си задаваш някои въпроси, Алегра?

— Но какво значение има това? Говорим за неща отпреди две години — с раздразнение възразяваше тя. Мразеше случаите, в които доктор Грийн, твърдо решена да докаже правотата си, я съсипваше от въпроси. — Това е глупаво. — И бездруго бе прекалено млада, за да се жени. Освен това в момента бе твърде погълната от кариерата си, за да си позволи да мисли за брак.

— Ами Брандън? — Доктор Грийн обичаше да ѝ мели за него. Понякога Алегра мразеше тези обсъждания. Лекарката просто не разбираше мотивацията му, не проумяваше травмата, нанесена му от необходимостта да се ожени за бременната си приятелка. — Кога ще подаде молба за развод?

— Когато стигнат до споразумение по въпросите за собствеността и парите — разумно отговаряше Алегра от позицията си на адвокат.

— Защо не се абстрахират от финансовите проблеми и просто не се разведат? След това могат да се занимават колкото си искат с имуществени спорове.

— И защо? Какъв смисъл има в това? Та на нас изобщо не ни се налага да се женим.

— Така е. Но дали той иска да се жени? Ами ти, Алегра? Обсъждате ли изобщо този въпрос?

— Не е нужно да го обсъждаме. И без много приказки се разбираме прекрасно. И двамата сме много заети в момента, и двамата изграждаме кариерите си. Пък и се виждаме едва от две години.

— Някои хора се женят много по-бързо, или пък далеч по-бавно. Въпросът е в това — тя впиваше пронизателните си кафяви очи в зелените очи на Алегра — дали отново не си попаднала на мъж, който не желае да се обвърже сериозно с теб.

— Разбира се, че не — бързо отвърщаше Алегра, като се опитваше да избегне пронизващия поглед, но никога не успяваше напълно. — Просто още не ни е дошло времето.

След това доктор Грийн обикновено кимаше с глава и изчакваше да чуе какво още има да й каже Алегра.

Разговорите им почти винаги протичаха по един и същи начин. И така беше от две години насам, само че Алегра вече не беше на двадесет и седем, а на двадесет и девет, а Брандън вече две години бе разделен със съпругата си. Дъщерите му, Никол и Стефани, бяха на единадесет и девет години, а Джоани все още не бе успяла да си намери сигурна и доходна работа. И продължаваше да зависи изцяло от Брандън, който посрещаше всичките й нужди. Алегра, както и Брандън, имаха едно-единствено обяснение за това — Джоани просто нямаше добро образование. Беше напуснала колежа, за да роди Ники.

Всъщност следващото съобщение на телефонния секретар на Алегра бе оставено от Никол, която изразяваше надеждата си, че Алегра ще дойде заедно с баща им в Сан Франциско през приближаващия уикенд. Момичето я уверяваше, че много им липсва, надяваше се, че при нея всичко е наред, и очакваше да отидат заедно да карат кьнки.

— И, о!... точно така... много ми харесва якето, което ми изпрати за Коледа... Мислех да ти напиша писмо, но забравих, а после мама каза... — Последва неловко мълчание, по време на което

единадесетгодишното момиче се постара да възвърне самообладанието си. — Ще ти дам писмото този уикенд. Дочуване... Обичам те... О... аз съм Ники. Дочуване. — Тя затвори и Алегра все още се усмихваше, когато чу гласа на Брандън, който ѝ съобщаваше, че ще работи до късно и че се обажда от офиса.

Неговото съобщение бе последното.

Тя изключи секретаря, допи минералната вода, хвърли бутилката в боклука и взе телефона, за да позвъни в кабинета му.

Набираше номера, седнала на високия стол и усукала дългите си крака около него. Изглеждаше висока, стройна и красива, макар изобщо да не си даваше сметка за това. От толкова дълго живееше в свят на изключително красиви хора, че държеше повече на ума, отколкото на красотата на лицето и тялото си. Никога не мислеше за външния си вид, а това я правеше още по-привлекателна за околните. Хората лесно разбираха, че тя изобщо не се интересува от начина, по който изглежда, а е изцяло отдадена на другите около себе си.

Брандън отговори на второто позвъняване. По гласа му личеше, че е претрупан със задачи и разсеян. Никак не ѝ бе трудно да повярва, че все още работи.

— Брандън Едуардс — изрече той и тя се усмихна. Гласът му беше дълбок и секси и тя много обичаше звученето му.

Брандън беше висок, рус, спретнат и може би съвсем малко консервативен по отношение на облеклото си, но Алегра нямаше нищо против. Цялото му същество излъчваше добро здраве и изключителна почтеност.

— Ей, здрасти! Получих съобщението ти — загадъчно изрече тя, а той разпозна гласа ѝ в момента, в който я чу. — Как беше денят ти?

— Безкраен — отвърна той, а гласът му натежа от умора. Тя не му каза нищо за нейния работен ден. Брандън не проявяваше интерес към клиентите на тяхната кантора и се държеше така, сякаш бе дълбоко убеден, че тя се занимава не толкова с право, колкото с глупави и безсмислени поръчки от страна на клиентите си. — Следващата седмица започва процесът. А аз срещам дяволски затруднения с част от разследването. Ще извадя голям късмет, ако успея да си тръгна оттук преди полунощ. — Той наистина изглеждаше смазан от изтощение.

— Искаш ли да ти донеса нещо за ядене? — попита Алегра и се усмихна едва-едва. — Бих могла да ти донеса пица.

— По-добре да почакам. Хапнах един сандвич и не ми се иска да спирам работа. На път за вас ще взема нещо за ядене. Освен ако не е твърде късно и ако ти все още ме искаш. — Алегра долови топлота в гласа му и се усмихна в отговор.

— Аз винаги те искам. Ела, когато пожелаеш. И аз си донесох работа за вкъщи. — В куфарчето си носеше документите, свързани с предстоящото турне на Брам Морисън. — Имам достатъчно работа, за да не скучая.

— Добре. Ще се видим по-късно.

И тогава тя си спомни.

— О, между другото, Брандън, днес се е обаждала Ники. Сигурно е объркала нещо датите, защото смята, че този уикенд ще ходим в Сан Франциско. Ще бъдем там следващата седмица, нали? — Тази събота той щеше да я придружи на церемонията по връчването на Златните глобуси, а следващия уикенд щяха да посетят децата в Сан Франциско.

— Всъщност аз... може и аз да съм й казал нещо такова... Помислих си, че ще е разумно да отида да ги видя преди започването на процеса. След това няма да имам никаква възможност да се измъкна, а и не би трябвало. — В гласа му се долавяше неудобство, докато се опитваше да й обясни, и Алегра се намръщи, загледана в панорамата, разкриваща се през прозореца на кухнята ѝ.

— Но ние не можем да отидем тази седмица. Мама и татко са номинирани за награди, а освен тях номинации получиха още трима мои клиенти. — Една от тях бе Кармен Конърз. — Нали не си забравил? — Не можеше да повярва, че е променил решението си. Та тя говореше за тази церемония отпреди Коледа.

— Не, но си помислих... нямам време да обсъждам това сега, Али. Защо не поговорим по-късно? — Отговорът му изобщо не я успокои и когато малко по-късно се обади на майка си, Алегра не можа да ѝ каже нищо сигурно и конкретно.

Блеър бе снимала шоуто си цяла седмица и както обикновено вечер бе много уморена след прекарания дълъг ден на снимачната площадка, но винаги с радост разговаряше с по-голямата си дъщеря.

Двете се виждаха често, макар срещите им да се бяха поразредили откакто Алегра бе започнала да излиза с Брандън.

Блеър повтори поканата си за петък вечерта и я информира, че брат ѝ, Скот, ще се прибере у дома. Неговите завръщания бяха важни събития за всички тях, а Блеър обожаваше вечерите, които можеше да прекара заедно с трите си деца.

— Той ще дойде ли на церемонията по връчването на Златните глобуси? — попита Алегра, която винаги се радваше да го види.

— Не, ще си остане у дома със Сам. Твърди, че тези церемонии са далеч по-забавни по телевизията. Така поне може да види всички, които го интересуват, без да се бои, че ще бъде смачкан от тълпата и че няма да разбере кого всъщност преследват репортерите.

— Може би има право. — Алегра се разсмя. Знаеше, че Сам с удоволствие би дошла с тях, но родителите ѝ винаги се бяха стремили да я излагат на показ колкото е възможно по-малко и определено не желаеха да я показват на събития като церемониите за връчването на наградите Златен глобус. Всяка старлетка в Холивуд щеше да присъства. Както и всеки репортер. Единствената причина, поради която се бяха съгласили с работата ѝ като модел, бе фактът, че онези, които гледаха снимките ѝ, всъщност не знаеха коя точно е тя. Представяше се под името Саманта Скот, моминското име на майка ѝ, и макар майка ѝ също да бе сред известните личности в Холивуд, името не биеше толкова на очи колкото фамилията Стайнбърг. Всички в Холивуд знаеха кой е Саймън Стайнбърг и не биха се спрели пред нищо, за да получат възможността да снимат дъщеря му. — Аз обаче ще бъда там — увери майка си Алегра. Вече не беше толкова сигурна, че и Брандън ще бъде с нея, но не спомена нищо по въпроса. Блеър обаче не пропусна да я попита. За никого не беше тайна, че Брандън не беше измежду любимците на Блеър. Нито пък измежду тези на Саймън. И двамата ѝ родители се притесняваха от факта, че Брандън излиза с нея вече две години, но все още не се бе развел със съпругата си.

— Принц Брандън също ли ще ни придружи? — попита Блеър, неспособна да прикрие явното неодобрение, прокраднало се в гласа ѝ, и Алегра се поколеба за миг, преди да отговори. Не ѝ се искаше да спори с майка си, но никак не ѝ допадаха нито думите ѝ, нито начинът, по който бяха изречени.

— Още не съм сигурна — отвърна тихо Алегра, което беше достатъчно красноречив отговор за майка ѝ. Тя винаги го защитаваше, а Блеър беше убедена, че не би трябвало да го прави. — Подготвя се за съдебен процес и може да му се наложи да работи през уикенда. — Алегра смяташе, че плановете на Брандън да отлети за Сан Франциско, за да види децата си, изобщо не влизат в работата на майка ѝ.

— Не мислиш ли, че би могъл да се освободи за една вечер? — скептично попита Блеър и тонът ѝ подежда на Алегра като стържене с нокти по черна дъска.

— Защо просто не престанеш, мамо? Сигурна съм, че Брандън ще направи всичко възможно и ако може, ще дойде с нас.

— Може би трябва да поканиш някой друг. Няма причина да ходиш сама. Изобщо няма да ти е забавно. — Блеър винаги се бе дразнила от навика му да изоставя Алегра да се оправя сама всеки път, когато се оказеше, че той има други планове, че е затрупан с работа или просто не е в настроение. Брандън винаги постъпваше така, както му беше удобно. А Алегра неизменно проявяваше разбиране и Блеър просто не можеше да проумее защо го прави.

— Разбира се, че ще се забавлявам — спокойно заяви Алегра. — За мен е достатъчно да съм там, за да видя как ти и татко грабвате наградите — с гордост додаде тя.

— Не го казвай — промълви суеверно Блеър. — Ще ни урочасаш. — Но никой не би могъл да урочаса нито Блеър Скот, нито Саймън Стайнбърг. И двамата вече бяха печелили по няколко Златни глобуса, а това само по себе си беше много престижно и вълнуващо, защото през последните години тази церемония често предсказваше при кого ще отидат наградите на Академията през април. Освен това тази нощ означаваше много за Холивуд и всички членове на семейство Стайнбърг бяха дълбоко развълнувани и изпълнени с очакване.

— Ти ще спечелиш, мамо. Знаеш, че е така. Винаги печелиш. — Наградите Златен глобус бяха уникални, защото се присъждаха не само за филми, но и за телевизионни предавания. Така че това беше награда, която можеше да бъде спечелена и от двамата съпрузи Стайнбърг — нещо, което вече се бе случвало неведнъж. И Алегра бе изключително горда с родителите си.

— Каква си ласкателка! — Майка ѝ се усмихна, преизпълнена с гордост заради дъщеря си. Алегра беше страхотно момиче и между нея

и Блеър съществуваше специална връзка, която винаги ги бе държала близо една до друга. — А какво ще кажеш за петък вечер? Ще можеш ли да дойдеш на вечеря?

— Ще ти отговоря утре, ако нямаш нищо против.

Искаше да поговори с Брандън и да обсъди с него плановете му за Сан Франциско. Ако решеше да остане, то тя би искала той да отиде с нея на вечерята в дома на родителите ѝ. Реши обаче да отложи разговора с майка си за сутринта и двете побъбриха още малко за Скот, за Сам и за баща ѝ. След това Блеър ѝ обясни, че въвежда нов герой в шоуто си и че идеята е била посрещната много добре от шефовете на телевизионната мрежа. На петдесет и четири години тя все още бе красива жена, преливаща от нови и вълнуващи идеи. Обичаше работата си и бе водила и други телевизионни предавания. През последните девет години бе постигнала невероятен успех с настоящото си шоу, наречено „Приятели“. През последната година обаче рейтингът им бе помръднал малко надолу и сега никой не се съмняваше, че една награда Златен глобус би им била от голяма полза. Този път Блеър наистина искаше да спечели.

Блеър Скот, също като Алегра, беше висока и стройна, с тяло на модел. Косата ѝ беше естествено червеникава, но от доста години насам бе изсветляла до мек, ягодово рус нюанс, който всъщност почти не се нуждаеше от подсилване. Веднъж бе коригирала бръчките край очите си, а преди няколко години се бе подложила на пластична операция на шията, но никога не бе посягала на лицето си. Всичките ѝ приятелки ѝ завиждаха за безупречния външен вид, а Алегра се преизпълваше с надежда за собственото си стареене само като я гледаше.

— Тайната е в това да не прекалиш с корекциите — разумно съветваше дъщерите си Блеър всеки път, когато станеше дума за пластични операции. Но Алегра всеки път се кълнеше, че никога не би прибегнала до такива мерки. Смяташе, че опитите да се надхитри природата са си чиста загуба на време. — Почакай още няколко години и ще се почувстваш по-иначе — мъдро отговаряше Блеър.

И тя на млади години бе разсъждавала по същия начин, но, най-накрая, на четиридесет и три годишна възраст, оказала се в центъра на общественото внимание, бе коригирала бръчките край очите си. На

петдесет години бе оправила шията си. В резултат на това сега изглеждаше на не повече от четиридесет и пет.

— Никак не е интересно, когато всички знаят на колко години си — подхвърляше тя, за да подразни Алегра, но всъщност никога не бе изпитвала искрено желание да прикрива възрастта си. Искаше единствено да остане привлекателна за Саймън. На шестдесетгодишна възраст той все още беше изключително красив мъж. Струваше й се дори, че сега изглежда по-добре отколкото като младоженец.

— Лъжкия! — с победоносна усмивка възкликваше той всеки път, когато я чуеше да прави това заключение. Алегра обичаше тяхната компания. И двамата й родители бяха почтени, интелигентни и лъчезарни хора, които караха околните да се чувстват добре.

— Искам мъж като него — заяви Алегра един ден пред доктор Грийн и веднага след това се притесни, че доктор Грийн ще се впусне в дълги тиради относно Фройд.

За нейна изненада не се случи нищо подобно.

— Ако съдя по онова, което си ми разказвала за брака на родителите ти, бих казала, че това е доста мъдро решение. Мислиш ли, че би могла да привлечеш мъж като него? — грубичко я попита доктор Грийн.

— Разбира се — непринудено отвърна Алегра, но и двете знаеха, че не е убедена в думите си.

Алегра обеща да информира майка си за решението си относно петъчната вечеря веднага щом уточни плановете си, след което й хрумна да се обади на Никол, но веднага се отказа от тази идея. Едно телефонно обаждане вероятно никак нямаше да се хареса на Джоани. Така че Алегра извади от хладилника половин кофичка кисело мляко и позвъни на Кармен. Момичето, както при всяка предишна статия за нея, появила се по страниците на таблоидите, звучеше почти истерично. Но дори и тя трябваше да се съгласи, че този път публикуваният материал изглежда направо глупаво.

Журналистите твърдяха, че Кармен заедно с пластичния си хирург е участвала в секс оргия в Лас Вегас. Според публикувания материал въпросният доктор създаде за своята пациентка изцяло ново лице, нов нос и нова брадичка, имплантирал силикон в гърдите й и я подложил на липосукция.

— Как бих могла да направя всичко това? — попита Кармен, отвратена от прочетеното. В същото време продължаваше да проявява учудващ наивитет и да се шокира всеки път, когато проумееше до какви крайности са готови да стигнат журналистите в лъжите си по неин адрес. Както се случваше с повечето знаменитости, и за нея се намираха хора, които да твърдят, че са ходили заедно на училище, че са били най-добрите ѝ приятели, че са пътували заедно из страната. Имаше, разбира се, и безброй мъже, които твърдяха, че са спали с нея. Наскоро се бе появило подобно твърдение и от две жени, посрещнато от Кармен с изблик на сълзи. Струваше ѝ се, че е ужасно нечестно хората постоянно да си измислят разни лъжи за нея.

— Това е цената на успеха — ласкаво ѝ напомняше Алегра и всеки път се учудваше от факта, че тя всъщност е само с шест години по-голяма от Кармен.

Младата звезда изглеждаше невероятно наивна, неспособна да различи злото, спотайващо се наоколо, изненадана от степента, в която я експлоатираха всички около нея. Все още ѝ се искаше да вярва, че всички са нейни приятели, че никой няма желание да я нарани. Освен в два часа сутринта, когато все ѝ се струваше, че половината жители на Лос Анджелис са се струпали пред задната врата на къщата ѝ и всеки момент ще нахлуят вътре, за да я изнасят. Най-накрая Алегра се бе принудила да наеме икономка, която да живее постоянно в къщата заедно с Кармен. Освен това бе посъветвала актрисата да оставя лампата пред спалнята си светната. Момичето се боеше от тъмнината и се плашеше до смърт, ако трябваше да излезе в тъмния коридор.

— Слушай! — Алегра за пореден път се опита да я успокои относно статията в Чатър. — Та ти си съвсем млада и изобщо нямаш нужда от всичките тези корекции.

— Мислиш ли, че читателите също ще разберат това? Единственото, което лекарят направи, бе да отстрани една бенка от челото ми — нещастно промълви тя и отново издуха носа си, замислена върху онова, което ѝ бе казала баба ѝ, когато ѝ бе позвънила от Портланд. Беше ѝ заявила, че Кармен е посрамила цялото семейство и че Господ никога няма да ѝ го прости.

— Разбира се, че ще го разберат. Ти прочете ли и другите материали в списанието?

— Не, защо? — попита Кармен и протегна свършеното си тяло на канапето, от което разговаряше с Алегра.

— На следващата страница вероятно пишат, че някаква жена е родила петорка идентични близнаци на Марс. А две страници по-нататък вероятно споменават за жена, родила маймуна, или пък неидентифициран летящ обект. Ако има хора, които да вярват на подобни безумия, на кого би му пукало, че ти си прибягнала към пластична операция на лицето едва на двадесет и три годишна възраст? Да вървят по дяволите, Кармен. Налага се да свикнеш с подобни неща. Трябва да обръгнеш, защото в противен случай ще те побъркат.

— Вече го направиха — нещастно промълви тя.

Двете разговаряха още цял час. Най-накрая Алегра затвори телефона и отиде да си вземе един душ. Тъкмо бе излязла от банята и сушеше косата си, когато колата на Брандън спря на алеята.

Тя се появи на вратата само по халат. Мократа ѝ коса падаше свободно по гърба ѝ, по лицето ѝ нямаше никакъв грим. В някои отношения така беше още по-красива и Брандън я обичаше точно такава — естествена, чиста и секси.

— Уха! — възкликна той, целуна я вместо поздрав, последва я вътре и тя заключи вратата след тях. Беше десет часа вечерта, а Брандън изглеждаше изтощен. Той остави куфарчето си във фоайето и я обгърна с ръце. — Заради това посрещане определено си струваше да работя толкова до късно — рече той, целуна я и пхна ръка под халата. Алегра беше напълно гола отдолу.

— Гладен ли си? — попита тя между целувките.

— Умирам от глад — отвърна той, но очевидно говореше за нея, а не за вечерята.

— И какво би желал? — през смях попита Алегра, игриво обви дългите си крака около него и свали сакото му.

— Струва ми се, че искам гърдички... а може би краче... — дрезгаво промълви той, а после я целуна отново.

Само миг по-късно двамата седяха на леглото ѝ, Брандън разкопчаваше ризата си и я изпиваше с поглед, пламнал от желание. Изглеждаше уморен след дългия работен ден, но желанието му бе силно и неподправено. Не искаше дори да разговаря с нея, копнееше единствено да погълне тялото ѝ.

Тя му помогна да свали ризата и панталона си. Само няколко минути по-късно двамата лежаха голи на леглото ѝ и се любиха на приглушената светлина на настолната лампа, която Алегра бе оставила да свети.

Брандън бе изцяло погълнат и заплепен от тялото ѝ. Час по-късно двамата лежаха един до друг уморени и преизпълнени със задоволство. Алегра започваше да се унася в сън, когато го усети да става от леглото, и това я разбуди.

— Къде отиваш? — попита тя, претърколи се на една страна и отвори очи, за да разгледа високото му, стройно тяло в цялото му великолепие. Двата бяха красива двойка и толкова си приличаха на външен вид, че понякога хората ги мислеха за брат и сестра.

— Късно е — с извинение промълви той и се зае бавно да събира дрехите си от пода на спалнята ѝ.

— У вас ли се прибираш? — Алегра изглеждаше изненадана. Седна в леглото и го изгледа с недоумение. Той като че ли се смути. Та те дори не бяха разговаряли тази вечер. Любиха се и веднага след това заспаха. Алегра не искаше той да си тръгва.

— Помислих си... Утре ще трябва да изляза много рано и не ми се щеше да те будя. — Чувстваше се неловко, но очевидно нямаше търпение да си тръгне час по-скоро. Често постъпваше така.

— Какво значение има, че ще ставаш рано? Аз също трябва да съм на крак в ранни зори. — Изглеждаше наранена от решението му. — Тук имаш чисти ризи. И аз ще ставам рано. Толкова ми е приятно, когато спим заедно.

Беше приятно и Алегра знаеше, че на него също му харесва, но също така знаеше, че той предпочита да се прибира в собствения си апартамент. Обичаше да разполага със собствено пространство, да е заобиколен от личните си вещи. Неведнъж през изминалите две години ѝ бе повтарял, че обича да се буди в собственото си легло, но въпреки това рядко се любеха в неговия апартамент. Той като че ли предпочиташе да идва при нея, в дома ѝ, но поне при половината от посещенията си се прибираше у дома. По някакъв странен начин в подобни случаи Алегра се чувстваше използвана и захвърлена. Всеки път, когато той си тръгваше и я оставяше сама в къщата, душата ѝ се изпълваше със самота. Беше споделила с психотерапевта си, че в такива моменти се чувства изоставена. Едновременно с това обаче не

желаеше да се поставя в положение на молителка, не желаше и да го принуждава да остава против волята си. В повечето случаи премълчаваше, но се чувстваше ужасно разочарована.

— Бих искала да останеш, Брандън — тихо рече тя, но не добави нищо повече.

Най-накрая той се запъти към банята, а после се върна в леглото при нея. Тази нощ вероятно му бе по-лесно да остане, отколкото да продължава спора.

Двамата лежаха един до друг и Алегра го погледна с усмивка. Във връзката им може и да имаше неизяснени моменти като неговия развод и желанието му да спи сам, но тя нито за миг не се съмняваше в любовта си към него.

— Благодаря ти, че остана — тихо промълви Алегра и се сгуши в прегръдката му.

Той нежно погали бузата ѝ, а след това я целуна. Миг по-късно вече похъркваше.

---

[1] Лос Анджелис — Б.ред. ↑

ГЛАВА 2.

На следващата сутрин Алегра се събуди преди часовникът да е иззвънял в шест и петнадесет. Брандън го бе нагласил за този час предишната вечер. Той стана и отиде да се измие и избърсне, а тя влезе гола в кухнята, за да направи кафе.

В шест и четиридесет и пет, напълно облечен и готов за работа, Брандън седна край кухненската маса. Алегра постави пред него две кифлички с къпини и димяща чаша кафе.

— Обслужването в този ресторант е страхотно — констатира той. Изглеждаше доволен. — Особено ми допада облеклото на персонала — продължи Брандън, приковал изпълнен с възхищение поглед в голото ѝ тяло.

— И ти изглеждаш много добре — рече тя и огледа с одобрение тъмносивия му костюм. Брандън купуваше всичките си дрехи от „Брукс брадърс“, а Алегра от време на време се опитваше да го накара да се поразпусне малко и да отдаде дължимото на Армани и Родео Драйв. Но стилът на Брандън бе съвършено различен. Той се обличаше като истински служител от Уол стрийт. — Бих казала, че изглеждаш дяволски добре за този ранен час. — Тя се усмихна, сподавяйки прозявка, и си сипа чаша кафе. Не ѝ се налагаше да бърза особено, защото трябваше да бъде в кабинета си чак в девет и половина. — Какво ще правиш тази вечер, между другото? — попита тя. Беше поканена на една премиера, но не беше сигурна дали той ще може да я придружи предвид подготовката му за процеса. Много се съмняваше, че Брандън ще може да дойде, а и на нея не ѝ се ходеше особено.

— Трябва да работя. Никакви развлечения повече. Казах на колегите, че тази вечер едва ли ще си тръгнем преди полунощ — въздъхна той.

Като че ли изглеждаше леко паникьосан от работата, която трябваше да свършат. Преди всеки процес беше така и именно поради тази причина Алегра бе доволна от факта, че в тяхната фирма разполагат със специален екип за подобни случаи и на нея самата

никога не ѝ се бе налагало да участва в истински съдебен процес. Тя просто си сътрудничеса с тях и им подаваше нужната им информация. В много отношения работата ѝ беше далеч по-проста от тяхната. Творческият елемент присъстваше и в онова, което Алегра вършеше, но задълженията ѝ бяха съвършено различни от непосилните изисквания към защитата в един федерален процес.

— Искаш ли да дойдеш при мен, след като приключиш? — попита тя като отчаяно се опитваше да не изглежда като просителка. Обичаше Брандън да бъде около нея в дома ѝ, но той невинаги желаше това. А тя на свой ред не желаше да го притиска излишно.

— Много бих искал — в гласа му се прокрадна съжаление, — но наистина не мога. Когато приключа с всичко, ще съм съсипан от умора. Освен това от време на време трябва да се прибирам и у дома.

— Родителите ми ни канят на вечеря в петък — рече Алегра, предавайки му поканата на майка ѝ. Знаеше, че в края на краищата независимо дали го харесва или не, майка ѝ непременно щеше да го покани само за да угоди на дъщеря си.

— В петък вечер отивам да видя момичетата — спокойно обяви Брандън и довърши едната кифличка. — Казах ти вече.

— Не смятах, че говориш сериозно — отвърна тя. Изглеждаше изненадана. — Ами Златните глобуси? — Очите ѝ бяха пълни с очакване и нетърпение. — Това е важно събитие. — Важно за нея, но не и за Брандън.

— Стефани и Ники също са важни. Трябва да ги видя преди започването на процеса — неотстъпчиво заяви той.

— Брандън, казах ти за тази церемония още преди няколко месеца. Това е голямо събитие за мен и за родителите ми. Кармен също е номинирана. Не мога просто да зарежа всичко и да тръгна за Сан Франциско — каза тя, като се опитваше да говори по-спокойно, отколкото се чувстваше. Все пак часът бе едва седем сутринта.

— Разбирам, че не можеш да тръгнеш. Аз и не очаквам да дойдеш с мен — съвършено спокойно отвърна той.

— Но аз очаквам ти да дойдеш с мен — възрази тя. Въпреки всичките ѝ усилия, в гласа ѝ започваше да се долавя раздражение. — Искам да бъдеш на церемонията.

— Не е реално да очакваш това от мен, Алегра. Вече ти казах, че не мога. Казах ти и защо. И не виждам никакъв смисъл да

продължаваме да говорим за това. Защо настояваш?

— Защото тази церемония означава много за мен. — Тя си пое дъх, като се опита да не се ядосва. Вероятно съществуваше начин този проблем да бъде разрешен така, че всички да останат доволни. — Виж, защо не останеш, за да ме придружиш на връчването на наградите, а в неделя двамата ще отлетим заедно за Сан Франциско? Какво ще кажеш за един такъв компромис? — Изгледа го победоносно, развълнувана от факта, че бе успяла да предложи рационално разрешение на проблема.

Той обаче само поклати глава, изпи кафето си на една последна глътка и скочи от масата.

— Няма да стане, Алегра. Съжалявам. Имам нужда да прекарам повече време с тях. Не мога да постъпя така.

— Защо? — Съзнаваше, че започва да хленчи, и мислено си напомни, че трябва да престане.

— Защото и те имат нужда от повече време с мен и защото, да си призная честно, трябва ми време, за да поговоря с Джоани относно онзи апартамент в Скуоу. Тя май е решила да го продава.

— Но това е нелепо — възкликна Алегра, загубила напълно самообладание. — Можеш да направиш това и по телефона. За бога, Брандън, през последните две шибани години не правиш нищо друго, освен да говориш с нея за апартамента, за къщата, за килима, за колата или пък за кучето. Тази церемония е важна за нас. — Алегра имаше предвид семейството си, но той очевидно не се трогна. За него семейството включваше бившата му съпруга и двете му дъщери. — Не си мисли, че ще те деля с Джоани — грубо додаде тя.

— Няма. — Той се усмихна и се изправи. Нямахте желание да отстъпи пред доводите ѝ и бе твърдо решен да ѝ го демонстрира по най-категоричен начин. — Но какво ще кажеш за Стефани и Ники?

— Те ще разберат, ако им обясниш положението.

— Съмнявам се. Пък и за мен подобна възможност не съществува. — Той се изправи и я изгледа. Алегра изглеждаше неспособна да повярва, че ще я зарече, за да замине за Сан Франциско.

— Кога ще се върнеш? — с болка попита Алегра, макар да ѝ се искаше да не го бе правила.

Отново се чувстваше изоставена, дълбоко в душата ѝ се надигаше ужас и тя знаеше, че не бива да се оставя да я победи. Той отиваше в Сан Франциско, за да види децата си, и ако с това си

решение я разочароваше, очевидно не го правеше нарочно. Просто така се бе случило. И защо тогава тя се чувстваше толкова зле?

Алегра все не успяваше да намери верния отговор на този въпрос. Не можеше дори да реши дали трябва да е бясна, или само натъжена от отказа му да я придружи на церемонията. Какво чак толкова бе станало всъщност? Имаше ли право да поставя такива изисквания пред него? И защо, когато въпросът опреше до нещата, от които тя имаше нужда, неговите реакции изведнъж ставаха толкова трудни за разгадаване? Дали причината се криеше във факта, че, както бе изтъкнала и доктор Грийн, тя просто отказваше да признае пред себе си какво всъщност става? Дали Брандън с тези си постъпки я отхвърляше, или просто правеше онова, което трябва? И защо тя никога не успяваше да отговори на нито един от тези въпроси?

— Ще се върна както всеки друг път — с последния самолет в неделя вечерта. Ще кацна в десет и петнадесет. Бих могъл да съм тук преди единадесет — увери я той, опитвайки се да я утеши, но в този момент Алегра с болка в сърцето осъзна, че тя няма да е тук.

— Току-що си спомних, че в събота след обяд заминавам за Ню Йорк. Ще бъда там през цялата следваща седмица. До петък.

— Значи и бездруго нямаше да можеш да дойдеш с мен в Сан Франциско — логично отбеляза Брандън.

— Ако искаш, бих могла да излятя от Ню Йорк направо за Сан Франциско. А в неделя ще се приберем заедно.

— Но това е нелепо — заяви той, отхвърляйки плана ѝ. После се наведе да вземе куфарчето си. — Ти си имаш своята работа, Али, а аз — моята. Понякога просто се налага да разсъждаваме и постъпваме като зрели хора. — Той ѝ се усмихна и двамата изведнъж осъзнаха, че ще се видят отново чак след десет дни — през следващия уикенд.

— Искаш ли да дойдеш тази вечер и да останеш тук, щом няма да се виждаме толкова дълго време? — Алегра наистина искаше да го направи, но както обикновено той не отстъпи от първоначалното си решение. Не се случваше често Брандън да промени нещо в плановете си.

— Наистина не мога. Когато приключим с всички задачи за деня, просто вече няма да мога да гледам от умора. Едва ли ще съм особено приятна компания. Какъв е смисълът да идвам само за да преспя тук? — Но точно в този пункт мненията им коренно се различаваха.

— Разбира се, че има. Не е нужно да ме забавляваш — рече тя, изправи се на пръсти, обви ръце около шията му и го целуна.

— Ще се видим другата седмица, хлапенце — хладно рече той, след като отвърна на целувката ѝ. — Ще ти се обадя довечера, а утре, преди да излети за Сан Франциско, ще ти звънна отново.

— Не искаш ли да отидем на вечерята у нашите в петък вечерта преди да тръгнеш? — попита го тя и се намрази заради умолителните нотки в гласа си. Чудесно знаеше, че не трябва да го прави, но просто не можеше да се въздържи. Толкова много искаше да бъде с него.

— Ако приема, най-вероятно ще изпусна самолета, както стана последния път, и тогава децата ще бъдат много разстроени.

— Децата? — повтори тя, повдигнала въпросително едната си вежда, докато мислено си повтаряше да спре, преди да е объркала всичко. — Или Джоани?

— Стига, Али, бъди добро момиче! Знаеш, че нямам избор. Предстои ми процес, а теб те чака пътуване до Ню Йорк. Освен това имам две деца в Сан Франциско. И двамата си имаме своите задължения. Защо просто не направим онова, което трябва, а после да се съберем отново заедно и да се насладим на компанията си?

В неговите уста всичко звучеше толкова разумно, но въпреки това една част от нея отказваше да приеме доводите му. Тази част, която винаги оставаше разочарована в случаите, в които той отказваше да я придружи, както сега за церемонията по награждаването, или пък когато си отиваше у дома, след като са се любили, за да спи сам в собствения си апартамент. Добре поне, че се бе съгласил да остане при нея през изминалата нощ. Алегра си напомни, че трябва да е благодарна за това и да престане да го тормози заради промяната в плановете за уикенда.

— Обичам те — рече тя, когато той я целуна за довиждане на входната врата. Отдръпна се малко по-навътре, защото не желаше някой да я види гола на прага.

— И аз. — Брандън се усмихна. — Забавлявай се в Ню Йорк. И не забравяй да си вземеш дебел панталон. Прочетох в Таймс, че се очаква сняг.

— Страхотно...

Алегра го изпрати с тъжен и изпълнен със самота поглед и му махна с ръка, когато той влезе в колата. Затвори входната врата,

застана пред прозореца на спалнята и го проследи с поглед как излиза от алеята пред къщата ѝ. Започна да ѝ се гади, докато го гледаше как се отдалечава. Нещо не беше наред, но тя не можеше да разбере какво точно — дали фактът, че Брандън отказваше да промени плановете си, дали прозрението, че той отново предпочита Джоани и децата, или пък просто необходимостта да обяснява на родителите си защо ще бъде сама на церемонията. А може би всичко се дължеше на разочарованието, предизвикано от факта, че няма да го вижда цели десет дни. Каквато и да бе причината, Алегра се чувстваше ужасно нещастна.

Влезе в банята и пусна душа.

Остана дълго в банята, оставила водата да се стича по лицето ѝ. Мислеше си за Брандън и се чудеше дали изобщо някога ще се промени. Или винаги ще настоява да спи сам, ще продължава да твърди, че пътуването до дома ѝ след работа изисква твърде много усилия, и ще си остане женен за Джоани? Сълзите ѝ се сливаха с топлата вода, тя постоянно си повтаряше, че е глупаво да се разстройва толкова много, но все не можеше да намери отговорите на измъчващите я въпроси.

Когато половин час по-късно Алегра най-последно спря душа, тя се почувства смазана от изтощение. Брандън сигурно вече бе в кабинета си и тя не можеше да се примири с факта, че той все още е в града и ще бъде тук още два дни, а тя изобщо няма да може да го види. Но всеки път, когато се опитваше да му обясни какво чувства в подобни случаи, да го накара да проумее колко много се нуждае от него и колко силно го желае, той сякаш все не успяваше да вникне в смисъла на думите ѝ.

— И защо се получава така? — винаги я питаше доктор Грийн.

— Откъде да зная? — рязко отговаряше Алегра в повечето случаи.

— Мислиш ли, че това може да се дължи на нежеланието му за обвързване и сериозна връзка? — продължаваше да настоява доктор Грийн. — А може би не те обича толкова силно, колкото го обичаш ти? Или пък просто не е в състояние да ти даде онова, което очакваш от него — целенасочено продължаваше тя, следвайки познатата вече посока на разсъждения, която изкарваше Алегра от кожата ѝ. Защо тя непрестанно повтаряше, че мъжете в живота на Алегра ѝ дават

прекалено малко от себе си? Защо все се връщаше на тази тема и защо настояваше, че това започва да се превръща в модел на поведение за нея?

Тези теории наистина вбесяваха Алегра.

Алегра изхвърли останалите кифлички. Брандън почти ги беше изял, а тя и бездруго не беше гладна. Направи си чаша прясно кафе и започна да се облича. В осем и половина бе готова да тръгва за работа, но реши, че разполага с още малко време, преди смело да се включи в движението по магистралата. Погледна часовника си. Знаеше, че майка ѝ е излязла за студиото още в четири часа сутринта, но остави съобщение на телефонния секретар, за да я информира, че ще отиде на вечерята в петък и че ще бъде сама. Беше сигурна, че самотната ѝ поява ще предизвика коментари в семейството ѝ — особено пък ако им кажеше къде всъщност е Брандън. Единственото положително нещо бе, че поне за момента щеше да си спести забележките им.

А после избра по памет един телефонен номер в Бевърли Хилз, за който всяка втора жена в Америка доброволно би дала да отсека дясната ѝ ръка. Бяха приятели от четиринадесетгодишната им възраст. В продължение на шест кратки месеца бяха гаджета през втория им клас в гимназията, а оттогава насам бяха най-добри приятели. Както винаги когато не беше зает или извън дома си, той отговори на второто позвъняване и Алегра се усмихна на познатия глас, който за всички жени, освен нея самата, звучеше непоносимо секси.

— Здравсти, Алън, аз съм. Надявам се да не си много разочарован. — Алегра винаги се усмихваше, когато разговаряше с него. Той просто си беше веселяк.

— В този ранен час? — В гласа му се долавяше неподправен ужас, но тя прекрасно знаеше, че той става сравнително рано. Току-що бе завършил един филм в Банкок и се бе прибрал у дома за три седмици. Алегра знаеше още, че съвсем наскоро е сложил край и на връзката си с английската филмова звезда Фиона Харви. Беше чула клюката от агента му. — Какво си правила снощи. Да не би да са те арестували? Някой трябва да плати гаранцията ти? Затова ли ми се обаждаш?

— Точно така. Искам да ме вземеш от полицейския участък на Бевърли Хилз след двадесет минути.

— За нищо на света! Мястото на всички адвокати е в затвора. Ако зависи от мен, можеш да си останеш там завинаги.

Беше тридесетгодишен, с лице и тяло на гръцки бог, но освен това беше изключително интелигентно и почтено човешко същество. Беше един от най-близките приятели на Алегра и единственият мъж, който според нея би могъл да я придружи на церемонията по награждаването. Самата мисъл, че се обръща към Алън Кар като към резервен вариант, защото приятелят ѝ е вързал тенекия, я накара да се разсмее. Повечето от жените в Америка биха дали живота си само за една среща с него.

— Какво ще правиш в събота? — директно попита тя. Люлееше единия си крак като хлапе и се опитваше да не мисли за Брандън и да не позволява на случилото се помежду им да я разстройва.

— Това изобщо не ти влиза в работата — заяви той, престорил се на вбесен от любопитството ѝ.

— Среща ли имаш?

— Защо? Да не би да си решила отново да ме уредиш с някоя от страховитите си колежки? Струва ми се, че онази, последната, ми е повече от достатъчна, вещице такава!

— О, я стига, лайно такава! Онова не беше среща и ти го знаеш. Имаше нужда от експерт в областта на перуанското законодателство и аз ти уредих среща точно с такъв човек. Така че не ми пробутвай повече тези глупости. Всъщност случайно разбрах, че през онази вечер тя ти е дала безплатни юридически съвети на стойност три хиляди долара, и смятам, че трябва да престанеш да се заяждаш на тази тема.

— Кой се заяжда? — Гласът му прозвуча направо смирено и той се престори на шокиран от възмутителния ѝ език.

— Ти! И на всичкото отгоре още не си отговорил на въпроса ми.

— Имам среща с едно четиринадесетгодишно момиченце, което в крайна сметка може и да ме вкара в затвора. Защо?

— Нуждая се от услуга. — Можеше да му каже всичко без всякакви превземки и без да се смуцава. Обичаше го като роден брат.

— Да. Нищо ново под слънцето. Винаги имаш нужда от услуга. Кой иска автографа ми този път?

— Никой. Жива душа не проявява интерес към теб. Но аз имам нужда от тялото ти.

— Е, това вече е интригуващо предложение. — Неведнъж през изминалите четиринадесет години, след края на опита им за романтична връзка, той си бе повтарял, че трябва отново да опита да поднови любовните им отношения, но просто не можеше да се реши да го стори, защото я чувстваше почти като сестра. Да, Алегра беше красива и интелигентна и той я познаваше и харесваше повече от всяка друга жена на планетата. Но може би точно в това беше проблемът. — И какво точно имаш предвид по отношение на това изнурено, покрито с белези, старо тяло?

— Нищо приятно, кълна се. — И тогава тя се разсмя. — Всъщност няма да е чак толкова лошо. Би трябвало даже да е забавно. Имам нужда от кавалер за церемонията по връчването на наградите Златен глобус. Мама и татко са номинирани и двамата, а така също и Кармен Конърз — една от клиентките ми. Освен това още двама от клиентите ми се състезават за награда. Трябва да отида, но не ми се ще да бъда сама. — Както винаги, и сега бе напълно откровена с него и това му харесваше.

— И какво стана с онзи, как му беше името?

Алън прекрасно знаеше как му е името, но на няколко пъти вече бе имал повод да сподели с Алегра, че Брандън не му харесва. Смяташе го за студен и надут. Когато за пръв път ѝ го каза, Алегра му се обиди и седмици наред след това отказваше да разговаря с него. След това свикна с отношението му, тъй като Алън никога не пропускаше и най-малката възможност, за да ѝ каже какво мисли по въпроса. Този път обаче я пощади.

— Трябва да замине за Сан Франциско.

— Колко мило от негова страна, Ал. Избрал е най-подходящия момент. Страхотен пич. И защо отива? Да се види с жена си?

— Не, задник такъв! Отива да посети децата си. В понеделник влиза в съдебната зала за поредния процес.

— Не съм сигурен, че разбирам каква е връзката — хладно отбеляза той.

— След началото на процеса няма да може да пътува и няма да вижда децата си няколко седмици. Ето защо иска да отиде и да се срещне с тях сега.

— Да не би да са отменили полетите от Сан Франциско до Ел Ей? Защо малките сладуранки да не дойдат дотук, за да се видят с

татенцето си?

— Майка им няма да им позволи.

— Е, в резултат на което ти се оказваш затънала до шията в лайна, нали?

— Така е и точно за това ти се обаждам. Ще можеш ли да помогнеш? — с надежда попита Алегра. Наистина щеше да е забавно да отиде заедно с него. Винаги ѝ бе интересно в компанията на Алън. Сякаш отново ставаха деца. Непрекъснато се шегуваха, смееха се и даже буйстваха понякога.

— Молиш ме за голяма жертва, но, предполагам, че ако наистина е толкова спешно, бих могъл да променя някои планове... — Изрече всичко това с въздишка и Алегра се разсмя.

— Измамник такъв! Обзалагам се, че нямаш никакви планове за вечерта.

— Всъщност имам. Мислех да поиграя боулинг.

— Ти? — Тя се разсмя още по-силно. — Няма да минат и пет минути и почитателките ти ще те изядат жив. Няма начин да отидеш на боулинг.

— Някой път ще те взема с мен и ще ти докажа, че не си права.

— Съгласна. С удоволствие ще дойда. — Лицето на Алегра засия. Както обикновено, Алън и този път ѝ се бе притекъл на помощ. Нямаше да ѝ се наложи да бъде сама на церемонията. Алън Кар беше приятел, на когото можеше винаги да разчита.

— По кое време да мина да те взема, Пепеляшке? — Той като че ли беше доволен от уговорката. Винаги му бе приятно да бъде край нея.

— Церемонията започва доста рано. В шест?

— Ще бъда там.

— Благодаря, Алън — искрено рече тя. — Много съм ти задължена.

— Недей да си ми чак толкова благодарна, за бога! Заслужаваш някой по-добър от мен — заслужаваш онзи тип да те заведе, ако това е, което желаш. Така че не ми благодари. А си помисли какъв късметлия съм. Ето по този начин трябва да разсъждаваш. Нуждаеш се от малко повече самочувствие. Как, по дяволите, стана толкова смирена и покорна? Твърде умна си, за да се държиш по този начин. С

удоволствие бих дал на онзи тип да се разбере. Той даже не си дава сметка какъв късмет е извадил. Сан Франциско ли? Глупости...

Алън продължаваше да мърмори, а Алегра се смееше на глас и се чувстваше много по-добре.

— Трябва да тръгвам за работа. Ще се видим в събота. И, моля те, направи ми една услуга. Опитай се да останеш трезвен, а?

— Недей да си чак такава мърморана. Нищо чудно, че не можеш да се свъртиш с мъж около себе си.

Това беше стара шега помежду им. Алън наистина пиеше повечко, но рядко се напиваше и никога не се държеше непристойно. Дватамата с Алегра просто обичаха да се будалкат. Но тя отново се почувства почти човек, когато пое с колата към офиса си. Алън и този път бе успял да повдигне духа ѝ.

Доброто настроение не я напусна през целия ден. Срещна се с част от рекламодателите за турнето на Брам, уговори някои подробности, свързани с безопасността на Кармен, поговори с друг клиент относно попечителските фондове на децата му и в края на следобед с изненада установи, че напълно бе забравила за Брандън. Все още я измъчваше мисълта, че той няма да я придружи на церемонията, но поне не се чувстваше съсипана и изтормозена като сутринта. Замисли се върху сутрешния им разговор и осъзна, че се е държала глупаво. Брандън имаше право да види децата си. И може би бе прав и за останалите неща, които ѝ наговори. Вероятно и двамата трябваше да се съсредоточат върху кариерите си, да правят онова, което е нужно, и да се събират заедно в малкото останало им свободно време. Подобен начин на живот не беше особено романтичен, но може би за момента не можеха да си позволят нищо повече. В края на краищата нещата не бяха чак толкова зле и може би, както изтъкваше и той от време на време, Алегра поставяше твърде високи изисквания.

— Така ли мислиш наистина? — попита я доктор Грийн, когато се срещнаха по-късно следобед за седмичния сеанс на Алегра.

— Не зная какво да мисля — призна Алегра. — Зная какво си мисля, че искам, но, когато разговарям с Брандън, започвам да си мисля, че се държа неразумно и изисквам от него твърде много. Не съм сигурна как е правилно да постъпя и все се боя да не го изплаша.

— Това е интересна възможност — отбеляза хладно доктор Грийн. — Защо си мислиш, че го правиш?

— Защото той не е готов да даде онова, което аз искам от една връзка. Нито пък е готов да получи онова, което аз искам да дам.

— Значи смяташ, че ти си готова за нещо повече? Защо? — с интерес попита доктор Грийн.

— Струва ми се, че наистина ми харесва да живея с него, но зная, че подобна възможност го плаши до смърт.

— Кое те кара да мислиш така? — Доктор Грийн започваше да се надява, че Алегра най-после постига някакъв напредък.

— Мисля, че се бои, защото вечер все настоява да се прибира в собствения си апартамент. Остава да спи в дома ми само когато наистина не може да го избегне.

— Кани ли и теб в апартамента си? Да не би домът ти да не му харесва?

— Не. — Алегра бавно поклати глава. — Все повтаря, че има нужда от собствено пространство. Веднъж ми каза, че когато се събудим заедно сутрин, това го кара да се чувства като женен. А бракът не се е оказал измежду най-приятните му преживявания и той не желае нещо такова да му се случи отново.

— Ще трябва да се справи с този проблем, защото в противен случай ще прекара остатъка от живота си в самота. Той сам трябва да направи своя избор. Но неговият избор ще се отрази и на твоя живот, Алегра.

— Зная. Но не искам да го препирам.

— Две години не е кратък срок и не може и дума да става за препиране — уточни доктор Грийн и я изгледа с неодобрение. — Крайно време е той да внесе някои промени. Освен ако ти не си доволна от сегашното положение на нещата — довърши тя и както винаги остави на Алегра правото на избор. — Ако това е, което желаш, значи няма от какво да се оплакваш, нали?

— Не зная. Не мисля, че е така. — Алегра изглеждаше нервна и разтревожена. — Бих искала нещо повече. Не ми харесва, когато той се отдръпва от мен и се затваря в собствения си свят. Или пък когато ходи в Сан Франциско без мен. — И тогава призна нещо, от което се почувства пълна глупачка. — Понякога се тревожа заради бившата му жена, боя се, че може да го върне при себе си отново. Тя все още изцяло зависи от него. И ми се струва, че това е една от причините, поради които той толкова се бои от сериозно обвързване.

— Е, мисля, че е крайно време той най-после да предприеме нещо по въпроса. Не си ли съгласна, Алегра?

— Предполагам — предпазливо отвърна тя. — Но не мисля, че ще е правилно да му поставям ултиматуми.

— И защо не? — веднага попита доктор Грийн.

— Това няма да му хареса.

— И? — Лекарката я притискаше все повече и повече; искаше и Алегра да постъпи така с Брандън.

— Може да прекрати връзката ни, ако го притисна прекалено силно.

— И какво ще стане тогава? — любопитства доктор Грийн.

— Не зная — отвърна Алегра. Изглеждаше изплашена. Беше силна жена, но в отношенията си с Брандън, както и с другите двама мъже преди него, никога не бе проявявала достатъчно сила на духа. Боеше се и това бе причината, поради която вече четири години посещаваше доктор Грийн.

— Ако той сложи край на връзката ви, ти ще бъдеш свободна и може би ще срещнеш друг мъж, който да е готов да свърже живота си с твоя. Толкова ужасно ли ти се струва това?

— Вероятно не. — Алегра се усмихна несигурно. — Но подобна мисъл ме плаши.

— Естествено. Но с времето ще преодолееш страха си. Сега седиш и очакваш Брандън най-после да разтвори небесните двери пред теб, но това бездействие може да се окаже много по-пагубно за теб, отколкото страхът, че би могла да срещнеш човек, готов да те обича открито и дълбоко, Алегра. Това е въпрос, върху който трябва да поразмишляваш, нали? — обобщил я и отново впи пронизателния си поглед в нея.

След това се усмихна топло и сеансът приключи.

В определен смисъл тези сеанси напомняха на посещения при циганка гадателка. Когато си тръгна, Алегра се опита да си припомни всичко, което бе казала, и както всеки път, и сега имаше неща, които си спомняше добре, и други, които отчаяно се опитваше да си припомни, но все не успяваше. Като цяло обаче сеансите ѝ се отразяваха добре. През годините бяха обсъждали надълго и нашироко нейната склонност да си избира мъже, които не могат, или не желаят, да я обичат истински. Това беше един стар, много стар модел в живота ѝ. Модел,

върху който не обичаше да размишлява и за който избягваше да говори. Надяваше се обаче, че след всичките тези години нещата започват да се оправят.

След сеанса Алегра се върна в кабинета си, отметна няколко неотложни задачи и проведе последната си среща за деня с Малаки О'Донован — нов клиент на фирмата. Той беше приятел на Брам Морисън, нейният невероятно известен клиент рок певец, и също беше с утвърдено име, макар и не толкова, колкото това на Морисън. Роден беше в Ливърпул, но отдавна бе станал американски гражданин чрез брака си с американка. Съпругата му се казваше Рейнбоу^[1], а двете им деца носеха имената Суолоу^[2] и Бърд^[3]. Алегра отдавна бе свикнала с това. Много малко неща от света на рока вече можеха да я изненадат.

Биографията на О'Донован бе изпъстрена с арести и наркотици, няколко нападения и объркани съдебни процеси. През годините бе полежал малко в затвора, имал си бе вземане-даване с много адвокати и изглеждаше силно заинтригуван от Алегра. В началото се опита да се заиграва на тема секс, но след като тя пренебрегна авансите му и целенасочено продължи да обсъжда единствено деловите въпроси, довели го при нея, той най-после миряса и двамата успяха да проведат много интересен и ползотворен разговор. Алегра стигна до извода, че би могла да му бъде от полза за разрешаването на някои от юридическите проблеми, които произтичаха главно от световното турне, което той се опитваше да организира, но постоянно се сблъскваше с редица спънки и законови пречки.

— Ще видя какво може да се направи, Мал. Ще ти се обадя, след като получа документите ти от сегашния ти адвокат.

— Не си прави труда да разговаряш с него — сви рамене той на тръгване. — Истински задник е — заяви той с грубия си ирландски акцент.

— Не мога да работя без документите. — Алегра му се усмихна приятелски. — Ще ти се обадя веднага щом разбере нещо.

О'Донован много я хареса. Морисън не го бе подвел. Алегра беше изключително умна и преминаваше директно към въпроса без много празни приказки. Това му допаднаше.

— Можеш да ми се обаждаш по всяко време, скъпа — тихичко рече той, когато Рейнбоу се отдалечи към асансьора. Алегра се

престори, че не го е чула, влезе обратно в кабинета си и затвори вратата.

Стана така, че тази вечер Алегра се прибра доста късно у дома. Зачете се в някакви документи, а след това прегледа отново някои от договорите на Брам. Кармен също бе получила много интересно предложение за филм, който можеше да се окаже изключително важен за кариерата ѝ. Работата ѝ ѝ предлагаше много предизвикателства и Алегра я вършеше с огромно удоволствие.

Прибра се у дома в добро настроение и едва тогава си даде сметка, че през целия ден не се бе чувала с Брандън. Зачуди се дали не го е ядосала твърде много с настояването си да я придружи на церемонията за връчването на Златните глобуси.

Към девет часа му се обади в офиса и ѝ се стори, че той е доволен да чуе гласа ѝ. Оплака се, че работи без почивка вече тринадесет часа и че тъкмо възнамерявал да ѝ звъне.

— Яде ли нещо? — загрижено го попита тя. Изпълнена бе с угризения заради гнева, който бе изпитвала към него. А после изведнъж си припомни думите на доктор Грийн. Имаше право да очаква повече от онова, което той искаше или пък можеше да ѝ даде.

— През няколко часа ни носят сандвичи. Но през повечето време просто забравяме да ги ядем.

— Би трябвало да се прибереш у дома навреме и да се напиш — напомни му Алегра.

Искаше ѝ се да дойде при нея. Но този път не го попита, а и той не предложи нищо такова. След това Брандън внезапно изпита необходимост да се върне към работата и колегите си.

— Ще ти се обадя утре, преди да тръгна за Сан Франциско.

— Ще бъда в дома на родителите си. Ще тръгна към тях направо от офиса.

— В такъв случай може и да не се обаждам — простичко рече той и на нея ѝ се прииска да се разкрещи. Защо той се отдръпваше от всичко, на което тя държеше, и най-вече от семейството ѝ? Всичко се дължеше на страха му от по-дълбоки ангажменти и обвързване. — Ще ти се обадя, след като пристигна. Ще звънна в твоята къща.

— Както желаш — спокойно отвърна Алегра. Радваше се, че бе имала възможност да обсъди положението с Джейн Грийн. Разговорът с нея ѝ помогна да види нещата в по-ясна и не толкова драматична

светлина. Всичко беше толкова простичко, наистина. Той просто не можеше да отвори душата си пред нея, да я обича открито и свободно. Но дали някога щеше да е в състояние да го направи? Тя искаше да се омъжи за него, но само в случай че той реши да се разведе, да се освободи от страховете си и да си позволи да я обича. Алегра вярваше, че Брандън я обича по свой си начин, но дори и за нея бе очевидно, че е силно ограничен в чувствата си от спомена за брака му с Джоани.

— Успя ли да измислиш нещо за церемонията? — внезапно я попита той и Алегра остана изненадана, че Брандън изобщо си направи труда да повдигне този толкова неудобен въпрос.

— Всичко е наред — нехайно отвърна тя. Не желаше да признае пред него, че все още е разстроена от решението му. — Ще отида с Алън.

— Кар? — В гласа му се долавяше истински шок. Очевидно бе очаквал, че тя ще отиде сама, придружена единствено от родителите си. — Помислих си, че ще бъдеш само с родителите си и брат си.

Алегра се усмихна на наивността му. Церемонията по връчването на наградите Златен глобус бе едно от най-изисканите събития на годината и никоя разумна жена не би отишла там, придружена от двадесетгодишния си брат.

— Малко съм старичка за такъв придружител, както несъмнено знаеш. Но Алън е напълно подходящ. Ще ме разсмива през цялата вечер, ще подхвърля груби забележки за всички знаменитости, които въпреки всичко го обичат, защото познават добрата му душа.

— Не очаквах, че толкова бързо ще ми намериш заместник — подхвърли той. В гласа му се прокрадваха раздражение и ревност и Алегра се разсмя. Може би едно такова преживяване ще му се отрази добре.

— Винаги бих предпочела да съм с теб вместо с Алън — искрено си призна тя.

— Просто не го забравяй. — Брандън се усмихна. — Това беше един дяволски приятен комплимент, Али. Никога не съм си и помислял, че мога да се сравнявам с Алън Кар.

— Е, не се възгордявай чак толкова — подразни го Алегра.

Двамата поговориха още няколко минути и затвориха, но той така и не предложи да прекара нощта при нея и Алегра отново се почувства депресирана, когато си легна сама и се замисли за живота

си. Беше на двадесет и девет години и имаше приятел, който предпочита да спи в собственото си легло, ако невинаги, то през повечето време, и който я бе изоставил сама точно преди едно събитие от изключително значение за нея, за да посети бившата си съпруга и двете си дъщери. Както и да го въртеше в мислите си, каквито и оправдания да измисляше, Алегра не можеше да не се чувства наранена и пренебрегната. И самотна. Брандън живееше изолиран в свой собствен свят и без изобщо да се съобразява с нейните потребности, в постъпките си винаги се ръководеше единствено от своите желания.

Заслужаваш нещо по-добро. Гласът на доктор Грийн отекваше в главата ѝ тази нощ докато се унасяше в сън и Алегра все не можеше да си спомни дали психиатърката наистина бе произнесла точно тези думи, или те само изразяваха същността на онова, което бе искала да ѝ внуши. Докато заспиваше, Алегра сякаш виждаше пред себе си проницателните тъмни очи, които настойчиво ѝ предаваха едно-единствено послание.

Аз заслужавам нещо по-добро, прошепна Алегра... нещо по-добро... Но какво означава това?

И тогава внезапно в главата ѝ изплува образът на Алън... който се смееше... на нея ли се смееше? Или на Брандън?

---

[1] Дъга — Б.пр. ↑

[2] Лястовица — Б.пр. ↑

[3] Птичка — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3.

Домът на семейство Стайнбърг в Бел Еър бе един от най-красивите в района и макар да беше голям и удобен, в никакъв случай не изглеждаше като грандомански палат. Блеър го бе декорирала и обзавела съвсем сама, когато преди години, непосредствено след раждането на Скот, семейството се премести в къщата. Тя беше изключително сръчна и имаше усет към вътрешната декорация — оттогава насам непрекъснато преустройваше и преобоядисваше, за да поддържа къщата спретната, подредена и красива. Децата ѝ често се шегуваха с нея и подчертаваха, че домът им представлява една постоянно действаща работна площадка.

Тя обаче държеше всичко около нея да изглежда ново и красиво и използваше най-вече ярки и жизнени цветове. Атмосферата, която се налагаше в дома, бе на нехайна елегантност и уют. Това беше една къща, която гостите винаги посещаваха с удоволствие. А гледката, разкриваща се от вътрешния двор и от прозорците на всекидневната, бе просто зашеметяваща. От няколко месеца насам Блеър говореше за плановете си да събори стените на кухнята и да ги замени със стъклени. Напоследък обаче бе толкова заета с шоуто, че все не ѝ оставаше време за този проект.

Алегра отиде в дома на родителите си направо от кантората и още с пристигането си бе заобиколена от топлотата и щедростта на семейството, в което бе израсла. Стаята ѝ все още изглеждаше така както я бе оставила преди единадесет години, за да отиде в колежа. Докато следваше в юридическия факултет, майка ѝ само бе подменила тапетите, завесите и завивките на леглото, които сега блестяха в мек прасковен оттенък.

От време на време Алегра прекарваше някоя нощ или уикенд в старата си стая. Прибирането у дома и общуването с родителите ѝ винаги ѝ доставяше огромно удоволствие и ѝ позволяваше да се отпусне и почине.

Стаята ѝ беше на един етаж с апартамента на родителите ѝ, който включваше спалня, два красиви будоара и два кабинета, които използваша, за да работят у дома, а това се случваше доста често.

На същия етаж имаше и две стаи за гости.

На горния етаж се намираха стаите на Сам и Скот, свързани с обща всекидневна. Двамата разполагаха с огромен телевизор, малък филмов екран, маса за билиард и фантастична музикална уредба, която баща им им бе подарил за Коледа. Стаята беше сбъднатата мечта на всеки един тийнейджър и из къщата постоянно се мотаеха поне половин дузина приятелки на Сам, които обсъждаха училищния живот, плановете си за постъпване в колеж или просто си говореха за момчета.

Когато пристигна, Алегра завари Сам в кухнята и не можа да не забележи колко красива бе станала тя през изминалата година. Съвсем внезапно, на седемнадесет години и половина, нейната приятна сестричка се бе превърнала в изумителна красавица. Колегите на баща ѝ винаги повтаряха, че Сам има данни на истинска звезда, а майка ѝ неизменно посрещаше думите им с недоволно мърморене. Първият и най-важен приоритет на Сам винаги е бил училището. Блеър не възразяваше срещу кариерата ѝ на модел, но не беше особено ентузиазизирана от мисълта, че най-малкото ѝ дете иска да стане актриса. Знаеше, че това е тежка и изнурителна работа, нагледала се бе на какво ли не през годините и определено предпочиташе Саманта да не се впуска в този бизнес. Но едва ли можеше да направи нещо, за да ѝ попречи. Момичето бе прекарало целия си живот в Холивуд и за момента единственото ѝ желание бе да се осъществи като актриса. Кандидатствала бе в колежа на Лос Анджелис, в Йейл и в Ню Йорк за специалностите, свързани с драматично изкуство, и предвид високите ѝ оценки, имаше реални шансове да бъде приета навсякъде. За разлика от Алегра обаче Сам не желаше да отива на изток. Искаше да си остане в Ел Ей и може би дори да продължи да си живее у дома. Искаше да посещава колежа на Лос Анджелис и вече дори бе приета на първо класиране.

Когато Алегра пристигна от кантората си в тази петъчна вечер, Сам ядеше ябълка в кухнята, а дългата ѝ руса коса се стелеше по гърба ѝ като водопад от светлорозовата светлина. Очите ѝ бяха огромни и зелени като на сестра ѝ.

— Здравсти, детенце! Как я караш? — Алегра бе истински щастлива, че я вижда. Приблужи се до нея, целуна я и я прегърна през раменете.

— Не е зле. Тази седмица поработих добре. За един английски фотограф. Беше страхотен. Обичам чужденците. Държат се много мило с мен. През ноември пък работих с един французин. Минавал отгук на път за Токио. Трябваше да подготви серия снимки за „Ел Ей таймс“. Освен това видях незавършеното копие от новия филм на татко. — Като всички тийнейджъри Саманта говореше разпокъсано и несвързано, но Алегра я разбираше чудесно.

— И как ти се стори филмът на татко? — попита Алегра, взе си няколко морковчета и дари Ели с топла прегръдка. Ели, готвачката на семейството от двадесет години насам, побърза да ги пропъди и двете от кухнята.

— Хареса ми. Но все още е рано да се каже. Филмът не е монтиран напълно и някои от сцените не са по местата си. Но въпреки това изглеждаше доста добре.

Сам също изглеждаше чудесно. Алегра се усмихна на себе си, докато младото момиче подскачаше нагоре по стълбите. Беше цялата крака, ръце и коса — приличаше на красиво диво жребче, което весело препуска напред и прескача всичко по пътя си. Изглеждаше толкова млада, но и едновременно с това внезапно бе заприличала на зряла жена. Трудно ѝ бе да повярва, че сестричката ѝ се бе променила толкова бързо, но тя си беше почти жена. Когато Алегра бе заминала за Йейл преди единадесет години, Сам беше едва на шест и дори и сега в определен смисъл всички продължаваха да я смятат за малка.

— Това ти ли си? — провикна се майка ѝ от горната площадка и надникна през парапета. На вид не изглеждаше много по-стара от дъщерите си. Бледочервената ѝ коса бе вдигната нагоре и елегантно очертаваше лицето ѝ. Две химикалки и молив стърчаха от косата ѝ. Облечена беше с дънки, черен пуловер и високи маратонки Конверс, които бе купила за Сам, но тя отказваше да ги носи. Отдалече Блеър приличаше на хлапе, но когато човек се приближеше достатъчно, веднага забелязваше изключителната ѝ красота, докосната едва-едва от възрастта, и стройната фигура, която бе предала и на дъщерите си. — Как си, скъпа? — попита тя, целуна Алегра и се затича да вдигне звънящия телефон.

Обаждаше се Саймън. Щял да се забави. Имал проблем в офиса, но непременно щял да се върне навреме за вечерята.

Дълбоката връзка и близостта, съществуващи помежду им, бяха успели да ги спасят от типичния за Холивуд стрес и да запазят съвършения брак на Блеър и Саймън. Блеър рядко говореше за това, но преди да срещне Саймън, в живота ѝ царяла пълна бъркотия. Душата ѝ се гърчела в черно отчаяние и едва след брака ѝ с него нещата в живота ѝ се променили към добро. Кариерата ѝ започнала да набира скорост, децата се появили бързо и лесно на белия свят, посрещнати с много топлина и обич. Саймън и Блеър обичаха дома си, децата си, кариерите си, обичаха се един друг. Нито един от двамата не би могъл да мечтае за нещо повече — освен, може би, за още деца. Блеър роди Сам на тридесет и седем години и по онова време ѝ се струваше, че вече е прекалено стара, за да ражда повече. Сега обаче съжеляваше, че не си бе родила поне още едно, макар че трите им деца, като се изключат епизодичните препирни със Саманта, им носеха огромна радост. Блеър съзнаваше, че Сам е малко поразглезена, но пък иначе беше добро момиче. Справяше се добре в училище, никога не бе извършила нещо нередно и ако от време на време спореше с майка си, това бе напълно в реда на нещата, предвид възрастта ѝ и средата, в която бе израсла.

Блеър затвори телефона и се качи на горния етаж. Видя Алегра да стои пред прозореца на стаята си и влезе да я види.

— Нали знаеш, че можеш да идваш тук винаги когато пожелаеш — тихо ѝ рече тя, загледана в изненадващо тъжната си и замислена дъщеря. Искаше ѝ се да я попита дали не се е случило нещо неприятно, но не се осмели. Блеър постоянно се притесняваше от факта, че Алегра не получава достатъчно емоционална подкрепа от Брандън. Той беше толкова независим във всяко едно отношение и като че ли изобщо не си даваше сметка за потребностите и чувствата на Алегра. През изминалите две години Блеър бе положила доста усилия, за да го хареса, но така и не бе успяла.

— Благодаря, мамо. — Алегра ѝ се усмихна, а после се отпусна по гръб на широкото легло.

Понякога самото ѝ присъствие в този дом я изпълваше с огромна радост, но имаше и случаи, в които тя вътрешно негодуваше срещу влиянието, което тази атмосфера продължаваше да оказва върху нея.

Все още бе толкова близка с родителите си, че понякога това я тревожеше. Обичаше ги прекалено много и все още поддържаше семейните връзки, които жените на нейната възраст отдавна бяха прекъснали. Но пък защо да го прави? Брандън все се оплакваше, че твърде много общува с родителите си. Твърдеше, че подобна близост е нездравословна и неестествена. Но тя се разбираше толкова добре с тях, а и те много я подкрепяха. И какво се очакваше да направи в края на краищата? Да спре да се вижда с тях само защото скоро ще стане на тридесет?

— Къде е Брандън? — попита майка ѝ, полагайки усилия въпросът да прозвучи нехайно. Вече бе чула съобщението на Алегра, че ще дойде на вечерята сама, и макар че никога не би си го признала, бе изпитала облекчение от този факт. — Пак ли работи до късно?

— Трябваше да замине за Сан Франциско, за да види момичетата — отвърна Алегра със същия нехаен тон. Но и двете знаеха, че опитът им да замаскират истинските си чувства не можеше да скрие нито загрижеността на едната, нито пък тревогите на другата.

— Но за утре ще се върне със сигурност, нали? — Блеър се усмихна, макар вътрешно да изпитваше раздразнение срещу този мъж, който никога не беше до Алегра, когато тя имаше нужда от него.

Отговорът на дъщеря ѝ обаче я накара да занемее от изненада.

— Всъщност няма. Налага се да прекара уикенда с тях. В понеделник започва съдебен процес и не е сигурен кога ще може да се освободи, за да ги посети отново.

— Няма да дойде на връчването на наградите? — Блеър изглеждаше изумена. Дали това означаваше нещо по-сериозно? Не беше ли това един от ранните признаци за предстояща раздяла? Опита се да скрие надеждите си и да демонстрира единствено огромната си изненада.

— Не, няма. Какво толкова! — Алегра не искаше да признае колко я бе разстроило решението му. Всеки път, когато трябваше да признае пред майка си, че има проблеми с Брандън, Алегра се чувстваше изключително слаба и уязвима. Майка ѝ никога не бе имала такива трудности с баща ѝ. Връзката между родителите ѝ винаги е била съвършена. — Ще отида с Алън.

— Колко мило от негова страна — процеди през стиснатите си устни Блеър и се настани на удобния фотьойл до леглото.

Алегра я наблюдаваше. Знаеше, че ще последва още и че и този път няма да се мине без неизбежните въпроси. Защо той все още не се е развел? Защо постоянно пътува до Сан Франциско, за да се вижда с бившата си съпруга? Тя не разбира ли, че тази тяхна връзка не води до никъде? Не си ли дава сметка, че приближава тридесетият ѝ рожден ден?

— Не те ли тревожи фактът, че той никога не е до теб, когато в живота ти се случва нещо важно? — Ясният поглед на майка ѝ сякаш проникна чак в дълбините на душата ѝ, но Алегра се опита да не ѝ позволи да види страховете и тревогите ѝ.

— Понякога, но, както казва Брандън, ние и двамата сме зрели хора, които си имат своите кариери и задължения. Понякога просто се случва така, че не можем да сме един до друг и в такива случаи е нужно да проявяваме разбиране. Безполезно е да вдигам излишен шум, мамо. Той има две деца в друг град и изпитва потребност да ги вижда.

— Само че не е избрал най-подходящия момент този път. Не мислиш ли така?

На Алегра ѝ се прииска да се разпищи, докато я слушаше. А и последното нещо, което искаше да прави тази вечер, бе да брани и защитава Брандън. Самата тя бе достатъчно разстроена и никак не ѝ се искаше да го оправдава пред майка си.

Двете жени се спогледаха и в този момент на вратата застана един висок и тъмнокос млад мъж.

— Кого сте захапали този път и го разкъсвате на парченца? Предполагам, че злословите за Брандън. Или има нова звезда на хоризонта?

Брат ѝ, Скот, току-що бе пристигнал от летището. Алегра се усмихна радостно и седна на леглото. Той прекоси стаята с две големи крачки, седна до нея и я прегърна.

— Мили боже, пак си пораснал — изпъшка тя. Майка им ги гледаше с топла усмивка.

Скот изглеждаше също като баща си. Висок беше сто деветдесет и пет сантиметра и за щастие, като че ли бе спрял да расте. Играеше баскетбол в Станфорд.

— Кой номер обувки носиш вече? — подразни го Алегра. Тя имаше малки за ръста си крака, но Сам носеше номер девет, а Скот пък — номер тринадесет при последната им среща.

— Все още тринадесети номер, много ти благодаря. — Той се приближи до майка си и я прегърна, а после се настани на пода, за да си побъбри с двете. — Къде е татко?

— Надявам се, че вече пътува към къщи. Преди малко ни се обади, че ще закъснее. Сам е горе. А вечерята ще бъде сервирана след десет минути.

— Умирам от глад. — Скот изглеждаше страхотно и майка му очевидно много се гордеше с него. Всички бяха горди. От него щеше да излезе прекрасен лекар. — Е, какво се чува за наградите? — попита той и се обърна към Блеър. — Ще спечелиш ли както обикновено, или ще ни посрамиш за пръв път в живота си?

— Сигурна съм, че ще ви посрамя. — Тя се разсмя, като се опитваше да не мисли за Златните глобуси. След всичките тези години, в които бе писала и продуцирала шоуто си, церемониите за връчване на награди винаги я изнервяха. — Мисля, че тази година баща ви е този, който ще ни накара да се гордеем — загадъчно изрече тя, но не спомена нищо повече.

Пет минути по-късно Саймън спря колата си на алеята. Всички бързо слязоха долу, а Блеър се провикна и подкани Сам да оставя телефона и да слиза на вечеря.

Храната беше превъзходна, а двамата мъже се опитаха да проведат сериозен разговор на фона на женските клюки и слухове относно наградите и на фона на многобройните въпроси на Сам по отношение на Кармен — как изглежда, как се облича, с кого излиза. По средата на цялата тази какофония Блеър се облегна назад с усмивка на лицето и внимателно огледа всеки един — трите си деца и съпруга, когото бе обичала през всичките тези години. Също като Скот той все още беше висок, тъмнокос и красив. Висок бе сто деветдесет и два сантиметра, слепоочията му леко сивееха, покрай очите му се бяха образували ситни бръчици, но дори и тези едва забележими следи на времето само подсилваха изключителната му привлекателност.

Саймън беше невероятно красив мъж и кръвта във вените на Блеър се възпламеняваше само като го гледаше. Но понякога в душата ѝ се прокрадваха страхове от факта, че самата тя се променя с годините. Той като че ли изобщо не остаряваше и с възрастта ставаше все по-привлекателен. Тя обаче вече се чувстваше по-различно; тревожеше се повече отпреди — за него, за децата, за кариерата си.

Боеше се, че може да се превърне в старомодна досадница, притесняваше се от лекия спад на рейтинга ѝ през тази година, изпитваше страхове за Саманта, която трябваше да постъпи в колеж. Ами ако тя в края на краищата заминеше на изток или пък решише, че иска да живее на общежитие в университета на Лос Анджелис? Какво щеше да прави тя, когато всичките ѝ деца си тръгнат от дома завинаги? Ами ако те повече нямат нужда от нея... или пък тя загуби предаването? Какво ще стане с нея, когато всичко приключи? Ами ако отношенията ѝ със Саймън се променят?

Блеър обаче съзнаваше, че всичките ѝ страхове са глупави и безпочвени.

Понякога се опитваше да поговори със Саймън за това. Внезапно бе осъзнала, че е обсебена от безброй страхове — за нея, за живота ѝ, за тялото ѝ. Всичко започна през последните една-две години, когато Блеър си даде сметка, че независимо от онова, което говорят хората, външният ѝ вид започна необратимо да се променя. Наистина остаряваше и прозрението, че се е променила много повече от Саймън, понякога ѝ причиняваше силна болка. Не можеше да повярва, че годините се бяха изнизали толкова бързо, че така скоро бе станала на петдесет и четири. А скоро щеше да навърши петдесет и пет... а след това шестдесет... Искаше ѝ се да изкрещи: *Мили боже!* и *Спри часовника... почакай... имам нужда от още време*. Струваше ѝ се странно, че Саймън не разбира това. Може би защото мъжете разполагат с повече време, хормоните им не започват да се бунтуват на петдесетгодишна възраст, външният им вид се променя по-бавно и незабележимо и те винаги разполагат с възможността да се оженят за жена, два пъти по-млада от тях, която да им нареди още половин дузина деца. Дори и да не искат повече деца, както твърдеше Саймън всеки път, щом Блеър решише да му напомни, че, за разлика от нея, той би могъл да има и други деца, самият факт, че разполагат с възможност за избор, правеше нещата съвършено различни. Но винаги когато Блеър се опитваше да му каже всичките тези неща, той заявяваше, че се държи глупаво и вероятно е преуморена от работа.

— За бога, Блеър, последното нещо, от което се нуждая, са още деца. Обичам тези, които имаме, но ако Сам не порасне скоро и не се изнесе бързо в собствен апартамент, може и да се побъркам.

Блеър обаче знаеше, че и той, също като нея, не желае Сам да се изнася от дома им. Тя беше тяхното малко момиченце. Въпреки това не можеше да не се пита защо на него му е толкова по-лесно да се справя с живота, защо не се ядосва толкова много, защо не се тревожи за оценките на Скот, за връзката на Алегра с Брандън, продължила цели две години, през които той така и не се бе развел с жена си.

Тя обаче не сподели нито един от страховете си на семейната вечеря. Разговорът се въртеше около съвсем различни теми. Саймън и Скот говореха за баскетбол, за Станфорд, за евентуалното си пътуване до Китай. След това всички подеха темата за Златните глобуси, а Скот се зае със Сам по повод на последното момче, с което я бе видял да излиза. Заяви, че хлапакът бил истински ръб и Саманта се впусна в пламенна защита на приятелчето си, макар през цялото време да настояваше, че не си пада много по него. След това Блеър обяви, че рейтингът им отново се е покачил след епизодичния спад през миналия месец, а после ги информира, че през лятото смята да префасонира градината и кухнята.

— Че какво ново под слънцето? — подразни я Саймън и двамата се погледнаха с обич. — Кога е било да не събаряш нещо и да не изграждаш нещо друго на негово място? Между другото, градината ми харесва в този ѝ вид. Защо трябва да я променяш?

— Попаднах на един фантастичен английски градинар, който твърди, че може да промени всичко само за два месеца. А кухнята е друга история — ухили се тя. — Надявам се, че всички харесват малкия бокс, защото ще се наложи да се храним там от май до септември. — Останалите задружно изпъшкаха, а Саймън хвърли на сина си красноречив поглед.

— Струва ми се, че това е най-удобното време за пътешествието ни до Китай.

— Няма да ходите никъде. — Тя ги изгледа многозначително. — Тази година ще снимаме през цялото лято и аз нямам никакво намерение отново да оставам сама. — Всяка година двамата мъже от семейството предприемаха съвместно пътуване и обикновено избираха места, на които не можеха да бъдат намерени от Блеър, като например Самоа или Ботсвана. — Разрешавам ви да отидете на Акапулко за някой уикенд. — Скот се разсмя и закачките и споровете им продължиха докъм девет часа, когато Алегра най-сетне се изправи и

заяви, че трябва да се прибира у дома. Все още не бе приключила напълно с работата си за деня.

— Работиш твърде много — сгълча я майка ѝ, а Алегра само се усмихна в отговор.

— А ти не работиш ли? — Майка ѝ работеше повече от всеки друг човек, когото Алегра познаваше. И дъщеря ѝ много я уважаваше заради това. — Ще се видим утре вечер на връчването на наградите — каза тя и всички станаха от масата.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — попита Блеър, но тя отрицателно поклати в отговор глава.

— Алън винаги закъснява и където и да се появи, го посрещат поне десет милиона негови приятели. Освен това вероятно ще пожелае да отидем някъде след церемонията. По-добре е да се видим там. В противен случай ще ви изнервим до полуда.

— Ти ще бъдеш с Алън, а не с Брандън? — с изненада попита Саманта.

По-голямата ѝ сестра кимна в отговор.

— И как така?

— Брандън трябваше да замине за Сан Франциско, за да види децата — отвърна сухо Алегра. Имаше чувството, че за хиляден път повтаря едно и също обяснение и вече започваше да ѝ писва.

— Сигурна ли си, че той не спи с бившата си жена? — рязко я попита Сам и въпросът ѝ сякаш остави Алегра без дъх. Отговори ѝ веднага щом се съвзе достатъчно, но едва успяваше да потиска яростта, предизвикана от думите на по-малката си сестра.

— Това беше много гадно предположение от твоя страна и абсолютно излишно. Би трябвало по-внимателно да подбиращ думите си, Сам — разпалено заяви Алегра.

— Е, не се връзвай чак толкова — не ѝ остана дължна Сам и двете сестри настръхнаха като котки една срещу друга. — Може пък да се окажа права. Сигурно за това се пициса толкова, като ме чу да го изговарям на глас.

— Престани — намеси се Скот, забелязал колко разстроена е Алегра. — Неговият сексуален живот изобщо не ни влиза в работата.

— Благодаря — прошепна му Алегра малко по-късно докато го целуваше за лека нощ.

Не преставаше обаче да се пита защо забележката на Сам я бе разстроила толкова силно. Наистина ли тайничко си мислеше, че това е възможно? От това ли се страхуваше? Не, разбира се. Джоани беше абсолютно безпомощна и постоянно хленчеща жена с наднормено тегло и дори и Брандън неведнъж бе отбелязвал, че с годините става все по-непривлекателна. Не в това бе проблемът. Цялата беда идваше оттам, че постоянно ѝ се налагаше да го защитава. За нея бе очевидно, че цялото ѝ семейство смята, че той трябва да е до нея. Тя също си го мислеше. И тайничко беснееше, че и този път той бе отказал да я придружи.

През целия път до дома си Алегра не спря да мисли върху случилото си и когато пристигна пред къщата си, отново бе преизпълнена с гняв към Брандън. Седна в кабинета си и се престори, че работи, но гневът не ѝ даваше мира. Най-накрая вдигна телефона, за да му се обади. Знаеше наизуст номера на хотела, в който той обикновено отсядаше, и го избра с разтреперани пръсти. Може би щеше да успее да го убеди да се върне все пак, но тогава пък щеше да ѝ се наложи да обяснява на Алън защо не може да отиде с него. Щеше да се получи много неудобно, макар че двамата бяха достатъчно добри приятели и тя можеше да му каже всичко, а той, дори и да побеснееше, щеше да я разбере и прости.

От рецепцията на хотела позвъниха в стаята на Брандън и на Алегра ѝ се стори, че измина цяла вечност. Минаваше десет часът, но той не отговори. Помоли ги да опитат отново, в случай че, без да искат, са сбъркали номера на стаята, но той очевидно не беше в хотела. Вероятно все още беше в бившия си дом и разговаряше с Джоани за развода. Брандън ѝ бе споменавал, че понякога, след като момичетата си легнат, те двамата продължават да спорят с часове. Но докато мислеше върху това, Алегра изведнъж си спомни думите на Сам и предположението ѝ, че Брандън спи с Джоани. Отново я обхвана ярост — към него заради това, че го няма, и към сестра ѝ, която си бе позволила да изрече тези думи. Нямахше никакво намерение да прекара целия си живот в притеснения заради него и да се чувства неуверена и несигурна заради забележките на някаква си тийнейджърка. И бездруго си имаше достатъчно други проблеми.

Веднага щом затръшна слушалката, телефонът иззвъня отново и Алегра се усмихна. Изпаднаше в истерия без никакъв основателен

повод. Вероятно ѝ се обаждаше Брандън, който току-що се е прибрал в хотела.

Но не беше той. Звънеше Кармен и плачеше на глас.

— Какво има?

— Току-що получих заплаха за живота си. — Момичето ридаше и искаше да се върне обратно в Орегон. Само че кариерата ѝ не можеше да бъде прекратена толкова лесно. Имаше сключени договори за филми, а и целият свят искаше за себе си частица от Кармен Конърз.

Алегра се намръщи, докато я слушаше.

— Как я получи? Опитай се да се успокоиш и да ми разкажеш всичко.

— Пристигна по пощата. Днес забравих да прегледам пощата. Преди малко се прибрах от вечеря, отворих писмата и я намерих. В нея се казва — тя отново избухна в сълзи — та в нея се казва, че съм кучка и не заслужавам да живея нито час повече. Този тип пише, че знае, че го мамя и че съм уличница и за това ще ми даде да се разбера.

О, боже, помисли си Алегра. Точно тези типове бяха най-опасни. Тези, които си въобразяват, че са имали връзка с жертвата си, че притежават някакви права над нея, или пък вярват, че са били пренебрегнати по някакъв начин. Заплахата беше напълно реална, но Алегра не желаше повече да плаши Кармен.

— Подателят не е някой измежду познатите ти, нали? Някой, с когото си излизала, или пък някой, който ти се сърди, защото не желаш отново да излезеш с него? — Беше длъжна да я попита, макар да знаеше колко предпазлива и благоразумна е Кармен. Въпреки всички истории, разпространявани от таблоидите, Кармен живееше праведно като Дева Мария.

— Не съм излизала на среща с мъж от девет месеца — нещастно отвърна тя. — А мъжете, с които излизах последно, вече са женени и двамата.

— Така си и знаех. Добре, нека първо се успокоим. Веднага включи алармата — спокойно нареди Алегра. Говореше ѝ като на малко дете.

— Вече го направих.

— Добре. Обади се на охраната на портата и ги предупреди за писмото. Аз ще позвъня на полицията и ФБР и ще уредя среща с тях за утре сутринта. Тази вечер не можем да направим кой знае колко, но

поне ще ги информирам за заплахата. От полицейския участък на Лос Анджелис могат да изпратят патрулни коли, които да минават край къщата ти на всеки половин час. Защо не вземеш едното куче при теб в къщата тази вечер? Така ще се почувстваш по-спокойна.

— Не мога... Страхувам се от тях — нервно отвърна Кармен. Алегра се разсмя и напрежението видимо се поразсея.

— Точно за това става дума. Всеки би се страхувал от тези кучета. Поне ги пусни да ходят свободно из двора. Знаеш ли, струва ми се, че това ще се окаже празна заплаха, но нищо не ни пречи да бъдем малко по-предпазливи.

— Защо ми причиняват подобни неща? — проплака Кармен.

И преди бе получавала заплахи, които я бяха изпълвали с ужас, но до този момент никой не бе посягал върху живота ѝ. Всичко си оставаше на хартия, а и Алегра не познаваше знаменитост, която в един или друг период от живота си да не е била заплашвана. Това си беше част от бизнеса, но безусловно бе много неприятно. Собствените ѝ родители също бяха получавали заплахи, а когато Сам беше на единадесет години, бяха получили предупреждение, че ще я отвлекат, за да поискат откуп. Тогава майка ѝ нае бодигард за сестра ѝ, който остана при тях шест месеца и направо ги побърка с навика си да гледа телевизия по цял ден и да разлива кафе по килимите. Но ако се наложеше, Алегра щеше да наеме бодигард и за Кармен. Всъщност искаше ѝ се да ѝ наеме един за церемонията. Имаше двама охранители, които Алегра много харесваше и използваше сравнително често. Единият от тях беше жена.

— Те са просто глупави, Кармен. Искат внимание и си мислят, че ако се опитат да се приближат достатъчно близо до теб, ще се озоват и те в светлината на прожекторите. Това са болни хора, но аз те моля да се постарая да не се разстройваш твърде много. Ще се опитам да ти осигуря охрана за утре вечерта. Ще наемем мъж и жена и отстрани ще изглежда, че си решила да отидеш на церемонията, придружена от приятелско семейство. — Алегра говореше уверено и спокойно. Неведнъж се бе справяла с подобни ситуации, възниквали при другите ѝ клиенти, и знаеше как да подходи.

— Може би просто няма да отида — нервно заяви Кармен. — Ами ако някой ме застреля по време на самата церемония? — Тя отново заплака и захленчи, че иска да се върне в Портланд.

— Никой няма да те застреля на церемонията. Хайде, ще дойдеш с нас. Кой ще ти кавалерства?

— Някакъв актьор на име Майкъл Гинес. От студиото ми го предложиха. А аз дори не го познавам. — В гласа ѝ се долавяше отвращение, но Алегра побърза да я успокои.

— Аз го познавам. Свестен е.

Актьорът беше гей, но бе много фотогеничен и все повече се налагаше във филмовата индустрия. Алегра предположи, че според шефовете на студиото появата му в компанията на Кармен Конърз неминуемо ще се отрази благоприятно на имиджа му. Фактът, че е гей беше сравнително добре пазена тайна.

— Аз ще се погрижа за всичко. Ти само се отпусни и се опитай да поспиш малко. — Алегра знаеше, че понякога Кармен седи будна по цяла нощ и гледа стари филми по телевизията, защото е твърде уплашена или пък твърде самотна, за да заспи.

— Ти с кого ще ходиш на церемонията? — нехайно попита Кармен, предварително допуснала, че мъжът сигурно ще е Брандън. Беше се срещала с него един-два пъти и мнението ѝ за него бе, че е много почтен, но доста скучноват.

Отговорът на Алегра я изненада.

— Ще ме придружава едно старо приятелче от училище. Алън Кар — разсеяно отговори Алегра. Вече си водеше бележки за неотложните задачи, свързани с обажданията ѝ в полицията и ФБР.

— Мили боже! — възкликна Кармен. По гласа ѝ личеше, че е слисана от изумление. — Онзи Алън Кар? Шегуваш ли се? Ходила си на училище с него?

— Самият той, единствен и неповторим! — потвърди Алегра, развеселена от реакцията ѝ. Често се случваше хората да реагират по този начин.

— Гледала съм всичките му филми.

— Аз също и, повярвай ми, някои от тях не струват. — Но пък имаше и други, които бяха наистина страхотни, и Алегра го знаеше. — Все му повтарям, че има нужда от нов агент, но Алън е голям инат.

— О, боже, но той е върховен...

— Дори нещо повече. Той е много свестен човек. Ще ти хареса. — Запита се дали Алън ще хареса Кармен. Може пък да си допаднат и всички да се позабавляват добре на церемонията. — След церемонията

може да отидем някъде да пийнем по нещо. А ако искаш, преди началото можем да минем да ви вземем двамата с Майкъл.

— Много бих искала.

Когато най-последно приключиха разговора, Кармен звучеше далеч по-щастлива. Алегра остана известно време неподвижно загледана през прозореца, замислена върху странните обрати на живота. Най-големият сексимвол на Америка не бе излизала на среща с мъж от девет месеца, а получаваше смъртоносни заплахи от някакви лунатици, които си въобразяваха, че я притежават. Имаше нещо много гнило в цялата тази история. А ето че Кармен, същият този сексимвол, остана силно впечатлена от факта, че Алегра познава Алън Кар. Животът наистина бе странно нещо.

След разговора с Кармен Алегра погледна часовника си. Бяха разговаряли повече от час. Наближаваше полунощ и Алегра се замисли дали да не се откаже от разговора с Брандън в този късен час, но в края на краищата вдигна слушалката. Той вероятно бе опитал да се свърже с нея по време на разговора ѝ с Кармен. Но когато отново позвъни в хотела му, се оказа, че той все още не се е прибрал. Остави му още едно съобщение, в което го молеше да ѝ се обади.

Алегра си легна в един часа. Брандън не ѝ бе позвънил, но тя реши да не се обажда повече. Започваше да се чувства глупаво и направи всичко възможно, за да прогони думите на Сам от съзнанието си. Не знаеше какво прави Брандън в този момент, макар да бе сигурна, че не спи с Джоани. Но просто не можеше да си представи какво би могъл да прави по това време в Сан Франциско. Градът беше малък и скучен и доколкото можеше да съди от посещенията си там, тротоарите опустяваха още в девет-десет часа. Брандън със сигурност не беше и в някой нощен клуб. Най-вероятно все още спореше с жена си относно къщата и апартамента близо до езерото Тахо. Сам нямаше никакво право да злослови за него по този начин. Все още я обхващаше ярост само при мисълта за сестра ѝ. Защо всички проявяваха такава нетърпимост по отношение на Брандън? Защо тя все трябваше да се застъпва за него и да отговаря на хорските въпроси относно държанието му?

Телефонът така и не иззвъня и в два часа тя най-последно се унесе в сън. Само че звънна в четири и тя скочи с разтуптяно сърце, решила, че е Брандън. Обаче отново беше Кармен. Чула някакъв шум и изпаднала

в ужас. Шепнеше едва доловимо по телефона и бе толкова уплашена, че казаното от нея звучеше почти безсмислено. Беше ѝ нужен почти цял час докато успее да я успокои и накрая Алегра се запита дали няма да е по-добре да отиде направо в дома ѝ. Но Кармен вече се бе съвзела и настояваше, че е добре. Беше пет сутринта и тя се притесняваше, че бе обезпокоила Алегра по това време. Тя обаче я увери, че няма никакъв проблем и всичко е наред.

— Опитай се да поспиш, защото в противен случай довечера ще изглеждаш ужасно. И тъй като вероятно ще спечелиш награда, мисля, че трябва да се постараш да изглеждаш добре. Сега се връщай в леглото — нареди Алегра с тон на по-голяма сестра.

— Добре. — Кармен се разсмя, почувствала се като малко хлапе.

Пет минути след като загаси светлината, Алегра вече спеше дълбоко. Беше изтощена. Размърда се чак в осем сутринта, когато ѝ позвъни Брандън и я събуди.

— Станала ли си вече? — попита я Брандън. Тя се опита да отговори бодро и да се престори, че отдавна е будна, но погледна към часовника и изпъшка от умора. През цялата нощ бе спала по-малко от три часа и се чувстваше ужасно.

— Всъщност ставах няколко пъти — отвърна Алегра, възвърнала самообладанието си. — Кармен имаше малък проблем.

— О, за бога, не мога да разбера защо се примиряваш с тези глупости! Трябва да се абонираш към някоя телефонна служба за приемане на съобщенията ти или поне да си изключваш телефона.

Алегра не беше устроена по този начин, а и естеството на работата ѝ беше съвършено различно, но той никога нямаше да го разбере.

— Няма нищо. Свикнала съм. Освен това ставаше дума за заплахи за живота ѝ. — Алегра погледна отново към часовника. Беше осем и пет сутринта и тя изведнъж си спомни, че трябва да се обади в полицията и ФБР. Предстоеше ѝ доста натоварена сутрин. — А ти къде беше снощи? — Алегра се постара да тушира обвинителните нотки, прокраднали се в гласа ѝ, и да забрави предупреждението, изречено от Сам предишната вечер.

— Излязох с приятели. Голяма работа! Какво толкова е станало, че си се обаждала два пъти?

— Нищо — отвърна тя и веднага зае отбранителна позиция. — Исках просто да те чуя. Мислех си, че снощи си бил с децата. — Ако не е бил с тях, защо трябваше да тръгне за Сан Франциско в петък?

— Такива бяха и моите планове, но полетът закъсня и Джоани ми заяви, че момичетата са много уморени и трябва да си лягат. Ето защо се обадох на няколко приятелчета, с които работех навремето. Излязохме да пийнем и да поговорим. — Алегра понякога забравяше, че Брандън е живял доста време в Сан Франциско. — Когато се прибрах и видях съобщенията ти, се притесних да не би да се е случило нещо неприятно, но реших, че по това време на нощта сигурно спиш. Предполагам, че можех просто да постъпя като клиентите ти и да ти позвъня, без да се притеснявам от часа.

Той категорично не одобряваше среднощните обаждания, но повечето ѝ клиенти я търсеха в неудобно време само в случаите, в които това наистина бе абсолютно наложително.

— Като те слушам, май си си прекарал добре — подхвърли Алегра, опитвайки се отчаяно да прикрие гнева и разочарованието, които изпитваше.

— Добре беше. Понякога ми е забавно да се връщам тук. Снощи пийнахме с момчетата. Не бях влизал в бар от цяла вечност.

Алегра не проявяваше интерес към подобни забавления, но на него вероятно му е било приятно да се види със старите си приятели. Брандън работеше толкова много, че не му оставаше много време за подобни развлечения.

— В девет часа трябва да взема момичетата. Обещах им да отидем до Сосалито и може би дори до Стинсън. Жалко, че не можа да дойдеш и ти. — В гласа му отново се появи топлота.

— А пък аз тази сутрин ще трябва да отида в полицията заради Кармен и вероятно ще трябва да разговарям и с ФБР, защото писмото е пристигнало по пощата. А довечера е церемонията по награждаването.

— Тя поне би трябвало да е по-забавна — изрече той с абсолютна незаинтересованост. Говореше така, сякаш никога не бе смятал да я придружи. — Как мина вечерята снощи?

— Добре. Както обикновено. Семейство Стайнбърг откъм най-добрите и най-лошите им страни. Скот се прибра у дома. А Сам започва твърде много да си вири носа напоследък. Предполагам, че е от възрастта, но не бих могла да твърдя, че това ми харесва особено.

— Това е, защото майка ти ѝ позволява да върши всичко, което си пожелае. Ако питаш мен, това е най-сигурният начин да превърнеш детето си в разглезено зверче, а Сам е твърде големичка за подобни изпълнения. Изненадан съм от факта, че баща ти още не се е намесил, за да въведе ред и дисциплина.

Алегра си помисли, че Брандън е твърде строг и макар до известна степен да беше съгласна с него, не можеше да не се изненада от разпалеността, с която той критикуваше близките ѝ. Тя самата винаги много внимаваше да не каже нещо неприятно по адрес на неговите деца.

— Баща ми я обожава. А пък и тя напоследък има повече ангажименти като модел. Успехите вероятно са ѝ завъртели главата и е решила, че може да говори и прави каквото си иска.

Алегра продължаваше да мисли за коментара на Сам от предишната вечер и сега се ядосваше двойно повече, защото благодарение на Сам бе прекарала цялата нощ в безсмислени притеснения. Дори и за нея самата бе странно, че думите на сестра ѝ я бяха засегнали толкова дълбоко, но Алегра съзнаваше, че всичко се дължи на разочарованието ѝ, предизвикано от заминаването на Брандън за уикенда.

— С тази си работа като модел Сам неминуемо ще се забърка в някакви неприятности. Може някой от фотографите да ѝ налети или пък да ѝ предложи наркотици. Струва ми се, че цялото онова обкръжение е абсолютно нездравословно за момиче като нея. Изненадан съм, че родителите ти ѝ позволяват да се занимава с това.

За Брандън нещата винаги опираха до пагубното влияние на шоубизнеса във всичките негови форми и превъплъщения. Той никога не пропускаше и най-малката възможност да демонстрира крайно отрицателното си отношение към тази дейност. Неведнъж бе повтарял, че в никакъв случай няма да позволи на дъщерите си да работят като модели или актриси, както и да се занимават с неща, които биха ги поставили в центъра на общественото внимание. Постоянно изтъкваше пред Алегра, че шоубизнесът е крайно непривлекателно и недотам почтено занимание и изобщо не се съобразяваше с факта, че нейните родители бяха постигнали изключителни успехи в тази сфера, в която и тя самата работеше с удоволствие.

— Може би имаш право — дипломатично отбеляза Алегра, докато се питаше дали двамата наистина бяха чак толкова различни, или разногласията им се дължаха на факта, че той е далеч от нея и тя не може да се избави от чувството, че я е подвел. Понякога ѝ бе трудно да реши, даже и след цели две години, дали Брандън е правилният избор за нея. През повечето време вярваше, че е така, а после понякога, в случаи като този, започваше да ѝ се струва, че са като двама абсолютно непознати.

— Време е да тръгвам за момичетата — заяви той и побърза да я умилостиви с думите: — Ще ти се обадя довечера.

— Довечера ще съм на церемонията — предпазливо му напомни тя.

— Точно така. Забравих — призна си той и на нея ѝ се прииска да го цапардоса с нещо. — Значи ще ти се обадя утре сутринта.

— Добре. — А после, изпълнена с презрение към себе си, додаде: — Съжалявам, че няма да бъдеш с мен.

— Но ти и без мен ще се забавляваш добре. Предполагам, че Алън Кар е по-подходящ кавалер за церемония като тази. Той поне ще знае с кого му се налага да разговаря. За разлика от мен. Само се постарай да го накараш да се държи прилично и му кажи, че си моето момиче, Али. Никакви свалки — настоя Брандън и тя се усмихна, а гневът ѝ се поуталожи. Той бе преизпълнен с добри намерения и я обичаше, но просто не можеше да проумее колко важна бе за нея церемонията по връчването на тези награди. Подобни събития бяха същността на нейния живот, на кариерата ѝ, на живота на семейството ѝ.

— Ще ми липсваш. И за твоє сведение, държа да знаеш, че бих предпочела да отида с теб, а не с Алън.

— Ще се опитам да дойда с теб догодина, миличка. Обещавам. — В гласа му се прокраднаха искрени нотки и Алегра си помисли, че той май говори сериозно.

— Добре — отвърна тя. Искаше ѝ се да е до нея в леглото. Там поне никога не бяха имали разногласия. Привличането им бе неудържимо и сексуално си пасваха изключително добре. А останалото вероятно щеше да се изглади с времето. Всеки развод беше мъчителен. Този на Брандън — също. — Приятно прекарване с момичетата, скъпи. И им кажи, че ми липсват.

— Ще им кажа. Ще се чуем утре. Тази вечер очаквам да те видя по новините.

Алегра се разсмя. Тя беше последният човек, когото ще покажат по телевизията. Не беше сред номинираните, нито пък щеше да представя наградените. За репортерите тя бе просто една от многото незначителни пионки. Биха проявили интерес само ако успеят да я снимат с родителите ѝ, в случай че те спечелят. Или, може би, с Кармен. Но дори и тогава основните кадри се съсредоточаваха върху победителите. Би могла, разбира се, да привлече внимание и като дамата на Алън Кар, но тъй като бе сравнително неизвестна, тя искрено се съмняваше, че някой би спрял камерата върху нея. Така че бе малко вероятно Брандън да може да я зърне на малкия екран.

Алегра се почувства значително по-добре след разговора с него. Понякога Брандън просто не разбираше нейната среда и обкръжение и не бързаше да уреди развода си, но иначе беше страхотен човек. Кой знае защо обаче неизменно ѝ се налагаше да обяснява на кого ли не, че наистина го обича. За нея бе необяснимо как останалите все не успяваха да видят добродетелите му, когато за нея те бяха повече от очевидни.

Тя стана от леглото, направи си кафе и позвъни в полицията, във ФБР, във фирмата, която охраняваше къщата на Кармен, и си уреди среща с всички тях в дома на Кармен. Алегра остана доволна, че бяха взети всички възможни мерки за защитата на актрисата. Успя да се свърже и с двамата бодигарда, на които много държеше — Бил Франк и Гейл Уотърс. И двамата бяха бивши служители на полицейския участък на Ел Ей и за щастие в момента бяха без ангажименти и се съгласиха да пороботят известно време за Кармен. Тази вечер щяха да я придружат на церемонията и Кармен изпита истинско облекчение, когато научи, че ще е толкова добре охранявана. Алегра изпрати Гейл при Фред Хеймън, за да си избере подходяща рокля — нелека задача предвид факта, че дрехата трябваше да прикрива кобура на пистолета, както и останалите ѝ оръжия. Но пък шивачките при Фред Хеймън бяха свикнали да изпълняват необичайни поръчки.

Алегра успя да се прибере у дома в четири и петнадесет. Остави фризьорката и гримьорката да работят върху външния вид на Кармен, а тя самата едва успя да си вземе душ, да пооправи косата си и да се напъха в дългата и тясна черна рокля, която бе купила специално за

случая. Роклята беше семпла и дискретна, но красиво изваяна и изключително елегантна. Моделът беше на Фере, а заедно с роклята вървеше и фантастична наметка от бял муселин. Единствените бижута на Алегра бяха обеците с перли и диаманти, които баща ѝ ѝ бе подарил за двадесет и петия ѝ рожден ден. Дългата ѝ, коприненомека руса коса бе вдигната нагоре, а край лицето ѝ се спускаха изящни къдрици. Изглеждаше изключително привлекателна и чувствена, когато Алън Кар дойде да я вземе, пременен в прекрасен смокинг. Облечен беше с бяла копринена риза с тясна яка, не носеше вратовръзка, а косата му бе пригладена назад. Изглеждаше по-красив от всякога.

— Уха! — възкликна той, преди тя да е успяла да стори същото. Роклята ѝ имаше дълбока цепка по протежение на единия ѝ крак, под която се виждаха изящни копринени чорапи и високи обувки от черен сатен. — Как можеш да очакваш от мен да се държа прилично, след като изглеждаш по този начин? — с недоумение попита Алън, а тя се разсмя и го целуна. Той почувства парфюма ѝ по косата и шията ѝ и както много пъти преди това, се запита защо през изминалите няколко години не се бе опитал да запали отново романтичния пламък помежду им. Започваше да вярва, че отново е настъпил мигът да бъдат заедно и че е време да пратят Брандън Едуардс по дяволите.

— Благодаря ви, сър. И вие изглеждате прекрасно — заяви тя и го огледа с нескрито възхищение и искрена обич. — Ама ти наистина си страхотен!

— Не мога да разбера защо си толкова изненадана — изсмя се Алън. — Никак не е учтиво.

— Понякога просто забравям колко добре изглеждаш. Когато си мисля за теб, все си те представям като Скот — като едно голямо хлапе с разръфани дънки и мръсни маратонки.

— Направо разбиваш сърцето ми. Защо просто не млъкнеш! Много ми харесваш тази вечер — с възхищение продължи Алън. Гласът му внезапно натеза от нежност, в очите му се появи нещо, което не бе забелязвала там от времето, когато бяха на четиринадесет и за което Алегра знаеше, че не е готова. Затова просто се престори, че не е забелязала нищо. — Ще тръгваме ли? — взе се в ръце Алън и Алегра взе малката си черна вечерна чантичка със закопчалка от перли и фалшиви диаманти. Всичко по нея изглеждаше съвършено. А двамата заедно представляваха невероятно привлекателна двойка.

Алегра съзнаваше, че присъствието му до нея означаваше, че пресата няма да ги остави на мира. Веднага щяха да започнат да разпитват за нея, за да се информират дали ще могат да пуснат поредния поток от клюки за любовния му живот.

— Обещах на Кармен, че ще минем да я вземем — обясни му Алегра, докато вървяха към очакващата ги лимузина. Колата беше огромна и тя изобщо не се съмняваше, че четиримата ще пътуват спокойно в нея. Алън я ползваше под наем заедно с шофьора през цялата година. Това бе една от клаузите в последния му договор. — Нали нямаш нищо против?

— Нямам. Тази година не съм сред номинираните, така че не бързам за никъде. По дяволите, защо двамата с теб да не отидем да се повеселим някъде другаде? Изглеждаш прекалено добре, за да се хабиш за всичките онези клоуни и задниците от таблоидите.

— Стига, стига, бъди послушно момче — скастри го тя и той я целуна закачливо по шията.

— Виж колко добре се държа — никога не развалям прическите на жените, с които излизам. Обучаван съм от истински професионалисти. Изглеждаше изключително красив, когато ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи в колата. Алегра се усмихна и се настани до него.

— Знаеш ли, половината от жените в Америка биха дали дясната си ръка, а също и лявата за възможността да седят до теб. Аз наистина съм голяма късметлийка, нали? — Тя се ухили, а той се разсмя и дори се престори на смутен от комплимента.

— Не ставай глупава, Ал. Аз съм късметлията в случая. Ти наистина изглеждаш великолепно тази вечер.

— Почакай да видиш Кармен. Тя е абсолютно зашеметяваща.

— Тя изобщо не може да се сравнява с теб, приятелко — галантно отвърна Алън, но и двамата зяпнаха от изумление, когато спряха пред къщата ѝ и Кармен излезе на алеята.

От двете ѝ страни вървяха двамата охранители, които Алегра бе наела. Бил наподобяваше на борец в смокинг, а Гейл изглеждаше измамно крехка в елегантната си сребриста рокля, която чудесно подчертаваше меднорусата ѝ коса и стройната ѝ фигура. Наметката в същия цвят напълно успешно прикриваше двата пистолета, които Гейл носеше — един Уолтър ППК, трийсет и осми калибър и Делинджър

специал. Но Кармен беше тази, която ги накара да затаят дъх, а Алън буквално изгуби ума и дума. Облечена беше в прилепнала като втора кожа вечерна червена рокля без деколте и с дълги ръкави, която подчертаваше по изумителен начин всеки сантиметър от безупречното ѝ тяло. Също като роклята на Алегра и тази имаше дълбока цепка от едната страна, която разкриваше поразителните ѝ крака, а отзад бе почти без гръб и откриваше млечнобялата кожа на актрисата чак до идеално оформения ѝ задник. Сребристорусата ѝ коса бе прибрана нагоре в елегантен кок. Целият ефект бе поразителен — Кармен не само изглеждаше невероятно секси, но едновременно с това притежаваше изтънченост и елегантност. По един много сексапилен начин момичето наподобяваше на невероятната Грейс Кели в най-младите ѝ години.

— Уха! — Алегра изрази възхищението и на двамата. — Изглеждаш фантастично.

— Харесва ли ти? — Кармен се усмихна и заприлича на малко момиченце. Алегра я представи на Алън и тя цялата се изчерви от смущение. — За мен е голяма чест да се запозная с вас — заяви тя, като едва успяваше да произнесе думите от възнение. Алън стисна ръката ѝ и я увери, че той също винаги е искал да се запознае с нея. Каза ѝ, че Алегра му е говорила само хубави неща за нея, а Кармен вдигна очи и се усмихна на адвокатката си с благодарност и искрено удоволствие. — Е, предполагам, че ви е поизлъгала малко. Понякога мога да съм абсолютна досадница — с усмивка заяви тя и тримата избухнаха в смях.

— Е, това е част от работата ѝ — успокои я Алън докато двамата бодигарда се настаняваха срещу тях от двете страни на телевизора и бара.

Алегра пусна телевизора веднага щом потеглиха, за да могат да видят хората, пристигащи за церемонията. Малко преди самите те да пристигнат, Алегра видя родителите си. Майка ѝ беше облечена с тъмнозелена рокля от кадифе, в която изглеждаше много красива. Двамата Стайнбърг се усмихнаха любезно на репортерите, а коментаторът обясни за милионите телевизионни зрители кои са.

В този момент лимузината спря пред апартамента на Майкъл Гинес, който ги очакваше. Той бързо се приближи до лимузината и се настани на предната седалка до шофьора. Двамата с Алън бяха

работили заедно в един филм и се познаваха. Алегра го представи на Кармен и двамата ѝ пазачи, а веднага след това поеа към Хилтън.

— Никога не съм присъствал на връчването на наградите Златен глобус — развълнувано обяви Майкъл. Той беше почти на същата възраст като Кармен, но не беше толкова изтънчен, а и популярността му бе далеч по-малка от нейната. Алегра си помисли, че Кармен заслужаваше да отиде на церемонията, придружена от Алън. Само че тогава таблоидите щяха да изпаднат в истерия.

Когато приближиха Хилтън, колата им попадна в дългата колона от лимузини, чакащи реда си, за да разтоварят своите знатни пасажери, които пристигаха като късчета блестяща стръв, разпръснати из водата, за да примамят кръжащите наоколо акули. Стотици репортери се бяха строили в шпалир и всичките държаха камери и фотоапарати, протягаха микрофони и касетофони, опитваха се да запечатат поне един жест, поглед, дума на някой важен гост. А вътре в сградата тълпата беше още по-голяма. Журналистите и операторите бяха оборудвали малки репортерски пунктове, от които да интервюират звездите, получили номинации, както и всеки жаден за слава актьор или актриса, готови да им отделят няколко минути. А зад тях, притиснати до стените, се бяха струпали редици от фенове и огромното по размери фойе бе сведено до един малък проход, през който знаменитостите и гостите им си пробиваха път към величествената бална зала. А вътре вече се бе събрала голяма част от главните и второстепенните филмови и телевизионни актьори, за които хората постоянно слушаха и четяха. Всички те представляваха внушителна група и дори и феновете, струпани навън, вече тръпнеха от радостно предчувствие. След всяка приближила се лимузина и всяко появило се ново лице феновете започваха да крещят имената им и да ръкопляскаат, а репортерите се спускаха напред сред ослепителния блясък на стотици светкавици.

Кармен Конърз изпита истински ужас, докато наблюдаваше цялата тази суматоха. Тя беше присъствала на тази церемония и предишната година, но сега като една от номинираните актриси съзнаваше, че представителите на пресата ще я задушат с вниманието си. Заплахите, които бе получила предишния ден, я караха да се страхува още повече от вниманието на тълпите и камерите на журналистите.

— Добре ли си? — попита я Алегра и я изгледа с майчинска загриженост.

— Добре съм — едва доловимо прошепна тя в отговор.

— Двамата с Бил ще слезем първи — инструктира я Гейл. — След нас ще слезе Майкъл и най-накрая вие. В началото ние ще бъдем между вас и камерите — спокойно продължи тя, а цялото ѝ държание излъчваше увереност и способност да я защитят.

— Ние ще бъдем точно зад вас — увери я Алегра, макар да си даваше сметка, че Алън също ще привлече вниманието на репортерите. В началото може би дори щеше да успее да отвлече част от вниманието, предназначено за Кармен, но пък броят на репортерите, устремили се към тях, щеше почти да се удвои. В този случай просто не съществуваше начин да бъде избегната пресата. Стотици, а може би дори хиляди хора се бяха стекли в очакване на звездите. — Ние сме с теб, Кармен. Трябва само да издържиш докато влезем в залата. След това всичко ще е наред. — Алегра ласкаво ѝ напомни, че залата ще бъде препълнена със звезди и медиите няма да имат толкова време, за да се занимават само с нея.

— Скоро ще свикнеш, хлапе — рече Алън и нежно докосна ръката на Кармен. Момичето излъчваше невинност, която му допаднаше. Освен това от години не бе виждал толкова уязвимо създание. Повечето от актрисите, които познаваше, бяха твърде безчувствени и напористи.

— Не мисля, че някога ще свикна с това — тихо отвърна Кармен и го погледна с големите си сини очи.

На Алън почти му се прииска да протегне ръка и да я притисне към себе си, но се въздържа, защото съзнаваше, че един такъв жест ще я ужаси и шокира.

— Всичко ще бъде наред — спокойно я увери той. — Нищо няма да ти се случи. Аз постоянно получавам подобни заплахи. Но те си остават само на хартия. — Изрече думите със спокойна увереност, макар че специалистите от ФБР не бяха на същото мнение, когато порано през деня обсъждаха този проблем.

Според тях повечето от осъществените заплахи обикновено се предшестваха от някакво обяснение — като това, което Кармен бе получила по пощата. В тях се изразяваше убеждението на подателя, че жертвата го е измамил по някакъв начин и му е длъжница, макар в

повечето случаи тя изобщо да не го познаваше. Федералните агенти бяха съгласни с изразеното от Алън становище, че повечето заплахи идваха от объркани и нестабилни психически хора, но сред тях винаги се намираха един-двама, които реализираха заплахите си и ставаха причина за истински нещастия. Полицаяте и агентите от ФБР единодушно се съгласиха, че Кармен трябва да бъде особено предпазлива и да избягва да се появява на обществени места, на които присъствието ѝ е очаквано и многократно рекламирано.

Тазвечерната ѝ поява на церемонията беше абсолютно противоположна предвид ситуацията, но пък, от друга страна, присъствието ѝ тук бе част от работата ѝ и тя чудесно си даваше сметка за това. Опитваше се да се държи подобаващо, но Алегра разбра, че е уплашена до смърт, когато я забеляза да хваща неволно ръката на Алън и да я стиска, макар че почти не го познаваше.

— Тук съм — тихичко я увери той, хвана я за ръката и ѝ помогна да излезе при Бил и Гейл, нейните охранители, и Майкъл, които я очакваха на тротоара. Алън и Алегра нито за миг не я изпускаха от погледа си.

Реакцията на пресата бе почти незабавна — стотина репортери се втурнаха напред, а насъбралите се фенове започнаха с пълно гърло да скандират името ѝ. Алегра никога преди не бе виждала нещо подобно. Тълпата сякаш бе пометена от мощен ураган. Алън и Алегра я наблюдаваха и се питаха кога за последен път Холивуд бе раждал звезда с магнетичната привлекателност на Кармен.

— Бедното хлапе — промълви той, изпълнен със съчувствие към нея. Алън прекрасно знаеше какво означава слава като тази. Обаче той, Алън, нито веднъж през живота си не бе изпитвал страховете и притесненията, които измъчваха младото момиче. Беше малко по-възрастен от нея, когато постигна първия си голям успех, а и пресата винаги се бе съобразявала с факта, че е мъж и като такъв никога не бе подлаган на толкова силен натиск.

— Хайде — рече меко, сграбчи Алегра за ръката и тръгна напред, без да сваля поглед от Кармен. През цялото време се усмихваше и махаше с ръка на заобиколилите го мигновено почитатели, репортери и оператори.

Около тях вече се бяха насъбрали стотици представители на медиите, които блокираха дори пътя на приближаващите лимузини.

Никой не можеше да се придвижи напред, докато не се разпръснеше тълпата, струпала се около Кармен.

— Хайде да ѝ помогнем — подкани я Алън и се запромъква напред през множеството.

Охранителите на Кармен се бореха да ѝ проправят път, полицията също се намеси, а Майкъл Гинес изглеждаше абсолютно безпомощен, приклещен от тълпата далеч от тях. Само след няколко секунди Алън, който не изпускаше Алегра от ръката си, застана редом с Кармен и я обгърна през раменете с другата си ръка.

— Здравейте, момчета — приятелски поздрави той, опитвайки се да привлече вниманието към себе си и да осигури на момичето възможност да си поеме глътка въздух.

В момента, в който повечето хора го разпознаха, тълпата направо обезумя и започна да скандира името му заедно с това на Кармен.

— Разбира се, че съм тук... Ама естествено... Мисля, че си имаме победителка тук... Точно така... Много ви благодаря... Щастлив съм, че съм сред вас... Госпожица Конърз непременно ще бъде една от победителките тази вечер...

Алън не спираше да си бърби с тях, докато забиваше широките си рамене сред преградата от тела и бавно, но сигурно се придвижваше напред. Гейл и Бил незабавно последваха примера му и тръгнаха след него. Гейл с абсолютно невинно изражение стъпваше с острите си като игли токове върху краката на най-близките зяпачи, а Бил забиваше лакти в ребрата им и двамата бавно ѝ проправяха път към входа на сградата. Напредваха съвсем бавно, но поне вече се движеха, а Алън постепенно увеличаваше скоростта, без да изпуска Алегра и Кармен.

Само след миг бяха вече във фоайето, където бяха посрещнати от нови викове и скандирания и от нова, още по-силна атака от страна на медиите и телевизионните камери, които блестяха в очите им. В първия момент Кармен като че ли понечи да се обърне назад, но Алън я държеше здраво, като не спираше да ѝ говори и да я дърпа напред.

— Всичко е наред — непрекъснато повтаряше той. — Ще се оправиш... Хайде, усмихни се пред камерите. Тази вечер целият свят те гледа.

Тя сякаш всеки момент щеше да заплаче, но той я стискаше все по-силно и здраво и не ѝ позволяваше да се отпусне. После, с едно последно усилие, те сякаш бяха изстреляни вътре в залата и най-после

се отърваха от зяпачите. Една къдрица от наметката на Алегра бе леко разпрана, а цепката на роклята на Кармен бе станала значително подълбока. Един фен буквално я бе сграбчил за крака, а друг се бе опитал да отмъкне едната и обеща. Битката беше безжалостна и очите на Кармен плуваха в сълзи, когато най-после се добраха до залата.

— Да не си посмяла да заплачеш! — тихо я предупреди Алън. — Ако им позволиш да разберат колко си ужасена, те ще стават все по-лоши и настъпателни всеки път, когато те видят. Трябва да изглеждаш така, сякаш тези сблъсъци изобщо не те притесняват. Престори се, че цялата тая суматоха ти харесва.

— Но аз я мразя — промълви тя и две малки сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

Той ѝ подаде кърпичката си.

— А пък аз говоря съвсем сериозно. Трябва да си много силна, когато се изправяш пред пресата и почитателите си. Аз самият научих този урок преди пет години. Ако проявиш слабост, те ще разкъсат дрехите ти и ще изтръгнат сърцето ти, без да проявят и капка милост.

Алегра кимаше в знак на съгласие, преизпълнена с благодарност към Алън. Нещата май се бяха подредили по възможно най-добрия начин. Брандън изобщо не би могъл да им бъде от помощ в ситуация като тази — той веднага щеше да се разгневи на пресата — а Майкъл все още не бе успял да се добере до балната зала.

— Той е напълно прав, Кармен. Трябва да изглеждаш и да се държиш така, сякаш можеш да въртиш медиите на малкото си пръстче.

— Ами ако не мога? — попита тя. Все още изглеждаше видимо разстроена. Изпитваше благодарност към Алън, но се смуцаваше да го погледне. Той беше толкова красив и известен... Истината бе, че тя бе не по-малко известна от него, но просто не го съзнаваше. И точно това ѝ наивно неведение я правеше толкова привлекателна и интересна.

— Ако не можеш да го направиш — тихичко отвърна Алън, — тогава мястото ти не е тук.

— Може и да не е — тъжно промълви тя и му върна кърпичката, по която имаше следи от грима ѝ.

— Америка обаче смята, че мястото ти е тук. Да не би да ми казваш, че всичките тези хора отвън са лъжци? — многозначително я попита той и в този момент бе заобиколен от цяла тумба познати и приятели.

Алън ги запозна с всички. Алегра вече се знаеше с повечето от тях. Бил и Гейл леко се отдръпнаха назад, осъзнали, че тук рисковете бяха значително по-малки. Алън и Кармен вече бяха сред свои — навсякъде около тях имаше други звезди, продуценти и режисьори.

Няколко минути по-късно родителите на Алегра също се присъединиха към тях. Блеър целуна Алън и го увери, че е особено щастлива да го види отново и да го поздрави за последния му филм. Саймън стисна ръката му и мълчаливо се помоли, както правеше при всяка своя среща с Алън, Алегра отново да се влюби в него.

Алън беше зетят мечта за всеки баща. Беше красив и интелигентен, непосредствен и добре сложен. Саймън и Алън бяха играли голф и тенис няколко пъти през годините, а докато двамата с Алегра учеха заедно в гимназията, Алън буквално живееше в кухнята им. Напоследък обаче той бе претоварен с ангажменти и в момента Саймън изобщо не можеше да бъде сигурен дали Алън придружава Алегра или Кармен Конърз. Той като че ли обръщаше еднакво внимание и на двете, а Майкъл, който най-после бе пристигнал, се бе отделил настрана с няколко от приятелите си и оживено си бърбореше с тях.

— Не сме те виждали от доста време — добродушно се оплака Саймън. — Недей да се криеш толкова.

— Миналата година прекарах шест месеца в Австралия, а преди това снимах цели осем месеца в Кения. И сега току-що се връщам от Тайланд. С тази моя ненормална професия съм непрекъснато на колела. Следващия месец заминавам за Швейцария. Знаеш как е, макар че понякога може да бъде и забавно.

Той хвърли на Саймън изпълнен с разбиране поглед. Никога не бе работил с него, но, както повечето хора в Холивуд, и той харесваше Саймън Стайнбърг изключително много. Той беше умен, справедлив, невероятно почтен както на думи, така и на дела и пословично честен. В много отношения Алегра приличаше именно на баща си, а Алън винаги бе ценил най-много точно тези нейни качества. Както и факта, че има страхотни крака и фигура, която все още го подтикваше да гледа на нея не само като на сестра. Само че колкото повече я гледаше, толкова по-объркани ставаха чувствата му към нея. В началото на вечерта бе изпълнен с романтични представи за възможна връзка между тях, но в момента, в който зърна Кармен, той изпита усещането,

че някой е сграбчил всичките му вътрешности и ги е изхвърлил през прозореца на колата. Не се знаеше на кой свят е, не разбираше какво изпитва към нея. Знаеше само, че му се иска да грабне Кармен в прегръдките си, да побегне с нея през тълпата отвън и да не спира, докато не намери място, на което двамата да останат сами достатъчно дълго, за да може да я опознае. Каквито и чувства да бе изпитвал към Алегра през изминалите петнадесет години, те нямаха нищо общо с това, което изпитваше към Кармен. От мига, в който Кармен Конърз влезе в лимузината, той бе заплепен и не можеше да свали очи от нея.

Объркването му не остана незабелязано от Алегра, която го посрещна с усмивка. За нея бе очевидно, че Алън бе сразен на мига, но що се отнасяше до нея, тя нямаше нищо против.

— Казах ти, че ще я харесаш — подхвърли му тя, докато вървяха към масата, а дузина фотографи се въртяха около тях и снимаха непрекъснато. Кармен и Майкъл крачеха зад тях, а Бил и Гейл ги следваха неотлъчно. Кармен, заобиколена от всички страни, се чувстваше в безопасност, пък и представителите на пресата бяха заети с останалите присъстващи на церемонията звезди, макар нито една от тях да не можеше да се сравнява с нея.

— Защо ли все ми напомняш за Сам, когато започнеш да ми говориш по този начин? — попита Алън, леко раздразнен от забележката ѝ. Очевидно не искаше да си признае колко силно бе заплепен от Кармен.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съм пубер и говоря като седемнадесетгодишна? — продължи да се заяжда тя, докато друг фотограф, този път от Пари мач, ги щракна набързо.

— Казвам ти, че си като трън в петата, но аз въпреки всичко те обичам. — Той се ухили и я дари с погледа, за който милиони жени по света биха дали живота си.

— Ама ти наистина си сладур, знаеш ли? — заяви Алегра. Искаше ѝ се да го сръга в ребрата, но не се осмели пред цялата тази публика. — Да ти кажа честно, струва ми се, че и Кармен е на същото мнение — продължи тя с тон на всезнаеща по-голяма сестра.

— Може би е по-добре да не си пъхаш носа в това — предупреди я той и внезапно отново му се прииска да я целуне по шията.

Чувстваше се като шизофреник. Цялата тази ситуация беше налудничава. Познаваше я и я обичаше — през повечето време като

брат — от петнадесет години, а сега изведнъж отново започваше да изпитва към нея сексуално влечение и то в момент, в който бе неудържимо привлечен от нейната невероятно красива клиентка, превърнала се в русокосата сексбомба на филмовата индустрия. Подобни неща не се случваха просто ей така.

Алън се обърна и си поръча уиски с лед от един минаващ наблизко сервитър. Имаше нужда от пиене, за да проясни главата си, а може би за да притъпи сетивата си.

— Не искам да разговаряш с нея на тази тема — предупреди той Алегра, когато намериха масата си.

Масата беше за десетима. Тя и Алън, Кармен и Майкъл, един продуцент, приятел на баща ѝ, когото Алегра познаваше от години, заедно със съпругата си, която през четиридесетте години на века бе много известна актриса, някаква двойка, която Алегра не бе срещала никога преди, което бе странно предвид професията ѝ, и Уорън Бийти и Анет Бенинг.

— Говоря сериозно, Алегра — повтори Алън. — Не желая да се намесваш и да се опитваш да слагаш начало на нещо, което не съществува.

— Кой е казал, че имам намерение да се намесвам? — попита тя с невинността на ангел и в този момент Кармен се приближи до тях.

Изглеждаше малко по-спокойна. Погледна Алън с огромните си сини очи и му се усмихна широко, когато той седна до нея. Поговориха няколко минути, а след това Алегра се измъкна, за да се види с приятели.

На церемонията присъстваха няколко от старшите съдружници във фирмата и почти всичките им важни клиенти. Родителите ѝ бяха настанени на една маса с най-близките им приятели, които, като се изключи звездата от последния филм на баща ѝ, бяха все режисьори и продуценти. Всички се радваха на компанията си, а Алегра се чувстваше напълно спокойна и уверена, докато вървеше из залата, поздравяваше хората, които познаваше добре, спираше се от време на време, за да се посмее с някой стар приятел, които в голямата си част бяха филмови звезди, писатели, продуценти или режисьори. Освен тях в залата присъстваха и много представители на филмовите студиа и телевизионните мрежи. Тази вечер бе от изключително значение за всички.

— Изглеждаш страхотно — подхвърли Джек Никълсън, когато Алегра мина близо до него, и тя побърза да му благодари. Той бе един от най-старите приятели на баща ѝ.

Видя Стрейзанд, която само ѝ кимна. Не беше сигурна, че Стрейзанд знае коя е тя, но със сигурност познаваше майка ѝ, Блеър Скот.

Малко по-късно Алегра с огромно удоволствие спря да побъбри с Шери Дансинг. Испита известно удовлетворение, когато забеляза, че много от мъжете я разглеждат с неприкрито възхищение. Брандън беше толкова сдържан, че рядко ѝ се случваше да почерпи увереност от негов жест на одобрение или поглед на възхищение. А ето че дори и сред този парад на звезди Алегра не оставаше незабелязана. Което само по себе си винаги я бе изненадало.

— Какво правиш? — попита я Алън, когато тя се върна на масата. — Обикаляш наоколо? Не и когато си с мен. Този тип, дето излизаш с него, ти е изградил някои отвратителни навици. — Престори се на вбесен от поведението ѝ, но Алегра знаеше, че не е така.

— О, я млъквай и се дръж прилично — скастри го с усмивка тя и седна на мястото си.

Вечерята бе сервирана няколко минути по-късно. Щом донесоха и кафето, светлините в залата угаснаха и всички радио и телевизионни станции започнаха да излъчват церемонията по връчването на наградите Златен глобус в целия ѝ блясък. Сърцата на всички присъстващи започнаха да бият по-бързо. Началото бе посветено на връзката между филмовото изкуство и телевизията. Започнаха с връчването на второстепенните награди и още от самото начало много от познатите на Алегра бяха удостоени с високата чест.

По време на паузите за реклама присъстващите дами бързаха да напудрят носовете си и да пооправят грима си. При обявяването на всяка награда телевизионните камери се съсредоточаваха върху лицата на номинираните и градусът на напрежението непрекъснато се покачваше.

И тогава, най-сетне, дойде редът на майка ѝ. Тя бе печелила наградата за най-добър комедиен сериал в продължение на толкова много години, че Алегра нито за миг не се съмняваше, че ще победи и този път. Погледна към Алън, който изглеждаше също толкова сигурен. Алегра съжаляваше единствено, че не е по-близо до масата на

родителите си, за да може да стисне ръката на майка си по време на това напрегнато очакване. Трудно ѝ беше да повярва, че майка ѝ би могла да се притеснява след всичките тези години, но когато видя лицето ѝ на монитора, Алегра си даде сметка, че Блеър, също както и останалите номинирани продуценти, е напрегната до краен предел.

Започнаха да обявяват имената едно по едно, а Блеър изглеждаше обхваната от паника. Последва музика, после проточила се безкрайно тишина, по време на която всички нетърпеливо очакваха името на победителя. И тогава съобщиха нейното име... само че този път, за пръв път от седем последователни години насам, името, което се чу в залата, не беше на майка ѝ. Алегра беше зашеметена от изумление. Уверена бе, че и майка ѝ изпитва същото. Просто не можеше да повярва, че това се случва. Погледна към Алън и очите ѝ се напълниха със сълзи — мислеше за майка си, за болката и разочарованието, които несъмнено я измъчваха в момента. Лицето на майка ѝ отново се появи в близък план на монитора веднага след като показаха победителката и тя пое към подиума, за да получи наградата си. Блеър изглеждаше спокойна и усмихната, но Алегра усещаше, че е съсипана. Фактът, че тази година наградата се присъждаше на друго шоу бе само още едно потвърждение на мнението на публиката, изразено чрез спадналия рейтинг на „Приятели“.

— Не мога да повярвам — прошепна Алегра на Алън. Чувстваше се смазана, искаше ѝ се да можеше да предложи на майка си някакво успокоение и утеха. Но камерите снимаха безспир, така че не можеше да си позволи да тръгне да се разхожда из залата.

— Аз също не мога да повярвам — прошепна в отговор той. — „Приятели“ все още е един от най-добрите сериали по телевизията и аз го гледам винаги когато съм си у дома — сподели Алън и Алегра знаеше, че той говори напълно искрено.

Но седем последователни награди за девет години бе наистина прекалено. Време беше на сцената да излязат нови хора. И Блеър Скот се боеше именно от това. Тя седеше на мястото си с усещането, че огромен камък притиска сърцето и стомаха ѝ. Погледна към Саймън, който ѝ кимна и я потупа по ръката, но Блеър не беше сигурна, че той напълно разбира чувствата ѝ в този момент. Той самият бе печелил неведнъж, но всички получени награди бяха за различни негови филми. Той не продуцираше телевизионно шоу като нейното, което

постоянно трябваше да поддържа високите си стандарти — ден след ден, седмица след седмица, сезон след сезон. В определен смисъл онова, което тя правеше, бе значително по-трудно. И тогава отново си спомни, че Саймън също е номиниран тази вечер, и се опита да не разсъждава егоистично. Само че ѝ беше трудно. Имаше чувството, че напоследък постоянно губеше, макар никой друг да не си даваше сметка за това.

— Надявам се, че мама е добре — промълви Алегра, която продължаваше да се тревожи. Алън също споделяше чувствата ѝ. На Алегра ѝ се искаше всичко вече да е приключило, но все още не бяха раздадени голяма част от наградите. Струваше ѝ се, че церемонията продължава цяла вечност.

И тогава дойде редът на Кармен. Водещите съобщиха имената на актрисите, номинирани за най-добра женска роля, и камерата показва лицата им в едър план. Кармен стискаше ръката на Алън под масата, а той искрено се надяваше тя да спечели. И изведнъж съобщиха името ѝ, камерите се съсредоточиха върху лицето ѝ, засвяткаха фотоапарати, избухнаха оглушителни аплодисменти, а тя се изправи и погледна надолу към него. Алън ѝ се усмихна щастливо в отговор — изглеждаше така, сякаш през целия си живот бе очаквал този миг. Точно в този момент Алегра разбра, че тази нощ между двамата се бе случило нещо, което те все още не осъзнаваха и не разбираха. Не знаеше колко време ще им е нужно, за да го проумеят, но за нея не съществуваше никакво съмнение, че между тях се е родило истинско вълшебство.

Алън стоеше прав и очакваше завръщането на Кармен на масата, която пристигна останала без дъх от вълнение. Тя се смееше и плачеше едновременно и притискаше наградата към гърдите си. Алън я прегърна и я целуна нежно и точно в този момент един от фотографите ги снима. Алегра веднага го дръпна за ръкава и той бързо седна до нея.

— Бъди по-внимателен — предупреди го тя. Алън знаеше, че предупреждението е напълно основателно, но просто не можеше да се въздържа.

Кармен беше толкова превъзбудена, че не я сдържаше на мястото ѝ. Алегра преливаше от щастие и гордост заради нея и това до известна степен притъпи разочарованието, породено от неуспеха на майка ѝ. В определен смисъл Кармен беше като нейна по-малка сестра.

Алегра се грижеше за нея, помагаше ѝ и напътстваше кариерата ѝ от три години насам и ето че Кармен се бе превърнала в победителка. Но по-важното бе, че наградата бе напълно заслужена.

Церемонията продължи още цял час и на повечето от присъстващите започна да им се струва, че са прекарали в тази зала цяла седмица. Най-накрая дойде ред и на последните награди.

Наградата за най-добра мъжка роля отиде при един от клиентите на фирмата, в която работеше Алегра. Последваха наградите за най-добър филм, най-добър режисьор и накрая — за най-добър продуцент. И тази година наградата за най-добър продуцент бе присъдена на баща ѝ, който ставаше носител на трети Златен глобус. Той изглеждаше изключително доволен, когато излезе на подиума за да получи наградата си и да благодари на хората, които според него имаха заслуги за успеха му. Специално благодари на съпругата си Блеър, която била и винаги щяла да бъде най-важният човек в живота му. Тя му се усмихна в отговор с плувнали в сълзи очи, а той побърза да се върне до масата им и да я целуне.

И тогава, в самия край на вечерта, бе обявена специална награда за цялостно творчество, която не бе ежегодна, а се присъждаше само на творци, постигнали забележителни успехи в света на шоубизнеса. На екрана се появиха откъси от различни филми, бяха изброени безброй постижения през изминалите години и постепенно всички в залата се досетиха за името на победителя. Единствено той изглеждаше абсолютно смаян от изумление, когато съобщи името му. Този път Блеър стана, за да го поздрави, целуна го разплакана и го изпрати към подиума. Носителят на наградата бе Саймън Стайнбърг, бащата на Алегра.

— Мили боже... Аз... аз не зная какво да ви кажа — започна той. Изглеждаше дълбоко развълнуван. — За пръв път в живота си губя дар слово. Ако успях да спечеля тази награда, а аз определено не я заслужавам, то е единствено благодарение на всички вас, на добротата, която проявявахте към мен през годините, на вашата почтеност, на упоритата ви работа, на целите, които ми помагахте да постигна, и на изключителните моменти, които споделяхме в процеса на работата. От сърце ви поздравявам. Всички вас! — Очите му плуваха в сълзи. Алегра усети, че бузите ѝ са мокри от сълзи, почувства ръката на Алън върху раменете си. — Благодаря ви за всичко, което сте направили за

мен, за всичко, което сте ми дали. Тук, в тази зала, са събрани най-великите творци и най-прекрасните хора. Благодаря на съпругата си Блеър и на дъщеря си, Алегра, които са тук сред нас. Благодаря на Скот и Сам, двете ми деца, които в момента са у дома, благодаря на всички, с които съм работил през годините, и оставам завинаги ваш покорен слуга.

С тези думи той слезе от подиума, а всички присъстващи в голямата бална зала на хотел Хилтън станаха на крака и го изпратиха с бурни аплодисменти. Той наистина беше велик човек и творец.

Алегра стоеше права редом с останалите, а по лицето ѝ се стичаха сълзи на радост и гордост.

В много отношения вечерта се бе оказала изключително успешна и вълнуваща. Когато церемонията приключи, Алегра се обърна към Алън и му каза, че би искала да отиде да види майка си. Той ѝ отговори, че двамата с Кармен ще я чакат на масата, а Алегра тръгна из залата и няколко минути по-късно намери майка си, заобиколена от група приятели и колеги.

Алегра я прегърна сърдечно и ѝ прошепна, че я обича.

— Добре ли си? — тихичко я попита тя и майка ѝ кимна в отговор. Очите ѝ все още бяха влажни от сълзите, предизвикани от успеха на Саймън. Тази нощ се бе оказала изключително важна за него и Блеър бе изпълнена с щастие и достатъчно гордост, за да забрави собственото си разочарование.

— Просто ще ни се наложи да се постареем повече през следващата година — обяви Блеър и на вид изглеждаше напълно спокойна, но Алегра съзря в погледа ѝ нещо, което никак не ѝ хареса.

Когато се отдалечи, за да потърси баща си, тя забеляза, че и майка ѝ гледа в неговата посока, а очите ѝ бяха пълни с напрежение и тревога. Той разговаряше с Елизабет Коулсън, която беше режисьор и баща ѝ често работеше с нея. Дамата беше англичанка и бе широко известна с огромните успехи, които бе постигнала още съвсем млада — в Англия вече я бяха удостоили с Ордена на Британската империя като признание за ненадминатия ѝ талант.

Двамата бяха погълнати от разговора си — баща ѝ се смееше, а в поведението им и в начина, по който стояха един срещу друг, се усещаше едва доловима, но все пак загатната интимност. Не беше нещо конкретно, нещо, което Алегра да може да дефинира и назове с

думи, а само едно усещане, което се породи у нея докато ги наблюдаваше. А след това, преди да е успяла да осмисли породилите се в главата ѝ мисли, баща ѝ се извърна и я забеляза. Той веднага ѝ махна с ръка и я представи като единствения напълно щастлив и уважаван човек в семейството. Елизабет Коулсън се разсмя с дълбокия си, леко дрезгав смях, стисна ръката на Алегра и заяви, че е изключително радостна да се запознае с нея. Беше само с пет години по-възрастна от Алегра и притежаваше онази сексуална чувственост, характерна за някои англичанки, която им позволяваше да излъчват неустоим магнетизъм, като едновременно с това оставаха дистанцирани и студени. Този род жени не полагаха никакви видими усилия да изглеждат секси, но го постигаха най-вече защото изобщо не се стараеха.

Докато я наблюдаваше, Алегра си помисли, че от тази жена струи сексапил и талант. Излъчваше задоволството на жена, измъкнала се току-що от леглото, а нещо в държанието ѝ караше околните да се питат дали изобщо носи някакво бельо под съвсем семплата си тъмносиня вечерна рокля, която изглеждаше и малко демоде. За Алегра бе повече от очевидно, че баща ѝ изпитва силна симпатия към тази жена.

Тримата побъбриха няколко минути и Алегра каза на баща си, че е изключително горда с него. Той я прегърна сърдечно, целуна я и Алегра си тръгна, но така ѝ не можа да се отърве от неясното и тревожно чувство, свързано с Елизабет Коулсън.

Тя се върна на тяхната маса, а когато отново насочи поглед нататък, забеляза, че и майка ѝ се е присъединила към тях. За Алегра бе повече от ясно, че тази вечер се бе оказала особено трудна за майка ѝ, макар че тя никога не би си го признала пред когото и да било. Даже и пред най-голямата си дъщеря.

Блеър изпитваше силни тревоги по отношение на шоуто. След цели девет години бе изключително трудно да се поддържа постоянен интерес към това предаване. Наскоро, в резултат на лекия спад в рейтинга, бяха изгубили и някои от основните си спонсори и рекламодатели. А фактът, че дори не бяха спечелили награда, сигурно щеше да доведе до ново падане на рейтинга на предаването.

Тази вечер обаче Алегра забелязваше и някаква нова тревога, която се прокрадваше в погледа на майка ѝ. Тя изведнъж се запита

дали притесненията ѝ имат нещо общо с Елизабет Коулсън, или всичко бе само плод на въображението ѝ. Може би Блеър все още не можеше да се пребори с изумлението, че шоуто ѝ тази година бе останало без награда. Човек никога не можеше да разгадае истинските чувства на Блеър Скот. Тя беше ненадминат професионалист и изключително свестен човек. На излизане от залата поне десетина репортери я засипаха с въпроси — искаха да знаят как се чувства, след като тази вечер не бе спечелила награда. Блеър изрази радостта си от успеха на продуцента, спечелил Златен глобус, и заяви, че изпитва дълбоко възхищение към наградения сериал и, както обикновено, прояви изключително благородство и колегиалност. Не пропусна да спомене колко много означава за нея наградата на съпруга ѝ, подчерта, че той е изключителен човек и творец, и подхвърли, че може би вече е време да се отдаде дължимото на нови, по-млади, но също много талантиливи, творци.

Когато излязоха от залата, Кармен отново бе обсадена от репортери, а феновете полудяха като я зърнаха. Започнаха да хвърлят цветя към нея, протягаха ръце, за да я докоснат, а едно плюшено мече, подхвърлено от жена, неистово крещяща името ѝ, едва не я удари по главата. За щастие Алън успя да го хване навреме.

— Точно като във футбола. — Той се ухили и погледна Алегра. За негова огромна изненада бе останал доволен от вечерта. Предложи на Алегра да отидат да хапнат по един бургер в едно ресторантче в стил от петдесетте години и да вземат Кармен и Майкъл с тях.

Нужен им беше половин час, за да успеят да се доберат до колата, а когато най-после го сториха, имаха чувството, че са били мачкани, блъскани и влачени от десетки хиляди почитатели и двойно повече репортери.

— Господи, бих искал да стана багерист като порасна — простена Майкъл, когато най-после се отпусна на предната седалка на лимузината и всички се разсмяха.

Но когато Алън го покани да ги придружи за по един бургер, той отказа под предлог, че е съсипан от умора, а на следващата сутрин трябва да се яви рано сутринта в студиото, за да продължи работата си върху филма, който снимаше в момента. Помоли да го извинят, но би предпочел да се прибере у дома. Кармен изобщо не възрази — беше щастлива, че може да отиде някъде в компанията на Алегра и Алън.

Оставиха Майкъл пред дома му и продължиха към „Ед Дебевикс“ на Ла Синеага. Кармен сподели, че съжелява единствено, че не може да се преоблече в тениска и сини дънки.

— Аз също — похотливо се съгласи Алън и двете жени се разсмяха. — Всъщност готов съм да се обзаложа, че изглеждаш невероятно в дънки. Защо утре не дойдеш с мен в Малибу, за да мога да реша как те харесвам повече — облечена във вечерна червена рокля или със сини дънки? Нали разбираш... нещо като Мис Американски карнавал... по дяволите, ти би могла да спечелиш наградата за Мис Приятен характер... или конкурс Мокра фланелка... — Кармен го слушаше и се смееше на глас. Алегра ги следваше с усмивка. Настаниха се в едно от сепаретата, изпратени с погледи от редовните посетители на заведението. Двата бодигарда на Кармен седнаха в съседното сепаре. Вече минаваше полунощ.

Алън си поръча двоен чийзбургер и шоколадов шейк, което върна Алегра назад към детските им години. Тя самата си взе единствено кафе и салата от пържен лук. И тримата посрещнаха с усмивка сервитьорката, пременена като домакиня от петдесетте години. Изглеждаше точно като Етел от „Аз обичам Луси“.

— Ами ти, госпожице „Най-добра актриса на годината“? — попита Алън Кармен и тя се изкикоти като момиченце.

Той се държеше чудесно с нея — като по-голям брат, но и като романтичен герой. Алегра го наблюдаваше и не можеше да не признае, че той е всичко онова, което повечето жени искат от един мъж. Тя просто го познаваше от твърде отдавна и не го приемаше на сериозно, иначе отдавна да бе загубила ума си по него. Сега обаче желаше единствено Брандън и никой друг.

— Аз искам ябълков пай и млечен шейк с ягоди — заяви Кармен, преизпълнена с доволство, че постъпва толкова безотговорно.

— Значи сега, след като спечелихме наградата, ще пратим всички диети по дяволите, а? Да живее мазната и калорична храна — дайте ми да се наям, преди да се спомина — изрецитира той, а след това притисна Кармен към себе си и я изгледа с възхищение. — Между другото, тази вечер беше страхотна. Справи се със ситуацията много по-добре, отколкото аз бих го сторил на твоята възраст. А цялата тази шумотевица си е направо страшничка.

Само човек, който живееше под същото напрежение и със същите проблеми и тревоги, би могъл наистина да разбере това. Алегра, която не беше актриса, също се числеше в тази група, защото целият ѝ живот бе свързан с живота на звездите.

— Всеки път, когато се втурнат към мен — няма значение дали са фенове, или репортери — ми идва да хукна обратно към Орегон — с въздишка призна Кармен.

— На мен ли го казваш! — Алегра изразително завъртя очи, а после я погледна сериозно. — Алън е прав. Ти наистина беше страхотна. И аз много се гордея с теб.

— Аз също — тихо додаде Алън. — Когато влизахме в залата, за миг се уплаших, че просто ще те стъпчат на входа. Медиите и журналистите просто прекалиха този път, нали?

Но охранителите, наети от Алегра, свършиха добра работа и тя с удовлетворение погледна към тях в съседното сепаре.

— Репортерите ме плашат до смърт — призна Кармен. Думите ѝ не бяха изненада за никого.

След това Алън попита Алегра за майка ѝ — искаше да знае как се е чувствала след загубата.

— Стори ми се, че беше разстроена, макар че тя никога не би си го признала. Твърде горда е, за да позволи на околните да разберат, че страда. Освен това вероятно изпитва твърде смесени чувства. Сигурна съм, че е щастлива заради татко, но напоследък много се притесняваше заради шоуто, а случилото се тази вечер няма да ѝ помогне особено. Когато отидох да поговоря с нея, тя тъкмо казваше на баща ми какъв велик човек е, а той изглеждаше силно развълнуван. Мисля, че наградата за цялостно творчество наистина означава много за него. Той я смята за по-важна от онази, която получи за филма си.

— И наистина я заслужава — увери я Алън, а Кармен погледна Алегра с копнеж.

— Много бих искала да се снимам в някой негов филм.

— Ще поговоря с него — отвърна тя.

Той вероятно също би проявил интерес към актрисата. Тя се бе превърнала в известна фигура, а талантът ѝ бе неоспорим. Алегра обаче не спомена нищо за Елизабет Коулсън. За пръв път в живота си виждаше баща си да се държи по този начин с друга жена, но вероятно всичко бе само плод на професионалното му възхищение, а погледът,

който бе забелязала в очите на майка си, сигурно бе предизвикан от силните емоции през тази паметна нощ, от горчивото разочарование от собствения неуспех и гордостта от постиженията на Саймън.

Тръгнаха си от „Ед Дебевикс“ в два часа, след като бяха разговаряли за годините, през които Алегра и Алън бяха учили заедно в гимназията на Бевърли Хилз, както и за живота на Кармен в Портланд. Нейното детство бе преминало далеч по-нормално и спокойно от тяхното и затова ѝ беше толкова трудно да се приспособи към безумството на сегашния ѝ живот, изпълнен с таблоиди, папараци, награди и смъртоносни заплахи.

— Всички ние водим един съвсем обикновен и нормален живот — развеселено заяви Алън, когато се настаниха отново в лимузината. Той придърпа Кармен в скута си, а тя не направи никакъв опит да се освободи.

— Вие двамата искате ли да си взема такси и да ви оставя сами? — подразни ги Алегра. През последните два часа бе станало повече от очевидно, че те са силно привлечени един от друг.

— А защо да не те пъхнем в багажника? — предложи Алън.

Алегра не благоволит да му отговори, а само го смушка в ребрата. Кармен ги гледаше и се смееше. В известен смисъл им завиждаше за дългогодишното приятелство. Тя нямаше такива приятели в Холивуд. Всъщност като се изключи Алегра, нямаше никакви приятели. Познаваше единствено хората, с които работеше, но след края на всеки филм те просто изчезваха от живота ѝ. Те продължаваха напред към следващия си филм, същото правеше и тя. Не обичаше живота си в Ел Ей най-вече заради постоянно съпътстващата я самота, заради невъзможността да излиза и да се забавлява свободно. Всичките ѝ срещи с мъже бяха предварително уговорени от студиото и бяха изключително скучни и досадни. Докато пътуваха към дома ѝ, тя сподели тези си чувства с Алън и Алегра и той я погледна с недоумение.

— Знаеш ли, половината от мъжете в Америка с готовност биха дали живота си за една среща с теб. И никой в тази страна няма да ти повярва, че всяка вечер си седиш сама у дома и гледаш телевизия — заяви Алън, макар самият той да ѝ вярваше безусловно. Собственият му живот бе всичко друго, но не и вълнуващ, с изключение, разбира се, на невероятно кратките му любовни увлечения, подробности за които

неизменно се появяваха по страниците на таблоидите. — Значи ще трябва да направим нещо по въпроса — делово обяви Алън. И тъй като тя вече бе дала съгласието си на следващия ден да отиде в къщата му в Малибу, Алън се зае да я убеждава да отидат заедно на боулинг.

Алегра помоли да оставят първо нея пред дома ѝ, целуна ги и двамата за лека нощ и поздрави отново Кармен за успеха. Когато влезе в дома си, тя изведнъж почувства колко изморена е в действителност и побърза да изхлузи високите си обувки. Вечерта се бе оказала много изтощителна.

Алън и Кармен очевидно се бяха устремили към нова романтична връзка. Алегра се радваше заради тях, но това я накара да си спомни за Брандън. Тя влезе в кухнята и прослуша съобщенията на телефонния секретар. Не се бяха уговарили да ѝ се обади, но винаги съществуваше възможността Брандън да ѝ позвъни просто ей така — само за да ѝ каже, че я обича.

Трима приятели и един колега от фирмата бяха оставили съобщения на секретаря, но нито едно от тях не беше особено важно или спешно. Последното съобщение се оказа от Брандън. Обаждаше се само за да я информира, че си прекарва страхотно с момичетата и че ще ѝ звънне отново в неделя. Не споменаваше нито дума за наградите — очевидно не бе гледал церемонията по телевизията и не знаеше за наградите на Кармен и баща ѝ. Този факт отново я накара да се почувства невероятно самотна. Той като че ли изобщо не беше част от живота ѝ, освен в случаите, в които решише да го направи, и то само в степенята, в която той сметнеше за редно — а това означаваше, че си оставаше все някъде в периферията. Влизаше и излизаше от живота ѝ като турист. И без значение колко силни бяха чувствата ѝ към него и от колко време излизаха заедно, той неизменно поддържаше една внимателно премерена дистанция помежду им.

Тя изключи секретаря и бавно се запъти към спалнята си, сваляйки по пътя фибите от косата си. Когато я освободи напълно, косата ѝ се разпиля като водопад по гърба ѝ, а очите ѝ, кой знае защо, се напълниха със сълзи. Алегра разкопча роклята си, съблече я и я провеси на облегалката на един стол. Беше на двадесет и девет години и дори не беше сигурна дали в живота си бе срещала мъж, който да я е обичал истински. Стоеше гола пред огледалото в спалнята си, измъчвана от горестно чувство на самота, и се питаше дали Брандън я

обича, дали е в състояние да надскочи границите, определени от него самия, дали е готов да я подкрепя така, както Алън бе готов да го стори за Кармен. Нещата бяха толкова прости. Алън и Кармен се познаваха едва от няколко часа, а той вече бе готов да ѝ предложи чувствата си без всякакъв страх и колебания. А Брандън, след цели две години, продължаваше да стои на разстояние — боеше се да направи решаващата крачка към нея, не беше в състояние и да се оттегли от живота ѝ, не желаше дори да ѝ протегне ръка и да я утеши в трудни моменти от живота ѝ. Тя беше сама.

Това бе едно от шокиращите прозрения, до които хората стигат ненадейно и които ги изпълват с ужас и ги карат да крещят от уплаха.

Тя беше съвсем сама. А Брандън, където и да се намираше в този момент, бе също толкова сам.

ГЛАВА 4.

Първото телефонно обаждане в неделя сутринта беше от Брандън. Отивал да играе тенис с момичетата и искал да е сигурен, че ще хване Алегра у дома, преди да е излязла. Знаеше, че след обяд тя заминава за Ню Йорк и не искал да я изпусне.

— Как се представиха малките ти пиленца? — с интерес я попита той, но за нея оставаше необясним фактът, че не си е направил труда да гледа награждаването по телевизията. Можеше да го стори ако не заради Кармен, то поне заради родителите ѝ. Не направи обаче никакъв опит да го укори; беше радостна, че изобщо ѝ е позвънил.

— Кармен спечели наградата за най-добра женска роля, а баща ми грабна наградата за най-добър продуцент. Освен това му присъдиха и специалната награда за цялостно творчество, което наистина е голяма чест за него. Беше страхотно. Майка ми за жалост — тя въздъхна докато говореше, припомнила си изражението на тревога и поражение в погледа на майка си — не спечели награда и мисля, че това я разстрои доста силно.

— Е, в този бизнес човек трябва да приема подобни неща с усмивка — лековато подхвърли той и Алегра внезапно изпита силен гняв. Отсъствието му от церемонията само по себе си беше достатъчно неприятно, но безчувствеността, която демонстрираше по отношение на майка ѝ, вече бе прекалена.

— Нещата са малко по-сложни, отколкото си мислиш. Печеленето на награда, освен с всичко останало, е свързано и с дълголетието на дадено шоу. През цялата минала година тя трябваше да се бори за оцеляването на сериала, а сега току-виж загубила най-важните си спонсори.

— Много жалко — рече той, но по тона му не личеше да изпитва особени симпатии. — Предай специалните ми поздравии на баща си.

— Ще го направя — отвърна тя и той се впусна да ѝ разказва за деня, който бе прекарал с дъщерите си.

Алегра се ядоса от начина, по който той побърза да смени темата на разговора. Отношението на Алън към Кармен предишната вечер, както и поведението му спрямо самата нея, отново ѝ бе напомнило колко чувствителни могат да бъдат някои мъже, каква силна утеха, защита и опора можеха да предложат на жените до себе си. Не всички мъже на този свят бяха предпазливи и независими до крайност като Брандън. Той разчиташе изцяло и само на себе си и очакваше същото и от нея. Не желаше тя да има каквито и да било претенции по отношение на връзката им. Двамата приличаха на два кораба, които плават в един океан, движат се в една и съща посока, но значителното разстояние помежду им си остава непроменено.

Докато го слушаше да говори за децата си, Алегра отново бе погълната от чувството за самота, измъчвало я предишната нощ. Все по-често напоследък тя изпитваше тревога за бъдещето на връзката им и се чувстваше изоставена, когато Брандън бе далеч от нея. Винаги се бе стремил да създаде връзка, подобна на тази, която споделяха родителите ѝ, но от известно време насам бе започнала да се пита дали изобщо е способна на това, или, както многократно изтъкваше доктор Грийн, щеше да продължи да се влюбва в мъже, неспособни на истинско обвързване и отдаденост.

— Кога тръгваш за Ню Йорк? — нехайно попита Брандън.

Алегра заминаваше, за да се срещне с един много важен автор на бестселъри. Неговият агент я бе помолил да го представлява при сключването на договор за филмиране на негова книга, а Алегра се бе възползвала от повода, за да си уговори и още няколко делови срещи в Ню Йорк. Предстоеше ѝ една много напрегната седмица, изпълнена с интензивни контакти и сериозни преговори.

— С полета в четири часа — отвърна тъжно тя, но той като че ли изобщо не забеляза. Все още не бе опаковала багажа си, а освен това искаше да се отбие да види майка си, или поне да ѝ се обади по телефона, за да провери как се чувства след случилото се предишната вечер. Трябваше да се чуе и с Кармен. — В Ню Йорк ще отседна в хотел Риджънси.

— Ще ти се обадя.

— Желая ти успех по време на процеса.

— Ще ми се да можех да убедя клиента си да приеме сделката, предложена от прокурора. В негова полза е да се съгласи, но той е

много инатлив и не ще и да чуе — обясни Брандън.

— Може да се съгласи в последния момент — с надежда подхвърли Алегра.

— Съмнявам се, а и вече свърших цялата черна работа. — Както винаги той бе изцяло погълнат от собствения си свят и Алегра изпита неприятното чувство, че постоянно ѝ се налага да се бори за вниманието му. — Ще се видим следващия уикенд — рече той и в тона му изведнъж се прокрадна съжаление. — Ще ми липсваш...

Самият той изглеждаше изненадан от това признание и Алегра се усмихна. Това бяха малките въдички, с които той я държеше до себе си. Брандън беше способен да я обича, но просто не разполагаше с достатъчно време, а и бе твърде травмиран от опита с бившата си съпруга. Това беше вечното извинение. Травмата, причинена от Джоани. Алегра бе обяснявала това хиляди пъти на хората около себе си. Въпреки това имаше моменти, в които всичките му обяснения звучаха абсолютно достоверно, а тя бе повече от сигурна, че я обича.

— А ти вече ми липсваш — отвърна тя.

Последва продължително мълчание.

— Нищо не можех да направя, Али. Трябваше да бъде тук този уикенд.

— Зная. Но снощи много ми липсваше. Изминалата вечер бе изключително важна за мен.

— Вече ти обещах, че догодина ще бъда до теб.

Отново като че ли говореше сериозно и Алегра се усмихна едва-едва.

— Няма да забравя това обещание.

Но къде ли щяха да са те двамата следващата година? Дали той щеше да се е развел? Щяха ли да са женени? Щеше ли да е преодолял страха си от брак и обвързване?

Все въпроси, на които тя все още нямаше отговори.

— Ще ти се обадя утре вечер — отново ѝ обеща Брандън и точно преди да затвори, направи нещо, с което разтопи сърцето ѝ. — Обичам те, Ал — тихичко промълви той.

— И аз те обичам — отвърна тя, стиснала силно очи. Той все пак я обичаше, но просто си имаше своите страхове и задължения, с които не можеше да не се съобразява. Разбираше го. — Грижи се добре за себе си през идната седмица.

— Ще го направя. Ти също — додаде той с тон, от който личеше, че тя наистина ще му липсва.

Алегра се усмихна замислено и затвори телефона. Онова, което споделяха, не бе лесно постигнато, но все пак бяха заедно въпреки опасенията, които другите изпитваха по отношение на връзката им. Тя просто трябваше да прояви още малко търпение. Той го заслужаваше.

След това Алегра позвъни на родителите си, отново поздрави баща си и му предаде поздравите на Брандън. Помоли да разговаря и с майка си и когато Блеър взе телефона, Алегра отново долови тъгата, натезжала в гласа ѝ.

— Добре ли си? — попита Алегра, преизпълнена със съчувствие и разбиране, а Блеър се усмихна, трогната от загрижеността на дъщеря си.

— О, не съм. Днес следобед смятам да си прережа вените. Може и да напъхам глава в газовата фурна.

— По-добре побързай — с усмивка я подкани дъщеря ѝ, доволна, че отново я чува да се шегува — преди да си съборила кухнята. А сега сериозно, мамо, ти заслужаваше наградата и тази година и го знаеш не по-зле от мен.

— Може и да не е точно така, скъпа. Може би е време да дам път на някой друг. През тази есен имахме ужасно много проблеми с шоуто. — Една от звездите бе напуснала, уморена след цели девет години непрекъснати снимки, а няколко от останалите актьори бяха поискали огромни увеличения на хонорарите при подновяването на договорите им. Напуснаха и някои от сценаристите и както обикновено целият товар от настъпилите промени се стовари върху плещите на Блеър. — Може би е време да се откажа — додаде тя.

Забележката беше предназначена като шега, но нещо в начина, по който бе произнесена, силно обезпокои Алегра. Подобно чувство за поражение бе забелязала в погледа на майка си предишната вечер и бе изпитала страх. Зачуди се дали баща ѝ си дава сметка за това и дали състоянието на майка ѝ го обезпокои.

— Не ставай смешна, мамо! Предстоят ти още тридесет или четиридесет години творчески успехи — оптимистично заяви Алегра.

— О, боже опази! — изпъшка Блеър само при мисълта за това. А после се разсмя и като че ли отново заприлича на себе си. — Мисля, че

ще снимам в телевизията още двадесет години, а след това ще се оттегля.

— Съгласна съм — отвърна Алегра. Вече се чувстваше по-спокойна както по отношение на майка си, така и по отношение на Брандън. Беше в много по-добро настроение и съжаляваше единствено, че трябва да замине за Ню Йорк, без да го е видяла. Много щеше да е щастлива, ако можеше да прекара нощта преди пътуването с него.

Алегра каза на майка си за командировката в Ню Йорк и спомена, че ще се върне чак в края на седмицата. Никога не заминаваше където и да било без да уведоми за това семейството си.

— Ще се видим като се върнеш — обеща майка ѝ и ѝ благодари за обаждането. Алегра затвори и веднага позвъни на Кармен. Тя все още не бе изпаднала в истерия, но вече бе обхваната от паника. Журналистите бяха обсадили предната порта на дома ѝ и според нея приличали на орда, готова да я стъпче в момента, в който се осмелеше да излезе от къщата. Кармен се бе превърнала в гореща новина, след като предишната вечер бе спечелила наградата за най-добра женска роля. Наетите охранители бяха при нея, но Кармен се опасяваше, че репортерите ще нахлуят в дома ѝ, ако само за момент вратата бъде отворена, за да може тя да излезе. Бяха я превърнали в изгнаница в собствения ѝ дом и тя не бе мърдала никъде от сутринта.

— Имаш ли задна врата за доставчиците? — попита я Алегра.

Кармен отвърна утвърдително, но побърза да поясни, че и там я очаквали фотографи и оператори от няколко телевизионни мрежи в града.

— Алън ще дойде ли да те вземе? — замислено попита Алегра, опитвайки се да измисли начин, по който Кармен да се измъкне от дома си, без да се стига до конфронтация с медиите.

— Снощи се разбрахме днес да му гостувам в Малибу, но той все още не се е обаждал, а аз не желая да го притеснявам — колебливо отговори Кармен.

Алегра обаче вече имаше идея и бе сигурна, че Алън не би имал нищо против да помогне на Кармен.

— Имаш ли у дома си перуки, с които да изглеждаш по-различно?

— Имам една смешна черна перука, която носих миналата година в Деня на Все светии.

— Добре. Намери я, защото може да имаш нужда от нея. Аз ще позвъня на Алън.

И двамата заедно измислиха плана. Той щеше да спре пред главния портал със стария си и очукан пикап, който почти не караше. Единственият начин да разпознаят колата бе като проверят номерата ѝ, но докато това станеше, той щеше отдавна да си е тръгнал. Алегра му предложи също да си сложи перука. Той поне имаше безброй. Тя го инструктира да кара по алеята и да спре чак пред задната врата на къщата и да се държи така, сякаш е там заради прислужницата. След това двамата щяха да си тръгнат по същия начин и с малко повече късмет никой нямаше да се досети за истинската му самоличност и за самоличността на жената, напуснала къщата със стария му пикап.

— Мога да ѝ позволя да използва къщата в Малибу в продължение на няколко дни докато нещата се поуспокоят — предложи Алън и Алегра си помисли, че Кармен може и да хареса предложението.

Алън обеща, че ще отиде да я вземе в един часа на обяд и Алегра отново позвъни на Кармен, за да я информира за плана. Кармен, научила това, изведнъж се смути и се превърна в срамежливо и неопитно момиченце. Заяви пред Алегра, че не би искала да се възползва от добротата на Алън.

— Напротив, точно това трябва да направиш! — подразни я Алегра. — Той ще бъде очарован.

Той се появи точно според плана в един часа. Надянал бе на главата си руса перука, с която приличаше на хипи, а пикапът бе в толкова окаяно състояние, че никой не му обърна никакво внимание дори и когато качи в него дребничката мексиканска прислужница с късо подстригана черна коса, облечена с дълбоко изрязана блузка и плитки сини дънки. Момичето носеше две пазарски чанти, очевидно с храна и дрехи за свободния ѝ ден. Двамата излязоха през главния портал без никой от присъстващите да ги удостои с втори поглед и без да им направят нито една снимка. Двамата осъществиха съвършеното бягство и десетина минути по-късно позвъниха на Алегра от една бензиностанция.

— Добра работа — поздрави ги тя. — А сега се забавлявайте. И не се забърквайте в твърде много неприятности в мое отсъствие.

Напомни на Кармен, че ще бъде в хотел Риджънси в Ню Йорк и че ще се върне в Ел Ей чак в края на седмицата. Преди да затвори, пожела да благодари на Алън за готовността му да се погрижи за Кармен.

— Не бих го нарекъл точно саможертва от моя страна — искрено си призна той. — Ще е лъжа, ако ти кажа, че е така — тихо додаде Алън.

Самият той бе изненадан от интереса, който проявяваше към Кармен. Нямаше никаква представа докъде ще ги доведе всичко това, но му харесваше идеята да се погрижи за момичето в отсъствието на Алегра. Дори не бяха взели двамата ѝ охранители с тях. Щяха да бъдат съвсем сами в къщата му на плажа.

— Няма да направиш някоя щуротия, нали? Искам да кажа... докато ме няма. Тя е добро момиче... Много е религиозна и е страхотно хлапе... Не е като другите момичета, които познаваме. — Алегра се опитваше да намери подходящите думи, изпаднала изведнъж в паника при мисълта, че Алън може да изкара една бурна връзка с нея и да я зареже след това.

— Разбирам те, Ал. Не е нужно да ми го обясняваш. Зная и разбирам всичко. Ще се държа прилично. Кълна се... поне в рамките на нормалното. — Той с копнеж се взираше в Кармен, която се разхождаше около телефонната кабина. — Виж, Али... тя е различна, зная това... Никога не съм срещал друга като нея... освен може би теб, а това беше много отдавна. Тя малко ми напомня на нас двамата в онези години — тогава бяхме млади, честни, искрени и неразглезени, все още не бяхме пораснали, не разсъждавахме цинично, все още не знаехме какво е да си прецакан от хората, които не отговарят на очакванията ни. Няма да я нараня, Ал. Обещавам ти. Мисля... няма значение... Сега тръгвай за Ню Йорк и си гледай работата. А след като се върнеш, ще трябва да си поговорим за живота си. Както в доброто старо време.

— Няма проблем. Грижи се добре за нея. — Сякаш му поверяваше по-малката си сестра, но знаеше, че той е добър човек, а и нещо в думите му и в тона, с който ги бе изрекъл, ѝ подсказваше, че Алън не е безразличен към нея.

— Обичам те, Али! Много ми се иска скоро да си намериш мъж, който да е подходящ за теб и да се отървеш от онзи негодник с постоянната бивша жена и нескончаемия развод. Тази връзка няма да те доведе доникъде, Ал, и ти го знаеш.

— Що не вземеш да се шибаш сам! — с приятен глас го посъветва тя и той се разсмя.

— Добре. Схванах. А сега тръгвай за Ню Йорк и се постарай да вкараш някого в леглото си, защото смятам, че една свалка може да ти се отрази добре.

— Отвратителен си — през смях възкликна Алегра и минута по-късно прекъснаха разговора.

Алън и Кармен свалиха перуките си и потеглиха към Малибу. А когато стигнаха там, завариха къщата му обляна в слънце, потънала в тишина и абсолютно безлюдна. Кармен си помисли, че това е най-красивото кътче на света, а той, преизпълнен с щастие, че е заедно с нея, изведнъж си пожела да останат там завинаги. Само двамата.

По това време Алегра вече пътуваше към летището. Преди да тръгне, се бе обадила на Брам Морисън и му бе оставила името на хотела си в Ню Йорк. Той държеше във всеки един момент да знае къде се намира адвокатът му. Това бе една от чудатостите му. Останалите ѝ клиенти можеха да я намерят, ако им се наложеше, чрез секретарката ѝ в офиса.

Алегра се качи в самолета малко след три часа и седна до един адвокат, когото познаваше и който работеше в конкурентна адвокатска фирма. Понякога, в дни като този, не ѝ беше никак трудно да повярва, че светът е пълен с адвокати. Поне така изглеждаше. Все още ѝ бе трудно да се примири с факта, че тя лети на изток, а в същия този момент Брандън излита за Ел Ей. За момента поне двамата като че ли се движеха в различни посоки.

Алегра прегледа документите по договора за филмиране, който трябваше да склучи на следващия ден, направи си някои бележки и дори ѝ остана време да прегледа едно-две списания.

Кацнаха в Ню Йорк малко след полунощ. Алегра взе куфара си от багажната лента и излезе навън, за да хване такси. С изненада установи, че е много студено. В един часа вече бе в хотелската си стая. Не можеше да заспи и ѝ се щеше да позвъни на някого. В Ел Ей беше едва десет часа, но тя знаеше, че Брандън няма да се прибере у дома

преди единадесет. Затова си взе душ, облече нощница, пусна телевизора и се пъхна между безупречно чистите, колосани чаршафи. Стаята беше изключително луксозна и Алегра реши, че има нещо много забавно в това, че може да пътува до Ню Йорк по работа и да отсяда в най-скъпите и шикозни хотели.

Искаше ѝ се да можеше да се обади на някого в този град или пък да се види с приятели. Но единственото, което бе планирала за тази седмица в Ню Йорк, бяха срещите ѝ с автора на бестселъри, както и още няколко срещи с други адвокати и агенти. Деловата ѝ програма бе доста натоварена, но вечерите ѝ бяха свободни и тя най-вероятно щеше да ги прекара сама в хотела, гледайки телевизия и ровейки се из юридическите документи и книжа. Докато лежеше в огромното хотелско легло, Алегра се почувства като непослушно хлапе. Усмихна се и се зае лакомо да поглъща шоколадите, оставени на нощното ѝ шкафче.

— И на какво толкова се смееш? — попита тя лицето, което видя в огледалото, когато отиде да измие зъбите си. — Кой ти е казал, че си достатъчно голяма, за да отсядаш в такива хотели и да се срещаш с един от най-известните писатели в света? Ами ако хората изведнъж си дадат сметка, че не си нищо повече от едно неопитно хлапе?

Мисълта, че бе стигнала толкова далеч в кариерата си, че бе поела толкова много отговорности на плещите си, внезапно ѝ се стори изключително забавна и тя отново се разсмя.

Върна се в огромното разкошно легло и дояде останалите шоколадчета.

ГЛАВА 5.

Часовникът иззвъня в осем часа на следващата сутрин. Валеше сняг и едва бе започнало да се развиделява. В Калифорния все още бе едва пет сутринта.

Алегра се обърна с въздишка, за минута-две забрави къде се намира, но след това си спомни за писателя, с когото трябваше да се срещне тази сутрин. Той беше вече човек на преклонна възраст и се отнасяше със злобно пренебрежение към всичко, свързано със света на киното. Според неговия агент обаче едно филмиране на негов роман неминуемо щеше да даде нов подтик на кариерата му, която започваше да залязва. Алегра бе пристигнала в Ню Йорк по молба на агента, за да се опита да убеди писателя да подпише договора за филмиране. Самият агент бе не по-малко известен от хората, които представляваше, и Алегра тайничко се гордееше с факта, че той се бе обърнал именно към нея за осъществяването на тази сделка. Това беше важна стъпка към избирането ѝ за пълноправен съдружник в кантората. Но докато се въртеше в леглото, перспективата за среща с двамата влиятелни мъже никак не ѝ се понарава. Навън беше студено, валеше сняг и тя с удоволствие би се излежавала в леглото цяла сутрин.

Още не бе успяла да си наложи да се измъкне от леглото, когато ѝ донесоха закуската, а заедно с нея и „Ню Йорк таймс“ и „Уол стрийт джърнал“.

След малко Алегра вече пиеше кафе, похапваше овесена каша и кроасани с конфитюр, преглеждаше пресата, а перспективата да прекара един изпълнен с работа ден в Ню Йорк ѝ се струваше почти вълнуваща.

Литературната агенция, в която щеше да се проведе срещата, се намирал на Мадисън авеню, а адвокатската кантора, в която бяха насрочени следобедните ѝ срещи, бе на Уол стрийт. А между двете улици имаше хиляди магазинчета, поне още толкова художествени галерии и цяла армия от интересни и вълнуващи хора. Понякога

самото ѝ присъствие в Ню Йорк ѝ действаше много стимулиращо. В този град живееха толкова много хора, които се занимаваха с безброй интересни неща, организираха неизброими културни събития, оперни постановки, концерти, всевъзможни изложби, театрални представления. Дори и Лос Анджелис изглеждаше като провинциално градче в сравнение с Ню Йорк.

Срещата бе насрочена за десет часа сутринта.

Алегра облече черен костюм, дебело палто и ботуши. Пристигна с такси, стиснала в ръка дамската чанта и куфарчето си, а само докато влезе в сградата, вече съжаляваше, че не си е сложила шапка. Лицето ѝ изтръпна от студа, а ушите ѝ направо замръзваха.

Асансьорът спря на последния етаж, зает изцяло от агенцията. Стените бяха украсени с внушителна колекция от произведения на Шагал, Дъфи и Пикасо, няколко пастелни рисунки, едно малко маслено платно и цяла поредица графики. Агенцията очевидно просперираше. В центъра на фоайето бе поставена и една малка скулптура на Роден.

Алегра веднага бе поканена при шефа на агенцията — дребен, пълничък мъж с едва забележим немски акцент. Казваше се Андреас Вайсман.

— Госпожица Стайнбърг?

Той протегна ръка и я огледа с интерес. Тя беше типична англосаксонка — бяла и русокоса — и не можеше да не привлече вниманието му. Вайсман реши, че момичето е изключително красиво и остана силно заинтригуван от разговора им до пристигането на писателя.

И тогава, час по-късно, той се появи — мъж на около осемдесет години, но изключително енергичен и с ум, остър като бръснач. Джейсън Хавертън беше находчив, остроумен и проникателен. Докато го наблюдаваше, Алегра си помисли, че навремето сигурно е бил много красив мъж, защото даже и на тези години изглеждаше много привлекателен.

В продължение на около час разговаряха за филмовата индустрия, а Джейсън Хавертън съвсем спокойно я попита дали случайно не е родственица на Саймън Стайнбърг. А когато Алегра призна, че му е дъщеря, Хавертън сподели, че искрено се възхищава на филмите му.

Двамата мъже я поканиха на обяд в Ля Гренуй и чак когато им сервираха основното ястие, поведоха разговор по същество. Джейсън Хавертън призна пред Алегра, че бе направил всичко възможно, за да избегне тази сделка, и че не проявява никакъв интерес към филмирането на коя да е от книгите му. Смяташе, че една такава стъпка на неговата възраст граничи с проституиране, но, от друга страна, не можеше да не признае, че напоследък пише много по-малко отпреди, читателите му отдавна също са остарели, а пък агентът му бил убеден, че заснемането на филм по негова книга бил идеалният начин да разшири кръга на почитателите си и да си спечели нови и по-млади читатели.

— Боя се, че съм съгласна с него — заяви Алегра и се усмихна първо на Хавертън, а след това и на Вайсман. — Не е задължително това да се окаже неприятно изживяване за вас — продължи тя и очерта няколко възможни варианта за намаляване до минимум на напрежението, на което би бил подложен, както и различни начини за сключване на по-изгодна сделка.

Хавертън хареса онова, което чу, и остана силно впечатлен от нея. Тя беше интелигентно момиче и кадърен адвокат. А когато им сервираха шоколадовото суфле, те двамата вече бяха добри приятели и той ѝ довери, че му се ще да я бе срещнал преди петдесет години. Беше имал четири съпруги, но твърдеше, че вече няма сили и енергия за пета.

— Те изискват твърде много усилия — заяви той, а в очите му проблеснаха закачливи пламъчета и Алегра веднага си обясни огромния му успех сред жените.

Джейсън беше интелигентен и забавен. И невероятно чаровен. Дори и на тази напреднала възраст той притежаваше магнетизъм, който привличаше хората към него. Младостта си бе прекарал в Париж, първата му съпруга била францужойка, следващите две очевидно били англичанки, а последната — американка. Тя също била известна писателка. Споминала се преди десет години и макар след смъртта ѝ той да бе завързвал любовни връзки с няколко жени, нито една от тях не бе успяла да го замъкне пред олтара. — Те отнемат прекалено много енергия, мила моя. Също като скъпите състезателни коне съпругите са невероятно деликатни и носят истинска радост на

окоето, но в същото време са безбожно скъпи. Въпреки това не мога да отрека, че доставят на мъжа огромно удоволствие.

Той ѝ се усмихна и Алегра почувства, че се размеква само като го гледа. Със самото си присъствие този мъж сякаш я караше да обгърне ръце около шията му и да го прегърне. Тя обаче подозираше, че ако се поддаде на импулса и го направи, той щеше с радост да се нахвърли отгоре ѝ подобно на котарак, спуснал се след мишка, преизпълнена с наивно доверие по отношение на котешкия род. Повече от очевидно бе, че Джейсън Хавертън не бе от кратките котараци. Дори и на осемдесет, той все още повече приличаше на лъв. Много привлекателен при това.

Вайсман искрено се забавляваше от опитите му да покори Алегра. Двамата бяха отколешни и много близки приятели и той не можеше да оспори мнението на Джейсън по отношение на момичето. Тя беше изключителна и той никак не би останал изненадан, ако Джейсън направеше някакъв опит да я съблазни. Тя обаче изглеждаше прекалено умна за това и макар да не носеше пръстен на лявата си ръка, бе успяла да им внуши чрез някои невинно подхвърлени реплики, че сърцето ѝ вече е покорено.

— Винаги ли си живяла в Ел Ей? — попита Джейсън, докато отпиваше кафе и ровеше из останалото в чинията му суфле. Би останал изненадан от евентуален утвърдителен отговор, защото момичето притежаваше изтънченост, която предполагаше европейско, или поне източноамериканско влияние.

Но тя всъщност го изненада.

— През целия си живот съм живяла в Ел Ей. Като се изключат годините на следването ми в Йейл.

— В такъв случай сигурно имаш забележителни родители — почтително отбеляза той и Алегра се усмихна в отговор. Той вече знаеше кой е баща ѝ и докато я наблюдаваше, си помисли, че Алегра много прилича на него. Беше чувствителна и искрена, директна в отношението си с хората и макар да се скъпеше на думите, чувствата си раздаваше безрезервно.

— Майка ми също е писателка — обясни тя. — Когато била много млада, пишела проза, но сега от години твори за телевизията. Продуцира много известно телевизионно шоу. Но мисля, че винаги тайничко е съжалявала, че така и не е написала роман през живота си.

— Те сигурно са много талантиливи — отбеляза Джейсън, заинтригуван не толкова от тях, колкото от красивата млада жена, седнала срещу него.

— Талантиливи са — усмихна се в отговор Алегра. — Както и вие — продължи тя и внимателно насочи разговора към него. Жест, който му достави неописуемо удоволствие.

Очарован и възхитен от тактиката ѝ, Вайсман я наблюдаваше как върти Хавертън на малкото си пръстче. Момичето беше много мъдро и обиграно в занаята си. И Вайсман не пропусна да ѝ го каже, след като шофьорът на възрастния писател най-после се появи, за да го откара до дома му. Той си тръгна, като преди това помахна на Алегра като на стар приятел. Беше се съгласил с повечето от условията по договора, който му бе предложила.

След това агентът и адвокатът се върнаха в офиса на Вайсман, за да обсъдят най-щекотливите клаузи в договора.

— Държахте се много професионално с него — отбеляза Вайсман, заинтригуван от нея, но и развеселен от тактиката ѝ. Тя беше много млада, но мислеше бързо и притежаваше вроден усет към хората и характерите им.

— С това си вадя хляба — без всякакви превземки отвърна Алегра. — Занимавам се с хора като него. Повечето актьори са като малки деца.

— Също като писателите. — Андреас ѝ се усмихна. Момичето му допаднаше.

Прекараха следващите два часа в работа върху договора и уточниха сумата, която Джейсън Хавертън би трябвало да получи. Алегра обеща веднага да се свърже с филмовата компания и да ги информира за техния отговор. Надяваше се да успеят да подпишат договора още тази седмица, преди в петък да си тръгне от Ню Йорк. Междувременно ѝ предстояха още няколко срещи по други проблеми, но тя щеше да се свърже с Андреас веднага щом получеше отговор от Калифорния относно филма на Джейсън.

— Колко време ще останете в града? — отново я попита той.

— До петък, освен ако не успея да приключа с всичките си ангажименти преди това. Но си мисля, че може би ще бъде разумно да остана тук, докато не изясним всички подробности, свързани с

договора. Сигурна съм, че най-късно до сряда ще получим някои от отговорите относно сделката.

Той кимна в знак на съгласие и ѝ надраска един адрес върху лист, който откъсна от бележника си с марка Хермес. Всичко около него бе от най-високо качество. Вайсман беше човек, който иска да има най-доброто от всичко. И това се отнасяше дори и за клиентите му.

— Съпругата ми и аз организираме малко парти тази вечер. Един от клиентите ми издаде забележителна нова книга и всички ние се надяваме да спечели награда за литература. Във всеки случай, това е добър повод за организирането на едно малко тържество. Не мисля, че Джейсън ще дойде, но повечето от клиентите ни ще присъстват. Мисля, че може да ви хареса.

Той ѝ подаде листчето, на което бе написан адресът му на Пето авеню и домашен телефонен номер. Каза ѝ, че може да отиде по всяко време между шест и девет часа вечерта. За тях щяло да бъде истинско удоволствие.

— Много мило от ваша страна — отвърна Алегра. Времето, което бе прекарала с него този следобед, бе минало неусетно. Харесваше ѝ компанията му, допадаше ѝ начинът, по който вършеше работата си. Вайсман беше умен и прецизен, а под лустрото и европейския му чар се криеше един брилянтен бизнесмен, който винаги знаеше какво точно прави и не понасяше никакви отклонения от правилата. На Алегра това много ѝ харесваше. Слушала бе много положителни оценки за работата му и винаги бе постигала съгласие с клиентите му.

— Опитайте да дойдете. Може да получите представа за литературния живот в Ню Йорк, която да ви се стори забавна.

Алегра му благодари отново и няколко минути по-късно напусна кабинета му. Беше прекарала един изненадващо приятен следобед. Когато излезе на улицата, снегът вече се бе превърнал в киша. Тя внимателно слезе от тротоара и взе такси, което я откара до хотела, за да проведе разговорите с Калифорния.

Минаваше пет след обяд, когато най-после приключи с всичките телефонни разговори по преговорите за филма на Хавертън. Час по-късно, след като бе подготвила някои важни бележки по договора, тя все още не бе решила дали да се обади на румсървис, за да си поръча вечеря, или да отиде на партито у семейство Вайсман. Навън беше

ужасно студено, а тя си бе донесла единствено делови костюми и две вълнени рокли и мисълта, че трябва отново да излезе навън в този студ, не ѝ се нравеше ни най-малко. От друга страна обаче, възможността да се срещне с някои от видните литератори в този град може би си заслужаваше мръзненето.

Алегра продължи да размишлява по въпроса още половин час, през което време изгледа новините, а после бързо се изправи и се приближи до гардероба. Беше решила все пак да отиде на партито. Облече си единствената черна вълнена рокля, която бе взела със себе си. Роклята беше без деколте и с дълги ръкави и много добре прилягаше на стройната ѝ фигура. Обу обувки с високи токове, разреса косата си и се огледа критично в огледалото. Боеше се, че в сравнение с изтънчените нюйоркски дами сигурно изглежда като тиква. Единственото бижу, което носеше, бе една златна гривна, подарък от майка ѝ, и чифт обикновени златни обеци. Алегра сплете косата си на френска плитка, сложи си малко червило и навлече дебелото палто. Палтото беше още от годините ѝ в юридическия факултет, но макар да не беше особено красиво, поне бе дебело и топло.

Алегра слезе във фоайето и портиерът ѝ извика такси. В седем и половина тя вече бе на ъгъла на Петдесет и втора улица и Пето авеню, точно срещу Метрополитън мюзийм. Жилищната сграда, в която живееше семейство Вайсман, бе стара и достолепна. На входа я посрещна портиер, а асансьорът се обслужваше от двамата негови помощници. Във фоайето имаше няколко големи канапета с дамаска от тъмночервено кадифе, а мраморният под бе застлан с дебел персийски килим, който заглушаваше шума от стъпките ѝ.

Портиерът я информира, че апартаментът на семейство Вайсман се намира на четиринадесетия етаж. В този момент асансьорът дойде и от него слезе групичка от пет-шест души, които изглеждаха така, сякаш току-що си бяха тръгнали от партито на Вайсман. Алегра се зачуди дали не е закъсняла. Но Андреас ѝ бе казал, че може да дойде по всяко време до девет часа. Тя слезе от асансьора и се запъти по посока на гласовете. Все още беше доста шумно и Алегра се успокои, че празненството продължава. Позвъни и вратата бе отворена от иконом. Тя хвърли един поглед към вътрешността на апартамента. Вътре имаше над стотина души, а някъде из вътрешните стаи свиреше пиано.

Алегра влезе в апартамента, подаде палтото си на иконома и огледа елегантното антре. Погледът ѝ обаче веднага бе привлечен от гостите. Всичките изглеждаха като типични нийоркчани, пременени с официални рокли и тъмносиви костюми. Изглеждаха оживени и възбудени — като хора, които имат да разкажат милион истории за безбройните интересни места, посетени от тях. Това определено не беше Калифорния. И за пръв път Алегра не видя нито едно познато лице. Тя съзнаваше, че лицата на тези хора тук сигурно бяха не по-малко известни, но в един свят, различен от Холивуд. За нея всичките тези хора бяха много интересни, защото не ги познаваше. След това си даде сметка, че вероятно знае имената на повечето от тях. Огледа се по-внимателно и забеляза Том Уулф и Нормън Мейлър, Барбара Уолтърз, Дан Радър и Джоан Лъндън, внушителна групичка от знаменити личности, разпръснати сред морето от издатели и редактори, професори и писатели. Малко по-нататък имаше малка групичка от куратори в Метрополитън мюзийм. Присъстваше шефът на Кристиз, както и няколко много известни художници.

Това беше от събиранията, които бяха невъзможни в Ел Ей, защото там просто не съществуваха толкова много видни личности с разнородни интереси и занимания. В Лос Анджелис всички известни хора работеха в индустрията — кой знае защо всички я наричаха така, сякаш произвеждаха не филми, а коли. Но в Ню Йорк живееха всякакви хора на изкуството — от театрални дизайнери до актьори от треторазредни трупи извън Бродуей, от шефове на универсални магазини и известни ювелири, до издатели, писатели и драматурзи. Това беше една очарователна смесица от таланти и Алегра ги наблюдаваше с огромен интерес. Тя си взе чаша шампанско от минаващия наблизко сервитьор, забеляза с облекчение Андреас Вайсман и тръгна към него. Той стоеше пред прозореца в библиотеката, от който се разкриваше поразителна гледка към Сентрал парк, и разговаряше с основния си конкурент в литературния свят Мортън Джанклоу. Двамата си спомняха за техен общ приятел, един от клиентите на Вайсман, който се бе споминал наскоро. Двамата бяха категорични, че смъртта му бе огромна загуба за литературната общност.

В този момент Андреас зърна Алегра и се приближи, за да я поздрави. С черната си рокля и прибрана коса тя изглеждаше много

по-сериозна отколкото му се бе сторила по-рано през деня. Но въпреки това беше невероятно красива и млада. Движеше се бавно към него с елегантна и изящна походка, а в ръката си държеше чаша шампанско. Плавната ѝ походка загатваше за чувствени балетни постановки и напомняше платната на Дега. Джейсън Хавертън се бе оказал прав, помисли си Андреас Вайсман и се усмихна.

Той му се бе обадил късно след обяд, за да му каже, че Алегра е не само добър адвокат, но и изключително изискана и изтънчена млада дама. Обядът с нея му бе донесъл огромна наслада и, както бе споделил с Андреас, нещата сигурно щяха да се подредят по-иначе, ако той беше малко по-млад.

Начинът, по който Хавертън бе произнесъл тези думи, накара Вайсман да се усмихне дори и сега, докато подаваше ръка на Алегра. Тя като че ли запалваше огън в мъжките сърца дори и в най-лютата зима.

— Толкова се радвам, че можа да дойдеш, Алегра.

Той внимателно постави ръка на раменете ѝ и я поведе през стаята към една групичка от гости. Тя разпозна още няколко лица — един влиятелен собственик на галерия, за когото бе чела наскоро, една известна манекенка и млад художник. Групата беше абсолютно разнородна, но точно това най-много ѝ харесваше в Ню Йорк. Именно поради тази причина повечето жители на града категорично отказваха да го напуснат и да се преместят на запад. Атмосферата в Ню Йорк бе твърде вълнуваща.

Андреас я представи на гостите в стаята, като обясни на всички, че Алегра е адвокат от Ел Ей, който практикува в сферата на развлекателната индустрия. Всички присъстващи изглеждаха щастливи да се запознаят с нея.

След това Андреас изчезна и я остави с новите ѝ приятели. Една по-възрастна дама я погледна и заяви, че се движи като танцьорка. Алегра си призна, че в продължение на осем години е танцувала балет като дете. После някой я попита дали не е актриса. Двама много симпатични и изискани мъже ѝ се представиха и я информираха, че работят за Лемън брадърс на Уол стрийт. Други няколко се оказаха адвокати в юридическата фирма, в която се бе явявала на интервю за работа докато учеше в Йейл.

Когато по-късно се качи на горния етаж, за да погледне прекрасната гледка, открила се към заснежения парк, главата ѝ вече се въртеше от толкова много нови лица и впечатления. В девет часа отново слезе на долния етаж. Партието все още бе в разгара си. Току-що бе пристигнала нова група от гости, които изглеждаха като бизнесмени, придружени от елегантни и изискано облечени жени. Някои носеха кожени шапки, но всички до една бяха с безупречни прически. Това тук бе свят, различен от онзи в Ел Ей, населен с русокоси хубавици и младежки лица, постигнати с помощта на хирургическия скалпел. Тези хора тук изглеждаха по-естествени, но и по-интересни — носеха по-малко грим, но по-скъпи и изискани дрехи, бижутата им бяха изумителни, а лицата — сериозни и напрегнати. И тук се забелязваха следи от намесата на пластични хирурзи и тела, тънки като моливи, но в по-голямата си част това бяха преуспели и самоуверени хора, които влияеха върху света със самото си присъствие. Алегра бе очарована от тях и от темите, които обсъждаха. Те разговаряха за интересни неща. Самите те бяха изключително интересни и забавни.

— Партието е много внушително, нали? — обади се някой зад нея и тя се извърна, за да застане лице в лице с един мъж, който я наблюдаваше с вниманието, с което тя бе разглеждала останалите гости в стаята.

Беше висок и слаб, с тъмна коса и аристократичния вид на истински нюйоркчанин. Освен това бе облечен по подобаващ начин — бяла риза, тъмен костюм и консервативна вратовръзка от Хермес в два нюанса тъмносиньо. Нещо във вида му обаче не се връзваше напълно. Не беше сигурна дали причината бе в наситения му загар, в игривия блясък на очите му, или в широката усмивка. В определен смисъл той приличаше по-скоро на калифорниец, отколкото на нюйоркчанин, макар да не се вместише напълно и в тази рамка.

Алегра по никакъв начин не можеше да си състави категорично мнение, но и той, докато я измерваше с поглед, се почувства объркан от вида ѝ.

Тя като че ли принадлежеше към тази среда, но у нея имаше нещо, което го караше да смята, че мястото ѝ не е точно тук. Той обичаше да посещава семейство Вайсман — тук винаги се срещаше с очарователни и вълнуващи хора — от балерини до литературни агенти,

от инвеститори на рисковите пазари до диригенти. Беше му забавно да се разхожда сред тях и да се опитва да отгатва кои са, с какво се занимават и защо са тук. Опитваше се да направи същото и по отношение на Алегра, но без особен успех. Тя можеше да е всякаква — от декоратор до лекарка.

Тя също се опитваше да отгатне с какво се занимава мъжът срещу нея и се колебаеше между две възможности — борсов агент или banker. Погледна го замислено, а той се усмихна широко.

— Тъкмо се опитвах да отгатна с какво се занимавате, коя сте и откъде сте — призна той. — Обичам да играя тази игра на подобни приеми и винаги успявам да си съставя грешни заключения. Ако съдя по походката и фигурата ви, бих могъл да заключа, че сте танцьорка, но в крайна сметка смятам, че пишете реклами в Дойл Дейн. Много ли съм далеч от истината?

— Доста. — Алегра се разсмя, развеселена от играта му, а той се приближи още повече, притиснат от тълпата около тях. Приличаше на човек с чувство за хумор, гледаше я спокойно право в очите и се държеше съвършено приятелски и непринудено. — Но пък може и да не сте на толкова грешен път. Наистина се занимавам с бизнес и непрекъснато пиша нещо. Адвокат съм — най-накрая рече Алегра, погледна го в очите и видя, че е изненадан от отговора ѝ.

— И в каква фирма работите? — продължи да настоява той. Очевидно се забавляваше от безобидната им игра. Обичаше да отгатва професиите на хората, особено в Ню Йорк, където бе пълно с интересни хора и всевъзможни професии. Тук не съществуваше лесен и еднозначен отговор на въпроса относно професията на даден човек. Мълчаливо се замисли върху въпроса, който ѝ бе задал, и се спря върху възможността за корпоративно право. — Предполагам, че практикувате корпоративно, или нещо още по-сериозно — като например антитръстово право. Познах ли? — Не него самият подобна възможност му се струваше недостоверна, защото жената срещу него бе много женствена и красива. Но пък той обичаше жените, които успяваха да съвместят красотата и сериозните си професии.

Алегра се разсмя в отговор и той я погледна с удоволствие. Тя имаше разкошна усмивка и невероятна коса, а цялото ѝ същество излъчваше топлина и доброта. Беше сигурен, че обича хората и държи на тях. Очите ѝ бяха особено интригуващи. Говореха много за

личността ѝ и за убежденията ѝ. Според него тя бе жена с твърди принципи и непоклатими убеждения. И вероятно бе твърде неотстъпчива. Но пък очевидно имаше и чувство за хумор. Смееше се много и жестикулираше с ръце по един много изискан и женствен начин. И притежаваше най-възхитителните устни.

— Кое ви кара да смятате, че съм чак толкова сериозен адвокат? — през смях попита Алегра. Те все още не знаеха имената си, но за момента това не им се струваше толкова важно. Харесваше ѝ да разговаря с него и да играе играта му на отгатване. — Толкова ли строга изглеждам? — попита тя и зачака с любопитство отговора му.

Той се замисли за момент, кривна глава на една страна, огледа я от горе до долу и кимна отрицателно. А Алегра не можа да не забележи страхотната му усмивка. Беше много красив.

— Очевидно съм сгрешил — замислено се поправи той. — Вие сте сериозна личност, но не работите в някоя от сериозните области на правото. И това ако не е странна комбинация! Може би само представлявате спортисти или скиори. Така ли е? — Вече се будалкаше с нея и Алегра се разсмя.

— И защо изведнъж решихте, че не се занимавам с корпоративно или антитръстово законодателство?

— Не сте скучна. Изглеждате сериозна и съвестна, но в очите ви намира много смях. Онези типове от антитръстовото законодателство никога не се усмихват. Е, прав ли съм? Със спортисти ли се занимавате?... О, Господи, не ми казвайте, че извършвате частни разследвания или пък нищите злоупотреби със служебно положение. Мисълта, че може би се занимавате с нещо такова, направо ме погубва!

Той премигна, остави празната си чаша, а Алегра му се ухили лъчезарно. Наистина се забавляваше добре и се изненадваше от факта, че се чувства толкова комфортно в компанията му.

— Извършвам юридически услуги в областта на развлекателната индустрия. Практикувам в Ел Ей. Тук съм, за да разговарям с господин Вайсман за един от неговите клиенти и за да се погрижа за някои други дела на фирмата. Най-общо казано, представлявам хората от шоубизнеса — сценаристи, продуценти, режисьори, актьори.

— Интересно, много интересно — пророни той и я огледа отново от горе до долу сякаш се опитваше да реши дали получената

информация отговаря на истината. — И значи сте от Ел Ей? — Като че ли остана изненадан, когато я чу да казва това.

— Живяла съм там през целия си живот, като се изключат седемте години следване в Йейл.

— Аз пък следвах в конкурентния на Йейл университет — подхвърли той, но Алегра вдигна ръка, за да го възпре.

— Почакайте. Мой ред е. Макар че това е лесно. Посещавал сте Харвард. Родом сте от изтока, вероятно от Ню Йорк или — тя го погледна и леко замижа — може би Кънектикът или Бостън. Преди университета сте посещавал частно училище... чакайте да помисля, Ексетър или Сейнт Пол. — Той се смееше от сърце на образа, изграден от нея — ултраконсервативен, ултрапредсказуем, типичен представител на аристократичен Ню Йорк. Не беше сигурен дали черният му костюм не бе допринесъл за това. А може би вратовръзката от Хермес или пък скорошната му подстрижка?

— Близо сте до истината. Наистина съм от Ню Йорк. Учих в Андоувър. И наистина следвах в Харвард. Една година преподавах в Станфорд, а сега съм...

Алегра отново вдигна ръка, за да го прекъсне, и го огледа от главата до петите. Не изглеждаше като университетски професор, освен ако не преподаваше в някое бизнес училище, макар че й изглеждаше твърде млад и прекалено хубав за това. Ако се намираха в Ел Ей, тя щеше да предположи, че е актьор, но пък той изглеждаше доста интелигентен и недостатъчно себичен за тази работа.

— Отново е мой ред — напомни му тя. — Вече ми казахте твърде много. Вероятно преподавате литература в Колумбия. Но, да си призная честно, когато ви видях за пръв път, си помислих, че сте banker.

Той приличаше на истински представител на Уол стрийт — изглеждаше съвсем прилично и достопочтено, макар в очите му да проблясваха закачливи пламъчета.

— Всичко е заради костюма. — Той се усмихна и за миг й заприлича на брат й. Беше висок почти колкото Скот, но по някакъв странен начин този мъж й напомняше малко и за баща й. В усмивката му имаше нещо много познато. — Купих го, за да доставя удоволствие на майка си. Тя заяви, че ще имам нужда от някоя представителна дреха, ако смятам да се върна в Ню Йорк.

— Значи сте отсъствал от града? — попита Алегра.

Той все още не й бе казал дали е банкер или професор, но словесната битка доставяше такова огромно удоволствие на двамата, че почти не забелязаха, че гостите започнаха да оредяват. В началото на вечерта в елегантния апартамент на семейство Вайсман имаше почти двеста души, а сега апартаментът изглеждаше почти празен и в него едва ли бяха останали стотина души.

— През последните шест месеца бях извън Ню Йорк. Работих на друго място — подсказа й той. — Но не ми се ще да ви казвам къде. — Беше очарован от нещата, които бяха казали един за друг, а тя все още не бе отгатнала къде е бил и с какво се занимава.

— Преподавал сте в Европа? — Той отрицателно поклати глава. — Но сте преподавал някъде?

Алегра изглеждаше озадачена. Може би елегантният костюм я бе подвел. Когато се вгледаше в очите му, тя разбираше, че този мъж притежава богато въображение и очевидно умее да свързва фактите в логическа последователност.

— Не съм преподавал от доста време насам. Но не сте далеч от истината. Да ви кажа ли?

— Май ще трябва. Предавам се. За всичко е виновна майка ви. Струва ми се, че костюмът ме заблуди — лековато обясни тя и двамата се разсмяха.

— Разбирам защо. И мен ме обърква понякога. Когато тази вечер се погледнах в огледалото, просто не можах да се позная. Всъщност аз съм писател — нали се сещате, скъсани кецове, продънени домашни чехли, протрити халати за баня, избелели дънки и тениски с емблемата на Харвард, целите в дупки.

— Помислих си, че може да сте от този тип.

Въпреки това мъжът срещу нея изглеждаше страхотно с костюм и тя подозираше, че гардеробът му едва ли се състои единствено от скъсани тениски. Беше мъж с поразителна външност и Алегра реши, че е на около тридесет и пет години. Всъщност оказа се на тридесет и четири и предишната година бе продал правата върху първата си книга за филмиране. Втората му книга току-що бе излязла от печат и вече се радваше на блестящи отзиви и за негова голяма изненада се продаваше много добре. Книгата беше твърде естетска, но той бе почувствал, че обезателно трябва да я напише. Андреас Вайсман непрекъснато се

опитваше да го убеди, че притежава изключителен талант за комерсиална проза и той вече замисляше третата си книга в опит да разшири хоризонтите си.

— И къде прекарахте последните шест месеца? В писане на някой плаж на Бахамите? — Мисълта за това ѝ се стори изключително романтична, но той искрено се разсмя на предположението ѝ.

— Имаше плаж, но не беше на Бахамите. През последните шест месеца живях в Лос Анджелис, в Малибу, и се опитвах да адаптирам книгата си за филмиране. Бях достатъчно луд да се съглася да напиша сценария и да участвам в заснемането на филма като копродуцент — нещо, което вероятно няма да направя никога повече. Пък и съм сигурен, че едва ли ще ме поканят отново. Един приятел от Харвард продуцира филма заедно с мен. Освен това е и режисьор.

— И току-що сте се върнал от Ел Ей?

Стори ѝ се много странно, че се срещат именно тук, след като той бе прекарал цели шест месеца в Ел Ей. Направо не беше за вярване, че измежду всичките хора тази вечер те бяха попаднали един на друг. И двамата току-що пристигнали от Калифорния, привлечени един към друг като магнити.

— Ще остана в града една седмица — обясни той. — Трябва да се видя с агента си. Имам идея за трета книга и ако някога успея да приключа с този проклет сценарий, върху който се потя в момента, ще се скрия някъде за една година и ще я напиша. Вече получих предложение за филмиране на втората ми книга, но дори не съм сигурен, че искам да го направя. Не мисля, че съм подходящ за Холивуд или пък за филмовата индустрия. Напоследък се опитвам да реша дали да не се върна в Ню Йорк, да продължа да пиша книгите си и да забравя за филмите. Все още обаче не съм решил. И за момента животът ми е твърде разпокъсан и хаотичен.

— Не виждам защо да не се занимавате и с двете неща. Дори не е необходимо лично да пишете сценариите, ако не желаете. Продайте книгите и оставете някой друг да се занимава с това. Така ще ви остане достатъчно време за новите ви романи. — Алегра имаше чувството, че дава юридически съвет на някой от клиентите си, а той се усмихна, забелязал сериозното ѝ изражение.

— Ами ако съсипят книгата ми? — попита той с угрижено изражение и Алегра не можа да не се разсмее, когато съгледа

тревогата, появила се в очите му.

— Сега говорите като истински писател, който агонизира над необходимостта да даде бебето си на непознати. Не мога да ви гарантирам, че всичко ще протече гладко и безпроблемно, но понякога това се оказва доста по-лесен вариант в сравнение с писането на сценария. Да не говорим пък за участието ви като копродуцент.

— Убеден съм, че е така. Ходенето по пирони едва ли е по-трудно от това, с което се занимавам в момента. Хората, с които работя, направо ме влудяват. Те не изпитват никакво уважение към написаното слово. Интересуват се единствено от актьорите и може би и от режисьора. Сценарият не означава абсолютно нищо за тях. Що се отнася до тях, това са само думи. Те мамят, лъжат, казват ти само онова, което искаш да чуеш, защото знаят, че само по този начин ще постигнат целите си. Да не дава Господ, но май вече започвам да свиквам с това. В началото обаче наистина ме докарваха до полуда.

— Като ви слушам, ми се струва, че имате нужда от добър адвокат в Ел Ей, или поне от местен агент, който да ви помага в трудни моменти. Трябва да помолите Андреас да ви насочи към някой калифорнийски агент — разумно предложи тя, а той се усмихна и ѝ протегна ръката си.

— Може би трябва да се обадя на вас — подхвърли. Идеята му се стори особено привлекателна. — Но все още не съм се представил дори. А ви засипах с оплакванията си. За което съжалявам. Аз съм Джеф Хамилтън.

Тя го погледна в очите и се усмихна. Двамата стояха съвсем близо един до друг. Алегра разпозна името веднага щом го чу.

— Четох първата ви книга. И много я харесах. — Книгата беше сериозна, но и смешна на места. По-важното бе, че ѝ бе направила достатъчно силно впечатление, за да я запомни, а това само по себе си говореше красноречиво за достойнствата ѝ. — Аз съм Алегра Стайнбърг — представи се тя.

— Предполагам, че не сте родственица на продуцента — нехайно подхвърли той, все още развеселен от играта, която играеха, и от факта, че и двамата живееха в Ел Ей.

Тя обаче веднага го поправи. Гордееше се с баща си, макар никога да не си позволяваше да почива на лаврите му.

— Саймън Стайнбърг ми е баща — спокойно му съобщи.

— Той отхвърли първата ми книга, но въпреки това го харесвам много. Прекара един цял следобед в офиса си, за да ми обяснява кое в книгата ми не е подходящо за сценарий. Най-смешното беше, че и аз дори си дадох сметка, че е прав. В края на краищата направих много от промените, които той предложи. Винаги съм искал да му се обадя и да му благодаря, но все не ми се удава подходящ случай.

— Той е много мъдър и разбира от всичко — усмихна се Алегра.
— През годините ми е дал не един и два мъдри съвета.

— Мога да си представя.

Можеше да си представи още много неща и едно от тях бе да я види отново по-късно тази вечер. Тя вече бе започнала да се оглежда; беше си дала сметка, че още няколко дузини от гостите са си тръгнали докато двамата с Джеф разговаряха.

— Струва ми се, че май ще е най-добре да си вървя — със съжаление заяви тя. Отдавна минаваше девет часът, а това бе предварително обявеният край на партито.

— Къде си отседнала? — попита. Никак не му се искаше да ѝ позволи да му се изплъзне. В нея имаше нещо твърде необикновено и той едва успяваше да потисне импулса да протегне ръка и да я докосне.

— В хотел Риджънси. Ами ти?

— Аз съм разглезен. Отседнал съм в апартамента на майка си тук, в града. Тя замина на пътешествие, което ще продължи до февруари. Апартаментът е тих и много удобен. И се намира само на няколко преки оттук.

Той я последва нехайно до фоайето, където се смесиха с последните гости. Алегра посочи дебелото си палто, а Джеф го свали от закачалката заедно с един дълъг вълнен шал.

— Може ли да те откарам донякъде? — с надежда я попита, след като благодариха на госпожа Вайсман за гостоприемството. Андреас беше на горния етаж, потънал в сериозен разговор с двама от по-младите си писатели. По вида му личеше, че би желал да не ги прекъсват. Джеф и Алегра решиха да не се сбюгуват и се върнаха на долния етаж.

— Връщам се направо в хотела — отвърна тя, когато влязоха в асансьора и поеха надолу към фоайето на сградата. — Ще си взема такси.

Пресякоха фойето като вървяха един до друг. Чувстваха се комфортно заедно. Джеф ѝ отвори вратата, а след това я последва навън. Тротоарите бяха заледени и хлъзгави.

— Искаш ли да отидем да пийнем по нещо някъде? Може би дори да хапнем по хамбургер? Още е рано, а аз с удоволствие бих поговорил с теб още малко. Много мразя да се запознавам с нови хора, които веднага след това изчезват от живота ми. Понякога ми се струва, че всичките ми усилия са безполезни и напразни. Всичкото това вълнение и енергия за нищо!

Изгледа я с надежда. Изглеждаше толкова млада. Но у нея имаше нещо, което го очароваше. Все още нямаше представа какво е то, но съзнаваше, че тя също е привлечена от него. И двамата живееха в Лос Анджелис; работеха в сродни области; по всичко личеше, че имат много общи интереси. Но каквато и да беше истината, Джеф не желаше да я пусне да си върви, а и тя нямаше особено желание да се прибере обратно в хотела. Щеше да ѝ е много самотно след забавния разговор с него.

А сега двамата стояха на улицата и гледаха снега.

— Нося няколко договора с мен, които обезателно трябва да прочета — не особено убедително смотолеви тя.

През изминалия следобед ѝ бяха изпратили по факса цял куп документи, свързани със следващото турне на Малаки О'Донован. Но пък винаги можеше да ги прегледа и по-късно. Разговорът с Джеф ѝ изглеждаше много по-важен. Имаше чувството, че тя и Джеф Хамилтън все още имаха какво да научат един за друг, имаха какво да си кажат.

— Всъщност с удоволствие бих хапнала нещо. Онзи хамбургер, за който спомена, май ще ми дойде добре.

Джеф остана изключително доволен от отговора ѝ и се огледа за такси. Една кола спря пред тях почти веднага и той даде на шофьора адреса на „При Илейн“. Докато живееше в Ню Йорк и пишеше първата си книга, често го посещаваше. А и сега, когато живееше надалеч, при всяко свое завръщане в града обичаше да ходи там и да си спомня за отминалите дни.

— Боях се, че няма да ти се излиза — призна ѝ Джеф. Изглеждаше като малко момче, но и невероятно красив с блестящите си очи и посипаната със снежинки тъмна коса.

Съгласието на Алегра да излязат заедно означаваше много за него. Той искаше да научи още подробности за нея, за работата ѝ, за живота ѝ, за баща ѝ, с когото се бе запознал преди няколко месеца. Питаше се защо пътищата им никога не се бяха пресекли в Ел Ей. Сякаш трябваше и двамата да дойдат чак тук, за да се срещнат. Бяха като две планети, орбитите на които най-после се бяха пресекли, и Джеф бе невероятно щастлив от този факт.

— Аз не излизам много често — поясни Алегра в отговор на въпроса му как е възможно да не са се срещали досега. — Работя почти денонощно. Клиентите ми очакват много от мен.

Прекалено много според Брандън, който негодуваше срещу времето, което им отделяше. Но работата ѝ беше част от нея, част от същността ѝ и тя си я харесваше.

— И аз никъде не ходя — замислено рече той, когато поеха с таксито на изток. — Обикновено пиша нощем. Харесва ми да живея в Малибу. Понякога се разхождам по плажа късно през нощта. Така си прочиствам главата. А ти къде живееш?

Проявяваше любопитство към нея и се надяваше да я види отново още преди да са напуснали Ню Йорк.

— В Бевърли Хилз. Притежавам една смешна малка къщичка, която купих, след като се дипломирах в Йейл. Малка е, но за мен е съвършеният дом. От нея се разкрива прекрасна гледка към града. Имам японска градина, пълна най-вече с камънаци. А когато трябва да замина някъде, просто заключвам вратата и тръгвам. — Тя му се усмихна. — Както стана и при това пътуване.

— Много ли пътуваш? — попита Джеф и Алегра поклати отрицателно глава.

— Опитвам се постоянно да съм на разположение на клиентите си. Освен в случаите, в които се налага да пътувам заради тях. Двама от настоящите ми клиенти са музиканти. Понякога се срещам с тях по време на турнетата им в различни градове от страната. Но най-често в Ел Ей.

Вече бе обещала на Брам Морисън, че ще се опита да отиде да се види с него по време на турнето му. Щеше да направи същото и за Мал О'Донован, ако той поискаше. И на двамата им предстояха дълги и изнурителни турнета и тя бе готова да пропътува половината свят, ако

трябва, за да ги окуражава. Готова бе да измине с тях целия път от Банкок през Филипините до Париж.

— А аз дали ги познавам? — с интерес попита Джеф. Алегра говореше за тях като за някакви божества, които бе длъжна да закриля от всякакви беди. Всъщност тя точно това и правеше.

— Някои от тях сигурно.

— Позволено ли ти е да казваш кои са? — попита той, плати на шофьора и двамата тръгнаха пеш към При Илейн.

Заведението беше препълнено и шумно, но управителят веднага разпозна Джеф и само след няколко минути им даде знак, че вече им е осигурил маса.

— Та кои са тези клиенти, на които си толкова предана?

Начинът, по който зададе въпроса, я накара да проумее, че той разбира чувствата ѝ към работата ѝ и към хората, които представлява. И този факт изобщо не я изненада. Джеф нямаше нищо общо с Брандън, който я разпъваше на кръст заради всяка минута, която прекарваше с клиентите си в извънработно време.

— Вероятно познаваш повечето от тях, а някои изобщо не крият имената на адвокатите си. Мога да ти кажа само техните имена. Брам Морисън и Малаки О'Донован са сред клиентите ми в момента. Кармен Конърз, Алън Кар и тъй нататък. И това са само някои от имената. — Алегра се гордееше с клиентите си подобно на квачка с пиленцата си.

Докато я наблюдаваше, Джеф изведнъж проумя нещо за характера ѝ — тя беше изключително лоялна и грижовна. Все качества, които заслужаваха искреното му възхищение.

— Какво означава това — че тези хора се представляват от фирмата, в която работиш, или че те са лично твои клиенти?

Имената, които бе чул, бяха на твърде известни личности, за да ползват услугите на толкова млад адвокат. Тя му изглеждаше на около двадесет и пет.

Но Алегра се разсмя на въпроса му и той си даде сметка, че обожаваше смеха ѝ.

— Не, тези са си мои клиенти — обясни тя. — Имам и други, разбира се, но нямам право да разгласявам имената им. Мисля, че Брам е готов да каже на всеки срещнат даже и името на личния си лекар, а и Мал говори свободно за делата си. Кармен пък постоянно тръби пред

пресата кой ѝ е адвокат. — Алегра спомена имената им в съвсем делови план. Те бяха хората, които даваха смисъл на живота ѝ.

— Мили боже, но това е доста внушителна група, Алегра! Трябва много да се гордееш със себе си — с възхищение възкликна Джеф. — От колко време работиш във фирмата?

Може би тя бе далеч по-стара отколкото изглеждаше, помисли си той, а Алегра се разсмя, сякаш прочела мислите му.

— От четири години. На двадесет и девет съм. Скоро ще стана на тридесет. Твърде скоро при това.

— Аз съм на тридесет и четири, а като те слушам, започвам да си мисля, че съм проспал последните десет години от живота си. Та ти си поела огромни отговорности, а и творците, с които се занимаваш, едва ли са от най-лесните хора на света.

— Някои от тях са — заяви тя, вярна на принципа си винаги да казва истината. — Но не ставай смешен! Та ти вече си написал две книги и си на път да започнеш трета. Освен това работиш върху сценарий за филм, който смяташ да копродуцираш. А аз какво толкова съм направила? Само защитавам интересите на шепа талантиви хора. Хора като теб самия. Аз изготвям договорите им, преговарям от тяхно име, оформям попечителските им фондове и пиша завещанията им. Опитвам се да ги предпазвам от неприятности, когато това е възможно. Предполагам, че и в моята работа има известна доза творчество, но, нека да си го кажем честно — тя изобщо не може да се сравнява с твоята. Така че изобщо не се съжالياвай — сгълча го Алегра.

Истината бе, че и двамата бяха напълно завършени личности и обичаха онова, с което се занимават.

— Може би наистина се нуждая от услугите ти — замислено промълви той, спомнил си последния си разговор с Андреас Вайсман, състоял се тази сутрин. — Ако ще продавам и другата си книга на Холивуд, бих предпочел да имам адвокат, който поне да прегледа договорите.

— А как постъпи предишния път? — попита Алегра, любопитна да разбере как е процедирал Вайсман.

— Андреас свърши всичката работа от тук. Всичко беше изпитано добре и не мога да кажа, че съм останал прецакан. Сделката включваше определена сума, срещу която се задължавам да напиша сценария, и процент от печалбата, ако филмът има успех. И тъй като го

продуцирам заедно с приятел, не исках да проявявам прекалена агресивност. Впуснах се в тази авантюра най-вече заради опита, а не заради парите. Но май често ми се случва да допускам тази грешка. — Джеф се усмихна, но по вида му не личеше да умира от глад. Костюмът, с който бе облечен, бе от най-скъпите. — Ако се съглася отново на подобна сделка — продължи той, — бих искал да получа солидно възнаграждение, като едновременно с това отдам на начинанието много по-малка част от живота си.

— С удоволствие ще прегледам договорите ти по всяко време. — Алегра се усмихна, а той като че ли остана доволен от отговора ѝ. Всъщност беше повече от доволен.

— Много ще съм ти благодарен. — Джеф също се усмихна и се зачуди защо Андреас никога не му бе говорил за нея, нито пък му бе предложил да ги запознае. Истината бе, че на Андреас изобщо не му бе хрумвало, че неговото протеже, младият му, но много талантлив писател, ще си загуби ума по красивата руса адвокатка от Ел Ей.

Двамата се настаниха удобно на една от задните маси в „При Илейн“ и в продължение на часове разговаряха за Харвард и Йейл, за двете години, които той бе прекарал в Оксфорд. В началото не му харесвало, но в края на престоя си вече бил влюбен в работата си. Баща му починал в този период и след смъртта му Джеф се отдал сериозно на писане. Сподели и факта, че майка му била силно разочарована от нежеланието му да стане адвокат като баща си или пък лекар като нейния баща.

Описа я като много силна жена — типична пуританка и янки до мозъка на костите си. Имала си свои представи за служебната етика и отговорностите и не отстъпвала от тях. Освен това вярвала, че писането не е сериозно занимание за един мъж.

— Моята майка също пише — вметна Алегра и отново заразкава за родителите си, удивена от готовността, с която споделяше подробности от живота си с Джеф.

Искаше да му разкаже толкова много неща. Сякаш през целия си живот бе очаквала приятел като него. Начинът му на мислене, чувствата, които изпитваше, напълно съответстваха на нейните собствени. Освен това проявяваше изключително разбиране.

Когато отново вдигнаха очи към часовника, нито един от двамата не можа да повярва, че вече е един часа след полунощ.

— Обичам правото в действие — тъкмо казваше Алегра. — Обичам логическата му последователност и закономерност, удовлетворението от поредния разрешен проблем. Юридическите детайли понякога ме докарват до лудост — тя му се усмихна от другия край на масата, без да си дава сметка, че се държат за ръце, — но точно това най-много обичам в работата си.

В очите ѝ проблясваха искри и Джеф не можеше да свали поглед от нея. Не си спомняше да е изпитвал подобни чувства към друга жена още от първата среща.

— Какво още обичаш, Алегра? — тихичко попита той. — Кучета? Деца? Обичайните неща?

— Предполагам, че всичко, което изреди. Семейството си. Моите близки означават всичко за мен.

Джеф беше единствено дете и ѝ завиждаше заради историите, които му разказа за Сам, за Скот и родителите си. Завиждаше ѝ за много неща. Неговият живот се бе променил драстично след смъртта на баща му, а майка му не бе от най-топлите и сърдечни хора. Повече от очевидно обаче бе, че Саймън Стайнбърг е изключително грижовен и любящ баща.

— Някой ден трябва да дойдеш да те запозная с тях — каза му Алегра. — А също и с Алън. Той е най-старият ми приятел. Алън Кар.

Искаше да представи Джеф на всичките си познати. Беше като малко хлапе, което иска да се похвали с новото си приятелче.

— О, не! — Подобно на всички останали и Джеф мигновено реагира на известното име. — Той е най-старият ти приятел? Не ти вярвам!

— Беше ми гадже в гимназията. През втората ни година. Но оттогава насам сме най-добри приятели.

Странно, че Джеф с изключителна лекота навлезе в живота ѝ — той с удоволствие я слушаше да разказва за работата си, за семейството и приятелите си. Разговорът ѝ с Джеф бе толкова различен от общуването ѝ с Брандън, но Алегра съзнаваше, че не е почтено от нейна страна да сравнява Брандън с един непознат. Та тя не знаеше нищо за странностите на Джеф, за неговите слабости и провали. И въпреки това общуването с него ѝ доставяше огромно удоволствие. Беше толкова странно. Той пък на свой ред се удивляваше на нейната прямота и непосредственост. Алегра беше от жените, на

които се бе възхищавал винаги, но от доста време насам не бе срещал друга като нея. Времето неусетно се нижеше, Джеф я наблюдаваше и си даваше сметка, че все още не ѝ бе задал един изключително важен въпрос. В началото си повтаряше, че не би искал да знае, но впоследствие осъзна, че е длъжен да я попита.

— Има ли мъж в живота ти, Алегра? Говоря за сериозна връзка, а не за приятел като Алън Кар. — Той се усмихна, но вътрешно целият трепереше в очакване на отговора.

Тя се поколеба — не беше напълно сигурна как трябва да отговори. Той имаше право да знае. Така ли беше наистина? Бяха прекарали часове наред, потънали в разговор. Очевидно бяха силно привлечени един към друг, но Брандън несъмнено си оставаше най-важният фактор в живота ѝ и тя осъзна, че е длъжна да каже на Джеф за него.

— Има — тъжно отвърна тя и го погледна право в очите.

— Точно от това се боях. Всъщност не съм особено изненадан. Но искрено съжалявам. — Въпреки това не изглеждаше като човек, който би си посипал главата с пепел и би побягнал навън в тъмната нощ. — Щастлива ли си с него?

Това също бе важен въпрос. Ако тя беше щастлива, той излизаше от играта. Беше готов да се бори за онова, което желае, но не беше чак толкова глупав или откачен, че съзнателно да се подлага на огорчения и разочарования.

— Понякога съм — честно отвърна тя.

— И защо не си винаги щастлива? — тихичко попита той, изпълнен с нетърпение да узнае дали все пак не съществува някакъв шанс за него.

Ако се окажеше, че всички пътища пред него са затворени, времето, прекарано с нея, не бе отишло напразно. Той щеше винаги да се радва на запознанството си с Алегра. Разговорът с нея му бе донесъл истинска наслада.

— Личният му живот в миналото е бил много труден и объркан — обясни Алегра, готова, както винаги, да извини постъпките на Брандън. Само че този път се изненада от факта, че напоследък ѝ се налага твърде често да го прави. — И сега не му е по-леко. Предстои му развод. Всъщност... — продължи тя, докато Джеф я наблюдаваше напрегнато. В думите ѝ и в изражението ѝ се прокрадваше нещо, което

той не успяваше съвсем да проумее. — Всъщност в момента е разделен със съпругата си. Но все още не е подал молба за развод.

Не беше съвсем сигурна защо съобщи на Джеф и тази подробност, но нали и тя бе част от историята. Нещо в начина, по който произнесе последните думи, го накара да я погледне въпросително.

— И колко време продължава това? — Той сякаш инстинктивно усети, че това е ключът към проблема; тя му го бе подхвърлила, а той го бе уловил начаса и сега го подлагаше на задълбочен анализ.

— Две години — отвърна тихо Алегра.

— И това притеснява ли те?

— Понякога. Макар че не чак толкова, колкото тревожи всички останали около мен. Вече две години той и съпругата му не могат да постигнат споразумение относно общата им собственост. Всъщност това, което истински ме притеснява, е фактът, че връзката ни далеч не е съвършена и в отношенията ни има много неща, които трябва да бъдат изяснени и променени.

— Например?

— Той все още изпитва потребност да ме държи на разстояние — честно призна тя. — Страхува се от ново обвързване и предполагам, че това е истинската причина, поради която все още не е подал молба за развод. Ако се опитам да се доближа малко по-близо до него, той веднага се отдръпва. Твърди, че е травмиран от факта, че е бил принуден да се ожени за съпругата си, и аз разбирам това, но не мога да проумея защо след всичките тези години аз съм тази, която трябва да плаща за грешките им. Та вината изобщо не е моя.

— На времето и аз живях с една такава жена — тихо съобщи Джеф, припомнил си онази писателка от Вермонт, която го бе превърнала в отчаян и дълбоко нещастен мъж. — Не си спомням друг път в живота си да съм изпитвал такава самота.

— Зная — промълви Алегра, макар никак да не ѝ се искаше да предава Брандън.

Та тя го обичаше! И искаше да се омъжи за него. Затова не ѝ се струваше честно да го обсъжда с друг мъж. И въпреки това съзнаваше, че не може да не го стори. Изпитваше потребност да разкаже на Джеф за връзката си с Брандън. Имаше чувството, че му го дължи, макар да го познаваше само от няколко часа.

— Той има ли деца?

— Две. Две момичета. Много е близък с тях, а и те са прекрасни. На девет и единадесет години са. И той прекарва доста време с тях в Сан Франциско.

— Ти ходиш ли с него?

— Когато мога. Работя много често през почивните дни — всичко зависи от клиентите ми. Някои получават заплахи за живота си, други снимат филм, подписват договори, предприемат турнета по света.

Клиентите ѝ наистина не я оставяха да скучае, но Алегра бе сигурна, че честите отсъствия на Брандън допринасяха значително за непреодолимото чувство на самота, което я измъчваше на моменти.

— Не се ли дразниш, когато той отива сам?

— Нищо не мога да направя. Той има право да вижда децата си.

Думите ѝ прозвучаха твърде отбранително, но Джеф бе повече заинтригуван от подтекста на онова, което чуваше. Подозираше, че Алегра не е щастлива с този мъж, но все още не бе готова да си го признае дори и пред себе си.

— И не те притеснява фактът, че той се вижда с жена си през всичките тези години? — направо я попита той и Алегра се намръщи.

— Говориш също като сестра ми.

— Какво мисли семейството ти по въпроса?

— Не са във възторг от него — с въздишка отвърна тя.

Джеф все повече харесваше онова, което чуваше. Тя може и да го е обичала в началото, но връзката им в никакъв случай не бе удовлетворителна. Не и за момиче като нея. Тя заслужаваше много повече, а и одобрението на семейството ѝ бе от изключително значение за нея.

— Не мисля, че са в състояние да го разберат — оплака се Алегра. — След всичко, което е преживял, Брандън просто има психологически проблем и се бои от дълбоко обвързване. Това не означава, че не е способен да обича. Означава единствено, че просто не може да даде онова, което всички очакват от него.

— Ами ти? Ти какво очакваш? — внимателно я попита той.

— Връзка като тази между родителите ми — отвърна Алегра без изобщо да се замисли. — Топлотата и любовта, които изпитват един към друг и към децата си.

— Смяташ ли, че той е способен да ти даде тази топлина и любов? — продължи да настоява Джеф и отново хвана ръката ѝ. Алегра не я отдръпна. Той ѝ напомняше за толкова много хора, които обичаше — у него имаше нещо, което го сближаваше с баща ѝ, със Скот, та дори и с Алън. Но не и с Брандън. Брандън беше равнодушен и дистанциран, измъчван от постоянния страх, че може да бъде принуден да даде нещо от себе си. Джеф изглеждаше готов да се раздава без остатък. Не изпитваше никаква резервираност. Не се боеше от нея, от чувствата ѝ, не се страхуваше даже и от възможността да я опознае по-добре. Изглеждаше изпълнен с готовност да остане редом с нея, да стане неразделна част от живота ѝ.

В главата ѝ внезапно отекнаха думите на доктор Грийн и Алегра се усмихна на Джеф просто ей така, без причина. Но той повтори въпроса си:

— Смяташ ли, че Брандън ще ти даде всичко онова, към което се стремиш, Алегра?

За него бе от изключително значение да чуе отговора ѝ.

— Не зная — искрено отвърна тя. — Мисля, че ще се опита.

А дали наистина ще го направи? Нима бе положил някакви усилия до момента?

— И колко още си готова да го чакаш? — Въпросът му я изненада. Доктор Грийн неведнъж я бе питала същото, а Алегра така и не бе успяла да даде задоволителен отговор.

Сега обаче искаше Джеф да разбере дълбочината на чувствата ѝ. Не желаше да го подвежда.

— Аз го обичам, Джеф. Може и да не е съвършен, но аз го приемам такъв, какъвто е. Чакала съм две години и мога да чакам още, ако се наложи.

— Може да се наложи да чакаш твърде дълго — замислено промълви той докато излизаха от ресторанта.

За него бе повече от очевидно, че във връзката на Алегра с Брандън има много проблеми и въпросителни, но тя все още не е готова да се откаже от този мъж. Джеф обаче бе търпелив човек и вече бе започнал да вижда пръста на провидението в случайната им среща.

Докато чакаха за такси на снега, той я обгърна с ръка и я притисна към себе си.

— Ами ти? — попита го Алегра, докато стояха един до друг на студа и тропача с крака, за да се постопят. — Кои са жените в живота ти?

— Чистачката ми от Гваделупа, зъболекарката ми в Санта Моника и моята машинописка, Роза — отвърна Джеф и тя се усмихна.

— Доста внушителна група. — Вдигна поглед към него, развеселена от колоритното описание. — И само толкова? Нима не познаваш някоя разкошна млада старлетка, която да се върти около теб, да попива всяка твоя дума, да те наблюдава как твориш на свещи и да чака търпеливо да свършиш с работата си, за да те отведе в леглото?

— Не и напоследък.

Джеф се усмихна отново. В живота си бе имал сериозни връзки с няколко жени, с които дори бе живял известно време. Но от доста време насам бе сам. Единственото препятствие, което трябваше да преодолеят, бе Брандън, но Джеф все още не бе съвсем сигурен как да подходи към проблема.

Таксито им най-после пристигна и те с облекчение влязоха в топлатата и уютна кола. Джеф даде на шофьора адреса на хотел Риджънси, а когато потеглиха, прегърна Алегра и я притисна към себе си. Никой от двамата не проговори през целия път. Седяха мълчаливо и сезираха в снежинките, които танцуваха на светлината на фаровете.

Пътуването до хотела продължи твърде кратко и когато стигнаха пред входа му, и двамата като че ли съжаляваха. Но вече бе толкова късно, че даже и барът бе затворен. Минаваше два часа сутринта и тъй като Алегра не смяташе за редно да го кани в стаята си и да създава у него погрешни впечатления, се сбогува с него още във фойето.

— Прекарах страхотно, Джеф — замислено промълви тя. — Благодаря ти за прекрасната вечер.

— И аз се забавлявах чудесно. За пръв път в живота си имам чувството, че наистина съм длъжник на Андреас Вайсман. — Двамата се разсмяха и той я изпрати до асансьора. — Какво ще правиш през останалата част от седмицата? — с надежда попита Джеф, но тя го погледна с разочарование и поклати глава.

— Ще бъда доста заета.

Следващите четири дни бяха плътно запълнени със служебни обеда и срещи. Трябваше да поработи върху турнето на Брам и да се види още веднъж с Джейсън Хавертън. Свободна беше единствено

вечер, но пък това бе времето, което смяташе да отдели за писмена работа по документите.

— Какво ще кажеш за утре вечерта? — настоя той и Алегра се поколеба. Наистина не би трябвало да излиза с него.

— До пет часа имам срещи в една адвокатска кантора на Уолстрийт, а след това имам уговорена среща за по едно питие с друг адвокат — със съжаление отвърна тя. Искаше ѝ се да го види отново, но не бе сигурна дали е редно предвид отношенията ѝ с Брандън. От друга страна пък не съществуваше причина, поради която двамата с Джеф да не останат добри приятели.

— Защо да не ти се обадя? За да видя дали си много уморена. Може просто да решим да хапнем нещо тук или пък да излезем да се поразходим. Много искам да те видя отново. — Той я погледна в очите, а Алегра почувства истинското значение на думите му някъде дълбоко в душата си. Молеше я за среща, не криеше желанието си да я види, но в никакъв случай не я насилваше и притискаше.

— Не мислиш ли, че ще е малко смущаващо, Джеф? — тихо попита тя. Не искаше да бъде непочтена към когото и да било — нито към него, нито към Брандън, нито към самата себе си.

— Не е задължително щом и двамата знаем как точно стоят нещата — честно отвърна той. — Няма да те притискам. Но въпреки това искам да те видя отново.

— Аз също — кимна в отговор Алегра.

Асансьорът пристигна и двамата си пожелаха лека нощ.

— Ще ти се обадя утре в седем — напомни ѝ той и ѝ махна с ръка миг преди вратите на асансьора да се затворят.

Потегли нагоре и мисълта за Джеф бе единствената, която се въртеше в главата ѝ. Питаше се дали бе изневерила на Брандън чрез самия факт, че си бе позволила да обсъжда връзката им пред Джеф. На нея не би ѝ харесало, ако Брандън излезе на вечеря с друга жена, но пък, кой знае защо, все ѝ се струваше, че срещата ѝ с Джеф тази вечер бе предопределена от съдбата. Не можеше да се отърси от усещането, че ѝ е било писано да се запознае с него, вярваше, че е имала нужда от него и че съдбата им е отредила да бъдат приятели. Той разбираше всяка нейна дума, а тя на свой ред предугаждаше думите му още преди дори да ги е изрекъл.

Алегра влезе в стаята си, измъчвана все още от слабо чувство на вина. Под вратата намери съобщение от Брандън, което веднага я върна към реалността. Помисли си дали да не му се обади, но се поколеба заради късния час. После си спомни, че в Сан Франциско е едва единадесет и петнадесет, съблече палтото си, седна и избра номера. Той отговори на второто позвъняване. Работеше върху материалите за процеса на следващия ден и изглеждаше изненадан от късното ѝ обаждане. Но пък като че ли се радваше да я чуе.

— Къде беше тази вечер? — Беше по-скоро любопитен, отколкото сърдит.

— Поканена бях в дома на агента на Хавертън. Партито продължи до късно. Тези типове от литературните среди на Ню Йорк се веселят по цяла нощ. — Това беше лъжа, но Алегра не искаше да му признава, че е била в При Илейн, защото тогава щеше да се наложи да му обяснява и за Джеф.

Беше постъпила честно с Джеф и му бе доверила, че е сериозно обвързана с друг мъж. Единствено това имаше значение и само толкова дължеше на Брандън. Нищо сериозно не се бе случило. Не беше нужно да му разказва за Джеф.

— Забавляваш ли се добре? — с прозявка попита Брандън. Очевидно бе уморен след дългите часове, прекарани в работа.

— При теб как върви?

— Много бавно. Още сме в началото на процедурата по избора на съдебните заседатели. Така ми се ще нашият човек да се признае за виновен, за да можем всички да се приберем по домовете си.

Още от самото начало не бе харесал особено клиента си.

— Колко време смяташ, че ще отнеме процесът, ако той все пак откаже споразумението?

— Най-много няколко седмици. Но и това е много. — Налагаше се да покрият огромно количество писмени материали и Брандън използваше услугите на трима помощници. Ставаше дума за особено комплицирано и сериозно престъпление.

— Значи аз ще се прибера у дома преди да си свършил.

— Вероятно ще се наложи да работя през уикенда — делово събщи той, но Алегра изобщо не остана изненадана.

В събота тя също ще трябва да отиде в офиса си, за да навакса с изостаналата по време на отсъствието ѝ работа, а в неделя може и да

успее да го убеди да си почине малко.

— Не се притеснявай за това. Аз ще се прибера в петък вечерта. — Имаше запазено място за полета в шест часа, което означаваше, че ще си е у дома в десет калифорнийско време. Може би дори щеше да отиде до апартамента му, за да го изненада.

— Ще се видим по някое време през уикенда — резервирано подхвърли той и думите му ѝ напомниха за разговора ѝ с Джеф на излизане от „При Илейн“. Мразеше стремежа на Брандън да я държи постоянно на разстояние. — Ще ти се обадя утре вечер — механично отбеляза той. — Ще си бъдеш ли в стаята?

— Всъщност имам уговорена делова вечеря — за втори път излъга тя. — Защо не ти позвъня, след като се върна? Не мисля, че ще закъснея.

Не би могла всяка вечер да се прибира в два часа, защото ще е твърде изтощена, за да работи. Сигурна бе, че Джеф чудесно разбира това. Тази вечер бе изключение — една от онези редки срещи на духа, при които двама души разбират, че ги свързват безброй общи чувства и идеи. Но това не можеше да продължава нощ след нощ.

— Не се преуморявай чак толкова — подхвърли Брандън и затвори телефона с думите, че трябва да продължи работата си върху материалите за процеса.

Този път нямаше *Обичам те... Липсваш ми*. Нито пък обещание да я посрещне на летището при завръщането ѝ. Поведението му за пореден път ѝ напомни колко крехки и несигурни бяха отношенията им, но при все това Алегра знаеше, че ще продължи да бъде до него, защото го обичаше. И какво точно очаква от него, попита сама себе си. Каква промяна очакваше да настъпи? Както ѝ бе казал Джеф, можеше да ѝ се наложи да чака *мнооого дълго*. Може би цял живот.

Тя влезе бавно в спалнята, замислена за Брандън и за хубавите мигове помежду им. През изминалите две години бяха имали много такива моменти, само че Алегра никога не си позволяваше да размишлява за разочарованията. Като тазвечерното. А те не бяха малко — моменти, в които той просто не желаше да застане до нея, нито физически, нито духовно. Моменти, в които отказваше да ѝ каже думите, които тя имаше нужда да чуе, дни, в които отказваше да я придружи на важни за нея събития. Като церемонията по връчването на наградите Златен глобус.

Алегра се запита дали в момента си позволява да мисли са тези неща само защото е ядосана, или защото бе срещнала Джеф и бе започнала да мисли, че не Брандън, а той е подходящият за нея мъж. Дали искаше Джеф да се превърне във всичко онова, което Брандън не беше? Беше ли той истински, или тя само си въобразяваше духовната близост между тях двамата?

Алегра стоеше сама в спалнята, неспособна да намери отговор на нито един от тези въпроси, и се взираше през прозореца, потънала в мисли за двамата мъже в живота ѝ.

ГЛАВА 6.

Във вторник сутрин, когато Алегра се събуди от звъна на будилника в осем часа сутринта, целият град бе покрит с бяло одеяло от сняг. Парк авеню изглеждаше като покрито с пухкава бяла сметана, а децата вече се пързалиха по тротоарите и се замеряха със снежни топки на път за училище. Алегра ги наблюдаваше от високия си прозорец и за миг ѝ се прииска да слезе и да се присъедини към тях.

Прекара целия ден в срещи и съвещания и за да е сигурна, че всичко е наред, позвъни на Кармен Конърз.

Икономката отсъстваше, но телефонният секретар бе включен и Алегра предположи, че Кармен или е излязла на пазар, или е извън града. Остави съобщение на секретаря с надеждата, че всичко е наред, а след това се обади на Алис, за да се увери, че няма съобщения от Кармен, няма нови заплахи за живота ѝ или проблеми от каквото и да било естество.

— Не съм я чувала откакто си заминала — информира я Алис. — Всъщност не се бе обаждал никой от клиентите ѝ. Мал О'Донован бе оставил съобщение, че за пореден път ще се опита да се откаже от пиенето, а Алън бе позвънил, за да ѝ предадат да му се обади, след като се върне в Ел Ей, но не и преди това. Освен това нямаше нищо притеснително. — Как е в Ню Йорк? — попита я Алис.

— Много бяло — отвърна Алегра.

— Няма да е задълго.

Още на следващата заран улиците щяха да плувнат в черна киша, но сега все още беше много красиво.

Алегра обядва в Световния търговски център с един адвокат, с когото поддържаше кореспонденция почти цяла година. Остатъкът от следобед прекара с рекламодателите на Брам и още двама адвокати. След това бързо се върна в хотела за срещата си с друг адвокат.

Ставаше дума за договор за права върху името на Кармен. Някаква фирма искаше да пусне на пазара парфюм с нейното име, но Алегра не бе особено ентузиасирана от предложението. Продуктът не

беше от най-престижните, а Кармен нямаше никакво намерение да се мотае из универсалните магазини, за да рекламира и продава парфюми. Колкото повече подробности научаваше за предложението, толкова по-малко ѝ харесваше идеята.

В шест и половина тя се върна в стаята си, смазана от изтощение. Отново бе завалял сняг, а движението през целия ден бе истински кошмар. Беше ѝ необходим цял час, за да стигне от Уол стрийт до хотела. И самата мисъл за повторно излизане навън на студа ѝ се стори ужасна. Навсякъде ехтяха клаксони, колите се пързалиха по снега, пешеходците шляпаха из снега и лапавицата, а ето че сега бе заваляло отново. Единственото приятно и красиво място сигурно бе Централ парк, но улиците на Ню Йорк бяха просто кошмарни.

Алегра прослуша съобщенията си, като си водеше бележки. Кармен не бе отговорила на обаждането ѝ, но Алис бе разговаряла с полицията, ФБР и охранителната фирма, откъдето я бяха уверили, че Кармен не е получавала нови заплахи. С други думи, всичко бе под контрол. Имаше и обаждане от Брам, който искаше да знае какви са впечатленията ѝ от рекламодателите, с които се бе видяла. Получени бяха и няколко факса от офиса ѝ, но нито един от тях не беше особено спешен.

Точно в този момент телефонът иззвъня и тя разсеяно вдигна слушалката.

— Стайнбърг — механично произнесе Алегра и едва тогава си даде сметка какво е сторила.

Отговорът от другата страна обаче последва незабавно.

— Хамилтън. Как мина денят ти? Струваш ми се заета.

— Ужасно заета. По-голямата част от деня прекарах в борба с уличното движение.

— Още ли работиш? — Не искаше да я безпокои, но просто му се бе приискало да чуе гласа ѝ. Цял ден бе чакал този миг.

Алегра се усмихна, докато го слушаше. Гласът му беше дълбок и изразителен и звучеше невероятно секси по телефона.

— Не съвсем. Тъкмо преглеждах съобщенията и факсовете, получени през деня. Всъщност ситуацията ми изглежда под контрол. А твоят ден как мина?

— Доста добре. Вайсман свърши добра работа с преговорите по новия договор.

— За филма или за книгата? Работиш по толкова много проекти едновременно, че започнах да се обърквам.

— Виж кой ми го казва! — Джеф се разсмя. — Говоря за книга номер три. Ще оставя преговорите за филма на теб. Всъщност разговарях с него по този въпрос. Той смята, че идеята е чудесна. Не бил предложил този вариант преди, защото смятал, че без време ще се откажа от филмовия бизнес. Бил сигурен, че няма да ми хареса, и бих казал, че е познал. По всичко личи обаче, че може и да опитам поне още веднъж. Според него ти си страхотен адвокат, но ме посъветва да не ти губя времето, ако не съм категоричен относно решението си да продължа да работя с филмовата индустрия. Каза ми, че си много ангажирана и че имаш цяла камара много важни клиенти. — Двамата се разсмяха на предупреждението на Вайсман.

— Впечатлена съм — възкликна Алегра, развеселена от думите на Андреас относно клиентите ѝ.

— Аз също, госпожице Стайнбърг. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? След всичките тези важни срещи през деня останаха ли ти сили, за да похапнеш поне?

— Искам да ти кажа, че не съм сключила нито една важна сделка днес. Цял ден разговарях с адвокати и спонсори на музикални турнета, а преди малко отхвърлих едно предложение за производство на парфюм с името на Кармен.

— Поне е било забавно. Какво ще кажеш за онези типове от музикалния бизнес? Не са от най-лесните, нали?

— Може би, но днес се държах много разумно. Даже ми допаднаха. Планирали са невероятно турне за Брам. Смятам, че непременно трябва да го реализира, ако сметне, че ще може да издържи физически.

На Джеф му харесваше да слуша за работата ѝ през деня. Харесваше гласа ѝ, идеите ѝ, интересите ѝ. През целия ден не бе престанал да мисли за нея. Всъщност харесваше всичко у тази жена. Цялата ситуация бе налудничава. Той почти не я познаваше, а изведнъж осъзнаваше, че не може да я прогони от мислите си. А Алегра също трябваше да си признае, че по време на всичките ѝ срещи през деня споменът за лицето на Джеф постоянно я разсейваше и я караше да се усмихва.

— Отразяваш се зле на работата ми, господин Хамилтън. Хората, с които се срещам в Ню Йорк, ще вземат да си помислят, че съм някаква жертва на наркотиците, пристигнала от Западното крайбрежие. Постоянно забравях за какво говорим и все си мислех за нещата, които ми каза миналата нощ. А това не е най-добрият начин да се върши бизнес.

— Не, но пък усещането е много приятно, нали? — искрено възкликна той и двамата се усмигнаха.

Искаше му се да я пита дали се е чула с Брандън, но не го направи. Вместо това поиска да узнае дали си е донесла топли дрехи — панталон, вълнена шапка и плетени ръкавици с един пръст.

— Защо? — Алегра не можеше да си обясни защо ѝ задава този въпрос, освен ако не се притесняваше, че не се облича достатъчно топло в лютата зима. Но той имаше и още нещо предвид. Планирал го бе през целия следобед и се надяваше тя да има подходящи дрехи за целта. — Донесла съм си един вълнен панталон, с който бях облечена днес. Имам и плетена шапка, но е доста грозна.

— А ръкавици? — загрижено попита Джеф.

— Нямам и през последните двадесет години изобщо не съм имала ръкавички с един пръст.

Беше забравила да си донесе каквито и да било ръкавици и ръцете ѝ бяха премръзнали през целия ден.

— Тогава ще ти донеса от тези на майка ми. Какво предпочиташ да правим — нещо по-нестандартно или нещо по-изтънчено?

Предполагаше, че тя не е променила решението си да вечеря с него, което си беше самата истина. Алегра бе очаквала тази вечеря с нетърпение през целия ден и непрекъснато си бе повтаряла, че в това няма нищо лошо, въпреки Брандън и угризенията, които изпитваше по въпроса.

— Не е нужно да се отдаваме на изтънчени забавления — тихо отвърна тя. През живота си бе присъствала на предостатъчно изискани събития — официални срещи с клиенти, церемонии за връчване на различни награди, холивудски приеми и вечери. Винаги обаче бе предпочитала простичките забавления. — Какво имаш предвид? — попита Алегра, изпълнена с вълнение и любопитство.

— Ще видиш. Облечи се топло. Сложи си панталон, ботуши и грозната си шапка, а аз ще те чакам във фойето на хотела след

половин час.

— Защо е цялата тази загадъчност? Трябва ли да се притеснявам? Да не би да смяташ да ме отвлечеш в Кънектикът или пък във Вермонт и да ми причиниш нещо ужасно? — Алегра се почувства като хлапе, замислило някоя лудория с група приятелчета от колежа.

— Не, но в действителност наистина бих искал да те отвлека някъде. До този момент обаче не си бях дал сметка, че подобна възможност реално съществува. — Той се засмя, заинтригуван от предложението.

— Не съществува. Утре имам цял куп работа, която трябва да свърша.

— И аз така си помислих. Не се притеснявай, няма да ходим никъде. Само ще се позабавляваме в нюйоркски стил. Ще се видим след половин час.

Затвори бързо телефона, а тя прочете и останалите съобщения и дори си помисли да позвъни на Брандън, за да приключи с този ангажимент, но не беше сигурна дали ще го намери в дома му по това време. В Калифорния все още беше едва четири и половина след обяд. Почувства се зле, когато си даде сметка, че мисли за него като за ангажимент, с който иска да приключи по-набързо. Стори ѝ се странно, че изведнъж започна да гледа на него като на горчиво и неприятно лекарство и чувството ѝ за вина заради Джеф се засили, макар че двамата не бяха сторили нищо, от което да се срамува, и тя бе сигурна, че няма и да се стигне дотам.

Алегра се появи във фоайето точно навреме, облечена с панталон, дебелото си палто и старата си червена скиорска шапка. Погледна през въртящите се врати и отбеляза, че снегът продължава да вали. Хората влизаха забързани във фоайето и започваха да тропат с крака, за да изтръскат снега от обувките си, прокарваха пръсти през косите си и сваляха снега от шапките си, стояха един срещу друг със снежинки, полепнали по миглите им, и весело се смееха. Беше ѝ забавно да ги наблюдава.

Когато отново погледна навън, забеляза пред хотела да спира старомодна, покрита карета, която ѝ напомняше за Викторианска Англия. Каретата имаше прозорци и покрив и изглеждаше топла и уютна, а кочияшът носеше висок цилиндър на главата си. Каретата

спря, кочияшът скочи на земята, а портиерът му помогна да удържи конете. През това време един мъж слезе от каретата и забързано влезе в сградата на хотела. В момента, в който той мина през въртящата се врата, Алегра разпозна Джеф, пременен с дебело яке и скиорска шапка, почти същата като нейната.

— Каретата ви очаква — обяви той със светнали от радост очи и зачервени от студа бузи. Хвана я под ръка и ѝ подаде чифт ръкавички от бяла ангорска вълна.

— Ти си невероятен — възкликна Алегра и го погледна с изумление.

Беше докарал файтона специално заради нея. Помогна ѝ да се качи, затвори вратата, а след това я уви с дебело одеяло. Кочияшът вече бе получил съответните инструкции.

— Не мога да повярвам! — засия насреща му Алегра. Беше трогната до дъното на душата си. Гушеше се под дебелото одеяло, притискаше се към топлото му тяло и се чувстваше като младо момиче, излязло на първата си среща с момче.

— Приех предложението ти и веднага тръгваме за Вермонт. Ще пристигнем там някъде около следващия вторник. Надявам се това да не провали насрочените ти вече срещи — весело заяви Джеф.

— Нищо подобно! — Беше ѝ толкова приятно да седи сгушена в него, че имаше чувството, че е готова да направи всичко, което той пожелае.

Поеха бавно през парка и Алегра надяна на ръцете си белите ръкавички от ангора. Бяха мекички и топли, а ръцете на майка му очевидно бяха същия размер като нейните. Алегра вдигна поглед към Джеф и очите им се срещнаха. Той беше добър човек и наистина започваше да я разглезва.

— Това е прекрасно, Джеф. Благодаря ти!

— Не ставай глупава — смутено възрази той. — Реших, че трябва да направим нещо по-специално. Заради снега.

Файтонът им затрудни още повече и без това натовареното движение, но най-накрая стигнаха до южния край на парка и се отпавиха на север. Когато стигнаха до ледената пързалка Уолман, файтонът спря, а Алегра се вгледа навън в мрака.

— Къде сме? — попита тя с леко притеснение в гласа. Навън обаче бе толкова студено, че даже и крадците и скитниците сигурно се

бяха изпокрили на топло.

Вратата се отвори и кочияшът им помогна да слязат. Джеф я изгледа с видимо удоволствие.

— Можеш ли да караш кънки?

— Горедолу. Не съм се пързала откакто завърших Йейл и държа да знаеш, че не съм Пеги Флеминг.

— А искаш ли да опиташ отново? — Алегра се разсмя на предложението, но после си помисли, че сигурно ще е много забавно, и не можа да устои на изкушението.

— С удоволствие.

Бързо тръгнаха към пързалката, хванати за ръце, а файтонът остана да ги чака. Джеф бе платил до полунощ.

Той взе кънки за двамата, помогна ѝ да обуе и завърже нейните, а после я хвана за ръката и ѝ помогна да направи първите си стъпки по леда.

В началото Алегра се пързалаше доста предпазливо, но много бързо влезе във форма. А Джеф се оказа първокласен кънкьор, който ѝ довери, че се е състезавал в хокейния отбор на Харвард. Той направи една бърза обиколка на пързалката, за да се стопли, а след това се върна при нея и малко след това тя вече се пързалаше съвсем спокойно.

Снегът продължаваше да се стеле и пързалката беше почти безлюдна. Двамата хапнаха по един хотдог, за да се заредят с енергия, и изпиха по три топли шоколада. Алегра си прекарваше страхотно. Двамата се смееха и закачаха като стари приятели. Тя се чувстваше почти като в компанията на Алън. Само че с Джеф ѝ беше по-приятно.

— Не мога да си спомня кога друг път съм се забавлявала толкова много — довери му тя, когато най-сетне седнаха да починат, защото глезените ѝ започнаха да се уморяват.

— От време на време ходя да се пързаям в Ел Ей, но пързалките в Калифорния са много малки и претъпкани. Миналата година отидох в Тахо, но пързалката там е дори още по-малка. Това определено не е спорт, характерен за Западното крайбрежие. Което е много жалко. Защото на мен ми носи голяма наслада.

— На мен също.

Тя го погледна щастливо. Изглеждаше като онези момчета, които сестра ѝ Сам обикновено наричаше готини парчета — висок, жизнен,

атлетичен, а очите му искряха от смях и веселие.

— Бях забравила какво удоволствие е да се носиш по леда — доволно изрече тя, благодари му отново, а няколко минути по-късно той отиде да ѝ купи бисквитки и чаша топло кафе. Всъщност вече не беше чак толкова студено, вятърът бе утихнал, но снегът продължаваше да се сипе безспир.

— Ако продължи да вали с това темпо, утре градът ще бъде парализиран. Може би ще се наложи да отмениш всичките си ангажименти — с надежда предположи Джеф, а тя се разсмя, замислена върху подобна възможност. На следващия ден ѝ предстоеше среща с Джейсън Хавертън и тя сподели това с Джеф.

— Аз наистина го харесвам. На младини може да е бил истински кошмар, но иначе е приятен човек, изключително начетен и интересен, а умът му сече като бръснач. — Алегра истински се възхищаваше от Хавертън и бе останала с много приятни впечатления от първата им среща. — Странно, но тук всичко изглежда много по-цивилизовано отколкото в Калифорния. В Ню Йорк съществува истинска литературна прослойка, населена с дами и господа, с ерудити и интелигенти, които се държат според правилата и спазват традициите. А там, в Калифорния, всички са груби и недодялани. Понякога го забравям, но всяко мое завръщане на изток веднага ми го напомня. Един човек като Джейсън Хавертън не би могъл да просъществува в Калифорния — пресата щеше да го тормози неуморно, таблоидите щяха да правят грозни намеци за връзката му с главната сестра в старческото отделение, а пощенската му кутия щеше да е пълна със заплахи за живота му.

— Всъщност, Алегра, за един стар човек като него това може да се окаже доста вълнуващо. Може дори да му хареса.

— Говоря сериозно — възрази тя. Дватамата отново се пързалиха, а Джеф я държеше здраво под претекст, че се бои да не падне. Алегра не възразяваше — харесваше ѝ да я държи. — Онова там е съвсем различен свят, Джеф...

— Зная — отвърна той и този път говореше сериозно. — На някои от клиентите ти сигурно никак не им е леко да живеят така, изложени на показ, заплашвани от всевъзможни откачалници и подложени на постоянен тормоз.

— Един ден ще ти се случи и на теб. Тази съдба неизбежно застига всеки, спечелил малко пари и извоювал си име на звезда. Става почти механично. Ти печелиш пари, трупаш слава, а някой решава, че иска да те убие. Толкова е долно. Също като в Дивия запад. Бум и край! А и таблоидите не са цвете за мирисане. Готови са да публикуват всяка лъжа, която би увеличила тиража им, и пет пари не дават за хората, които нараняват с небивалиците си.

— Като имам предвид с какви клиенти работиш, сигурно ежедневно ти се налага да се разправяш с подобни дивотии. В състояние ли си изобщо да направиш нещо, за да ги предпазиш?

— Твърде малко. Още преди години научих от родителите си, че е най-добре да не се набиваш особено на очи, да водиш почтен живот и да се научиш да пренебрегваш пресата и останалите досадници. Но те въпреки всичко никога не те оставят на мира. Когато бяхме малки, все се опитваха да ни снимат, но баща ми се бореше като лъв, за да не го допусне. Никога не им позволи. Когато се налагаше, издействаше даже и ограничителни заповеди само и само да ни предпази. Но сега нещата са доста по-либерални. Трябва да има поне две покушения срещу живота ти, за да можеш да разчитаеш на някаква защита. Всъщност точно преди да тръгна Кармен получи по пощата заплаха за живота си, но днес разговарях с полицията и ФБР и оттам ме увериха, че нещата като че ли са се уталожили. Тя, бедничката, е уплашена до смърт. Понякога ми звъни по телефона в четири часа сутринта само защото чула някакъв шум и се стреснала.

— Сигурно добре си поспиваш — подразни я Джеф и тя се разсмя.

Не му каза, че Брандън мрази тези среднощни обаждания и постоянно се оплаква от клиентите ѝ, които смущават личния ѝ живот. Струваше ѝ се непочтено да се оплаква от него пред Джеф, а и не искаше напразно да насърчава Джеф и да го кара да вярва, че тя е абсолютно нещастна с Брандън. Те все още бяха дълбоко свързани. А през идната седмица Джеф щеше да се върне в Ел Ей и тя нямаше да може повече да прекарва с него вечери като тази. Може би от време на време щяха да обядват заедно. Вече бе размишлявала доста по въпроса. Би могла да го представи на Алън, че дори и на родителите си. Беше сигурна, че Блеър щеше много да го хареса, а Саймън вече го

познаваше. Мисълта, че смята да го заведе у дома, за да го запознае с родителите си, ѝ се стори твърде странна.

— За какво мислеше току-що? — попита я Джеф, взрял се напрегнато в лицето ѝ.

В изразителните ѝ очи се четеше тревога, на лицето ѝ бе изписана лека гримаса. А и се поколеба доста преди да му отговори.

— Мислех си, че бих искала да те представя на семейството си, а това ми се стори някак си странно. Опитвах се да намеря някакво оправдание пред самата себе си.

— А трябва ли, Алегра? — ласкаво я попита Джеф.

— Не зная — сви рамене тя. — Трябва ли?

Той не ѝ отговори. Двамата стояха в далечния край на пързалката, подпрени на перилата. Както си стоеше до нея, а снегът бавно падаше върху тях, Джеф просто се приближи още малко и я целуна. Тя бе толкова изненадана, че изобщо не се отдръпна. Хвана се за него, за да не падне, а после го целуна в отговор и той започна да я притиска все по-силно към себе си.

Когато най-после се откъснаха един от друг, и двамата бяха останали без дъх.

— О... Джеф... — тихо промълви тя, стъписана от онова, което бяха сторили току-що. Отново се почувства като дете, но едновременно с това нито за миг не забрави, че е желана жена.

— Алегра! — Той прошепна името ѝ и отново я привлече към себе си. Тя не направи никакъв опит да се съпротивлява.

Накрая все пак спряха да се целуват и започнаха отново да се пързаят. В продължение на няколко минути никой не каза нищо.

— Не съм сигурен дали трябва да ти се извиня — сериозно рече той, загледан в нея, — но никак не ми се иска да го правя.

— Не е нужно — тихо го увери тя. — Аз също те целунах.

И тогава Джеф я погледна право в очите.

— Чувстваш ли се виновна заради Брандън? — Искаше да знае какво изпитва тя в момента. Започваше да се влюбва в нея, бе изцяло завладян от красотата ѝ, идеите, принципите и мечтите ѝ. Искаше да бъде с нея, да я държи в прегръдките си, да я целува, да я люби... А Брандън да върви по дяволите!

— Не зная. — Опита се да отговори на въпроса му възможно най-честно. — Не съм сигурна какво чувствам. Зная, че би трябвало да

изпитвам чувство на вина. Та аз искам да се омъжа за него. И това продължава вече две години. Но той е толкова резервиран и непреклонен, Джеф. Дава само толкова, колкото сметне за нужно, всичко, което предприема, е внимателно премерено и премислено.

— И защо, за бога, би искала да се омъжиш за човек като него? — попита я Джеф и в гласа му се прокрадна раздразнение.

Двамата отново спряха да се пързаят. Пързалката скоро затваряше и посетителите бяха оредели още повече.

— Не зная — умолително произнесе Алегра, уморена да обяснява поведението му на всички, уморена да го оправдава дори и пред самата себе си. — Може би защото сме заедно от толкова време, а може би защото вярвам, че той има нужда от мен. Смятам, че съм подходящата жена за него. Той трябва да се научи да дава, трябва да се поотпусне, да не се бои толкова от любовта и обвързването...

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато погледна Джеф. Всичко изречено ѝ се струваше безкрайно глупаво на фона на щедростта и добротата на Джеф.

— А ако той все пак не научи нито едно от тези неща? Какво ще стане с теб? Какъв брак ще е вашият? Вероятно същия като онзи с бившата му жена. Неуспешен. Може би той винаги ще те мрази заедно с го принудила да даде нещо от себе си, а това не му е присъщо. Доколкото разбирам, именно поради тази причина не понася жена си, а ето че още не се е дори развел с нея. Колко време ще продължи всичко това? Още две години? Пет? Десет? Защо си причиняваш това? Сякаш наказваш сама себе си. Та ти заслужаваш много повече! Не го ли разбираш?

Същите думи бе чувала и от майка си, но гласът на Джеф звучеше по-ясно.

— Ами ако и ти се окажеш същия като него? — тъжно попита Алегра, изречена на глас най-големия си страх, най-мъчителния си кошмар.

В края на краищата те всичките приличаха на Брандън. Тя просто срещаше само такива мъже.

— Напомням ли ти за него в момента? — попита я Джеф и тя се разсмя през сълзи.

— Не, напомняш ми за баща ми.
Саймън Стайнбърг.

— Приемам това като истински комплимент — искрено заяви Джеф.

— Точно така го и казах, като комплимент. Освен това ми приличаш на брат ми, а също и на Алън — продължи тя и му се усмихна тъжно, замислена за всички добри мъже в живота ѝ, а не за онези, вкаменени от неспособността си да се раздават — мъжете като Брандън и другите двама преди него.

— Опитвала ли си да разговаряш с някого за това? — наивно я попита Джеф и тя се разсмя.

— А, да, вездесъщата терапия, превърнала се в спорт за западняците. И колко години можеш да го практикуваш? Аз лично спортувам от четири. Посещавам психотерапевта си всеки четвъртък — равнодушно съобщи Алегра.

— И какво казва той... или тя? А може би предпочиташ да не обсъждаме този проблем? — колебливо попита той.

Беше озадачен от нежеланието ѝ да преустанови една връзка с човек, който очевидно не ѝ даваше почти нищо. Дори тя като че ли проумяваше това, макар че, както Джеф отбеляза неведнъж, Алегра полагаше неимоверни усилия да защитава Брандън. По всичко личеше, че е свикнала да го прави, което означаваше, че и други преди него са ѝ говорили по въпроса.

— Не, свикнала съм да го обсъждам — открито заяви тя и двамата отново се плъзнаха по леда. — Тя твърди, че при мен това е стар проблем и май ще се окаже права. Винаги избирам мъже, които поради особеностите на характерите си са неспособни да обичат. Мен или когото и да било друг. Аз лично обаче смятам, че Брандън е по-добър от предшествениците му. — Джеф не знаеше какви са били онези, но не беше особено очарован от чутото за Брандън. — Той поне се опитва.

— И защо смяташ така? — злобничко попита Джеф. — Какво толкова прави за теб?

— Обича ме — инатливо заяви Алегра. — Може да е сдържан и потиснат, но зад тази фасада според мен се крие човек, който би застанал до мен, ако се окаже, че имам нужда от него. — Алегра винаги излизаше с този довод, но Брандън така и не бе имал повод да докаже правотата ѝ.

— Сигурна ли си в това, Алегра? — многозначително я попита Джеф. — Помисли си малко. Кога за последен път този мъж застана до теб и те подкрепи? Аз почти не те познавам, но вече съм наясно, че съвсем скоро този Брандън ще те подведе жестоко. Та той не може дори да се разведе със съпругата си. За какво си я пази?

Алегра обаче го погледна толкова измъчено, когато чу последния му въпрос, че Джеф реши да се откаже да настоява повече.

— Извинявай — с разкаяние изрече той. — Вероятно просто ревнувам. Нямам право да ти говоря всичките тези неща. Но това, което се случва с нас, ми се струва толкова несправедливо. Ужасно е да срещнеш човек, който ти харесва и на когото много държиш, и изведнъж да се окаже, че в живота му има друг, по-важен мъж. Някой си Брандън, който се е залепил за теб и няма отървяване от него. Предполагам, че просто ми се иска да го разкарам, за да улесня собственото си положение.

Алегра се разсмя на така поднесеното извинение, но не пропусна да отбележи подтекста, скрит в думите му.

— Разбирам — отвърна тя.

Думите му бяха засегнали някаква струна дълбоко в душата ѝ, но тя не му го призна. Срещаше се с Брандън от две години и нямаше намерение да прекъсне връзката с него само защото той не дойде с нея на церемонията по връчването на наградите Златен глобус, или защото няма навика да ѝ казва, че я обича, когато ѝ се обажда по телефона, нито пък защото държи да се прибира в собствения си апартамент, след като са се любили, а най-малко пък защото се е запознала с един красив и привлекателен писател в Ню Йорк. Човек не променя целия си живот и не се отказва от любовта си само защото някой го е завел на пързалката, за да се позабавляват. Но едновременно с това по никакъв начин не можеше да отрече факта, че Джеф я привлича неудържимо. Беше успял да ѝ завърти главата и Алегра чудесно съзнаваше това. Но то нямаше нищо общо с Брандън.

Продължиха да се пързаят, хванати за ръце, до края на работното време. После върнаха кърките и тръгнаха обратно към файтона. Алегра продължаваше да мълчи. Джеф вече съжаляваше за гневния си изблик и я покани на чашка в апартамента на майка си, но тя реши, че е редно да се прибере в хотела. Ставаше късно, а на следващия ден трябваше да е на крак в ранни зори.

— Обещавам, че ще се държа прилично. Не трябваше да казвам всичките онези неща за него, Алегра. Съжалявам...

— Поласкана съм. — Тя му се усмихна. — А питието ще се наложи да го пропуснем. Утре сутринта ще трябва да ставам рано.

С тези думи Алегра се отпусна на седалката на файтона, облегна се назад в прегръдките му, а той я държеше близо до себе си и си мислеше, че много би искал на следващата заран да се събуди до нея. Само че не ѝ каза нищо и двамата продължиха да пътуват в мълчание, заслушани в тропота на копитата на коня и загледани в снежинките, които танцуваха във въздуха.

— Красиво е, нали? — тихо промълви той, а тя само кимна в отговор и му се усмихна.

— Идеята да покараме кънки беше чудесна. Благодаря ти, Джеф.

Беше далеч по-приятно и забавно от скъпа вечеря в някой изискан ресторант. Алегра се бе забавлявала през всеки миг, прекаран заедно с него. Даже и когато започна да ѝ мърмори за Брандън. И независимо от раздражението, което бе изпитала тогава, тя прекрасно разбираше защо бе решил да ѝ каже всичките онези неща. Брандън определено заслужаваше да бъде критикуван, но в този момент Алегра не мислеше за него.

Докато файтонът бавно напредваше към Плаза, тя все не можеше да прогони от съзнанието си мисълта за Джеф.

— Ти си доста добра с кънките — похвали я той и тя се разсмя от удоволствие. — Но в целуването си още по-добра. — Тя продължи да се смее.

— Ти също. Освен това си истински приятел. — Двамата отново започнаха да си бърбят непринудено и скоро отново се смееха на шегите си и се чувстваха спокойни и доволни от компанията си. Когато стигнаха до хотела, кочияшът им помогна да слязат, Джеф му плати и го възнагради с щедър бакшиш и само след минута файтонът се отдалечи надолу по улицата.

— Имам чувството, че съм Пепеляшка — заяви Алегра, докато изпращаше с поглед каретата, която бавно напредваше в снега по Парк авеню. Подаде му белите ръкавички, а той се засмя.

— И сега какво? И двамата ще се превърнем в тикви, или какво? — с развеселен глас попита Джеф. От години не се бе чувствал толкова щастлив. Смяташе, че Алегра е просто фантастична.

— Прекарахме си страхотно, Джеф. Много ми хареса.

Алегра вдигна поглед към него с мисълта, че би искала да го целуне, и изведнъж в душата ѝ се надигна силно и непреодолимо желание. Той я придружи до фойето, изчака асансьора редом с нея, а после за нейна изненада влезе вътре.

За огромно свое изумление Алегра изобщо не възрази. Двамата стояха един до друг и мълчаха, докато асансьорът ги издигаше към четиринадесетия етаж.

Джеф я последва до стаята ѝ. Алегра извади ключа от джоба си. Не го покани вътре — просто стоеше пред него и го гледаше замислено. Щеше ѝ се нещата между тях да стояха по-иначе, искаше ѝ се да не се познаваше с Брандън от две години, но истината беше точно такава и тя не виждаше смисъл да застрашава двегодишната си връзка заради една романтична нощ на снега, прекарана с един почти непознат мъж.

— Сега ще те оставя — тихо промълви той.

Изглеждаше притеснен не по-малко от нея. Не му се искаше да разбива с глава тухлена стена, но и не можеше да се откаже от нея, нито пък бе готов да повярва, че тя е доволна от онова, което я свързва, или не я свързва, с Брандън.

Джеф имаше намерение просто да ѝ каже лека нощ, без да я измъчва повече, когато тя направи една-едничка крачка към него и той не се съдържа. Привлече я в прегръдките си и я целуна. Притискаше я толкова силно към себе си, че Алегра едва дишаше, но близостта му ѝ носеше неописуемо удоволствие. Изведнъж се почувства в пълна безопасност — обичана, защитена и желана. Изобщо не се съмняваше, че той я желае отчаяно, и бе сигурна, че ако останеше да прекара нощта при нея, и през ум не би му минало да си тръгне преди разсъмване.

Алегра го целуваше отново и отново, желаше го също толкова силно колкото и той нея, но след миг се отдръпна назад и тъжно поклати глава.

— Не мога да го направя, Джеф. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато го погледна и той само кимна в отговор.

— Зная. Аз дори не искам да го правиш точно сега. Защото след това ще ме намразиш. Защо просто не оставим нещата такива каквито са известно време? Нещо като старомоден любовен роман с прегръдки

и целувки от време на време... или пък просто да сме близо един до друг, да бъдем само приятели, ако това е желанието ти. Ще направя всичко, което пожелаеш — ласкаво я увери Джеф. — Няма да ходя никъде, не бързам за никъде и не искам да се чувстваш подложена на натиск от моя страна.

— И аз не зная какво чувствам — искрено си призна Алегра. — Толкова съм объркана. — Вдигна към него изпълнените си с болка и отчаяние очи. — Искам теб... искам и него... Искам той да бъде такъв, какъвто не е бил никога, но аз все си мисля, че би могъл... и защо изобщо ме е грижа? Защо го правя?... Не разбирам и какво правя тук. Имам чувството, че започвам да се влюбвам в теб. Това реално ли е? Или е само един нийоркски флирт? Изобщо не зная какво, по дяволите, става с мен — несвързано възкликна тя, а той ѝ се усмихна с любов и я целуна отново. Алегра отново не го възпря. Обичаше да го целува, обичаше да усеща ръцете му около тялото си, обичаше да е с него, да се возят във файтон, да се пързаят по леда... — Какво ще се случи, когато се върнем в Ел Ей? — попита Алегра и двамата се облегнаха на стената пред стаята ѝ. Тя не се осмеляваше да го покани вътре, защото бе сигурна, че само след пет минути щяха да се озоват в леглото. А това не би било честно по отношение на никой от тях... макар че идеята я привличаше неудържимо. Би ли могъл Джеф да приеме живота ѝ такъв, какъвто беше в действителност? Ето това беше интересен въпрос. — Сега всичко е много романтично. Но какво ще стане, когато се изправим пред ежедневната необходимост да купуваме храна и продукти от магазините от веригата Сейфуей! Как ще реагираш, ако Кармен ми се обади в четири часа сутринта, защото някакво куче обърнало варела с боклука и вдигнало шум? Какво ще направиш, ако Мал О'Донован попадне зад решетките заради пиянски изпълнения в Рино, а аз се измъкна от брачното ложе, за да хукна да му плащам гаранцията?

— Ще дойда с теб. Нали за това хората живеят заедно. Не намирам нито една от тези възможности за особено шокиращи. Дори ми се струва, че ще е забавно. Твоите клиенти ще ми осигуряват постоянно нови и интересни идеи за бъдещите ми начинания в областта на комерсиалната литература.

— Говоря ти сериозно! Да се занимаваш с моите клиенти е като да имаш половин дузина непокорни и бунтарски настроени

тийнейджъри в дома си.

— Мисля, че ще мога да го преживея. Толкова ли крехък ти изглеждам? Винаги съм бил твърде гъвкав. А и това ще е добра тренировка, която ще ни подготви за времето, когато ще имаме собствени деца, които може би ще са толкова разглезени, колкото и клиентите ти... а може и да не са, ако ги възпитаеш добре.

— Но какво се опитваш да ми кажеш? — Алегра изглеждаше тотално обърквана и нещастна. Съзнаваше обаче, че тези притеснения са сладки и приятни.

— Опитвам се да ти кажа, че искам да бъда с теб, че искам да прекараме заедно известно време, за да видим какво ще се получи. С мен става същото, което се случва и с теб. Започвам да се влюбвам в теб и не зная защо, но не искам да се откажа, нито пък искам да те отстъпя на някакъв тип, който според мен изобщо не може да те оцени и не те заслужава ни най-малко. — Джеф нежно отмести кичур от коприненомеката ѝ коса и я погледна в очите, които познаваше едва от два дни, но които вече му се доверяваха напълно. — Не желая обаче да те правя нещастна, нито пък да те разкъсам на две. Не предприемай нищо веднага. Всичко ще се подреди от само себе си. Ще видим какво ще стане, когато се върнем в Ел Ей — разумно рече той, а Алегра кимна, след което го погледна ужасено.

— Ами ако реша, че не можем да се виждаме повече? — попита го тя. Нищо нямаше да се получи, ако двамата се срещаха постоянно и се целуваха при всяка възможност. На Брандън това със сигурност нямаше да му хареса.

— Надявам се да не се стигне дотам — спокойно отвърна той.

— Не зная какво да правя — заяви Алегра, почувствала се отново като безпомощно дете, а Джеф само ѝ се усмихна, взе ключа от ръката ѝ и отключи вратата вместо нея.

— Аз имам някои идеи, но не смятам, че са много уместни предвид ситуацията. — Целуна я отново по устните, леко я побутна навътре и ѝ подаде ключа. — А какво ще кажеш за утре?

— Утре ми предстоят срещи с Хавертън и със спонсорите на Брам. Освен това имам още цял куп други срещи в града. — След това се сети и за вечерята, която бе уговорила с един адвокат, с когото не можеше да се види по друго време. Предстоеше ѝ доста дълъг ден и едва ли щеше да ѝ остане свободно време, за да се види с Джеф. — Не

мисля, че ще приключа с ангажиментите си преди девет. А може би ще се забавя и до по-късно.

— Значи ще ти се обадя тогава. — Той се наведе напред и я целуна отново.

Алегра затвори вратата на стаята си, а той тръгна надолу към фойето.

Алегра помисли си, че трябва да се обади на Брандън, но този път си даде сметка, че не може да го направи. Щеше да е твърде непочтено от нейна страна да му звъни и да се преструва, че е прекарала вечерта в стаята си, погълната от мисли за него. Съзнаваше, че трябва да спре да се вижда с Джеф, или поне да престане да го целува, но самата мисъл за това ѝ причини непоносима болка. Може би трябва да се опита да погледне на случилото се между тях като на краткотрайна и маловажна авантюра — няколко целувки и прегръдки, които бързо ще бъдат забравени, когато и двамата се върнат в Калифорния.

Алегра продължаваше да се зальгва с подобни размишления час по-късно, когато Джеф ѝ се обади. Звънът на телефона я накара да подскочи от изненада и тя уплашено реши да не отговаря. Беше сигурна, че е Брандън. Не ѝ се бе обаждал през деня, не бе оставил и никакви съобщения.

Когато все пак вдигна слушалката, за да отговори, Алегра мигновено се изпълни с чувство на вина.

— Ало? — Чувстваше се като престъпница.

Джеф се разсмя от другия край на линията.

— О, боже, никога не се опитвай да играеш покер. Гласът ти звучи ужасно.

— И точно така се чувствам. Джеф, чувствам се толкова виновна.

— И аз така си помислих. Виж, не си направила нищо лошо и непоправимо. Не си измамила доверието му и, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, бихме могли да спрем да се виждаме за известно време.

Предложението, което ѝ направи току-що, му бе коствало неимоверни усилия. Искаше да я вижда непрекъснато, но бе готов на тази жертва заради нея.

— Мисля, че трябва да го направим. Да спрем да се виждаме, имам предвид — нещастно се съгласи тя. — Не мога повече така.

— Ти си невероятно почитена жена. Жалко! — подразни я Джеф, но за себе си бе решил, че не бива повече да я измъчва по този начин. Мисълта, че няма да я вижда обаче, едва не го уби.

— Няма да мога да се видя с теб утре вечер — заяви тя. Гласът ѝ прозвуча непоколебимо, но сърцето ѝ се сви сякаш стиснато в желязно менгеме.

— Разбирам. Обади ми се, ако промениш решението си. — Беше ѝ дал номерата на всичките си телефони. — Добре ли си? — Почти не я познаваше, но вече се тревожеше за нея.

— Ще се оправя. Трябва само отново да възвърна равновесието си. Последните два дни бяха абсолютно ненормални.

— И много приятни — додаде Джеф, изпълнен с копнеж по устните ѝ и изплашен от мисълта, че може никога повече да не я целуне. Беше се обадил, за да ѝ пожелае лека нощ, а вместо това ѝ бе дал възможност да му се изплъзне.

— Последните два дни бяха прекрасни — заяви Алегра, припомнила си пързалката, уютния фойтон и целувките им сред снега. Той бе успял да я завладее напълно. А сега тя трябваше да се постарее да се концентрира върху истинския живот и да се върне при Брандън. — Ще ти се обадя — обеща Алегра и едва не се задави със собствените си думи, защото мислите ѝ отново бяха с Джеф, а не с Брандън. — Лека нощ, Джеф.

— Лека нощ. — Той така и не ѝ каза защо ѝ бе позвънил.

А бе позвънил само защото искаше да ѝ признае, че я обича.

ГЛАВА 7.

В сряда сутринта Алегра се зае със задълженията си. Стори ѝ се, че денят се проточи безкрайно дълго. Имаше уговорени срещи в различни части на града, после късен обяд и най-накрая — вечеря с данъчен адвокат, който работеше за един от клиентите ѝ. Денят се оказа твърде дълъг.

Алегра излезе от ресторанта и тръгна по Мадисън авеню пеша, за да подиша малко чист въздух, и за хиляден път от сутринта се замисли за Джеф.

Беше проявила твърдост, която едва не я бе убила, но бе издържала без да му позвъни. Не можеше да разговаря с него. Чувствата им бяха твърде болезнени, а онова, което ги привличаше един към друг — прекалено силно. Опасно бе да се заиграва с огъня, който пламтеше в душите им.

Докато вървеше по улицата, Алегра надникна нехайно в една книжарница и го видя. Лицето му я гледаше от задната корица на книгата му, изложена на витрината. Тя спря, вгледа се напрегнато в изразителните му очи и против волята си влезе вътре и си купи един екземпляр.

Когато се прибра в хотелската си стая, тя остави книгата до себе си и прекара известно време, взирайки се в лицето му. След това стана и я прибра в куфарчето си.

Нямаше никакви съобщения — нито от него, нито от някой друг. Очакваха я цяла купчина факсове, резултат от дългите ѝ разговори по телефона тази сутрин с Брам Морисън и Малаки О'Донован. Кармен бе оставила чрез Алис едно твърде загадъчно съобщение, в което ги известяваше, че е добре. Всичките ѝ останали клиенти също се справяха задоволително в нейно отсъствие. Само при Брам бе възникнал проблем — получена бе странна заплаха срещу едно от децата му. Заплахата била съобщена по телефона, но икономката, испанка, не разбрала почти нищо от казаното от мъжа, освен че думите не звучали никак добре. Брам лично се обади в полицията и осигурил

охрана за двете си деца. Случваше се точно онова, за което бе говорила на Джеф, опитвайки се да му обясни онзи странен свят на безкрайни проблеми, договори, заплахи, трудни решения, турнета, всевъзможни лицензи и безкрайни преговори.

Тази вечер Алегра не можа да намери утеха в работата си. Можеше да мисли единствено за Джеф. В десет часа вечерта той ѝ позвъни.

— Как мина денят ти? — Опитваше се да говори нехайно, но бе силно изнервен, а дланите на ръцете му лепнеха от пот. Фактът, че може да чува гласа ѝ, но не му бе позволено да я вижда, го правеше неописуемо нещастен.

— Добре. — Алегра му разказа за Брам — за предстоящото турне и за заплахата — а Джеф си помисли, че заплахата срещу децата на Брам е отвратителен акт на насилие.

— Тези хора са болни. Би трябвало да ги напъхат в затвора до един. Какво още прави днес? — продължи да разпитва Джеф, а тя погледна тъжно към куфарчето си в другия край на стаята.

— Купих си книгата ти.

— Наистина? — По гласа му пролича, че е доволен. Настроението му се подобри, когато си даде сметка, че тя наистина е мислила за него. — И защо го направи?

— Исках да имам твоя снимка. — Говореше като малко момиченце и той се разсмя, помислил си, че би предпочел в този момент да е до нея, за да може да я прегърне.

— Бих могъл да дойда при теб, за да ме видиш на живо — с надежда предложи Джеф и този път тя бе тази, която се разсмя.

— Не мисля, че трябва да го правим.

— Как е Брандън? — попита той след кратко мълчание. Вече мразеше дори името на онзи тип, но бе любопитен да разбере дали Алегра му се е обаждала.

— Звъннах му преди малко, но не го намерих. Сигурна съм, че е изцяло погълнат от процеса.

— А какво ще стане с нас, Алегра? — тихичко попита Джеф. През целия ден не бе успял да се концентрира върху работата си, не можеше да мисли за нищо друго, освен за нея.

— Предполагам, че трябва да постоим разделени докато не се научим да се контролираме — заяви тя и Джеф се разсмя.

— Ще ти купя една електрошокова палка и ще ме удряш с нея всеки път щом се доближа до теб. Но те предупреждавам, че ще ти се налага да я използваш доста често.

— И аз не се чувствам по-добре от теб — призна си тя, но в гласа ѝ все още се долавяше чувство на вина.

— Не бъди толкова строга към себе си, за бога! Та ти си само човек. Освен това постъпи правилно. Възпря ме. Изпрати ме далеч от теб. Каза ми, че не желаш да ме виждаш повече.

Той продължи да изброява достойнствата ѝ. Мразеше всичко, което Алегра му бе наложила да стори, но не можеше да не уважава смелостта и етичността ѝ. Тя бе твърдо решена да остане вярна на мъжа, с когото бе прекарала две години от живота си.

— Да, вярно е. Направих всичко това — тъжно го поправи тя — след като те целунах. Неведнъж при това.

— Виж, госпожо адвокат, целувката не се признава за престъпление в тази страна. Успокой се малко. Та ние не живеем във Викторианска Англия. Ти наистина постъпи правилно и сега би трябвало да си доволна от себе си — напомни ѝ Джеф, макар да му се искаше тя да не бе чак толкова вярна на Брандън.

— Не съм доволна. Нещастна съм и ти ужасно ми липсваш — призна му Алегра и двамата се разсмяха.

— Радвам се да го чуя — доволно заяви той. — Имаш ли много ангажименти, планирани за утре, или това няма никакво значение?

— Ще бъда доста заета, но това наистина е без значение.

— Така си и знаех — мрачно отвърна той. — Кога се връщаш в Ел Ей?

— В петък.

— Аз също. Не можем ли поне да вземем един и същи полет? Обещавам да не се държа скандално в самолета. — Тя се разсмя, но предложението му не ѝ допадна особено. Защо само да се измъчват? Та те очевидно не можеха да стоят един до друг, без да се целуват.

— Не мисля, че идеята е добра, Джеф. Може би някой ден ще обядваме заедно в Ел Ей.

— Хайде, стига! — оплака се той. — Това са глупости! Ние заслужаваме много повече от това. Не можем ли поне да бъдем приятели? Това, което се случва с нас, е лишено от всякакъв смисъл. Та ти не си монахиня, за бога! И дори не си омъжена за онзи тип.

Що се отнасяше до Джеф, той предполагаше, че сватба изобщо не се очаква. Алегра обаче все още не бе проумяла това. А когато най-после прозре истината и се освободи, само един Господ знае къде ще е Джеф тогава и с какво ще се занимава. В живота бе от особено значение да се подбере подходящият момент и той нямаше никакво намерение да се отказва от възможността да я вижда до момента, в който тя най-сетне разкара Брандън. Ако се съдеше по начина, по който се развиваха отношенията им, това би могло да отнеме години.

— Алегра, нека се видим поне веднъж преди да отпътуваме. Моля те! Имам нужда да те видя...

— Въпросът не е до нужда, а до желание — възрази тя.

— Ще вдигна голям шум, ако не се съгласиш. Ще дойда в хотела и ще се просна на пода на фойето. Ще докарам фойтона отново и ще се опитам да вкарам конете през въртящите се врати. — Винаги успяваше да я накара да се разсмее и да се почувства щастлива. — Какво се опитваш да ни причиниш, ти, глупаво момиче? Защо е всичко това?

— Защото трябва да удържа на думата си. Да остана вярна на поетия емоционален ангажимент към един човек, с когото се смятам за обвързана.

— Онзи тип дори не знае какво означава това и ти прекрасно го съзнаваш. Той не заслужава отношението ти. Аз също. Позволи ми поне да те изпратя на летището.

— Ще ти се обадя в Ел Ей — неотстъпчиво заяви Алегра.

— За да ми кажеш какво? Че не можеш да се виждаш с мен заради Брандън.

— Ти ми обеща да не ме притискаш — напомни му Алегра, почувствала се изведнъж изтощена до смърт.

— Излъгах — спокойно отвърна Джеф.

— Ти си невъзможен.

— Добре. Захващай се да четеш книгата ми. Или просто погледай снимката ми. Ще ти се обадя утре вечер.

— Няма да съм тук. — Опитваше се да го обезкуражи, макар да не го правеше с особено желание.

— В такъв случай ще звънна отново по-късно.

— Защо правиш това?

— Защото те обичам! — Последва дълго мълчание от нейна страна. Джеф стоеше и чакаше със затворени очи. Съзнаваше прекрасно, че не биваше да го казва. — Добре де, не те обичам. Та това си е чиста лудост. Но много те харесвам и бих искал да получа възможност да те опозная напълно. — От другия край на линията долетя несигурен смях. — Виж какво, Алегра Стайнбърг, ще ме побъркаш. Как смяташ да ме представляваш като мой адвокат, щом не желаеш да се виждаш с мен?

— Точно в този момент все още не са ти предложили никакъв договор — напомни му тя, а той ѝ отвърна с престорен гняв.

— В такъв случай ми осигури някакъв. Що за адвокат си!

— Полудял. Благодарение на последния ми клиент.

— Добре де, давай! Върни се при него. И бездруго не искам да те виждам. Освен това си много слаба кънкьорка.

— Да, така е — през смях се съгласи тя, но и двамата с умиление си спомниха за предишната вечер, прекарана на пързалката.

На Алегра ѝ бе трудно да повярва, че се е изтърколил само един ден, през който не е виждала Джеф. Имаше чувството, че от последната им среща е изминала цяла вечност. Как щеше да оцелее в Ел Ей, без да го вижда?

— Ти си чудесна кънкьорка — топло промълви той. — Освен това имаш още много прекрасни достойнства. И едно от тях е верността. Мога само да се надявам някой ден да попадна на жена като теб. Жените, с които съм се сблъсквал в живота си до момента, обикновено разбираха думата вярност в твърде широк смисъл и, кой знае защо, смятаха, че да си верен, означава да се срещаш с още половин дузина мъже или поне с възрастните жители на едно малко градче. Но, както и да е, ще ти се обадя утре вечер, госпожице Стайнбърг — учтиво настоя Джеф.

— Лека нощ, господин Хамилтън — сковано отвърна тя. — Желая ви утрешният ден да протече успешно и ползотворно. Ще се чуем вечерта.

Не можеше да му каже да не се обажда; прекалено много обичаше да разговаря с него, а и така имаше какво да очаква с нетърпение.

Което се оказа добре дошло, защото следващият ден бе просто ужасен.

Още от сутринта заваля проливен дъжд и бе невъзможно да се хване такси. В метрото възникна авария, когато Алегра най-после реши да се придвижи с него, а всичките ѝ уговорени срещи или се проведоха със закъснение, или бяха отложени. Когато се върна в хотела си в шест часа вечерта, за да се преоблече, Алегра се чувстваше като мокър плъх. Тази сутрин бе получила покана от семейство Вайсман за вечеря, насрочена за седем и тридесет. Беше приела поканата най-вече защото се надяваше по този начин да отклони мислите си от Джеф и да се отърве от перспективата да прекара една самотна вечер в хотелската стая. Сутринта получи от него букет червени рози. Цветята извикаха усмивка на лицето ѝ, но не сломиха решимостта ѝ. След две години, прекарани с Брандън, Алегра бе убедена, че му го дължи. Освен това знаеше, че той ѝ е безусловно верен. Имаше много недостатъци наистина, но непостоянството и женкарството не бяха измежду тях. Алегра обаче бе останала изненадана от самата себе си и от начина, по който бе реагирала на близостта на Джеф. Подобно нещо ѝ се случваше за пръв път — никога преди не се бе чувствала така неустойчиво привлечена от някой мъж.

На следващия ден се връщаше в Ел Ей, но от понеделник насам изобщо не бе разговаряла с Брандън. На няколко пъти му бе звъняла и бе оставяла съобщения, но той или беше извън кабинета си, или в съда, или на някакво заседание. Невъзможността да поговори с него я изнервяше допълнително, но Алегра бе решила, че това е нейното наказание заради факта че едва не му бе изневерила. Чувстваше се зле заради пламенната страст, с която бе отвърнала на целувките на Джеф. Освен това съзнаваше, че ако си бе позволила да се види с него още веднъж, сигурно нямаше да успее да устои на привличането помежду им. Изпитваше тъга, но и облекчение при мисълта, че няма да е в стаята си, когато той ѝ позвъни по-късно тази вечер.

Сложи си червена вълнена рокля, пушна косата си свободно да се стеле по гърба ѝ и навлече зимното си палто. Преди да излезе, опита отново да се свърже с Брандън, но ѝ бе казано, че в момента е на заседание. Алегра помоли да му предадат, че се е обаждала, излезе от стаята си и забързано слезе във фойето, за да помоли портиера да ѝ повика такси.

Измина половин час преди той най-сетне да успее да ѝ осигури кола. Алегра пристигна с известно закъснение на партито, но се оказа,

че и повечето от останалите гости закъсняват, и то поради същата причина. Семейство Вайсман бяха поканили четиринадесет души на вечеря. Андреас вече ѝ бе казал, че Джейсън Хавертън също е измежду поканените, както и още трима писатели, които Вайсман представлява.

Веднага щом пристигна, Алегра бе представена на една особено привлекателна млада жена. Тя беше много оспорвана феминистка писателка и бе сред клиентите на Андреас. Присъстваха още известен новинарски продуцент, кореспондент на „Ню Йорк таймс“, директорът на Си Ен Ен, придружен от съпругата, и една актриса, позната на майката на Алегра, която участваше в постановки на Бродуей.

Алегра се постара да поздрави всеки един от присъстващите преди да заеме отреденото ѝ място. Актрисата беше много уважавана и изключително претенциозна — появата ѝ бе отразена от всички присъстващи с подобаващо внимание. Едно типично нюйоркско събиране в тази толкова неприятна, дъждовна вечер.

Всички гости вече бяха пристигнали, с изключение на един. В този момент входният звънец иззвъня. Алегра вдигна поглед, когато гостът влезе в стаята, и мигновено си даде сметка, че трябваше да се досети и сама. Беше повече от очевидно. Но нито един от двамата не бе предположил, че може да се срещнат, и Джеф изглеждаше поизненадан и от нея самата.

— Съдба — прошепна ѝ той и я дари с леко иронична и пакостлива усмивка, а тя се разсмя, изпълнена с облекчение и радост, които не ѝ се искаше да признае, макар да съзнаваше, че не е в състояние повече да се бори със самата себе си.

Тя му подаде ръка сякаш се виждат за пръв път.

— Ти знаеше ли? — тихичко я попита Джеф, когато се настани до нея на масата. Изглеждаше невероятно красив, а косата му все още бе влажна от дъжда.

— Не, разбира се — отвърна Алегра, а очите ѝ заблестяха, отразили в себе си всички онези чувства, които се опитваше да потисне.

Джеф едва се сдържа да не я целуне пред всичките гости на семейство Вайсман.

— Признай си! — подкачи я той. Очевидно искрено се забавляваше. — Ти ли организира всичко? Не се смущавай да ми

кажеш истината. — Алегра го изгледа лошо, а той се разсмя, наведе се към нея и я целуна по бузата, след което отиде да си сипе уиски с вода.

Върна се мигновено и двамата прекараха известно време сами, потънали в спокоен разговор. Усамотението им бе нарушено от Джейсън Хавертън, който се приближи до тях. Той бе изключително доволен от договора, който бяха подготвили, а лошите му предчувствия, свързани с филмирането на една от книгите му, в голямата си част бяха пропъдени от Алегра.

— Тя е голяма работа — с възхищение изрече възрастният мъж, когато Алегра ги остави двамата с Джеф и отиде да поговори с Андреас. — Много си разбира от работата и изглежда страхотно. — Писателят отпиваше джин с тоник и непрестанно сипеше хвалебствия по адрес на Алегра.

— Аз току-що я наех за мой адвокат — заяви Джеф, развеселен от разговора.

— Ще останеш доволен — увери го възрастният мъж.

— Надявам се — отвърна Джеф и в този момент Алегра се върна при тях.

Вечерта бе изключително приятна и интересна и Алегра си помисли, че това е идеалният начин да приключи престоя си в Ню Йорк.

Когато дойде време за сбогуване, Джеф си тръгна заедно с нея. Алегра се бе отказала да го държи на разстояние и не виждаше нищо по-естествено от това да прекара тази последна вечер в неговата компания. А той беше невероятно щастлив от решението ѝ. Изглеждаше много горд, когато си тръгна заедно с нея.

— Искаш ли да отидем да пийнем по нещо някъде? — безобидно попита той. — В случай че ми имаш доверие, разбира се. — Очите му преливаха от нежност и обич.

— Проблемът никога не е бил в теб. — Тя вдигна поглед към него и се усмихна. — А в мен.

— Мисля, че и двамата сме еднакво виновни. Искаш ли да ми погостуваш малко в апартамента на майка ми? Намира се само на три преки отук. Обещавам ти да се държа прилично. Можеш да си тръгнеш незабавно, ако решиш, че нещата излизат извън контрол.

— Думите ти определено звучат заплашително. — Алегра се разсмя на уговорките му. — Би трябвало да сме в състояние да се

справим без да се страхуваме един от друг, не смяташ ли?

Истината обаче бе, че нито един от двамата не беше сигурен в това, докато вървяха по Пето авеню към апартамента на майка му и се гушеха под един чадър.

Духаше силен вятър, който едва не отвя Алегра докато влизаха във входа на жилищния блок. Сградата много приличаше на онази, в която живееше семейство Вайсман. На всеки етаж имаше по един апартамент. Всеки апартамент разполагаше с индивидуално фоайе, в което спираше асансьорът. Сградата беше малка, но апартаментите бяха достатъчно просторни, а разположението им бе такова, че от прозорците им се разкриваше прекрасен изглед.

Фоайето пред апартамента на майка му бе облицовано с черен и бял мрамор. В единия му ъгъл имаше старинни маса и стол, които тя бе купила от един търг в Кристис. Самият апартамент бе препълнен с английски антики. Дамаските и драпериите бяха от светложълт брукат, сива коприна и елегантен крепон. Всичко бе красиво подредено и изпипано, но общата атмосфера бе твърде неприветлива и пуританска. Единствено малкият кабинет, в който имаше кожен диван, се оказа достатъчно уютен и удобен и Джеф я покани точно в него. Всъщност това беше единствената стая, която наистина му харесваше.

Алегра взе една снимка на майка му и я разгледа с интерес. Беше висока и слаба жена и приликата ѝ със сина ѝ бе очевидна. Но очите ѝ бяха тъжни, а тънките ѝ устни сякаш никога не се усмихваха. Не изглеждаше особено забавна жена и Алегра установи, че ѝ е трудно да я сравнява с Джеф, който обикновено преливаше от смях и веселие.

— Изглежда много сериозна — учтиво отбеляза Алегра. Тази жена бе толкова различна от близките ѝ, които постоянно се усмихваха, смееха се, крещяха от възторг, разговаряха. А и нейната майка бе много по-красива.

— Наистина е сериозна. Струва ми се, че не е преживяла и един щастлив ден след смъртта на баща ми — обясни на Алегра той.

— О, боже, толкова е тъжно! — На Алегра обаче ѝ се струваше, че майка му си е била такава през целия си живот.

— Татко беше човекът с чувство за хумор в семейството.

— Моят също е такъв — отвърна Алегра, а след това си спомни, че Джеф го познава.

Тя седна на дивана до него с чаша вино в ръка и протегна напред дългите си крака към огъня, който Джеф напали. Седмицата се бе оказала много натоварена и Алегра беше уморена, но не можеше да не отбележи и прекрасните мигове на забавления, сред които се открояваха разходката с файтона, посещението на ледената пързалка, а дори и днешната вечеря у семейство Вайсман. Според разпределението на домакините те трябваше да седят един до друг и това им бе донесло неизмеримо удоволствие. Джеф седеше от едната ѝ страна, а Джейсън Хавертън от другата — приятна и забавна компания, която поддържаше изключително интересен и оживен разговор.

— Прекарах изключително приятна вечер — въздъхна Алегра. Наблюдаваше Джеф, който се занимаваше с огъня и се наслаждаваше на простичкия факт, че са заедно. — А ти?

Той се обърна да я погледне, а на лицето му бавно изгря щастлива усмивка.

— Очевидно е, че и аз си прекарах страхотно. Знаеш ли, странно е, но се чудех дали и ти ще си поканена на вечерята, само че дори не се и осмелих да те попитам. Боях се, че може да не отидеш, ако знаеш, че и аз ще бъда там. Щеше ли да отидеш, ако знаеше?

Тя сви рамене, а след това кимна.

— Вероятно. Макар че дори не смеех да се надявам, че ще бъдеш там. Тази покана някак си реши проблемите вместо нас, нали?

Беше изпитала огромно облекчение, когато внезапно го видя у семейство Вайсман. Сърцето ѝ подскочи от радост в мига, в който го зърна. И макар постоянно да си повтаряше, че се държи неразумно, Алегра съзнаваше, че повече не е в състояние да контролира чувствата си. И въпреки всичко не можеше да се отърси и от мисълта за Брандън, който като призрак се спотайваше там някъде около тях.

— И сега какво? — попита я Джеф. Седна до нея с чаша вино в едната ръка, а с другата я прегърна през раменете. Усецаха се невероятно комфортно един с друг и това продължаваше от деня на първата им среща. И сега Алегра се чувстваше съвсем на мястото си, седнала на дивана в апартамента на майка му.

— Предполагам, че ще се върнем у дома и ще изчакаме, за да видим как ще се развият събитията — честно му отговори тя. — Струва ми се, че дължа на Брандън някакво обяснение.

Не би могла повече да отрича този факт. Усещаше, че е длъжна да му разкаже за случилото се. Тазвечерната ѝ среща с Джеф я бе накарала да осъзнае, че не би могла да премълчи всичко.

— Имаш намерение да му разкажеш за нас? — Джеф изглеждаше шокиран.

— Може би. — Алегра все още не бе решила окончателно. — Може би ще трябва само да му доверя притесненията си от факта, че е възможно да бъде толкова силно привлечена от друг мъж. Това определено подсказва какво точно липсва във връзката ни с Брандън.

— Откровено казано, смятам, че трябва да запазиш страховете и притесненията си в тайна. Постарай се да си дадеш сметка какво точно изпитваш към него, какво искаш и какво не получаваш, а след това си направи съответните изводи.

Наистина имаше от какво да се тревожат, но и двамата като че ли вече се умориха да мислят за това. Затова насочиха разговора си към съвсем различни теми — новата му книга, следващия му филмов договор. Тази вечер бе приел няколко съвета по темата от Джейсън, макар че целият разговор всъщност бе инспириран от Алегра.

Джеф бе силно развълнуван от перспективата да започне работа върху новата си книга. Довършването на филмовия сценарий го вълнуваше далеч по-малко. Намеренията му бяха да се установи трайно в Малибу и да се залови за работа веднага щом се върне в Ел Ей. Не планираше нищо специално за уикенда.

— Ами ти? — с интерес я попита той.

Огънят прашеше и те и двамата се почувстваха леко сънливи от топлината. В малката стая беше уютно и приятно и Джеф с усмивка си даде сметка, че му е изключително приятно да я вижда в този дом. Апартаментът на майка му винаги му се бе струвал твърде строг и студен. А сега се радваше на Алегра, която седеше свита на дивана до него.

— Трябва да организирам работата си за следващата седмица. — Предстояха ѝ преговори по новия филм на Кармен, а освен това искаше да убеди и Алън да приеме едно предложение. Трябваше да се погрижи за още много проекти — някои от тях важни, други — не чак толкова. Не можеше дори да си представи купчината документи, натрупали се на бюрото ѝ по време на дългото ѝ отсъствие. —

Предполагам, че в събота ще работя, а вечерта може би ще отида на вечеря у родителите ми. В неделя пък ще се видя с Брандън.

— И толкова? — Той изглеждаше изненадан. — Той няма ли да дойде с теб на вечерята у родителите ти в събота вечерта? — Изглеждаше шокиран, когато я видя да клати отрицателно глава. — И няма да те посрещне на летището?

— Не може. По средата на сериозен процес е. Спомена, че ще му се наложи да работи цялата събота. И не иска да го разсейвам.

Джеф повдигна многозначително едната си вежда и отпи глътка вино.

— А аз с удоволствие бих се оставил да ме разсейваш, Алегра. — Той се усмихна. — Обади ми се, ако се почувстваш самотна. — Не каза обаче нищо друго и двамата повече не споменаха Брандън.

Останаха дълго на дивана, седнали един до друг. Държаха се изненадващо добре до момента, в който той отиде да вземе лед от кухнята. Алегра го последва в безупречно чистото и подредено помещение. Майка му очевидно бе вманиачена на тема чистота и прислужницата полагаше огромни усилия, за да поддържа установения ред в присъствието на Джеф. Той остави леда на мивката и я погледна и този път не можа да се въздържа — направи една голяма крачка към нея и я взе в прегръдките си. Почувства, че тя трепери в ръцете му, усети краката ѝ, притиснати към неговите, и цялото му тяло сякаш се разтопи от желание.

— О, Господи, Алегра... Не зная как можеш да ми причиняваш това...

В живота си бе имал безброй жени, но никоя не му бе въздействала по този начин. Може би всичко се дължеше на разочарованието, че не може да я има за момента, а може би и за в бъдеще — имаше нещо сладко-горчиво в несполедения копнеж, който изпитваха и двамата. Устните му намериха нейните и миг по-късно тя подпря гръб на стената, а той се притисна с все сила към нея. Алегра обаче не възрази. Желаше го. Но той все още бе забранен плод и тя знаеше, че не може да го има.

— Мисля, че трябва да спрем — неубедително промълви тя. Гласът ѝ бе предрезгавял от желание. Джеф бавно се отъркваше в тялото ѝ и тя се извиваше, за да отговори на ласките му. Лицето ѝ и

шията ѝ пламтяха, а той я целуваше безспир, обхванал гърдите ѝ с шепи.

— Не съм сигурен, че мога да понеса това... — простена той, когато Алегра се опита да го принуди да спре, а той просто не можа да ѝ се подчини веднага.

След това много бавно и мъчително Джеф си възвърна здравия разум. Усилието беше прекалено мъчително, но той го направи заради нея, защото бе убеден, че тя желае именно това. Устните им обаче все още се докосваха, едната ѝ ръка бавно се плъзна надолу по крака му в сладостно мъчителна ласка.

— Извинявай — дрезгаво прошепна Алегра.

— Ти също — отвърна Джеф, разкъсван от желание да я обладае още тук, на кухненския под, на дивана, на масата, навсякъде из смълчаните, потънали в тишина стаи на апартамента на майка му. — Не съм сигурен колко пъти още ще мога да постигна това.

— Може би няма да ти се наложи — тъжно заяви Алегра. — Ще се виждаме за обяд в Спаго в Ел Ей. А там ще можем единствено да разговаряме.

— Колко жалко. Това повече ми харесва — подразни я той, нежно докосна гърдите ѝ, а след това я целуна отново.

— Но така само се измъчваме взаимно — нещастно заключи тя.

В определен смисъл всичко това ѝ се струваше изключително глупаво и тя не можеше да не се пита дали и Брандън би постъпил толкова почтено в подобна ситуация.

— Но пък е забавно — заяви Джеф и се усмихна накриво — по някакъв твърде перверзен начин. Въпреки това не бих искал да продължаваме все така — додаде той и я погледна право в очите.

Алегра се зачуди дали това не беше някакво предупреждение.

Джеф ѝ показа стаята си — типично мъжка стая със зелени завеси на райе, претъпкана с всевъзможни английски антики. Двамата все пак успяха да устоят на привличането на леглото, което си беше истинско чудо, което обсъдиха през смях, докато той ѝ показваше останалата част от апартамента.

Джеф я върна в хотела малко след полунощ. Качи се с нея до стаята ѝ и този път влезе вътре. Настани се на канапето, а Алегра му показва книгата му. Беше я подпряла така, че да може постоянно да вижда снимката му.

— Ние и двамата сме луди, знаеш ли? Аз те преследвам като побъркано хлапе, а ти запълваш времето си, взирайки се в снимката ми...

Изминалата седмица се бе оказала твърде странна и необикновена и за двамата и те по някакъв необясним начин имаха чувството, че са били на съвместно околосоветско пътешествие — ежедневните им задължения и отговорности бяха безкрайно далечни и нереални. А какво ги очакваше след завръщането им у дома, щеше да покаже единствено бъдещето. Точно в този момент им беше трудно да си го представят дори.

Джеф не остана дълго. Вече бяха пили достатъчно, казали си бяха всичко, което можеха, и сега не им оставаше нищо друго, освен да се сбогуват, за известно време поне, или никога повече да не се разделят. Бяха стигнали до този определен момент твърде бързо. Беше се случило по-бързо, отколкото бяха очаквали, но ето че бе дошъл мигът, в който трябваше да решат дали да се разделят завинаги, или да се възползват от момента и да останат заедно. И двамата обаче съзнаваха, че и двата изхода щяха да бъдат твърде болезнени и мъчителни.

Джеф трябваше да събере всичките си сили и воля, за да се изправи. Остана така дълго време, без да сваля поглед от лицето ѝ, а след това я взе в прегръдките си. Искаше да остане с нея, да я закриля, да се грижи за нея и да я подкрепя, но и двамата знаеха, че е невъзможно.

— Обещай ми, че ще ме потърсиш, ако имаш нужда от нещо. Не е нужно да правиш нищо в замяна. Не е необходимо да слагаш край на връзката си с него, ако не го желаеш. Просто ми се обади, ако имаш нужда от мен.

— Ще го направя. Но искам и ти да ми обещаеш същото — тъжно рече Алегра.

Последните им мигове заедно много напомняха сбогуване и никой от двамата не можеше да е сигурен, че след време случилото се между тях няма да се окаже просто един приятен спомен за няколкото снежни дни, прекарани в Ню Йорк, и за среднощната разходка с файтон.

— Ще ти се обадя, когато получа първата заплаха срещу мен — ухили се Джеф. — Грижи се за себе си — додаде загрижено той. Тя го

изпрати до вратата и той я прегърна отново, затвори очи, допря лице до косата ѝ и вдиша аромата на парфюма ѝ. — О, Господи, ужасно ще ми липсваш.

— И ти на мен. — Алегра дори не беше сигурна какво точно прави. Вече всичко ѝ се струваше безсмислено. Опитваше се да постъпи правилно, но онова, което се получаваше като резултат, ѝ изглеждаше безкрайно глупаво.

— Ще ти се обадя, за да проверя как я караш. — Щеше да ѝ даде няколко дни, за да се успокои, а след това щеше да я потърси в офиса ѝ.

И после изведнъж думите сякаш станаха излишни. Те само се прегръщаха и се целуваха и най-накрая Джеф си тръгна.

Алегра затвори вратата след него, седна на леглото и се разплака. Той вече ѝ липсваше.

Малко след това телефонът иззвъня, но тя не го вдигна. Твърде много се страхуваше, че може да е Брандън.

ГЛАВА 8.

Следващия ден за Алегра мина в бясно препускане. Имаше да проведе две последни срещи в центъра на града, а полетът ѝ бе в шест часа, което означаваше, че трябва да тръгне от хотела в четири, а при възможност и по-рано, защото времето беше лошо, а движението в петък — претоварено.

Обади се на Андреас Вайсман, за да се сбогува и да му благодари за помощта, която ѝ бе оказал през изминалата седмица, както и за двете изключително любезни покани, които бе получила от него. Той я увери, че за него е било истинско удоволствие да работи с нея, обеща да ѝ се обади, ако има път към Ел Ей, и ѝ благодари за успешната работа с Джейсън.

В три часа, след като се прибра от късен обяд, Алегра с бясно темпо опакова багажа си, а след това, подтиквана от чувство на паника, примесено с вина, реши да се обади на Брандън. Не беше разговаряла с него от няколко дни и започваше да изпитва известно неудобство заради това. Той поне по принцип никога не ревнуваше и изобщо не ѝ се бе сторил притеснен във връзка с пътуването ѝ до Ню Йорк. Брандън прекрасно знаеше, че е там по работа. И това си беше самата истина. Но се появи и Джеф. И тя продължаваше да се пита дали животът ѝ някога щеше отново да се върне към обичайното си русло.

Джеф ѝ бе позвънил рано сутринта и очите ѝ се напълниха със сълзи веднага щом чу гласа му. Той искаше само да ѝ каже, че мисли за нея и макар да не го спомена, Алегра почувства, че ѝ се обажда от леглото и мисълта за това не я остави на мира през целия ден.

В офиса на Брандън се включи телефонен секретар и Алегра натисна съответния бутон, за да се свърже със секретарката му. Попита я дали Брандън е в съда и с изненада научи, че не е.

— Не върви ли процесът му в момента? Да не би да се е случило нещо?

— Тази сутрин произнесоха присъдата. Невинен.

— Страхотно. Брандън доволен ли е?

— Много — сухо отвърна секретарката, която Алегра не харесваше особено.

— В такъв случай му предай, че ще се видим тази вечер. Ако иска, може да ме посрещне — пристигам с полет 412 на авиолинии Юнайтед. Самолетът каца в девет и петнадесет. До десет часа ще се прибере у дома, в случай че той не успее да дойде на летището.

— Няма да успее. В четири часа излита за Сан Франциско.

— Така ли? Защо?

— Предполагам, че иска да види *семейството си* — злобничко отвърна онази и Алегра за миг се замисли върху думите ѝ.

Той бе прекарал предишния уикенд в Сан Франциско и освен това знаеше, че тя се прибира тази вечер. Но, тъй като не бе разговаряла с него от два дни, Алегра не можеше да е сигурна дали не е възникнал проблем при някое от момичетата.

— Просто му предай, че съм се обаждала — грубичко се разпореди Алегра. — В десет ще си бъда у дома. Може да ми се обади, ако желае.

— Да, госпожо — с очевиден сарказъм отвърна секретарката.

Алегра неведнъж се бе оплаквала на Брандън от отношението ѝ, но той винаги отговаряше, че жената е страхотна секретарка и той много я харесва.

Алегра затвори телефона и прекара известно време в размисъл върху чутото. Процесът бе свършил. Брандън се бе освободил за уикенда. И бе решил да замине за Сан Франциско. И бездруго вече ѝ бе казал, че няма да може да я види преди неделя, и сигурно е решил, че тя е запланувала нещо за уикенда. Или пък възнамерява да я помоли да отиде при него веднага щом се прибере в Ел Ей, вероятно още в събота. Но какъв е смисълът на подобен план? Това би било твърде изтощително за нея.

Изведнъж ѝ хрумна страхотна идея. Тя се обади на авиолиниите и попита дали имат свободно място за полета до Сан Франциско. Знаеше къде е отседнал Брандън и можеше да отиде направо там. Каква страхотна идея... щеше да успее да го изненада!

Имаше полет в пет и петдесет и три, само седем минути преди полета ѝ до Ел Ей. Беше сигурна, че ще успее. Запази си място първа класа — единственото свободно място в самолета. Струваше си само за да види изненадата на лицето на Брандън. Алегра наистина

изпитваше необходимост да го види след цялата лудост, която бе преживяла с Джеф през изминалите четири дни. Може би всичко щеше да се окаже само една романтична илюзия. За нея Брандън означаваше стабилност, двамата бяха преживели заедно две години и имаха общо минало. Тя бе с него от самото начало на раздялата с жена му. Обичаше децата му, а и те ѝ отвърщаха със същото. Двамата с Брандън имаха общ живот и общи интереси. Онова, което бе преживяла с Джеф, бе нещо магически илюзорно. Случваше се понякога, но човек не би могъл да изгради живота си върху нещо толкова нетрайно, строго си помисли Алегра, докато даваше чантите си на носача.

Не се обади на Джеф, за да се сбогуват. Знаеше, че той вече е отлетял с по-ранен полет, а и бяха разговаряли достатъчно. Време беше да оставят всичко в ръцете на съдбата и да разберат дали отново ще се срещнат някога. Тя обаче нямаше никакво намерение да застрашава бъдещето си с Брандън и в момента се радваше, че с Джеф не бяха стигнали до крайности в отношенията си. Нямаше да бъде почитено от нейна страна, а тя и бездруго изпитваше постоянно чувство на вина. Беше решила обаче да не казва нищо на Брандън. Едно признание щеше само да го нарани. Алегра се усмихна, представила си радостта му, когато я види, и нейното собствено щастие от срещата им. Помисли си, че може би трябва да остави някакво съобщение в офиса му и да го предупреди, но после реши, че е далеч по-забавно да го изненада.

Тя напусна хотела и се качи в очакващата я лимузина. Пътуването до летището се оказа изтощително в този толкова натоварен за Ню Йорк час и Алегра едва успя да стигне навреме. Трябваше да смени билета и да остави багажа си, но все пак успя да се качи на самолета само минута преди да затворят вратите. Всички места бяха заети, а стюардесите до една изглеждаха в лошо настроение. Беше краят на седмицата, всички бяха умерени, а самолетът бе прекалено пълен. Излетяха с половин час закъснение заради лошото време. В самолета беше топло и задушно, филмът се оказа пълен боклук и пътниците се изнервиха още повече.

Алегра извади книгата на Джеф и няколко пъти я обърна със снимката нагоре, за да го погледне. Имаше нещо безкрайно примамливо в очите му, устните му ѝ се струваха до болка познати, а той изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да ѝ каже нещо. Бяха

го снимали в цял ръст, подпрян на някаква тухлена стена. Снимката беше страхотна, но Алегра побърза да прибере книгата в куфарчето си.

Когато най-сетне пристигнаха в Сан Франциско, се наложи да чакат четиридесет и пет минути на пистата докато се освободи терминал. Беше единадесет часа местно време, два часа след очакваното по разписание приземяване на самолета, и всички изглеждаха съсипани от умора и изтощение. Всъщност това си беше един съвсем нормален полет — с лоша храна, неудобни седалки, безкрайни закъснения и изнервени и недоволни пътници. Добре дошли в света на съвременния транспорт!

Алегра се приближи до багажната лента в приповдигнато настроение, което дори кошмарното пътуване не можеше да развали. Имаше нещо толкова вълнуващо в неочакваното ѝ пристигане. Не си отиваше у дома, където я очакваше прашасала къща и натрупана поща. Нямахте да ѝ се наложи да разопакова багаж, да носи дрехите си на химическо чистене. Нямахте да може да отиде в офиса си в събота. Сякаш си бе направила един малък подарък. Един уикенд с Брандън в Сан Франциско, а в този момент и двамата имаха нужда от това, макар той да не го знаеше и вероятно никога нямаше да узнае. Но Алегра бе изключително доволна от пътуването, което бе предприела.

Докато вземаше багажа си, тя за миг си помисли за Джеф. Той сигурно вече бе пристигнал в Ел Ей и тя не можеше да не се запита за какво си мисли, останал сам в къщата си в Малибу. Беше ѝ казал, че ще ѝ се обади след няколко дни. Алегра обаче вече не бе сигурна дали изобщо би трябвало да отговори на обаждането му. И двамата трябваше да надмогнат обхваналата ги лудост, а това нямаше да е лесно, ако продължат да се виждат. Сега, когато бе напуснала Ню Йорк, Алегра бе твърдо решена да се опита да забрави всичко, случило се там.

Алегра взе такси на летището и помоли шофьора да я закара до Феърмонт. Хотелът беше стар и много представителен и Брандън винаги отсядаше в него с удоволствие. Убеден беше, че за момичетата си е истинско приключение да преспиват от време на време там, а пък и хотелът се намираше в близост до всичко, от което можеха да имат нужда. Веднъж Алегра се бе опитала да го придума да се настанят в някой по-малък хотел в Пасифик Хайтс, но старите навици се

променяха най-трудно, а и той неотменно повтаряше, че дъщерите му много харесват Феърмонт.

По това време на нощта пътят до града им отне двадесет минути. Алегра имаше чувството, че едва се движи, когато слезе от таксито и портиерът пое багажа ѝ.

— Ще се настанявате ли, мадам? — учтиво я попита той, а тя успя да се усмихне вяло и да му обясни, че има среща със съпруга си.

Даде си сметка, че Брандън вероятно вече е заспал, но изненадата, която му бе подготвила, си струваше всички трудности и неудобства. Алегра възнамеряваше да вземе ключа, да влезе в стаята, да свали дрехите си и да се пъкне в леглото при него. С удоволствие би си взела и един душ, но не смяташе, че ще е честно да вдига толкова шум докато той спи. Щеше да ѝ се наложи да изчака с душа до сутринта.

Беше вече единадесет и половина, когато застана пред рецепцията, а фойето все още бе пълно с хора. В хотела имаше няколко изискани ресторанта, посещавани от хора от целия град. Онези, които предпочитаха ориенталска или полинезийска кухня, обикновено вечеряха в „Дъ Тонга рум“, най-богата музикална и развлекателна програма се предлагаше във „Венецианския салон“, а хората, които търсеха уединение и интимност, посещаваха „Мейсънс“. Алегра обаче искаше единствено ключа от стаята, в която бе отседнал Брандън.

— Едуардс, моля — уморено рече тя и прибра настрана косата, паднала върху лицето ѝ. Чувстваше се като повлекана, застанала пред администраторката с дебелото вълнено палто в ръка и с шлифера на гърба си. В едната си ръка държеше пътна чанта, с другата придържаше палтото и куфарчето си, а куфарът ѝ стоеше на пода до нея.

— Първото име? — безизразно я попита служителката.

— Брандън.

— Настанени ли сте вече в хотела?

— Сигурна съм, че той се е настанил. Пристигнал е по-рано тази вечер. Аз току-що пристигам от Ню Йорк.

— А вие сте коя? — Тя изпитателно се взря в Алегра.

— Госпожа Едуардс. — Изобщо не се притесняваше от лъжата. Винаги отсядаше във Феърмонт като госпожа Едуардс. Така беше

далеч по-просто.

— Благодаря ви, госпожо Едуардс. Стая 514. — Подаде ѝ един ключ и даде знак на носача.

Той взе куфара и я изпрати до асансьора, като ѝ предложи да вземе и по-малките чанти и тя с удоволствие му ги даде. Имаше чувството, че всеки момент ще се свлече от умора. Беше два и половина сутринта източно време и тя бе непрекъснато на крак от седем и половина сутринта предишния ден. В края на краищата се бе оказало, че пътуването на изток бе съпроводено от много емоции. Опита се да прогони тази мисъл от главата си и докато асансьорът я отнасяше нагоре по етажите, тя едва успя да сподави усмивката, появила се на лицето ѝ, когато си представи изненадата на Брандън при появата ѝ. Той може би изобщо нямаше да се събуди и щеше да я види до себе си чак на сутринта.

Алегра се зачуди дали вече е взел момичетата, или те щяха да пристигнат на сутринта. Подозираше обаче, че вече са в стаята му, което обясняваше ранното му прибиране.

Носачът отключи стаята вместо нея и Алегра му каза да прибере багажа ѝ в антрето и да го остави там. Даде му бакшиш и внимателно сложи пръст на устните си, защото не искаше той да се разприказва и да събуди Брандън. Той бе изкарал доста трудна седмица по време на процеса и вероятно бе изтощен. Алегра изпрати носача, включи настолната лампа във всекидневната на апартамента и затвори вратата. Брандън беше постоянен клиент на хотела и затова почти винаги получаваше апартамент с две спални на цената на две отделни стаи. Алегра бавно тръгна през слабо осветената всекидневна като внимаваше да не вдига шум. От съседната спалня не се чуваше нищо и Алегра за пореден път се увери, че Брандън спи. Куфарчето му стоеше близо до бюрото, сакото му бе провесено на облегалката на един стол, по пода бяха нахвърляни няколко книги и вестници, „Уол стрийт джърнал“, „Ню Йорк таймс“, „Лоу ривю“, а под стола бяха оставени чифт мокасини, с които той обикновено ходеше на работа. Брандън поддържаше изключителен ред и чистота в собствения си апартамент, но в хотелите не беше чак толкова подреден.

Алегра остави на пода всичките си чанти и влезе на пръсти в тъмната спалня. Искаше само да го види, а след това щеше да се съблече и да се пъкне в леглото при него.

Когато обаче очите ѝ привикнаха с тъмнината в стаята, Алегра установи, че леглото е празно. Завивките бяха отметнати настрана, а върху възглавниците имаше шоколад. Брандън не беше там. Алегра се зачуди дали не е навън с момичетата, или пък все още разговаря с Джоани. А може пък да бе отишъл на кино. Брандън обичаше да ходи на кино. Твърдеше, че това го разтоварва, особено след тежка седмица като тази. Испита леко разочарование. Веднага обаче си даде сметка, че отсъствието му ѝ осигурява достатъчно време да си вземе душ и да откъдне преди той да се прибере. След това щяха да си легнат заедно и може би нямаше да заспят веднага.

При мисълта за това образът на Джеф отново изплува в съзнанието ѝ, но тя се постара да го прогони. Колкото и абсурдно да изглеждаше това, Алегра започваше да мисли, че сега пък ще постъпи непочтено спрямо него. Цялата тази ситуация беше истинска лудост.

Тя си наложи да не мисли върху това и запали лампата, за да се приготви за банята.

Свали сакото си и отиде да го закачи в гардероба. Веднага щом го отвори, разбра защо Брандън не си е в леглото. На рецепцията ѝ бяха дали ключа от друга стая. В гардероба имаше някакви чужди дрехи. Вътре висяха половин дузина женски рокли, две от които бяха доста официални, чифт дънки и няколко чифта обувки. Алегра бързо се отдръпна от гардероба. Веднага се върна във всекидневната, за да вземе багажа си и да се измъкне преди хората да се приберат и да я заварят в апартамента си. Но когато влезе вътре, тя отново видя сакото на Брандън и познатите обувки. Приближи се и ги разгледа внимателно. Беше сигурна, че са на Брандън. А и куфарчето също бе негово. Би го познала навсякъде, а и инициалите му бяха върху него. Значи стаята беше на Брандън... но в гардероба имаше женски дрехи.

Тя се върна и погледна отново, зачудила се дали Брандън не бе донесъл някои нейни неща, в случай че тя решише да се присъедини към него. Абсолютно нелепо предположение! Тези дрехи принадлежаха на жена, която беше поне с десет-дванадесет сантиметра по-ниска от нея. Алегра опипа роклите, сякаш се опитваше да проумее какво правят в този гардероб. Беше твърде уморена, а умът ѝ отказваше да асимилира онова, което очите ѝ виждаха.

След това Алегра влезе в банята. Вътре имаше гримове и тоалетни принадлежности, както и някакви златисти чехли, поръбени с

бял пух, и една прозрачна нощница от бяла дантела. Едва в този момент Алегра най-после осъзна истинския смисъл на онова, което виждаше. Той беше дошъл в Сан Франциско с друга жена. Нещата, които виждаше, не бяха нейни, не принадлежаха и на дъщерите му, които очевидно не бяха в апартамента. Чак сега Алегра забеляза, че апартаментът няма допълнителна спалня за момичетата. А дрехите, които бе намерила в гардероба, бяха твърде малки, за да са на Джоани. Очевидно бяха на някоя друга. Но коя?

Въпросът щеше да остане без отговор. Алегра се огледа по-внимателно и видя, че навсякъде из апартамента има разхвърляни женски дрехи — чорапогащник на леглото, сутиен върху облегалката на един стол, гащички близо до мивката. Прииска ѝ се да се разпищи.

Но какво правеше той? Какво беше направил? И колко време продължаваше всичко това? Колко пъти я бе правил на глупачка? Колко пъти бе идвал в Сан Франциско с друга жена, а на нея бе обяснявал, че иска да остане сам с децата си? А тя не се бе усъмнила нито за миг. Винаги му бе имала абсолютно доверие. А той просто я бе мамил. Освен това разполагаше с достатъчно възможности да го прави — не само тук, но и в Лос Анджелис.

Изведнъж образът на Джеф изникна пред очите ѝ. Тя бе изпитала смазващо чувство на вина заради няколко целувки и бе зарязала един мъж, който твърдеше, че проявява към нея сериозен интерес само защото се чувстваше обвързана с Брандън. И защото смяташе, че му дължи вярност и почтеност. А той се оказа мошеник и лъжец.

Горещи сълзи опариха очите ѝ. Тя продължи да се оглежда. Само че нямаше какво повече да види, а не желаше да я заварят в апартамента, след като се приберат от вечеря.

Лицето ѝ пламна от гняв, когато си припомни всичките онези случаи, в които той се дистанцираше от нея под предлог, че има нужда от собствено пространство и потребност да остане сам. Сега вече всичко ѝ стана ясно. Брандън се оказа долнопробен измамник.

Нарамила непохватно всичките си чанти, Алегра бързо излезе от стаята и се спусна към асансьора, като се молеше да не се сблъска с тях на вратата му. Но асансьорът се оказа празен. Алегра слезе до фойайето, излезе през изхода откъм улица Калифорния и се огледа за такси с ясното съзнание, че по това време на нощта едва ли ще има много таксите по улиците. Сан Франциско не беше Ню Йорк и

такситата не бяха толкова много. Освен това повечето от тях обикновено чакаха пред главния вход на хотела. Само че това бе последното място, където Алегра би отишла в момента. Не искаше да се сблъска с Брандън и дамата му. Остана да виси на улица Калифорния, стиснала чантите си в ръце, а таксита профучаваха край нея, пълни с туристи. Алегра ги гледаше безпомощно, а очите ѝ се пълнеха със сълзи на гняв.

Все още не можеше да повярва в онова, което Брандън ѝ бе причинил. Той я мамеше и само един Господ знаеше колко време продължава това. Царят на необвързането май се раздаваше без остатък.

Най-после спря едно такси и шофьорът слезе, за да ѝ помогне с багажа.

— Много ви благодаря — разсеяно промълви тя и влезе в колата.

— Накъде?

— Летището — отвърна тя. Гласът ѝ потрепера и Алегра покри лицето си с ръце.

— Добре ли сте, госпожице? — Шофьорът беше приятен възрастен човечец и очевидно изпитваше съчувствие към нея. Тя приличаше на малко хлапе, което бяга от къщи.

— Добре съм — отговори тя с обляно в сълзи лице, докато пътуваха обратно по пътя, който бе изминала преди по-малко от час.

Алегра сведе поглед и видя, че все още държи ключа от хотелската стая в ръката си. Пусна го на седалката до себе си и се загледа през прозореца. Не спираше да се пита от колко време животът ѝ с него не е бил нищо повече от една лъжа. Опита се да си спомни всички случаи, в които бе идвал сам да види децата си, както и онези другите случаи, в които бе настоявал, че има нужда от собствено пространство и изпитва потребност да остане сам със себе си.

Алегра се връщаше назад в спомените си и се чудеше дали бе започнал да я мами още от самото начало, дали връзката им не бе просто някаква игра за него, а изневярата — неразделна част от същността му и начина му на живот.

След двадесет минути стигнаха летището и шофьорът ѝ помогна да слезе от колата.

— Къде отивате толкова късно? — внимателно я попита той. Беше възрастен човек с шкембе и огромен мустак. Но тя беше толкова

красиво момиче, а бе плакала през целия път до летището. Изпитваше съжаление към нея и искаше да ѝ помогне.

— Връщам се в Ел Ей — отвърна тя. Опита се да възвърне самообладанието си, но усилието се оказа безплодно. Потърси кърпичка в чантата си и издуха носа си. — Съжалявам... наистина съм добре — опита се да се извини тя.

— Миличка, изобщо не изглеждаш добре. Но всичко ще се оправи. Сега само се прибери у дома. Каквото и да ти е сторил, на сутринта вече ще съжалява — увери я той, предположил, че сълзите са причинени от някой мъж.

Брандън обаче никога нямаше да съжалява така, както съжаляваше Алегра през тази нощ.

Алегра благодари на шофьора и влезе в сградата на летището само за да научи, че е изпуснала последния полет. Самолетът за Ел Ей бе излетял в девет часа. Вече минаваше полунощ и единственото, което можеше да направи, бе да остане на летището и да изчака следващия полет. Нямаше дори дежурен служител, който да приеме багажа ѝ. Предложиха ѝ да се настани в хотела на летището, но Алегра нямаше сили дори за това. Не желаше да ходи където и да било. Искаше само да си седи необезпокоявана в чакалнята. Върху твърде много неща трябваше да помисли.

За частица от секундата си помисли дали да не звънне на Джеф. Но веднага отхвърли идеята — не ѝ се струваше редно да изплаче мъката си пред него след всичко, което го бе принудила да изтърпи в Ню Йорк. Беше го накарала да се бори за всяка целувка, докато Брандън вероятно ѝ бе изневерявал през цялата седмица. Не можеше да не се пита кое е момичето, отседнало с него в хотел Феърмонт, но докато се намираще в апартамента, бе толкова стъписана и огорчена, че изобщо не ѝ хрумна да потърси някакъв документ за самоличност или вещь с изписани върху нея имената на притежателката ѝ. Сцената, на която се бе озовала непоканена, ѝ се бе сторила болезнено интимна с разхвърляното навсякъде бельо и ефирната нощничка. Алегра все още не можеше да повярва напълно на онова, което бе видяла. Чувстваше се като натрапница и благодареше на Бога, че не я бяха заварили в стаята. Това щеше да е върхът. Но имаше и по-ужасен вариант — съвсем спокойно можеше да ги завари двамата в леглото.

Алегра потрепери само при мисълта за това.

Тя нае едно гардеробче и заключи вътре багажа си. Така спокойно можеше да отиде да изпие едно кафе, без да ѝ се налага да влачи всичките чанти със себе си. След известно време започна да възвръща спокойствието си. В един момент бе обхваната от силна ярост, но и тя постепенно отмина и остана единствено чувството на безмерна тъга. Помисли си да звъне на майка си и да ѝ разкаже за случилото се, но Блеър изпитваше такава силна неприязън към Брандън, че сигурно нямаше да пропусне възможността да натрие носа на дъщеря си и да я увери, че Брандън я е мамил през цялото време. А дали беше така в действителност? Нямаше начин да узнае истината. И искрено се съмняваше, че той ще ѝ даде честен отговор, ако го попита. За момента Брандън все още не знаеше, че е бил хванат на местопрестъплението.

Алегра изпи пет големи чаши черно кафе и остана будна през цялата нощ — четеше списания, размишляваше за Брандън и се разхождаше из сградата на летището. В един момент ѝ хрумна да му напише писмо, в което да сподели онова, което изпитваше в момента, но идеята не ѝ допадна особено. Не знаеше какво да направи. Би могла да се върне във Феърмонт. Би могла да му звъне по телефона, за да чуе какво ще ѝ каже в своя защита.

Можеше да направи много неща, но най-много от всичко искаше да се прибере у дома и да помисли на спокойствие.

Дочака изгрева на слънцето и отново се разплака докато си мислеше за него. В шест часа хвана първия самолет за Ел Ей. Имаше чувството, че е превъртяла напълно. Беше събота и самолетът бе почти празен — имаше само няколко души, които изглеждаха като бизнесмени, и едно-две семейства.

Стюардесата ѝ наля втора чаша кафе и ѝ сервира закуска, която Алегра изобщо не докосна. Чувстваше се напълно изцедена. Пътуваше вече почти двадесет часа и ѝ личеше.

Самолетът кацна в седем часа и десет минути. Алегра взе такси от поредното летище. За по-малко от два дни бе минала през три летища. Облегна глава на седалката на таксито, с което пътуваше към дома си.

В осем сутринта влезе през входната врата на къщата си. Беше отсъствала почти седем дни, влюбила се бе в един мъж, когото бе срещнала на три хиляди мили от дома си, и бе открила, че мъжът, на

когото бе посветила две години от живота си, я мами с друга. Твърде дълга и трудна седмица — особено пък последната нощ, която бе прекарала в Сан Франциско.

Алегра остави куфарчето си и се огледа. Чистачката бе оставила голяма купчина неотворена поща върху бюрото ѝ, а касетата на телефонния ѝ секретар бе почти пълна. Пусна го и чу обичайните съобщения от химическото чистене относно едно сако, което не можели да почистят, от пералнята, където бяха загубили някакви кальфки, от някакъв фитнес клуб, предлагащ ѝ членство, от сервиза, от който бе купила гуми за колата си. Майка ѝ бе позвънила предишната вечер, за да провери дали Алегра желае да вечеря с тях в неделя вечерта, а Кармен се бе обадила само за да ѝ каже, че е отседнала при приятел. Оставила бе някакъв телефонен номер, който се стори познат на Алегра, но съобщението свърши толкова бързо, че тя изобщо не се сети чий е.

И тогава, в самия край на касетата, се чу гласът на Брандън. Обаждаше се, за да я информира, че заминава за Сан Франциско да посети дъщерите си. Процесът бил свършил по-рано от предвиденото, а момичетата много държали да го видят. Бил сигурен, че тя ще е уморена след прекараната в Ню Йорк седмица и че ѝ предстои много работа в офиса докато навакса отсъствието си. Щял да я види в неделя вечерта, когато смятал да се върне в града. Алегра се зачуди дали Брандън ще си направи труда да ѝ позвъни отново или просто ще реши, че това съобщение е повече от достатъчно. Освен това се запита дали му идва наум, че тя би могла да му позвъни.

В момента обаче нямаше никакво намерение да се обажда на него или на когото и да било друг. Искаше да остане сама, да бъде ближе раните си на спокойствие и да реши какво трябва да се направи. Все още не бе сигурна как точно да му каже, че знае истината. Но всичко беше повече от ясно. Не съществуваше и най-малко съмнение относно естеството на заниманията му в Сан Франциско и Алегра не можеше да си представи дори, че след случилото се би могла да продължи връзката с него.

Тя разопакова багажа и прибра дрехите си. Препече си филийки и си приготви чаша чай. Взе душ, изми косата си и се опита да постигне някакво равновесие, макар че през цялото време усещаше постоянна, почти физическа болка в сърцето. Имаше чувството, че

нещо се бе скършило в душата ѝ в мига, в който бе видяла сутиена и прозрачната нощница на приятелката на Брандън.

В десет часа позвъни на родителите си и изпита облекчение, когато научи, че не са си у дома. Сам я информира, че отишли да играят тенис в клуба. Алегра ѝ каза само, че е добре, че току-що се е върнала от Ню Йорк и че трябва да свърши твърде много неща, поради което не може да приеме поканата за вечеря.

— Много те моля да кажеш на мама, че съм се обаждала. Ще го направиш ли, Сам?

— Разбира се — нехайно отвърна сестра ѝ и Алегра веднага се притесни, че майка ѝ няма да получи съобщението. Саманта понякога забравяше за тези неща, ако съзнанието ѝ бе ангажирано с нещо по-важно — с някое парти, гадже или обиколка на магазините с приятелка.

— Не забравяй, моля те! Не искам да си помисли, че не съм отговорила на обаждането ѝ.

— Виж колко си надута само! Твоите съобщения не са чак толкова важни, Али!

— За мама може и да са.

— Успокой се, ще ѝ кажа. Как прекара в Ню Йорк, между другото? Купи ли си нещо?

Да, една книга от един мъж, с когото се запознах и с когото карах кънки...

— Нямах време за пазаруване.

— Сухарка. Никакви забавления!

— Предприех това пътуване не за забавления. Бях там по работа. — Но се бяха случили и много други неща. — Как е мама?

— Добре. Защо? — Сам изглеждаше изненадана от въпроса на Алегра. Изобщо не ѝ бе хрумнало, че нещо може да не е наред. На седемнадесет години целият свят се въртеше около собствените ѝ интереси, а родителите ѝ бяха твърде ниско в класацията на приоритетите ѝ.

— Добре ли се чувства, след като не получи наградата?

— Разбира се. — Сам сви рамене. — Не е споменавала нищо. Не мисля, че това е толкова важно за нея.

Последните ѝ думи само още веднъж показаха на Алегра, че Сам много малко познава майка им. Блеър беше перфекционист, който се

тревожи за всеки детайл. Алегра бе сигурна, че е преживяла болезнено загубата на наградата, но никога не би си го признала. Седемнадесетгодишната Сам обаче нямаше и най-малка представа за истинските чувства на майка си. Това беше последната ѝ година в гимназията и тя мислеше единствено за кариерата си на модел и за кандидатстването си в колеж.

— Кажи на мама, че ще ѝ се обадя, когато имам време и предай много поздрав на нея и татко.

— Добре, де... не искаш ли да си го запиша?

— Престани!

— Май си в скапано настроение.

— Прекарах цялата нощ на летището.

Да не говорим за случилото се с Брандън. Освен това не беше в настроение да понеса забележките на една седемнадесетгодишна хлапачка.

— Извинявай...

— Довиждане, Сам. — Вече ѝ бе дошло до гуша.

Затвори телефона, помисли малко и реши да се обади на Алън. Той обаче не си беше у дома.

Искаше ѝ се да поговори с него за случилото се. Той не изпитваше особени симпатии към Брандън, но винаги бе демонстрирал безпристрастност и обективност. Освен това искаше да сподели с Алън и за срещата си с Джеф, да чуе мнението му за налудничавото ѝ увлечение по един свършено непознат мъж.

На обяд вече бе толкова изтощена, че не можеше дори да разсъждава нормално. Накрая се предаде и полегна на леглото си. Никой не я потърси по телефона, никой не звънна на входния звънец. Брандън дори не се обади, за да провери дали се е прибрала невредима от Ню Йорк.

Алегра се пробуди шест часа по-късно. Навън отново бе тъмно, а тя имаше чувството, че някой е поставил петтонна тежест на гърдите ѝ и топка за боулинг в корема ѝ. Дълго време остана неподвижна на леглото си, загледана в тавана. Мислеше за него, а сълзите бавно се стичаха от ъгълчетата на очите ѝ и мокреха лицето ѝ. Предишната нощ бе твърде мъчителна за нея и Алегра дори и в този момент не знаеше как да постъпи. Не искаше да продължава напред, да започва всичко отначало, да се доверява на някого другого. Джеф вероятно бе същият

като останалите. Тя винаги ги избираше такива — мъже, които я отбягваха и я нараняваха, мъже, които не можеха да се раздават и в крайна сметка я изоставяха. Единственият мъж в живота ѝ, който никога не я бе наранявал и никога не бе бягал от нея, бе Саймън Стайнбърг, Той бе единственият мъж, на когото можеше да има доверие и дори се осмеляваше да обича. И бе повече от сигурна, че той никога не би предал любовта ѝ.

А сега щеше да ѝ се наложи да се изправи срещу Брандън. Беше толкова уморена, че просто не можеше да понесе мисълта за това. Не желаше да вижда лицето и очите му, защото знаеше, че ще я излъже. И тя щеше да го намрази.

Дори не си направи труда да хапне нещо тази вечер. Остана да лежи в леглото си — спеше на пресекулки, а през останалото време плачеше. Събуди се в неделя сутринта и най-после стана от леглото. Имаше чувството, че е като пребита — болеше я цялото тяло, а тя дори не знаеше защо. Всяко мускулче по тялото ѝ крещеше от болка, а тъпата болка в сърцето не отминаваше. Не ѝ се говореше с никого и когато Кармен ѝ се обади, Алегра не вдигна телефона. Кармен се смееше през цялото време и Алегра се успокои, че тя е добре.

През останалата част от деня не я потърси никой. Брандън позвъни чак в четири часа след обяд.

Тя вдигна слушалката в мига, в който чу гласа му. Искаше час по-скоро да приключи с него, а той ѝ бе казал, че може да мине да я види, след като се прибере от Сан Франциско.

— Здравсти, Брандън — спокойно рече Алегра. Ръката ѝ трепереше неудържимо, но в гласа ѝ нямаше нищо подозрително.

— Здравсти, скъпа, как си? Как мина полетът от Ню Йорк?

— Благодаря, добре. — Държеше се хладно, но не злобно и той просто си помисли, че е затънала в работа. И с него се случваше понякога и той го намираще за напълно нормално.

— Обаждах ти се в петък след обяд, но предполагам, че още не си се била прибрала — спокойно рече той.

— Чух съобщението. Ти къде си? — Напрежението започваше да ѝ личи.

— Все още съм в Сан Франциско — обясни Брандън. — Прекарах страхотен уикенд с момичетата. Сега, след като делото

приключи, имам чувството, че някой е смъкнал от гърба ми огромен товар. Усещането е страхотно.

Очевидно бе така, още повече че и уикендът, по собствените му думи, бил страхотен.

— Радвам се да го чуя. Кога се връщаш в Ел Ей?

— Смятам да взема самолета в шест часа. Около осем ще бъда при теб.

— Чудесно — заяви тя. Чувстваше се като робот и той като че ли най-после усети нещо.

— Да не би нещо да не е наред? — Не изглеждаше загрижен, а просто изненадан. — Още си уморена от пътуването, а?

— Да, така е. — Уморена бе както никога преди през живота си. — Значи ще се видим в осем.

— Страхотно. — Брандън се поколеба за момент, почувствал сякаш че трябва да каже още нещо и този път бе готов да го стори. Твърде изкусно прикриваше следите си. — Алегра... наистина ми липсваше.

— И ти на мен — отвърна тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — И ти на мен. Ще се видим по-късно.

— Искаш ли да излезем някъде на вечеря? — Алегра бе изненадана, че след прекарания уикенд с госпожица Прозрачна нощница Брандън все още има сили и енергия за вечеря навън. А може би връзката му с нея също бе на изчерпване и той не влагаше прекалено много емоции и старание.

— Всъщност бих предпочела да си остана у дома.

Не би могла да му каже онова, което имаше да му казва, в ресторант или на друго обществено място. Следващите четири часа ѝ се сториха безкрайни. Съзнаваше, че трябва да приключи с това час по-скоро. Заради нея самата.

През този следобед Алегра излезе на дълга разходка, а след това се обади на родителите си. Каза на майка си, че трябва да отиде до офиса и ще остане да работи до късно.

— В неделя? Но това е нелепо! — възкликна Блеър, притеснена за дъщеря си. Алегра работеше твърде много и гласът ѝ звучеше уморено.

— Отсъствах цяла седмица, мамо. Ще дойда да ви видя някой ден през седмицата.

— Грижи се за себе си — въздъхна Блеър и по изключение не попита за Брандън. Алегра мислено ѝ благодари.

Вечеря с кисело мляко, опита се да гледа новините по телевизията, но установи, че думите не стигат до съзнанието ѝ. Най-накрая се сви на канапето и зачака. В осем и петнадесет го чу да спира на алеята. Изправи се и седна на дивана, когато го чу да превърта ключа в ключалката. Беше му дала ключ преди повече от година. Той влезе усмихнат и спокоен и се приближи до нея с намерението да я прегърне. Алегра обаче го изненада напълно, когато се изправи, за да го поздрави. Отстъпи крачка назад и го изгледа от горе до долу. Изпитателно се взря в очите му, но не намери отговори на въпросите си.

Той изглеждаше шокиран. Алегра беше много обичлива и дружелюбна по природа и фактът, че не му позволи да я прегърне, силно го изненада. Последва дълга пауза, в която тя не каза нищо. Дватама стояха един срещу друг и се гледаха мълчаливо.

— Нещо не е наред ли? — най-накрая попита той.

— Струва ми се, че да, Брандън. А ти не смяташ ли така? — Не каза нищо повече, но забеляза как той се напрегна и моментално застана нащрек.

— Какво трябва да означава това?

— Може би ти трябва да ми кажеш. Изведнъж ми хрумна, че зад гърба ми стават разни неща, а аз не зная нищо за тях. Неща, които ти би трябвало да си споменал, Брандън.

— Какви например? — Той стоеше и я гледаше в упор. Започваше да се ядосва, но Алегра знаеше, че това е форма на самозащита. Беше изловен в крачка и започваше да се досеща за това преди още да го е чул от нея. — Не разбирам за какво говориш. — Той се отдалечи от нея и отиде в другия край на стаята.

Алегра седна отново, без да сваля поглед от него.

— Напротив, разбираш. Чудесно разбираш за какво говоря, но не си съвсем сигурен каква част от истината зная. Аз също не съм сигурна и бих искала да науча сега. Колко често и от колко време? Колко жени си чукал? През целите две години ли си ме мамил, или забекките ти са отскоро? Кога започна това, Брандън? Изведнъж си спомних всичките случаи, в които си пътувал до Сан Франциско, всичките случаи, в които ми казваше, че искаш да си сам с момичетата, или пък че

дватамата с Джоани трябва да поговорите. Тук дори не влизат случаите, в които пътуваше до Чикаго, нито пък сделката, която уж сключваше в Детройт. Е, кога започна? — Тя го изгледа студено. Цялата болка, която бе разяждала душата ѝ през изминалите два дни, изведнъж се превърна в ледено безразличие. — Кога започна, Брандън?

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш — заяви той, опитвайки се да я накара да се чувства като глупачка. Само че изведнъж пребледня и се наложи да седне. Запали цигара и Алегра забеляза, че ръцете му треперят.

— И това сигурно много те изнервя. Поне аз бих се изнервила, ако бях на твое място — додаде тя като го наблюдаваше. — Проблемът е в това, че аз дори не виждам смисъл в случилото се. Защо трябваше да си даваш целия този труд? Та ние дори не сме женени. Защо започна да ме мамаш? Защо не сложи край, преди да сме стигнали дотук?

— Докъде сме стигнали? — попита той, опитвайки се да изглежда объркан. Може би му се искаше да намекне, че Алегра се е побъркала, но не смееше. Ясно му бе, че тя кипи от гняв.

— До уикенда, който ти прекара в хотел Феърмонт. Сигурна съм, че не е нужно да споменавам всички подробности. — Дългата ѝ руса коса падаше над едното ѝ рамо и тя нямаше ни най-малка представа колко красива изглежда със сините си дънки и стария си тъмносин пуловер.

— И какво означава всичко това? — Очевидно бе решил да отрича докрай и тя го изгледа с презрение.

— Добре, щом искаш да ти разясня думите си... макар че ако бях на твое място, не бих те накарала да го правиш. В петък позвъних в офиса ти и секретарката ти ме информира, че делото е приключило и че ти заминаваш за Сан Франциско, за да видиш момичетата. И аз, каквато съм си глупачка, реших да те изненадам и смених билета си на нюйоркското летище.

Лицето му пребледняваше все повече и повече, но той продължаваше спокойно да пуши цигарата си, леко присвил очи.

— Взех самолет до Сан Франциско — продължи Алегра. — Самолетът закъсна, но ще ти спестя тези подробности. Пристигнах във Феърмонт някъде към единадесет и половина в петък вечерта. Мислех да те изненадам и тихичко да се пъкна в леглото. Представих се като госпожа Едуардс и от рецепцията ми дадоха ключ от стаята ти.

Той с раздразнение загаси цигарата си.

— Не е трябвало да го правят.

— Предполагам — тъжно се съгласи тя. Историята не беше особено приятна и сега, когато трябваше да я разкаже изцяло, Алегра отново си припомни всички ужасни подробности. — Както и да е... Та влязох аз в стаята и, като се вземе предвид какво всъщност можеше да стане, мисля, че извадих късмет. Ти и приятелката ти бяхте навън. В началото си помислих, че съм сбъркала стаята, но после познах куфарчето и сакото ти. Останалите неща обаче изобщо не ми бяха познати. Не бяха мои, не принадлежаха на Ники или на Стефани, не бяха и на Джоани. И така, чии са, Брандън? Да продължавам ли да разпитвам, или просто да сложим край и да забравим за всичко?

Алегра не сваляше поглед от него, а той мълчеше и очевидно се опитваше да намери думите, с които да ѝ отговори. В продължение на един дълъг момент не можа да измисли нищо.

— Изобщо не е трябвало да ходиш там, Алегра — най-накрая заяви Брандън и думите му буквално я изумиха. Не можеше да повярва на ушите си.

— И защо?

— Не беше поканена. И тъй като си пристигнала без покана, може би си си получила заслуженото. Аз не се появявам изневиделица, когато заминеш някъде по работа. Двамата с теб не си принадлежим. Не сме женени. И всеки има право да живее собствения си живот.

— Наистина ли? — Тя го погледна, дълбоко изненадана от онова, което бе чула току-що. — А аз си мислех, че двамата с теб, малко или много сме... как им викат напоследък... сериозно обвързани. Или това е старомодно. Не живеем заедно, така че какви сме? Смятах, че и двамата сме моногамни, но очевидно не е така.

— Не ти дължа никакви обяснения. Не съм женен за теб — заяви Брандън и се изправи.

— Не, не си — съгласи се Алегра. — Женен си за друга жена.

— Това е, което не ти дава мира, нали? Фактът, че успях да запазя собствената си независимост. Не съм твоя собственост, нито пък нечия друга. Ти не ме притежаваш, Алегра. И никога няма да ме притежаваш. Нито ти, нито семейството ти, нито който и да било друг. Защото аз правя само онова, което желая.

До този момент Алегра изобщо не си бе давала сметка за истинските размери на негодуванието му; нямала бе и най-малка представа колко дълбоки са чувствата и недоволството му.

— Никога не съм искала да те притежавам. Искях само да те обичам и може би впоследствие да стана твоя съпруга.

— Нямам желание да се женя отново. Иначе отдавна щях да съм се развел. Така ли не можа да го разбереш?

Алегра не само бе дълбоко наранена, но и се почувства като пълна глупачка. Поведението му е било повече от ясно, точно както ѝ бе казала и доктор Грийн, само че тя бе отказвала да приеме действителността. Не искаше да чува истината, изречена от устата на нейния психоаналитик, точно както не желаше да я чуе и сега. Но вече и двамата бяха много ядосани и в крайна сметка всичко излезе наяве. Жестоко и болезнено.

— Ти се възползва от мен! — обвини го тя от другия край на стаята. — Излъга ме, измами ме! Нямах право да постъпваш така с мен. Аз бях изключително почтена към теб, Брандън, и поведението ти не ти прави чест.

— Чест! А ти откъде знаеш кое е честно и кое не е в този свят? Не ми пробутвай тези глупости, Алегра. Гледай себе си, а мен остави на мира.

— Та ти чукаше друга жена, а на мен ми обясняваше, че си отишъл да се видиш с децата си? Що за морал е това?

— Става дума за моя живот, за моите дела и за моите деца. А ти винаги си искала да се бъркаш навсякъде, да участваш във всичко, да бъдеш част от моя свят. Само че аз не желая това и ти прекрасно го знаеше.

— Не, не съм — жално възрази тя. — Никога не съм го разбирала. И може би е трябвало да ми го обясниш, преди да сме стигнали дотук и преди да сме пропилили две години от живота си.

— Аз не съм пропилял нищо — самодоволно заяви той. — През цялото време правих само онова, което исках.

— Махай се от дома ми — процеди тя и го изгледа заплашително. — Ти си една долна отрепка, лъжец и измамник, а аз в продължение на цели две години живях в сянката на твоя егоизъм. Ти не си способен да дадеш каквото и да било на хората — на мен, на приятелите си, на колегите, с които работиш, даже и на онези, които

претендираш, че обичаш. Не даваш нищо и на децата си. Изпитваш постоянен страх, че някой може да проникне през защитната ти обвивка, да те накара да почувстваш нещо, да те принуди да го допуснеш до себе си. Ти си само едно жалко подобие на човек. А сега се махай от дома ми!

Той се поколеба само за миг и хвърли един поглед към спалнята, но Алегра се изправи, приближи се до входната врата и я отвори широко.

— Чу ме. Махай се. Говоря сериозно.

— Мисля, че част от дрехите ми са все още в спалнята ти, Алегра.

— Ще ти ги изпратя по пощата. Довиждане.

Алегра стоеше до отворената врата и не сваляше поглед от него. Лицето му се разкриви от гняв. Изглеждаше така, сякаш е готов да я удуши. Бързо мина край нея и през отворената врата, без да направи опит да я целуне или да се извини, без да се обърне назад, без да изпитва никакво разкаяние... без да се сбогува дори.

Брандън беше абсолютно безсърдечен, а нещата, които ѝ бе казал, я бяха наранили дълбоко. Не ѝ бе спестил нищо — сега вече Алегра знаеше, че никога не ѝ е бил верен и че винаги се е ръководил единствено от собствените си разбирания и желания. Беше толкова студен и себичен, че цялата любов, търпение и топлота на света не биха могли да го променят. Но най-страшно от всичко бе признанието му, че никога не я е обичал. Останалите му признания само потвърждаваха правотата на доктор Грийн и караха Алегра да недоумява как е могла да бъде толкова глупава.

След като Брандън си тръгна, тя седна на дивана, замислена върху случилото се. Остана така дълго време, а накрая се разплака. Той наистина бе само едно долно, егоистично създание, но през изминалите две години Алегра толкова упорито си бе втълпявала, че се обичат, че сега не можеше да понесе болката от преживяното огромно разочарование. Дори не се осмели да се обади на доктор Грийн и да потърси утеха. Не искаше да слуша познатата тирада за грешките, които постоянно допуска. Не желаше да чува и майка си, която със сигурност щеше да заяви, че разрывът с Брандън е истинска благословия за дъщеря ѝ. Самата тя вече съзнаваше, че ще се чувства много по-добре без него, но въпреки това изпитваше непоносима болка

при мисълта за начина, по който той я бе подвел и използвал. През цялото време не бе изпитвал никакви чувства към нея и съвсем спокойно си го бе признал, докато седеше на канапето ѝ, пушеше цигарата си и разрушаваше онова, което бе останало от чувствата ѝ към него. Искаше ѝ се да излее душата си пред някого, да му разкаже за този непочтен кучи син, но нямаше пред кого. Беше съвсем сама. По същия начин се бе чувствала и когато се запозна с него — отхвърлена, самотна, зарязана от последния ѝ любовник. Винаги бе смятала, че тогава се е поучила от грешките си, но се оказа, че се е лъгала. И това бе най-лошото. Сега вече нямаше как да се скрие от истината.

Остана да лежи на леглото си дълго след като Брандън си тръгна. Мислеше за него, убеждаваше сама себе си, че без него ще ѝ е по-добре, припомняше си чувствата, които бе изпитала в стаята му във Феърмонт. От време на време обаче поглеждаше към снимката им, направена в Санта Барбара предишната година, когато нещата между тях вървяха толкова добре и тя вярваше, че е безумно влюбена, и душата ѝ се изпълваше с непоносима болка от огромната загуба.

Чудеше се дали Брандън ще ѝ се обади отново, дали някога ще ѝ каже, че съжалява за непочтеността си. Но Алегра изживяваше тази трагедия за трети пореден път, а двамата ѝ предишни приятели никога не я бяха потърсили отново. Те просто разбиваха сърцето ѝ и изчезваха. А сега и последните две години от живота ѝ изчезнаха заедно с Брандън Едуардс.

По-късно през нощта Алегра впрегна цялата си воля, за да намери сили да стане от леглото и да загаси лампите. Загледа се в панорамата, открила се през прозореца, и отново се замисли за него. Знаеше, че може да се обади на Джеф и да му каже, че е свободна, но не желаше да го направи. Имаше нужда от време, за да прежали Брандън. Той наистина беше измамник и семейството ѝ никак не го харесваше, но тя все още го обичаше.

ГЛАВА 9.

Когато в понеделник се върна на работа след пътуването си до Ню Йорк, Алегра изглеждаше като минала през месомелачка. Беше бледа и уморена и Алис не пропусна да отбележи, че дори е отслабнала.

— Какво се е случило с теб? — дискретно попита тя, но Алегра само сви рамене.

Истината все още бе твърде болезнена. Тя непрекъснато си повтаряше, че той сигурно я е мамил през цялото време на връзката им, а тя е била кръгла глупачка щом го е допуснала. Възприемаше се като абсолютна малоумница.

Веднага щом пристигна в офиса, Алегра се потопи в работа, но по някое време през деня си даде сметка, че гордостта ѝ наистина е наранена, но пък изобщо не е сигурна, че е чак толкова съсипана от раздялата с Брандън. Не беше сигурна дори дали, и колко, го е обичала. И това бе най-странното в случая. Беше тъжно, но изобщо не съжаляваше, че всичко приключи. В определен смисъл дори изпитваше облекчение.

През последната седмица в Ню Йорк непрекъснато си бе задавала въпроси относно връзката ѝ с него, започнала бе да проумява смисъла на онова, което ѝ говореха хората, да се замисля върху неговата дистанцираност, студенина, нежелание за интимност и подкрепа, които, в светлината на последните събития, не я изненадваха ни най-малко. Та как би могло да бъде иначе, щом той е имал още десетина други приятелки! Или пък само една! Алегра никога нямаше да узнае колко други жени е имало, нито пък колко сериозни са били отношенията му с тях. Но самата мисъл, че е имало поне още една, не само че я изпълваше с гняв, но и я караше да се възприема като глупачка.

По средата на деня вече бе дотолкова затънала в документите, затрупали бюрото ѝ, че мислите за Брандън напълно изхвъркнаха от съзнанието ѝ. Брам бе във възторг от турнето, организирано от нея и

спонсорите. Малаки ѝ позвъни от рехабилитационния център и поиска пари, но Алегра, по настояване на съпругата му, отказа.

— Извинявай, Мал. Обади ми се отново след тридесет дни, когато приключиш с детоксикацията, и тогава ще поговорим отново.

— Ти за кого работиш, по дяволите? — вбесено възкликна той, а тя само се усмихна и продължи да нахвърля бележки за срещата си със следващия клиент.

— Работя за теб. А ти трябва да се оправиш. — След това му разказа за турнето, което предвиждаше за него, и с това го разсея за малко преди предстоящите му масаж и психо сеанс в група.

— Ще ми се и аз да имах време за такива процедури — рече Алегра и погледна Алис.

Обядът ѝ се състоеше от кисело мляко и чаша кафе, които изгълта докато преглеждаше предложението за филмов договор, пристигнало току-що за Кармен. Предложението беше фантастично и Кармен щеше да изпадне във възторг. Ролята бе много сериозна и след този филм Кармен щеше да се превърне в звезда за цял живот.

Алегра набра телефонния ѝ номер, но попадна на телефонен секретар.

— Къде, по дяволите, е тя? — промърмори Алегра.

Звънна и на всички останали номера, с които разполагаше, но без резултат. Опита се да си спомни имената на някои приятели на Кармен, както и на баба ѝ в Портланд. Момичето никога преди не бе изчезвало по този начин, а и обикновено звънеше на Алегра по пет-шест пъти на ден и я занимаваше с всевъзможни проблеми. Сегашното ѝ поведение бе абсолютно нетипично и необяснимо. Кармен Конърз се бе покрила някъде и като че ли никой не бе в състояние да я намери.

След връчването на наградите Златен глобус в Четър се бе появил един-единствен материал за нея, придружен от снимка, на която Кармен върви непосредствено зад Алегра и Алън. В статията се намекваше, че Алегра всъщност служи само за параван, за да прикрие романтичната връзка между Алън Кар и Кармен Конърз. Най-смешното в случая бе, че папараците за пръв път бяха налучкали истината и бяха пуснали историята в аванс.

Докато четеше статията, Алегра изведнъж си спомни за едно от съобщенията, записано на телефонния секретар в дома ѝ. Докато го слушаше, си бе помислила, че оставеният телефонен номер ѝ се струва

познат. Тя отвори куфарчето си и извади един тефтер, в който записваше срещите и ангажиментите си. Беше записала номера заедно с още няколко други на едно листче хартия, което бе пъхнала в бележника. След неколкоминутно ровене най-после го откри. Погледна го по-внимателно и изведнъж проумя, че това е телефонният номер на Алън в Малибу. Кармен очевидно беше при него. Алегра си спомни, че той с готовност ѝ бе предложил гостоприемството си.

С усмивка набра номера и Алън отговори веднага.

През уикенда го бе търсила в дома му в Бевърли Хилз, но той не си беше у дома. И през ум не ѝ бе минало да му позвъни в Малибу, защото той ходеше там много рядко. Беше изключително глупаво от нейна страна да не се сети, че вероятно все още е там заедно с Кармен.

— Здравсти — невинно поздрави Алегра. Държеше се така, сякаш му се обажда без някакъв специален повод.

— Не ми ги пробутвай тези — отрязва я той и се разсмя. Познаваше я твърде добре. — Отговорът е, че изобщо не ти влиза в работата.

— А какъв е въпросът? — през смях попита тя. Алън звучеше като щастлив и дори малко оглупял мъж. Чуваше се как някой говори и се смее край него и Алегра реши, че това трябва да е Кармен.

— Въпросът е къде съм бил през цялата седмица. А отговорът е: Изобщо не ти влиза в работата.

— Чакай да позная. В Малибу, с носителката на Златен глобус за най-добра женска роля. Близко ли съм?

— Определено попадна право в целта. Но тя и бездруго ти се обади, за да остави телефонния ми номер, така че не ми се прави на толкова голям детектив. Подсказахме ти достатъчно.

— Да, но аз се оказах твърде тъпа и не схванах веднага. Стори ми се, че номерът ми е познат, но едва преди малко разбрах чий е. Е, как е животът на плажа? — Беше ѝ приятно отново да чуе гласа му.

През уикенда искаше да му разкаже за Брандън, но в момента не ѝ се говореше за това. Не и пред Кармен. Не обичаше да споделя лични проблеми с клиентите си. Алън беше различен. Двамата бяха приятелчета от деца.

— Животът е прекрасен. — Той сякаш цял сияеше. — Дяволски прекрасен!

След като произнесе последните си думи, той се наведе и целуна Кармен.

— Не трябваше ли да работиш нещо в момента? — Алегра го бе изпуснала от погледа си напоследък. Последният му договор бе сключен от агента му.

— Ще съм свободен още един-два месеца. Чакам окончателното решение във връзка с филма.

— Е, аз пък имам страхотно предложение за Кармен и ако приеме, може и да те изпревари.

Макар че и тя едва ли щеше да започне репетиции преди юни.

— Къде ще се снима? — Опитва се въпросът да прозвучи нехайно, но Алегра знаеше, че проявява небивал интерес.

— Точно тук, в Ел Ей. За разлика от твоя — додаде тя.

Неговите филми по правило винаги се снимаха в някакви отдалечени, забравени от бога места. Предстоеше му да снима в Швейцария, но му предлагаша снимки и в Мексико, Чили и Аляска. Вероятно щеше да излезе страхотен приключенски филм, обаче предстоеше доста работа и изключително много препятствия за преодоляване. Последният му филм пък беше заснет в джунглите на Тайланд и по време на снимките загинаха двама каскадьори. Може би сега, когато Кармен бе близо до него, той щеше да се откаже поне от каскадите.

— Кармен знае ли къде ще снимаш следващия си филм?

— Вече й казах. А тя отговори, че ще ме придружи.

Швейцария поне бе достатъчно цивилизована държава, за разлика от повечето страни, в които работеше.

— Може би ще свършиш навреме, за да можеш да наблюдаваш снимките на нейния филм. — Филмът наистина щеше да бъде страхотен и Алегра искрено се вълнуваше заради клиентката си. — Може ли да говоря с нея?

— И това ли беше? Петнадесетгодишно приятелство, среща за церемонията по Златните глобуси, а сега изведнъж ме захвърляш като употребявана носна кърпичка.

— Не точно. — Тя се разсмя и за пръв път през този ден се почувства добре.

Продължаваше да изпитва тъга и да се вини за глупостта, проявена по отношение на Брандън, но самият факт, че бе имала

смелостта да се изправи срещу него и най-после да приключи с тоя етап в живота си, я изпълваше с увереност в собствените ѝ сили. Изкушаваше се да разкаже на Алън, но все още не беше готова да го направи. Нужно ѝ беше време, за да признае пред света, че Брандън я бе направил на глупачка, а тя го бе изловила с друга жена. Но поне бе сложила край на всичко. И това беше нещо.

— Как беше в Ню Йорк? Надявам се да си сключила страхотни сделки.

— Всъщност уговорих няколко. Беше забавно. И имаше много сняг.

И пързаяне по леда. И целувки.

— Снегът в Ню Йорк не е най-забавното нещо. — Алън не разбираше радостните нотки, прокраднали се в гласа ѝ.

— Но на ледената пързалка е забавно.

— Ходила си да се пързаяш? Охо, около теб май става нещо. Да не би да си завързала връзка с онзи стар писател, с когото трябваше да се срещнеш? Как се казваше? Дикенс? Толстой?

— Джейсън Хавертън. Страхотен човек. Но ти си невероятно непочтителен идиот, щом можеш да си помислиш, че бих могла да въртя любов с него... макар че той сигурно не би имал нищо против, а и аз много го харесах.

— Старчоците като него са готови на всичко за малко секс. Отдавна трябваше да си проумяла това.

— Ти май говориш от собствен опит, а? Така ли е?

— Господи, колко си гадна! Не е прилично да се държиш толкова грубо с другарчето си от гимназията.

— Нали знаеш, че никой вече не е влюбен в теб... освен, може би, Кармен.

Да не говорим за още няколкото милиона жени по света. Но двамата с Алън бяха толкова стари приятели, че тя сякаш забравяше за огромната му популярност.

— Ще ми дадеш ли най-после да разговарям с нея, или ще трябва още дълго да търпя глупостите ти? — Алегра се смееше от сърце. Алън беше невъзможен, но тя го обичаше.

— Ще я попитам дали желае да разговаря с теб. И, между другото, кога ще можем да те видим?

Зададе въпроса така, сякаш двамата с Кармен бяха вече женени и Алегра си помисли, че държанието му е много мило.

— Може би този уикенд, ако не ми излезе някакъв друг ангажимент — отвърна Алегра с ясното съзнание, че няма да има такъв.

— Ако обърна внимание, казах, че искаме да видим теб. В единствено число. Поканата не се отнася за онзи мухъл.

— Не бъди груб по отношение на Брандън — заяви тя по-скоро по навик. Тя самата би искала да изрече куп грубости по негов адрес, но не беше готова да разговаря с Алън по въпроса.

— Никога не съм груб с мърячи като него. Опитай се да се отървеш от него, за да можем да излезем на вечеря. Или пък можем да си останем тук. Ще те оставя да го обсъдиш с господарката по тия места — рече той, подаде слушалката на Кармен и я целуна.

Алегра търпеливо изчакваше от другия край.

— Здравсти — най-после се обади Кармен.

Кипеше от живот и щастие. Беше прекарала девет страхотни дни в абсолютно уединение с Алън. Някои от жителите на колонията я бяха разпознали на плажа, но никой не я бе обезпокоил. В Малибу живееха хора, които бяха далеч по-известни от нея. И бяха свикнали да срещат знаменитости по плажа си. Там бяха Никълсън, Стрейзанд и Ник Нолти, Шер, Том Круз и Никол Кидман. Кармен Конърз изведнъж се бе озовала сред сродни души в Малибу и чувството на сигурност, което изпитваше в дома на Алън, ѝ се стори страхотно.

— Липсваше ми — призна Кармен, макар да не бе скучала изобщо.

— И ти на мен. В Ню Йорк беше истинска лудница, но на мен ми хареса. Познай обаче какво предложение имам за теб! — Алегра бе развълнувана като малко дете в очакване да разкаже на Кармен всичко за проекта.

— Не зная. Парфюмът? Разговаря ли с тях в Ню Йорк?

— Да. Но предложението е ужасно. Изобщо нямаше да ти хареса, а освен това щеше да ти се наложи да прекараш месеци наред из универсалните магазини, опитвайки се да го продадеш. Неее — провлечено заяви Алегра и още повече разпали любопитството на момичето. — Какво ще кажеш за един нов и грандиозен филм с роля за теб, която няма начин да не ти донесе награда на Академията.

— Уха! И кой ще участва в него?

— Ти. — След това Алегра изреди още пет звезди, а на Кармен ѝ се зави свят само като слушаше имената им. — А какво ще кажеш за предложението да платят на тазгодишната носителка на наградата Златен глобус три милиона долара за участието в този филм? Как ти се струва?

— Ще умра! — изпищя Кармен и се затича да каже на Алън. После отново се върна, за да продължи разговора с Алегра. — Не мога да повярвам.

— Напълно си го заслужи — увери я Алегра и се запита защо винаги вярваше, че другите заслужават да им случи нещо прекрасно — в работата и в личния живот, а по отношение на себе си никога не бе изпитвала подобна увереност. Въпросът ѝ се стори интересен. — Бих искала да дойдеш, за да обсъдим подробностите с продуцентите — додаде делово Алегра.

— Разбира се. Кога?

— Кажи ми кога ти е удобно и ще уредя срещата. — Хвърли един поглед към календара си. — Какво ще кажеш за четвъртък?

— Уха! Може ли и Алън да дойде?

— Ако желае.

Алън погледна към Кармен и кимна в знак на съгласие.

— Той каза, че ще дойде... и, Али... — Кармен се поколеба, но въпросът беше от изключително значение за нея. — Може би следващия път ще можем двамата с Алън да се снимаме заедно.

О, боже, помисли си Алегра. Стигна се и до тази уговорка. А подобни договори невинаги бяха лесни. Освен това на американските жени, както и на всички техни посестрими по света, никак нямаше да им хареса фактът, че любимият им секссимвол живее едва ли не на съпружески начала и то с момиче, което изглежда като Кармен.

— Ще поговорим за това. Тези неща не са толкова прости, но може би ще може да се уреди нещо. Впоследствие. Ако и двамата сериозно го искате. — Никак не ѝ се щеше да уреди договор за седем или осем милиона долара, а може би дори десет, щом ставаше дума за Алън, а после всичко да се провали, ако отношенията им придобият друг обрат и те откажат да работят заедно. Изобщо не ѝ трябваша подобни главоболия. — Засега предлагам да поизчакаме.

— Разбирам. Ти си мислиш, че може да се разделим — мъдро отвърна Кармен. — Но няма да стане. Сигурна съм. Той е най-невероятният мъж, когото съм срещала някога — заяви тя и конспиративно сниши глас. — Не бих могла да живея без него.

— Какво става със заплахите? Мълчание, а?

— Пълно.

Но пък тя не бе ходила никъде, а след като спечели Златен глобус, за нейна огромна изненада дори и таблоидите я оставиха на мира.

— Тук се чувствам в пълна безопасност — обясни ѝ Кармен и Алегра се усмихна. Та кой не би се чувствал така в компанията на Алън? Дори сестра ѝ Сам с пълно основание твърдеше, че Алън е голям симпатяга.

— Много се радвам за вас двамата — искрено я увери Алегра.

— Благодаря, Али. Заслугата е изцяло твоя. Защо не дойдеш този уикенд на вечеря, за да го отпразнуваме?

— С удоволствие.

— Ела в събота. В неделя Алън иска да отидем на боулинг.

— Защо тогава не дойда в неделя? Много бих искала да го бия.

— В такъв случай, щом искаш, ще преместим боулинга в събота.

И вечерята ще бъде тогава.

— Кой ще готви? — закачливо попита Алегра и Кармен се разсмя.

— И двамата. Алън ме учи да готвя. И Али... — Тя отново развълнувано се разсмя. Животът ѝ едва започваше. — Благодаря за филма.

— Трябва да благодариш на продуцентите, а не на мен. Те ми се обадиха. А аз наистина вярвам, че предложението ще ти хареса.

— Даже повече от това.

— Ще се видим в събота. Освен ако преди това не организирам срещата с продуцентите. А ако междувременно ти потрябва нещо, обади ми се.

По всичко личеше обаче, че Алън е в състояние да се погрижи за всичките ѝ проблеми. Беше ѝ се обаждала само веднъж през изминалата седмица, и то само за да остави едно съвсем обикновено съобщение. Нещата около Кармен започваха да се успокояват и подреждат добре, което беше чудесно. Алегра имаше нужда от малко

време за себе си, за да може на спокойствие да излекува раните си и да се опита да проумее какво всъщност се бе случило.

До края на седмицата Алегра се посвети изцяло на работата и клиентите си. Кармен и Алън пристигнаха в четвъртък и обсъдиха подробно условията по договора за новия ѝ филм. Оставаше само да бъде подписан. А след обяд Алегра отиде при доктор Грийн, подготвена психически за неприятния разговор, който предстоеше. Остана обаче приятно изненадана. Доктор Грийн я похвали за смелостта, с която бе посрещнала неприятностите, и единственият ѝ упрек бе свързан с нежеланието на Алегра да ѝ се обади по-рано.

— Защо не дойде да поговорим през уикенда? Сигурно ти е било много трудно в периода след завръщането ти от Сан Франциско и преди срещата с Брандън в неделя.

— Трудно беше наистина, но нямаше много за казване. През повечето време се чувствах ужасно заради подозренията си, че той ми е изневерявал през цялото време, а аз съм била твърде глупава, за да разбера какво става в действителност. В продължение на две години вярвах, че той има нужда от време, от спокойствие и любов, а голата истина е, че не е давал и пет пари за мен.

— Брандън вероятно е изпитвал нещо към теб — поправи я доктор Грийн. Алегра, изпълнена с гняв от предателството му, бе стигнала сега пък до другата крайност. — Обичал те е, доколкото е бил способен на това. Зная, че това не е голямо успокоение, Алегра, но все пак е нещо.

— Но защо съм била толкова глупава? Как съм могла да бъда такава глупачка в продължение на цели две години?

— Защото така си искала. Ти имаше нужда от човек, който да ти даде близост и подкрепа. За жалост Брандън се оказа мъж, неспособен на близост и привързаност, а ти изведнъж започна да го подкрепяш и закриляш. И това се оказа решение с твърде незадоволителен изход. Но как се справяш сега? Какви чувства изпитваш по отношение на случилото се?

— Чувствам се сърдита, глупава, разгневена, изпълнена с негодувание, независима, свободна... понякога съжалявам, а друг път не изпитвам никакви съжаления, често се боя, че следващият мъж в живота ми едва ли ще се окаже по-различен. Може би те всичките си приличат — или поне онези, които ме привличат. Струва ми се, че това

ме плаши най-много — мисълта, че нещо такова може да ми се случи отново, и отново, и отново... че ще прекарам целия си живот, заобиколена от безчувствени мъже.

— И сама разбираш, че това изобщо не е задължително. Мисля, че този път си извлече важна поука. — Доктор Грийн изпитваше много по-голяма увереност от Алегра и това я изненада.

— И кое ви кара да вярвате в това?

— Защото си намерила сили да се изправиш срещу проблема веднага щом си осъзнала какво точно става, взела си решението с главата си и си сложила край на връзката. И макар въпросът за това кой всъщност е предизвикал разрива да е малко спорен, аз съм убедена, че ти си предприела решаващата стъпка. Ти си разкрила измамата му, а той е пропълзъл като червей в тъмната си дупка и се е скрил вътре. Важното е, че този път не си се престорила, че той все още те обича и държи на теб. А това е голяма крачка напред, Алегра.

— Може би — промълви Алегра, но не изглеждаше особено убедена. — А сега какво?

— Ти ми кажи. Какво искаш? Каквото и да е то, сигурна съм, че имаш силите да го постигнеш. Всичко зависи от теб. Можеш да си намериш някой прекрасен мъж. Трябва само да пожелаеш да го направиш.

— Мисля, че срещнах такъв мъж в Ню Йорк — предпазливо ѝ довери Алегра, — но все още не съм съвсем сигурна.

Сега, когато се бе върнала в Ел Ей, тя бе започнала да се отнася с подозрения и към него. Мислеше си, че случилото се там едва ли е било чак толкова фантастично, а и не вярваше той да е по-различен от останалите мъже в живота ѝ. Та нали тя си го бе избрала.

— Връзките от разстояние са друг начин за избягване на по-голяма интимност — напомни ѝ доктор Грийн, но този път Алегра посрещна думите ѝ с усмивка.

— Той също беше там по работа, макар всъщност да е роден в Ню Йорк. Но сега живее тук. — Доктор Грийн повдигна многозначително вежди и кимна в отговор.

— Колко интересно... Разкажи ми за него.

Алегра ѝ разказа всичко — онова, което той бе споделил, както и личните си впечатления. Докато говореше за разходката с файтона из заснежения парк и за прекрасните часове, прекарани на ледената

пързалка, Алегра се улови, че разказът ѝ звучи като нереална фантазия дори в собствените ѝ уши. Почувства обаче, че Джеф ѝ липсва. Беше си обещала да не му се обажда и бе удържала обещанието си. Искаше да си даде малко време, за да преживее случилото се с Брандън.

— Защо? Той може да си помисли, че не проявяваш интерес към него — обобща доктор Грийн. — Така както го описваш, оставам с убеждението, че е много приятен и свестен мъж. Защо не му се обадиш?

— Още не съм готова. — Алегра не приемаше идеята и доктор Грийн, колкото и да се опитваше, не можа да я убеди, че трябва да му позвъни. — Нуждая се от време след Брандън.

— Не, нищо подобно — рязко възрази доктор Грийн. — През последните две години ти се налагаше да го оправдаваш пред всичките си познати, а ето че съвсем наскоро си прекарала една седмица в Ню Йорк и при всяка възможност си се целувала там с един приятен мъж. Не смятам, че си чак толкова разстроена от загубата на Брандън.

Алегра се усмихна. Докторката я бе хванала натясно.

— Може би искам просто да се скрия за известно време.

— Защо?

— Предполагам, че съм уплашена — призна ѝ Алегра. — Джеф наистина е страхотен, но аз не желая отново да остана разочарована. Ами ако в действителност не е точно такъв? Още едно такова разочарование ще ме съсипе.

— Не, няма. Ами ако се окаже, че той е просто човек? Как ще се почувстваш тогава? Пак ли ще бъдеш разочарована? Май ти харесва повече като фантазия, предпочиташ да го възприемаш като пълна противоположност на Брандън, а?

Алегра се надяваше да не е така.

— Не зная какво изпитвам към него. Зная само, че когато бяхме заедно, бях готова да го последвам до края на света. Доверявах му се напълно. А сега, когато вече съм си у дома, мисълта за това ме плаши.

— Напълно разбираемо, но би могла поне да се срещнеш с него.

— Не ме е потърсил. Може да се вижда с друга жена.

— А може просто да е зает. Може би пише, или пък не желае да се натрапва след всичкия шум, който си вдигнала около връзката си с Брандън. Струва ми се, че си длъжна поне да го информираш, че си

сложила край на отношенията си с Брандън. Това може да доведе до някаква развръзка.

Алегра обаче предпочиташе да изчака и да види дали той ще я потърси.

И той го направи. В петък. Обади се късно след обяд и колебливо попита за нея. Говореше като човек, който не е сигурен, че постъпва правилно като се обажда в офиса ѝ. Алис я информира кой е на телефона, а Алегра пое дълбоко дъх и вдигна слушалката. Ръката ѝ трепереше. Имаше чувството, че остатъкът от живота ѝ започна в мига, в който чу гласа му.

— Алегра?

— Здравсти, Джеф. Как си?

— Вече съм по-добре. Зная, че ти обещах да не се обаждам известно време, но просто не издържах. Реших, че трябва да те чуя, а след това пак ще те оставя на спокойствие. Ужасно ми липсваш.

Две години бе очаквала Брандън да произнесе тези думи, а с Джеф всичко изглеждаше толкова по-лесно. Алегра изведнъж се изпълни с вина и разкаяние загдето не бе послушала доктор Грийн и не му бе позвънила.

— И ти ми липсваш — тихичко отрони тя.

— Какво става с подопечните ти сега, когато вече си край тях? Държат ли се прилично? Или пак ти се налага да се занимаваш със заплахи, папараци и откачалки в четири сутринта?

— Всъщност седмицата беше доста натоварена. — Като се изключи личният ѝ живот, но тя пропусна тази подробност. — Ами ти? Как върви сценарият?

— Ужасно. Не ми се работи откакто съм се върнал. Мисля, че срещата с теб ме извади от релси и трайно разстрои работата ми. — Последва кратка пауза, а след това Джеф я попита нещо, което не му даваше мира откакто се бе върнал от Ню Йорк. — Как мина уикендът?

— Интересно — хладно отвърна Алегра. — Ще трябва да поговорим за това. — Не ѝ се искаше обаче да обсъжда този въпрос в офиса.

— Това ми звучи като предложение за среща в необозримо бъдеще — тъжно констатира той. Беше изчакал цяла седмица преди да ѝ позвъни и сега се опияняваше от разговора с нея. Освен това умираше да я види.

— Не мисля, че е така — тихо отвърна тя. Опита се да бъде смела и си припомни думите на доктор Грийн. — Какво планираш за този уикенд?

Алегра сдържа дъха си и зачака. О, Господи, не позволявай и той да се окаже като другите...

— Това покана ли е? — Той като че ли беше зашеметен от изненада. Какво се бе случило с Брандън? Боеше се обаче да я попита и да развали всичко.

— Би могло да бъде. Утре ще вечерям с приятели в Малибу. Искаш ли да дойдеш? Срещата е съвсем неофициална — сини дънки и стари тениски. Може дори да поиграем боулинг.

— С удоволствие. — Изглеждаше въодушевен. Не можеше да повярва, че Алегра го бе поканила да я придружи. — Може ли да попитам кои са приятелите. Ей така, от любопитство... не ми се ще да се ококоря като глупак като пристигнем там.

Имаше представа с какви хора общува Алегра и задаваше този въпрос напълно основателно.

— Алън Кар и Кармен Конърз, но те предупреждавам, че не бива да казваш на никого, че си ги видял заедно. И двамата са се покрили в Малибу, за да избягат от таблоидите.

— Обещавам да не казвам на никого — през смях заяви той. А и на никого измежду познатите му не би му хрумнало да попита. — Май се очертава превъзходна вечер.

— Не се надявай толкова — щастливо възрази Алегра. — И двамата са ужасни готвачи. Но пък иначе са страхотни. С малко късмет, може и да решат да поръчат храна отвън. Ще им го предложи. Кармен все още не се е научила да готви, а Алън в момента я обучава. В резултат на което може да ни сервират нещо наистина ужасно.

Алегра се разсмя. Радваше се, че може просто да си поговори с него, и двамата продължиха още известно време да си разказват как са прекарвали седмицата един без друг.

— Наред ли бяха нещата, когато се прибра у дома? — уклончиво попита Джеф и тя отговори утвърдително. Прекрасно разбираше обаче какво точно се крие зад думите му. Искаше да разбере за Брандън, но й се стори, че ще е твърде неудобно да му разкаже всичко по телефона. Никак не й се искаше да го прави. Щеше да ѝ е по-лесно да му каже за случилото се в неделя преди да отидат в дома на Алън.

Говориха още няколко минути и затвориха.

До края на вечерта Алегра не можа да спре да мисли за него. Имаше намерение да отиде на вечеря у родителите си, но когато им позвъни, узна, че те смятат да вечерят навън. Прибра се у дома, пригответи си бъркани яйца и отново потъна в мисли за Джеф и Брандън. Не желаше отново да допусне същата грешка. Не искаше отново да повярва, че мъжът до нея е по-добър, отколкото е в действителност.

Джеф пристигна в къщата ѝ в събота, пременен в безупречно изгладени, избелели сини дънки, искряща бяла риза и блейзър. Все още се обличаше като нийоркчанин и на нея това много ѝ хареса. Изглеждаше като слязъл от рекламен плакат на Ралф Лорен. Тя самата бе облечена с бели дънки и бяла риза, а на раменете си бе наметнала червен пуловер.

Алегра го посрещна малко свенливо, а той огледа къщата и изрази възхищението си. Сякаш започваха всичко отначало. В следващия миг обаче той бавно я придърпа към себе си и я целуна.

— Така е по-добре — тихо промълви Джеф. — Много дълго очаквах този момент.

— Девет дни — прошепна в отговор тя, а той отрицателно поклати глава.

— Тридесет и четири години. Твърде дълго те чаках, госпожице Алегра Стайнбърг.

— И защо се забави толкова? — попита Алегра и се сгуши в прегръдките му.

Двамата седнаха на дивана и с възхищение се загледаха в панорамата, разкрила се пред очите им. Чувстваха се прекрасно заедно и сякаш изобщо не се бяха разделяли.

— Не искам да бъда груб — най-накрая предпазливо подхвана той, когато Алегра стана, за да му донесе диетична кола от кухнята. Последва я и огледа с одобрение обзавеждането. Но и в кухнята нямаше и следа от Брандън. — Къде е той?

— Кой? — Изглеждаше озадачена от въпроса му. Щяха да се срещнат с Алън и Кармен в Малибу, а не в нейната къща.

— Брандън. Моят съперник. — Беше любопитен да узнае какво се бе случило между тях, че тя изведнъж се оказва свободна в събота

вечер. По телефона не бе пожелала да му даде никакви обяснения. Може би пак беше в Сан Франциско. — Отсъства ли?

— За постоянно. — Тя му се усмихна закачливо. Приличаше на палаво хлапе, извършило нещо, което не е трябвало да прави. — Просто изчезна. Предполагам, че съм пропуснала да ти кажа.

Джеф стоеше и се взираше в нея с недоумение. После остави колата си върху гранитния плот.

— Чакай малко. Изчезнал... вѐн от играта... адиос... и ти не си ми казала? Не мога да повярвам. Ти, малка негоднице! — Отново я сграбчи и с все сила я притисна към себе си. — Как се осмеляваш да ми причиняваш това! От вчера се опитвам да отгатна какво се е случило. Защо не ми се обади? Струва ми се, че уговорката ни беше именно такава — да ми се обадиш, ако нещо се случи.

— Много неща се случиха, след като се върнах, но имах нужда от време, за да осмисля нещата преди да ти позвъня.

Джеф разбираше това, но бе прекарал в агония цялата изминала седмица. Щеше да му е много по-лесно, ако беше научил, че тя се е разделила с Брандън. А сега в главата му напираха хиляди въпроси, които искаше да ѝ зададе.

— За какво долно деяние трябва да му благодаря, ако някога го срещна?

— Те очевидно са не едно и две, а аз съм живяла в пълно неведение по въпроса. Върхът обаче беше в петък вечерта, когато отидох в Сан Франциско и се появих неканена в хотел Феърмонт. Тогаваша чашата наистина преля. В стаята заедно с него имаше друга жена. И аз внезапно си дадох сметка, че го е правил през цялото време. В последвалия разговор той почти потвърди подозренията ми.

— Приятен тип. Със страхотни принципи. Обичам такива мъже — със солидни морални устои.

Джеф се опитваше да се шегува, но вътрешно кипеше от гняв заради всичко, което е трябвало да преживее. Случилото се бе невероятно унизително и жестоко. Но по някакъв ужасно непочтен начин той се радваше, че всичко бе приключило, и то толкова бързо. За негов късмет.

— Бедата е в това — изкоментира Алегра, — че аз също държа на тези дребни нещица като принципи, етика, вяръност — все скучни и отегчителни изисквания, които в последно време никак не са на мода.

Освен това май обичам да се заблуждавам по отношение на хората. И за нещастие обикновено греша. В повечето случаи не успявам да забележа и схвана най-същественото. Всъщност ако трябва да си призная честно, до този момент съм попадала все на неподходящи хора.

— Може би нещата най-после са се променили — промълви Джеф, застанал зад нея. Отново я притисна към себе си и почувства топлината на стройното ѝ тяло. — Може би изведнъж си започнала да разбираш хората по-добре.

— Наистина ли? — предпазливо попита тя, очаквайки от него отговор, който да ѝ вдъхне увереност.

— А ти как смяташ?

— Аз първа попитах. Не мисля, че бих могла да преживея това отново. Случва ми се вече три пъти. Три страйка и напускам играта!

— Не, Алегра — възпря я той и я обърна към себе си, за да може да вижда очите ѝ. — Ти току-що започваш. Все още си много млада. А и всичко е въпрос на практика. Сега всичко ще бъде по-различно. И този път ще се получи... защото го заслужаваш...

Тя го погледна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Този път, когато Джеф я целуна, Алегра отвърна на целувката с цялото си сърце и с убеждението, че този път не се раздаваше от глупост. Джеф имаше право. Това, което ги свързваше, наистина беше голямо. И истинско. А той никога не би я измамил, не би я превърнал в глупачка. Убедена бе в това с цялата си душа.

Двамата прекараха още известно време заедно и тя му показа цялата къща. Имаше странното чувство, че той ще прекарва много време в нея и че тя всъщност му показва новия му дом. Много странно чувство!

— Харесва ми! — заяви той, докато разглеждаше с възхищение онова, което Алегра бе постигнала в малката къщичка. Тя също обичаше дома си и одобрението му я зарадва.

Малко след това двамата тръгнаха за Малибу. Пътуваха четиридесет и пет минути до дома на Алън. През целия път Алегра разказваше на Джеф за своя приятел, за лудориите, които бяха вършили заедно в училище. Въпреки това Джеф като че ли загуби дар слово, когато се изправи пред домакините.

Кармен беше невероятно красива даже и с тениска и сини дънки. Тя притежаваше същото онова чувствено излъчване, характерно за Монро, но беше далеч по-красива и зашеметяваща, а Джеф се оказа неподготвен за срещата с нея.

А когато се изправи пред Алън, изпита усещането, че се взира право във филмовия екран — само че този път героят беше от плът и кръв. Гледаше го, смееше се, а усмивката разкриваше съвършените му зъби, оживяваше невероятно сините му очи, осветяваше красиво изсеченото му лице. Алън силно напомняше за Гейбъл. Двамата с Кармен бяха страхотна комбинация. Представяше си какво ще стане, когато пресата надуши връзката им. Пък за таблоидите просто не му се мислеше.

Домакините ги поканиха вътре. Алън им бе приготвил мексикански ястия, а на Джеф сервира текила. Държеше се много гостоприемно, но от време на време озадачено поглеждаше кавалера на Алегра. Най-накрая я издебна сама и я попита направо, а тя само се засмя пакостливо.

— Какво, по дяволите, става, малка потайнице? Кой е той? И къде е онова влечуго? — Никога досега не бе използвал някоя що-годе цивилизована дума по отношение на Брандън, защото никога не го бе харесвал. Този път обаче Алегра не каза нищо в негова защита. Само стоеше и се хилеше срещу Алън. — Този ми харесва. А какво направи с другия? Да не си го убила?

— Малко остана. Показа се, че ме е мамил през последните две години... — С две думи резюмира случилото се тя. — Миналия уикенд го излових с една от мацките му в хотел Феърмонт. Всъщност те не бяха в стаята, но пък гащичките и сутиенът ѝ бяха там. А също и прозрачната ѝ нощничка.

— Защо не ми се обади, пуйко такава? — Изглеждаше обиден и наранен.

— Имах нужда от време, за да свикна с положението. Не зная... — Тя изведнъж го погледна сериозно. — Позвъних ти веднъж, но ти не си беше у дома. А и аз се чувствах толкова гадно, че няхах никакво желание да разговарям за Брандън с когото и да било. През цялата седмица седях сама у дома и ближех раните си.

— Недей да ближеш рани, ами се благодари на Бога! — сериозно заяви Алън и ѝ наля чаша сода. Не ѝ харесваше текила. — Този тип

щеше да те направи нещастна до края на живота ти. Повярвай ми! Зная какво говоря.

Алегра и сама разбираше, че Алън има право.

Поговориха още малко за Брандън, а след това Кармен и Джеф се присъединиха към тях.

— Какво сте намислили, вие двамата? — попита Джеф и обгърна Алегра през раменете. Тя се усмихна свенливо. — Каква е уловката тук? Мога ли да ти имам доверие по отношение на този мъж? Кажи ми истината, за да зная срещу какво съм изправен. Боя се, че не мога да се състезавам с него. И така, той представлява ли заплаха?

Алън се разсмя и побърза да го успокои.

— Не и през последните петнадесет години. На четиринадесет години беше дяволски сладко момиченце, но единственото, което успях да измъкна от нея, бяха няколко лигави целувчици. Надявам се, че през годините си започнала да се целуваш по-добре — грубо додаде Алън, а тя го сръга в ребрата.

— А пък ти, негодник такъв, имаше толкова остра брада, че цялото ми лице пламваше и след това си имах разпавии с майка си.

— Знаеш ли, и сега е така — изведнъж се обади Кармен и Алегра се разсмя. Беше им много забавно заедно и Алегра си помисли, че никога преди не бе виждала някого от четиримата по-щастлив.

Алън приготви мексикански питки тако за вечеря, а Кармен сервира ориз по испански и огромна купа салата. Освен това имаше сладолед и топъл фондан за десерт. След това като деца си опекоха кестени в камината.

Най-накрая излязоха да се поразходят по плажа. Разговаряха безспир и се смееха, тичаха по мокрия пясък, а вълните ласкаво се разбиваха в огрятия от лунните лъчи бряг. Вечерта беше съвършена.

Когато най-после се върнаха в къщата, Кармен погледна с усмивка Алегра, а после и Алън. Прикова в него огромните си сини очи и му прошепна нещо. Искаше позволение да им каже, а той се поколеба за миг, загледан в старата си приятелка и в Джеф. Питаше се дали Алегра ще одобри решението му и дали може да има доверие на Джеф. В крайна сметка реши, че всичко ще бъде наред, а и тя вече едва се сдържаше и сякаш всеки момент щеше да експлодира от вълнение.

— Смятаме да се оженим в Лас Вегас в деня на свети Валентин — обяви тя, а Алегра се престори, че припада от изненада.

— Мечтата на Купидон и кошмарът на всеки адвокат. — Веднага потърси погледа на Алън, като се чудеше дали той наистина иска точно това. Той обаче изглеждаше напълно уверен в решението си и целият сияеше от щастие. Беше на тридесет години и се предполагаше, че на тази възраст би трябвало вече да е наясно какво желае и какво не. — Вестниците ще ви побъркат. Дяволски се надявам, че ще пътувате дотам инкогнито и ще използвате други имена. Сложете си перуки, боядисайте лицата си, направете нещо! Защото това ще е новината на века. Писанията за принцеса Дайяна и принц Чарлз бяха нищо в сравнение с това, което ви очаква, деца. В името на бога, бъдете внимателни...

— Ще бъдем — увери я Алън и тогава му хрумна нещо. — Ще ни станеш ли шаферка, или свидетел, или както там се нарича? — След това сърдечно погледна й Джеф. — Ти също можеш да дойдеш, ако успееш да издържиш край нея толкова дълго. Ще се радваме да присъстваш — искрено добави Алън и Джеф остана трогнат от поканата.

Алън и Кармен се оказаха сърдечни и непосредствени хора и той прекара страхотна вечер в дома им. Не беше официална, или твърде интелектуална, подобно на събиранията в Ню Йорк, но атмосферата беше толкова земна и приятелска, че той остана очарован. Всъщност тази непосредственост на хората по тия места бе и сред причините, довели до идването му в Калифорния, но тези двамата бяха специални личности. Харесваше ги, но през цялата вечер не успя да свали поглед от Алегра. Все още не можеше да повярва на добрия си късмет.

И тъй като до сватбата оставаха само още две седмици, те прекараха следващия час в разговори за нея. Алън искаше да заведе Кармен на риболов в Нова Зеландия за медения им месец. Беше снимал филм там и страната много му харесваше. Тя пък искаше да отиде в Париж, защото никога не беше ходила там.

— Тогава ще заведе теб в Нова Зеландия, Джеф — заяви Алън и запали цигара. — А момичетата могат да си останат у дома и да се забавляват като ходят на пазар.

Но даже и докато се шегуваха, Алегра не спираше да им напомня, че трябва да бъдат внимателни. Журналистите щяха да превърнат живота им в ад веднага щом узнаеха истината. От

жизненоважно значение бе да запазят плановете си в тайна възможно най-дълго.

— Как ще стигнете до Вегас?

— Мислех просто да шофирам до там — практически отвърна Алън.

— Защо не ви наема един микробус? Брам използва един, който е страхотен. Ще видя дали ще мога да го осигуря като подарък от мен.

Пътуването им до Вегас щеше да ѝ струва около пет хиляди долара, но тя смяташе, че си заслужава да ги плати. Микробусът беше фантастичен — приличаше на яхта или пък на частен самолет. А и никой нямаше да заподозре нищо, ако го наемеше на нейно име.

— Звучи забавно — съгласи се Кармен, а Алън реши да приеме предложението и благодари на Алегра.

Джеф и Алегра им помогнаха да разчистят и да приберат мръсните съдове в миялната машина, за да може домашната помощница да се заеме с тях на сутринта.

Тръгнаха си от дома на Алън в единадесет. Луната все още светеше ярко и Джеф я попита дали не би искала да разгледа къщата му, преди да я закара у тях. Домът му беше само на няколко преки. Тя се поколеба в началото, но след това кимна в знак на съгласие. Всичко все още бе твърде ново за нея и в някои отношения сега се стесняваше повече отколкото в Ню Йорк. Там всичко се случи толкова набързо. Трябваше да вземат онова, което могат, докато все още имат тази възможност. Отношенията им малко напомняха на любовен роман на борда на кораб, а сега изведнъж се бяха озовали в реалния живот и Алегра знаеше, че и двамата са сериозни в намеренията си. А това си беше доста страшно. Освен това все още не можеше да повярва, че Кармен и Алън наистина ще се оженят.

— Аз ги запознах само преди две седмици — невярващо възкликна тя, когато спряха пред една малка, но добре поддържана къщичка на плажа.

— Това е Холивуд — през смях отвърна Джеф, макар че според него Кармен и Алън си подхождаха съвършено. Да се решат на брак само след едномесечно познанство, изглеждаше малко рисковано, но той, който знае защо, имаше чувството, че нещата между тях ще потръгнат.

Алегра също изпитваше подобна увереност.

— И двамата са страхотни. Но ми се щеше да не бяха прибързвали толкова.

Не се учудваше от решението на Кармен, но Алън определено я изненада. Той обикновено бе твърде предпазлив. Но може би и той чувстваше, че това е правилната стъпка за него.

— Ще дойдеш ли наистина на сватбата? — попита тя Джеф и го последва към входната врата на къщата му.

Той отключи и се обърна да я погледне, като се питаше дали да не я грабне и да я пренесе през прага. Искаше му се да го направи, но се боеше да не я стресне с този толкова сериозен жест, особено предвид новината, че двама нейни близки приятели смятат да се оженят само след четириседмично ухажване.

— Бих дошъл, ако нямаш нищо против. Никога не съм ходил в Лас Вегас.

— Почакай само да го видиш! — Тя се разсмя. — Тогава Ел Ей ще ти заприлича на Бостън.

— Нямам търпение — през смях отвърна Джеф, замислен върху думите ѝ. Твърде много неща очакваше с нетърпение, много неща искаше да прави заедно с нея, много неща искаше да ѝ покаже. Това бе само началото.

Той я разведе из дома си. Къщата беше малка и спретната и изненадващо подредена за един писател. Подовете бяха застлани с рогозки, а удобните канапета бяха тапицирани с дънков плат. Джеф ползваше къщата под наем, но и тя, също като него, носеше у себе си типичната за изтока атмосфера. Къщата напомняше на Алегра за Кейп Код и за летните вили на Ню Ингленд. Беше свършена за Джеф — удобна за писане, идеална за усамотяване с книга в ръка в облачни и дъждовни дни. Имаше още камина и няколко големи кожени фотьойли. Спалнята обаче бе обзаведена с огромно легло, което си изглеждаше съвсем по калифорнийски.

В къщата имаше още огромна баня с мраморна вана и джакузи и просторна кухня, в която бе сложена маса за дванадесет души. Джеф разполагаше още с кабинет и малка спалня за гости. Къщата наистина бе свършена.

— Как успя да намериш нещо толкова подходящо за теб? — Алегра бе впечатлена. Да намериш къща под наем в Малибу, беше като

да откриеш къс самородно злато в кашата си за закуска. И също толкова вероятно.

— Всъщност къщата е на един приятел, който се върна на изток миналото лято. Той с удоволствие ми я даде под наем, а аз с още по-голямо удоволствие я наех. Той се върна в Бостън и си мисля, че в крайна сметка ще реши да я продаде. Мислех си, че може да я купя. Но в момента я ползвам под наем.

Тя се огледа с усмивка. Къщата ѝ харесваше и много му подходеше. Интересното беше, че тя бе съвършено различна от тази на Алън, която беше в типичен за Ел Ей стил и малко напомняше за атмосферата на югозападните щати.

Двамата излязоха на разходка на плажа, но вятърът ги принуди да се приберат на топло. Седнаха на канапето, сгушени един в друг, и потънаха в сладки приказки.

Беше вече един часа, когато Алегра реши, че е време да се връща в града. Не ѝ се щеше да го разкарва до Ел Ей, но двамата бяха пътували до вилата на Алън с колата на Джеф и тя просто нямаше как да се прибере в Бевърли Хилз.

— Беше много глупаво от моя страна — извини се Алегра. — Трябваше да се срещнем тук. Чувствам се ужасно, че трябва да те карам да шофираш дотам и обратно.

— Нямам нищо против. Та нали това е есенцията на живота в Калифорния. Шофирането.

За разлика от Брандън, който постоянно се сърдеше за нещо, Джеф беше изключително непосредствен и добросърдечен. А компанията му ѝ бе изключително приятна. Алегра имаше чувството, че се познават от години. Също като Кармен и Алън и те двамата се чувстваха чудесно заедно.

Целунаха се отново. Но този път сякаш вложиха повече плам и страст. Алегра отвърна на целувката без задръжки. Беше ѝ толкова хубаво, че е с него сама, че имат достатъчно време, не бързат за никъде, не мислят за никого, освен за себе си. Беше им достатъчно, че са заедно.

— Никога няма да си тръгна, ако не стана скоро — тихо промърмори Алегра, а той я целуна отново.

— Точно на това се надявам — прошепна в отговор Джеф.

— Аз също. — Тя се разсмя. — Но ми се струва, че трябва да си ходя — додаде тихо след това.

— Защо? — попита Джеф и се излегна до нея на дивана. Алегра не възрази.

Останаха така известно време, загледани в огъня, който Джеф бе напалил в камината, след като пристигнаха. Къщичката беше изключително уютна, океанските вълни се плискаха само на няколко метра отвън, а лунните лъчи посребряваха пясъка по плажа. Но Алегра можеше да мисли единствено за Джеф, който я държеше в прегръдките си.

— Ще ме сметнеш ли за луд, ако ти кажа, че те обичам? — попита той и я погледна.

Въпросът му прозвуча толкова естествено, сякаш така е било предопределено от съдбата. Алегра бе почувствала това още при първата им среща у семейство Вайсман.

— Не, няма. Странно ли ти се струва? Имам усещането, че винаги съм те познавала. Също както Алън.

— Иска ми се да съм те познавал тогава. Обзалагам се, че си била много сладка на четиринадесет — подхвърли той, докато се опитваше да си я представи с лунички, плитки и скоби на зъбите.

— Да, а и лигавите ми целувки също. Толкова много се забавлявахме тогава. Всичко в живота ни беше толкова просто и лесно...

— И сега е просто — спокойно подхвърли Джеф. — Нещата се усложняват само когато има нещо, което не е правилно. А нашият случай не е такъв. Това, което става между нас, е абсолютно правилно и ти го знаеш.

— Наистина ли? — попита Алегра и вдигна очи към него. Той се претърколи по-близо до нея и я целуна по-страстно от всякога. — Толкова ме е страх понякога — призна му тя в полумрака на стаята, осветена единствено от горящия огън.

— От какво?

— Да не сбъркам, да не се обвържа отново с неподходящ човек. Не желая да прецакам живота си като... като всички онези жени, които се омъжват за неподходящ мъж и съжаляват за това до края на живота си или пък едва не се саморазрушават, опитвайки се да променят нещата. Не искам да ми се случи нещо такова.

— Значи няма — разумно заключи Джеф. — Щом не се е случило досега, няма да се случи и оттук насетне.

— Винаги съм била твърде уплашена да не сбъркам, но и винаги съм се бояла да направя онова, което трябва.

Джеф я слушаше и си мислеше, че знае кое е най-доброто за тях и от какво имат нужда и двамата. Време беше; нямаше никакъв смисъл да се измъчват повече.

Той много нежно я вдигна от дивана, така както си беше с белите дънки и червения пуловер, и я отнесе в спалнята. Положи я на огромното легло, застлано със синя покривка от дънков плат. Леглото беше удобно, а Алегра знаеше, че е в сигурни ръце, и не направи никакъв опит да си тръгне или дори да се отдръпне от него. Тя само лежеше върху леглото и се взираше в лицето му с огромните си зелени очи. Джеф я целуна и тя мигновено отвърна на ласките му. Бавно и нежно Джеф съблече дрехите ѝ, погали всеки сантиметър от тялото ѝ, целуна всяко местенце и извивка. Езикът му, ръцете и очите му се опиваха от нея, а тя му отвърщаше със същата страст и отдаденост.

Любиха се часове наред, а на изгрев-слънце Алегра заспа като бебе в прегръдките му.

Той стана преди нея и ѝ приготви закуска. Занесе я на поднос до леглото, а след това събуди Алегра като обсипа целия ѝ гръб с целувки. Тя се размърда и го погледна, а на лицето ѝ изгря щастлива усмивка. Бяха прекарали една забравима нощ.

Джеф се бе оказал прав. Време беше да си принадлежат.

Двамата закусиха заедно, а след това дълго разговаряха. Когато Алегра най-последно се надигна от леглото, Джеф я заведе в банята и се потопи заедно с нея за една дълга и мързелива вана в джакузито. После се разходиха по плажа. В далечината забелязаха Алън и Кармен. Не пожелаха да им се обадят, а се върнаха обратно в къщата и се любиха отново. Прекараха целия неделен следобед в прегръдките си.

А в къщата на Алън Кармен продължаваше да повтаря настоятелно.

— Зная, че тази сутрин видях Алегра да се разхожда с Джеф.

— Но те си тръгнаха още снощи — поправи я Алън, който вече се държеше като съпруг. — Али не би постъпила така. Не толкова бързо. Тя обича да обмисля всичко много внимателно. А и ми се струва, че все още се страхува заради случилото се с Брандън.

— Казвам ти, че ги видях. — Кармен беше категорична.

А когато късно след обяд Джеф и Алегра минаха с колата край къщата на Алън, двамата с Кармен бяха в градината и ги видяха. Алън изглеждаше много изненадан.

— Видя ли! — възкликна Кармен, когато Алегра и Джеф им махнаха от колата и отпрашиха към града.

— Проклет да съм! — промърмори Алън и ги изпрати с поглед.

Мислено им пожела късмет. Джеф му се стори добър човек. А Алегра заслужаваше най-доброто, което животът можеше да предложи. Алън бе убеден в това, защото я обичаше като своя сестра.

— Може пък да направим двойна сватба във Вегас — подхвърли Кармен и се разсмя.

Алън обаче много се съмняваше в това.

ГЛАВА 10.

В началото на февруари Алегра се оказа затрупана с работа. Работеше върху концертното турне на Брам, подготвяше договора на Кармен за новия ѝ филм, преговаряше от името на още няколко свои клиенти, а освен това придвижваше и цял куп по-дребни и не толкова важни проекти, възложени ѝ от фирмата. Тя обаче се усмихваше през цялото време, а Алис мислено отбеляза, че никога преди не е я виждала толкова щастлива.

Джеф се отбиваше понякога да я навести и всеки път, когато бе възможно, я водеше на обяд. Понякога двамата мистериозно изчезваха и се покриваха в къщата ѝ в Бевърли Хилз. В тези случаи обядът им обикновено продължаваше по-дълго, а след завръщането си в офиса Алегра едва съумяваше да се държи сериозно и да се концентрира върху работата си. В тези моменти можеше да мисли единствено за Джеф. Никога преди не се бе чувствала толкова щастлива. Двамата идеално си подходяха — обичаха едни и същи неща, харесваха едни и същи книги, споделяха сходни идеи и интереси. Джеф беше неизменно сърдечен и готов на компромиси, а чувството му за хумор бе ненадминато.

След първата блажена седмица, по-голямата част от която прекараха в уютната му къщичка в Малибу, Алегра му предложи да го заведе на вечеря в дома на родителите си. Все още не им бе казала за разрива с Брандън.

— Сигурна ли си? — Той като че изпитваше известни съмнения.

Джеф беше луд по нея, но не искаше да избързва. Знаеше, че Алегра е много близка с родителите си, и се боеше, че появата му с нея може да бъде възприета от тях като натрапване.

— Не ставай глупав, мама много обича, когато водим приятели у дома.

И така беше още от детските им години. Родителите ѝ обичаха да се срещат с приятелите на децата си и винаги ги посрещаха изключително сърдечно.

— Те са неимоверно заети хора.

Джеф изпитваше колебания и се притесняваше дали ще получи одобрението им. Срещите с родители на момичетата, с които излизаше, никога не са били измежду любимите му занимания, а на неговата възраст подобни изпитания го караха да се чувства доста глупаво.

— Освен това съм убедена, че ще им е много приятно да се запознаят с теб — топло настоя Алегра и в крайна сметка успя да го убеди да я придружи на вечерята, независимо от всичките му опасения.

Джеф дойде да я вземе облечен с блейзър и спортен панталон. Изглеждаше почти като при първата им среща в Ню Йорк. Консервативен и уважаван мъж. И изключително красив. Докато пътуваха към Бел Еър, Алегра му се усмихна окуражително. Той наистина изглеждаше нервен.

— Заради баща ми ли си толкова притеснен — подразни го тя, — или просто защото трябва да се срещнеш с родителите ми?

Имаше чувството, че отново е на шестнадесет и положението наистина я забавляваше. Алегра бе убедена, че родителите ѝ ще останат очаровани от Джеф — още повече че и двамата бяха изпитвали неприязън към Брандън. Баща ѝ бе проявявал по-скоро безразличие, но майка ѝ никак не го бе харесвала. Беше успяла да разгадае истинската му същност много преди дъщеря си.

Джеф само се усмихна.

— Непрекъснато си спомням как се чувствах, когато му изпратих първата си книга. Ами ако си помисли, че точно за това идвам днес в дома му?

Джеф се притесняваше като хлапак.

Алегра се разсмя и продължи да му дава указания, докато пътуваха из Бел Еър.

— Мисля, че ще успее да разбере каква е истинската ситуация. Ако ли не, можеш да си сигурен, че майка веднага ще му я разясни. Тя е доста проницателна.

Описанието бе свършено точно. Когато пристигнаха, завариха Блеър да изучава плановете за новата кухня. Подът на всекидневната бе затрупан със скици, а тя стоеше на четири крака и обясняваше нещо на Саймън.

Блеър вдигна поглед и се усмихна топло на по-голямата си дъщеря. От косата ѝ стърчеше някакъв молив. На лицето ѝ се изписа изненада, когато забеляза придружителя ѝ, но не направи никакъв коментар.

— Здравсти, скъпа, тъкмо показвах на баща ти как ще изглежда кухнята — рече тя и се усмихна на Алегра.

След това се изправи и Алегра ѝ представи Джеф. Беше ги предупредила, че няма да е сама, но Блеър бе решила, че ще доведе Брандън със себе си. Постара се да прикрие изненадата си, но очевидно умираше от любопитство да научи нещо повече за мъжа, придружил дъщеря ѝ.

Саймън се изправи и целуна дъщеря си с мъченическа усмивка.

— Показва ми как ще изглежда онази дупка в задния ни двор в продължение на шест месеца и какво ще стане с празната стая, в която обикновено закусвахме. Това лято тук ще е истинско бедствие.

После се представи на Джеф и на лицето му се изписа интерес. Хареса топлата усмивка и силното ръкостискане на младия мъж.

— Всъщност ние вече сме се срещали веднъж. Преди година — обясни Джеф. — Бяхте достатъчно любезен да обсъдите с мен сценария, който написах по книгата си „Птици на лятото“. Но съм сигурен, че се срещате постоянно с хора като мен и едва ли ме помните — заключи той. Държанието му беше изключително приятно и непретенциозно.

— Всъщност наистина си спомням. — Саймън кимна замислено и се усмихна. — Идеите ви за сценария бяха много добри, но, доколкото си спомням, трябваше да се поработи още доста по него. Това всъщност важи за всички книги, които се филмират.

— Оттогава насам непрекъснато го преработвам — мрачно отбеляза Джеф, а след това учтиво стисна ръката на Блеър. Очевидно е бил много добре възпитан и му личеше.

Алегра се присъедини към тях и известно време четиримата оживено разговаряха за кариерата на Джеф, за новата им кухня, за предимствата и недостатъците на Ню Йорк в сравнение с Холивуд. Джеф трябваше да признае, че Ню Йорк му липсва, но не можеше да отрече, че е очарован от някои страни на живота в Калифорния. И най-вече от Алегра. Първоначално планирал да остане в Ел Ей само година и да се върне в Ню Йорк, за да напише следващата си книга. Смятал

дори да се премести в Ню Ингланд или в Кейп Код. Уточни обаче, че не би могъл да замине където и да било преди да започнат да снимат през май, а самите снимки сигурно щели да се проточат до септември.

Алегра го слушаше да споделя плановете си и на лицето ѝ се изписа загриженост. До този момент не си бе давала сметка, че той може да пожелае отново да се върне на изток и думите му я изпълниха с тревога.

— Това не беше особено приятна новина — тихо прошепна Алегра, когато тръгнаха към гостната.

Мисълта, че той би могъл да си тръгне толкова скоро след като се бяха срещнали, и то когато нещата между тях вървяха толкова гладко, я разстройваше.

— Мога да бъда убеден да променя плановете си — прошепна в отговор той и успокоително я целуна по шията.

— Надявам се — измънка тя.

По време на цялата вечеря Алегра се забавляваше от скритите погледи, които майка ѝ хвърляше към тях. Блеър очевидно искаше да знае кой е Джеф, откъде се е взел, какво се е случило с Брандън и какво означава този мъж за Алегра. Блеър обаче не би могла да зададе тези въпроси в присъствието на Джеф. Всички се държаха много любезно и приятелски, а Сам изпитателно оглеждаше Джеф от горе до долу.

Когато след вечеря се върнаха във всекидневната, Блеър най-после успя да издебне Алегра насаме и я отрупа с въпроси.

— Променило ли се е нещо в живота ти, Алегра? — попита тя, когато Джеф излезе да се поразходи със Саймън, потънали в разговор за филмовия бизнес. Говореха си за производствени цени и проблеми.

Блеър се усмихна и се вгледа в очите на дъщеря си. Искаше да чуе цялата история. Очевидно бе пропуснала няколко важни глави.

— Какво искаш да кажеш, мамо? — невинно попита Алегра и двете се разсмяха, а Сам изразително завъртя очи. За всички бе повече от ясно, че Джеф е луд по Алегра.

— Никога не съм вярвала, че ще се отървеш от Брандън — заяви майка ѝ. — Да не би да е в Сан Франциско този уикенд? Или отсъствието му означава онова, което си мисля, че трябва да означава? — Блеър не смееше да храни твърде големи надежди.

— Възможно е. — Алегра се държеше като руса Мона Лиза. Все още не желаше да изплюе камъчето. Твърде рано бе за окончателни изявления. Беше довела Джеф тук само за да го запознае с родителите си.

— Можеше поне да ни предупредиш — сгълча я Блеър, а Сам се излегна на канапето. Беше много уморена, а и смяташе любовния живот на сестра си за твърде отегчителен, макар че Джеф ѝ харесваше много повече от Брандън.

— Той е много по-готин от Брандън — съобщи тя, демонстрирайки учтив интерес към разговора. — И какво точно се случи, Али? Брандън да не те е зарязал?

— Как можеш да задаваш такива въпроси! — Блеър се намръщи и се обърна отново към Алегра. — Какво се случи, скъпа?

И тя не можа да се въздържи и започна да задава въпроси. Надяваше се случилото се да не е прекалено неприятно. И изпитваше задоволство, че той си е отишъл. Или поне така изглеждаше за момента. Никога не бе вярвала, че той наистина обича Алегра. Брандън винаги бе демонстрирал своето безразличие и студенина, че дори и неодобрение по отношение на дъщеря ѝ. А нежеланието му да се разведе им бе причинило доста тревоги.

— Струва ми се, че просто му дойде времето — загадъчно отвърна Алегра.

— И кога се случи? — с любопитство попита Сам. Усещаше, че има още нещо, което Алегра не желае да сподели.

— Преди няколко седмици. Запознах се с Джеф в Ню Йорк. — Реши да им подхвърли едно кокалче и забеляза, че майка ѝ посрещна новината със задоволство.

Блеър беше харесала Джеф. Саймън — също.

— Много е симпатичен — само подхвърли доброжелателно Блеър.

Няколко минути по-късно Джеф и Саймън се върнаха, но продължиха да обсъждат филма на Джеф.

— Бих искал да прочета новата ти книга — сериозно заяви Саймън. — Всъщност смятам да си я купя. Тя току-що излезе от печат, нали?

— Всъщност от доста време е на пазара. Наскоро завърших една обиколка с рекламна цел. Просто не разбирам как ти остава време да

четеш при всичките ти ангажименти — рече Джеф, впечатлен от разговора.

— Справям се.

И тогава Саймън погледна съпругата си и Алегра забеляза странния поглед, който двамата си размениха. Не изразяваше враждебност, нито пък гняв, но в очите и на двамата се прокрадна някаква студенина. Никога преди не бе забелязвала нещо подобно и се зачуди дали между двамата не бе възникнал някакъв конфликт по отношение на кухнята например. Баща ѝ мразеше неудобствата, а майка ѝ пък обожаваше ремонтите и това понякога се оказваше повод за семейни разногласия.

Алегра не каза нищо, но по-късно, когато двете заедно отидоха в кухнята, се постара да огледа майка си по-внимателно. Не забеляза нищо нередно. Напоследък обаче Блеър изглеждаше преуморена. Тревожеше се за шоуто и постоянно беше прекалено заета.

— Татко добре ли е? — спокойно попита Алегра, защото не искаше да си пъха носа в отношенията им. Всички женени двойки си имаха своите разногласия понякога, а майка ѝ и баща ѝ може би се бяха посдърпали по-рано вечерта.

— Разбира се, скъпа, защо?

— Не зная... тази вечер ми се струва малко по-студен от обикновено. Може би само съм си въобразила...

— Вероятно — безгрижно се съгласи Блеър. — Бесен е заради градината. Харесва я такава каквата е в момента и не може да повярва, че промените, които извършвам, ще я направят още по-красива.

Това беше битка, която двамата водеха от години, и Алегра се усмихна. И тя самата бе предположила, че ремонтът вероятно е ябълката на раздора. Майка ѝ и баща ѝ никога не бяха имали по-сериозни конфликти. Бракът им беше страхотен.

— Между другото, приятелят ти ми харесва. Много интелигентен мъж, добре възпитан и непосредствен. Освен това е и красив. — Тя се усмихна и си сипа чаша вода. — Много се радвам — заяви Блеър и Алегра се разсмя, защото знаеше за какво говори майка ѝ. Облекчението ѝ, че Брандън вече не е близо до дъщеря ѝ, бе повече от очевидно.

— И аз така предположих — кимна Алегра.

Макар да изпитваше лека тъга, породена от задоволството, с което всички посрещаха разрива между нея и Брандън. Струваше ѝ се странно, че тя единствена бе пропуснала онова, което всички останали бяха забелязали.

— През последните няколко седмици двамата с Джеф като че ли ненадейно се озовахме в центъра на силен циклон. Срегнахме се в Ню Йорк в дома на агента, с когото поддържам делови взаимоотношения, и оттогава насам почти не сме се разделяли. — Погледна срамежливо към майка си и Блеър се трогна от невинността ѝ. — Той е толкова добър с мен... Никога преди не бях срещала такъв мъж... като се изключи татко.

— О, миличка! — Блеър зяпна от изненада. — Но това е много сериозно! Жените обикновено сравняват бащите си само с мъжете, за които искат да се омъжат.

— Едва ли, мамо — възрази Алегра и се изчерви от смущение. — Та ние се познаваме едва от три седмици.

— Ще се изненадаш да разбереш колко бързо се развиват отношенията, когато една жена срещне подходящия мъж.

Думите на майка ѝ ѝ напомниха за Кармен и Алън. Изкушаваше се да съобщи новината на майка си, но знаеше, че не бива.

Върнаха се във всекидневната и завариха мъжете сами, защото Сам бе отишла да позвъни на приятелите си. Джеф и Алегра останаха до единадесет часа. Времето мина неусетно в сладки приказки и шеги. Вечерята в дома на родителите ѝ бе изключително приятна.

А когато двамата си тръгнаха, Блеър погледна съпруга си и се усмихна широко.

— Хайде, стига, Блеър... няма значение... не храни напразни надежди. Та тя почти не го познава.

Но и той се позасмя, забелязал в очите на съпругата си вълнението, породено от новата връзка на Алегра.

— И тя ми каза същото, но вие и двамата пропускате най-главното. Това момче напълно си е изгубило ума по нея.

— Това безусловно е така, но не бързай да му надяваш примката на врата. — Репликата бе подхвърлена на шега, но в момента, в който я изрече, Саймън осъзна, че е допуснал грешка. — Не исках да прозвучи по този начин — рече той, опитвайки се да поправи нещата, но вече бе твърде късно.

Блеър само сви рамене и се извърна настрана. Прекрасно бе схванала същността на казаното от него. Той никога преди не бе подхвърлял подобни забележки. Нито пък тя. Но напоследък и двамата го правеха. Саймън настояваше, че това не означава нищо, но Блеър не беше толкова сигурна. Все още нямаха сериозни недоразумения, но внезапно се бяха появили едва забележими пукнатини в свършения им брак. Блеър си мислеше, че знае коя е причината, но не беше съвсем сигурна. А когато вдигна очи и го погледна, в душата ѝ сякаш изведнъж повя хлад. Не можеше да го назове с думи, но то беше там, между тях; също като полтъргайт минаваше от стая в стая и плъзгаше ледените си пръсти по гърба ѝ докато тя измерваше съпруга си с поглед.

— Ще се качваш ли? — тихичко попита Блеър, стиснала в ръка навитите на руло планове за кухнята.

— След малко — отвърна той, но в този момент забеля лицето ѝ и веднага додаде: — Идвам след минутка.

Блеър кимна и се качи на горния етаж, но душата ѝ отново се изпълни с тъга. Не че имаше някаква голяма пукнатина в отношенията им, или пък сериозни разногласия помежду им, но напоследък в общуването им започна да се усеща някаква студенина. Понякога Блеър се питаше дали това е само поредният преходен етап, през който минават всички семейства, дали е само малка неравност по общия им път, или пък сигнал, че в живота им нещо наистина не върви както трябва. Все още обаче нямаше отговор на този въпрос.

— Е, как ти се сториха родителите ми? — недипломатично попита Алегра, докато пътуваха обратно към града. Тази вечер щяха да останат в нейната къща, защото се намираше по-близо.

— Мисля, че са страхотни — с явно възхищение отвърна Джеф.

И двамата бяха непретенциозни, сърдечни и очарователни, проявяваха искрен интерес към хората около тях и се радваха на компанията им. Той ѝ разказа за разговора си със Саймън във вътрешния двор.

— Той настоява, че иска да прочете книгата ми, но на мен ми се стори, че го прави само от учтивост. Въпреки това беше много мило от негова страна.

— Татко обича тези неща. Винаги е окуражавал приятелите ми по отношение на техните филми, пиеси или делови начинания. Той

смята, че общуването с младите е вълнуващо и го поддържа във форма.

На шестдесет години той изглеждаше поне с десет години по-млад. В този момент Алегра се сети за майка си и се намръщи незабележимо.

— Всъщност малко се тревожа за мама.

— Защо? — Джеф я погледна с изненада.

Блеър беше красива и запазена, талантива и преуспяваща и освен това излъчваше добро здраве. Не можеше да си представи защо Алегра би се притеснявала заради нея.

— Тя изглежда чудесно.

— Зная, но не съм сигурна, че се чувства така. Мисля, че все още не може да се примири с факта, че тази година не спечели Златен глобус. За нея това се оказа тежък удар. Освен това има много затруднения с шоуто. Не зная какво точно е... — Алегра се опита да облече притесненията си с думи, но не успя. — Имам обаче усещането, че нещо не е наред. Струва ми се, че постоянно е тъжна — искам да кажа под усмивките и добросърдечното поведение. Нещо не ѝ дава мира.

— Защо не я попиташ?

Това му се струваше най-лесното разрешение на въпроса, но Алегра отрицателно поклати глава.

— Да ти кажа честно, не смятам, че тя ще ми каже истината. Попитах я дали нямат никакви проблеми с татко, защото тази вечер той ми се стори по-сериозен от обикновено, но тя ми отговори, че бил бесен заради градината.

— И вероятно е точно така — увери я Джеф. — Те двамата по всяка вероятност работят твърде много, а напрежението в работата неминуемо си казва думата и у дома. Но и двамата са невероятни хора. — Той беше най-влиятелният продуцент в Холивуд, а тя продуцираше едно от най-успешните телевизионни предавания. Не беше лесно да се поддържа подобен стандарт и Джеф изобщо не бе изненадан от факта, че нито едно от децата им не бе пожелало да се съревновава с тях. — Между другото, Сам също ми хареса.

Тя наистина изглеждаше фантастично, а и схващанията ѝ бяха толкова младежки и незрели, че Джеф се улови, че я слуша и наблюдава с интерес.

— И на мен ми харесва понякога. — Алегра се ухили. — Но напоследък е станала голяма глезана. Не е особено полезно за нея да живее само с мама и татко. Те ужасно я гледат. Когато двамата със Скот си бяхме у дома, не беше така. Татко по принцип е готов на всичко, когато става дума за Сам, и тя си го знае. Мама поддържа малко потвърда линия на поведение, но Сам не ѝ обръща особено внимание и си прави каквото си знае. На нейните години никога не съм си позволявала това.

— Мисля, че с най-малките деца винаги се получава така. С тях се отнасят много по-либерално, отколкото с по-големите им братя и сестри. Сам обаче не ми се видя чак толкова разглежена. Всъщност дори се държа доста учтиво.

— Това е защото те смята за готин. — Алегра се ухили отново.

— А ако не беше така?

— Изобщо нямаше да ти обърне внимание.

— В такъв случай съм поласкан.

Стигнаха къщата на Алегра и веднага си легнаха. И двамата бяха уморени, но тя много обичаше да лежи до него и да се гуши в прегръдките му. Ласките им рядко си оставаха целомъдрени и непорочни и много бързо преминаваха в пламенна страст. И двамата бяха изключително щастливи, а Алегра обожаваше утрините, когато се будеше до него. Понякога не го намираше в леглото, защото Джеф ставаше преди нея, за да приготви кафе. И двамата вярваха, че животът им е съвършен.

В събота сутринта им позвъни Алън и ги покани на вечеря.

— Ето, това е живот! — изкоментира Джеф, когато Алегра му сервира за закуска топли кифлички с масло, прикрила голото си тяло единствено с бяла готварска престилка от дантела. — Само си за снимка за таблоидите — заключи той и се престори, че я щрака.

Алегра зае още по-изкусителна поза, а той я придърпа в скута си, в резултат на което се наложи да се преместят в спалнята, без да са закусили.

Когато станаха отново, беше вече обяд и Алегра се опита да измисли нещо за обяд, а Джеф изкоментира, че напоследък не правят нищо друго, освен да ядат и да се любят.

— Оплакваш ли се? — с интерес попита тя и загриза една ябълка.

— Господи, не! Обожавам този начин на живот.

— Аз също. — И тогава си спомни за поканата на Алън. — Какво смяташ да правим довечера? Искаш ли да отидем на вечеря у Алън? — Не искаше да настоява. Беше сигурна, че и той си има свои приятели, макар че за нейна огромна радост се бе сприятелил веднага и с Алън и Кармен.

— Всъщност бих искал да отидем — отвърна той и си гризна от ябълката ѝ.

Ябълката беше голяма и сочна. Той преглътна хапката си и целуна Алегра. Устните им имаха вкус на ябълка, а целувките им едва не ги отведоха отново в спалнята.

— Няма да успеем да направим каквото и да било, ако продължаваме по този начин — заяви тя и се разсмя, а той продължи да я притиска към себе си и да целува шията ѝ. — Добре, ще се обадя на Алън.

Уговориха се да отидат в къщата на Алън в Малибу, а след това да излязат заедно на боулинг.

Когато пристигнаха в седем часа, завариха Кармен да вари спагети, а Алън приготвяше соса и се преструваше, че пее италиански арии. Всички избухнаха в смях, а Джеф побърза да пусне някаква музика.

Вечерта беше топла и уханна и те обсъдиха възможността да вечерят на открито, но в крайна сметка се отказаха. Вместо това насядаха около кухненската маса и в края на вечерта и четиримата се оплакваха от преяждане. Сосът на Алън се бе оказал изключително вкусен.

— Съвсем скоро ще ми се наложи да започна да гладувам отново — с въздишка отбеляза той. — В края на март започваме репетиции, а началото на снимките е в средата на април. Тогава ще заминем за Швейцария, за да подскачаме като планински козички по алпийските върхове.

Поредният приключенски филм, в който Алън щеше да изпълнява главната роля. За което пък щеше да получи цяло състояние.

— Това не е ли опасно? — попита Кармен и в очите ѝ проблесна тревога.

— Само ако се подхлъзна — отвърна той, но това не ѝ се стори никак забавно и в следващия миг Алегра я чу да мрънка, че иска да

замине с него.

Желанието ѝ да го последва на снимачната площадка можеше да създаде значителни затруднения — присъствието на съпругите обикновено се превръщаше в проблем от първостепенно значение. А и Алън беше твърде независим, за да се примири с подобно нещо. Освен това терените, на които щеше да работи, бяха твърде стръмни и недостъпни за Кармен.

— Ти също ще започнеш да снимаш през юни — обади се Алегра, опитвайки се да отвлече вниманието ѝ. — Няма да имаш време да пътуваш с него.

— Ще мога да остана там шест седмици до започването на репетициите.

— Много ще ми бъде приятно — насърчи я Алън, макар Алегра да бе почти сигурна, че ще съжалява за това.

Разговорът обаче се прехвърли на други теми, а след десерта — бананов сплит, достатъчно калоричен, за да се пребори с всякакви диети — Алън предложи да отидат в града и да поиграят боулинг. Той обожаваше да кисне из баровете, да играе на бiliarд или пинг-понг и да се преструва, че е просто един от многото посетители. Боулингът беше едно от любимите му развлечения.

В края на краищата успя да ги убеди и те всички се натовариха на неговото ламборгини и с много смях и закачки поеха към Санта Моника.

Всъщност колата му беше бронирана — беше специално конструирана за някакъв много важен арабин. Имаше само още няколко такива, а Алън бе успял да купи своята — яркочервена и блестяща — от Сан Франциско. Вътре колата бе тапицирана с кожа и полирано дърво. Движеше се като ферари, а производителите твърдяха, че може да се изкачи по пясъчна дюна със скорост от сто и осемдесет мили в час. Това бе една от любимите играчки на Алън и той много си я обичаше. Вярно е, че се набиваше на очи много повече от стария му пикап, но пък беше и много по-удобна и имаше модерна стереосистема. Останалите шофьори на пътя с възхищение надуваха клаксоните си, когато се разминаваха с тях.

— Откъде се сдоби с това чудо? — попита Джеф. До този момент не бе виждал друга такава кола.

— Била е изработена за принца на Кувейт, но той така и не отишъл да си я вземе. Никакъв куршум не може да премине през стъклата, страничните врати също са бронирани.

Колата беше страхотна и Алън я обичаше не толкова заради скоростта и блясъка, а заради сигурността, която му осигуряваше.

Паркираха пред Хангтаун боул и влязоха вътре, за да си вземат обувки под наем и да си запазят коридор. С изненада установиха, че залата е претъпкана с народ. Казаха им, че ще се наложи да почакаат, но те решиха да приемат положението философски и да изпият по бира докато чакат. Двадесет минути по-късно вече имаха своя коридор и сериозно се заловиха с играта.

Алън беше доста добър. Кармен не можеше да играе, но въпреки това се забавляваше страхотно. Алегра се справяше поносимо, а Джеф се оказа достоен противник на Алън. Всичките играеха за развлечение, но Алън приемаше нещата по-сериозно от останалите. Обичаше да печели и постоянно повтаряше на Кармен, че трябва да внимава повече.

— Но аз внимавам, скъпи. Внимавам — отвърна тя и точно тогава Алегра усети, че хората в залата ги наблюдават.

До този момент не бяха забелязали, но останалите посетители бавно се трупаха около тях. Беше повече от ясно, че са разпознали не само Алън, но и Кармен.

— Здравсти! — Кармен поздрави един от тях без да си дава сметка как всъщност изглежда.

Облечена беше с плътно прилепнали към бедрата ѝ дънки и тясна бяла тениска, която разкриваше твърде много от прекрасното ѝ тяло. Грозните зелено-кафяви обувки за боулинг допълваха картинката, но въпреки тях Кармен изглеждаше като кралица на красотата, а някои от мъжете наоколо като че ли бяха попрекалили с бирата и изглеждаха готови да се нахвърлят отгоре ѝ.

Алън веднага си даде сметка за положението и внимателно я издърпа така, че да застане между него и Джеф. Посетителите обаче проявяваха интерес и към него самия. С периферното си зрение забеляза някакъв грубиян със зализана назад мазна коса, който се приближи и заговори Алегра.

Тя запази самообладание и спокойно посрещна въпросите му. Той я попита за колата, паркирана отвън, и тя му обясни, че са я наели

под наем за вечерта. В Ел Ей имаше специализирани компании, които предлагаха свръхмодерни коли, лимузини ролс-ройс или поостарели бентлита. В тях човек би могъл да наеме каквото си пожелае и версията на Алегра звучеше напълно правдоподобно.

— Тя се мисли за много готина, нали? — възкликна някакъв друг тип, приковал очи в Кармен, която се опитваше да не му обръща внимание и да се концентрира върху играта. — Знаем коя е. И какво си мисли тя? Че за една вечер може да си позволи да се смеси с простолудието, а? Каква гадост...

Алегра не отговори нищо и се отдръпна настрана, макар че не й се искаше да ги ядосва повече. И двамата бяха пияни и вече започваха да привличат вниманието на останалите посетители в залата.

И тогава една жена съвсем неочаквано помоли за автограф. След нея се появиха още няколко и в един момент Кармен се оказа заобиколена от доста многолюдна групичка и притисната към една маса. Преди още Алън да успее да се обърне и да й се притече на помощ, един тип го сграбчи и понечи да го удари. Той обаче беше много пиян и Алън успя да избегне удара благодарение на карате техниките, които бе усвоил от каскадьорите, работили съвместно с него в последния му филм.

Алегра обаче прекрасно знаеше какво ще последва. Беше гледала този филм и преди и чудесно разбираше, че са загазили. Тя решително се отдръпна от Джеф, приближи се до един монетен автомат и избра 911. Никой от присъстващите не й обърна внимание. Тя побърза да съобщи коя е, къде се намира, кои са останалите членове от компанията и какво се е случило в залата за боулинг.

— Боя се, че съвсем скоро ще се стигне до бой — спокойно обясни Алегра — и госпожица Конърз може да пострада. Около нея се е насъбрала тълпа от около стотина мъже, които изглеждат готови да я нападнат всеки момент.

— Веднага пристигаме — отвърна офицерът от другия край на линията и излая някакви заповеди по радио станцията си. — Останете на линията, госпожице Стайнбърг. Как се справя господин Кар?

— За момента успява да се защити.

Алегра не ги изпускаше от погледа си. След първия неуспешен опит не последваха други удари, насочени към Алън, но възбудената тълпа ги заобикаляше все по-плътно и към тях се притискаха хора,

които искаха да бъдат до тях, да ги докоснат, да ги съблекат, да ги опипат... да се идентифицират с тях.

Джеф се огледа и я забеляза до телефона. Опита се да се приближи до нея, но едновременно с това се боеше да остави Кармен сама. Около нея се бяха натрупали твърде много мъже, които я притискаха, докосваха я, а един дори бе успял да откъсне единия ръкав на тениската ѝ.

В този момент полицаите влязоха в бара и решително се запътиха към коридора за боулинг. Прекрасно разбираха какво става и размахваха в ръце палките си, твърдо решени да не допускат никакви своеволия. Единият от тях се насочи право към Кармен, а друг заговори Алън Кар. Само след няколко минути успяха да избутат тълпата настрани, но все още имаше мъже, които дърпаха косата на Кармен, късаха дрехите ѝ и се опитваха да я придърпат към себе си. Двама от полицаите едва успяха да я откъснат от това меле и точно в този момент някаква жена се разпищя и се хвърли в ръцете на Алън, умолявайки го да я целуне. Беше млада и много пияна. Освен това беше доста дебела, но ето че ненадейно се бе сбъднала мечтата на живота ѝ — бе се озовала толкова близо до Алън Кар. Тримата полицаи трябваше да обединят усилията си, за да успеят да измъкнат Кармен, Алън и Джеф невредими от тълпата. След това ги поведоха към колата.

Алегра се опита да се присъедини към тях, но един от грубияните я избута настрани и тълпата отново ги обгърна. Джеф отчаяно ѝ кимаше с глава, но тя не можеше да се добере до тях. Той безуспешно се опита да си пробие път назад, но тълпата от фенове, обезумели от вълнение и сладострастен копнеж, не му позволяваше да помръдне.

— Алегра! — започна да крещи Джеф. Тя го виждаше, но не чуваше гласа му. — Тя е с нас!

Джеф се обърна за помощ към един от полицаите и двамата заедно си пробиха път назад, прегърнаха я от двете ѝ страни и я поведоха към вратата. Отвън ги очакваше още един полицай.

Ръцете на Алън трепереха докато отключваше колата. Четиримата полицаи оградиха колата, а те влязоха вътре и заключиха вратите. Полицаите им дадоха знак да тръгват веднага. Всичко свърши толкова бързо, че изобщо не можаха да им благодарят за съдействието.

Алън потегли и погледна в огледалото за обратно виждане. Пред бара се бе насъбрала една разгневена тълпа, измамена в очакванията си да се позабавлява.

— Господи, ама това постоянно ли се случва с вас? — възкликна Джеф и се опита да пооправи самото и ризата си.

И четиримата изглеждаха като претърпели корабокрушение. Дрехите им бяха разкъсани, косите им разрошени, шапката и слънчевите очила на Алън бяха изчезнали, а Джеф бе изгубил едната си обувка.

— Как издържате на този тормоз?

Кармен вече плачеше, а Алегра се опитваше да я успокои. Хората, които ги обичаха, в подобни случаи се проявяваха като зверове. Те смятаха, че ги притежават, искаха да ги обсебят и в края на краищата можеха дори да ги унищожат.

— Страшничко е! — ласкаво ѝ говореше Алегра.

Подобни сцени винаги я вадеха от равновесие. Кармен ги мразеше и се ужасяваше до смърт от тълпите почитатели.

— Те са като животни. Видя ли онези типове? — изхълца тя и погледна Алън с обляно от сълзи лице. — Сигурно щяха да ме изнасилят. Един от тях непрекъснато опипваше гърдите ми, а някой непрекъснато се опитваше да пхне ръка в гащите ми. Отвратителни са!

Изглеждаше като невинно момиченце, докато се оплакваше от нападението. Истината бе, че се бяха оказали заобиколени от една жадна за приключения, сладострастна и гневна тълпа. Бяха гневни, защото не можеха да ги притежават напълно. Те искаха да си ги вземат по домовете, да станат част от съществуването им, да докосват телата им, да живеят живота им... да бъдат като тях.

— Никога повече няма да отида на боулинг — заяви Кармен. — Мразя тези извращения.

— Аз също — призна Алън. — А и кой ги обича?

Той обаче обичаше да играе боулинг. Но днешната случка бе убедително доказателство в подкрепа на решението на много от известните личности в Холивуд да построят в домовете си собствени боулинг зали, спортни съоръжения, ледени пързалки и кинозалони. Те просто не можеха да отидат където и да било, не можеха да изведат

децата си на разходка, не можеха да се радват на нито едно от забавленията, с които запълваха времето си обикновените хора.

— Би трябвало да видиш през какво минава Брам Морисън на всеки един от концертите си — утешително заговори Алегра.

Джеф все още бе изцяло погълнат от огромното си възхищение пред самообладанието ѝ и хладнокръвието, с което бе избрала 911. Алегра обаче бе присъствала на много подобни сцени и прекрасно знаеше какво трябва да се направи. Почти веднага бе почувствала, че нещата ще се объркат, а и в случаи като този, в който имаше замесена хубава жена, това бе почти неизбежно. Неведнъж бе предупреждавала Кармен, че такива неща се случват, опитвала се бе да я инструктира как да постъпва, наела бе хора, които да я обучат на самозащита, но момичето все още изпитваше ужас от подобни сблъсъци.

— Благодаря ти, че извика ченгетата, Ал — унило рече Алън.

Хората, станали жертва на такива изстъпления, винаги се чувстваха унизени и омърсени, независимо от факта, че сблъсъците обикновено биваха породени от първоначалното възхищение на феновете им.

Случилото се очевидно бе направило силно впечатление на Джеф и помрачи цялата им вечер.

Алън ги остави пред къщата на Джеф и им се извини за кошмарната вечер. Джеф и Алегра го увериха, че прекрасно разбират всичко и че съжаляват не по-малко от него. След това благодариха на Алън и Кармен за вечерята.

— Не мога да си представя как могат да живеят по този начин. Могат ли изобщо да излизат? Като нормални хора имам предвид? — попита Джеф, след като Алън и Кармен си тръгнаха.

— Ходят на премиери, но винаги са изключително предпазливи. Присъствието им на големи обществени събития обикновено носи огромен риск от сериозни атаки от страна на феновете им и има хора, които просто не могат да го понесат. Човек може сериозно да пострада, ако бъде притиснат в такава обезумяла тълпа. В останалото време всеки техен опит да се държат като обикновени хора завършва с инцидент като днешния. Освен ако не ходят по места като Спаго например. Там е по-различно.

Тя се усмихна. Това беше любимият ѝ ресторант, който винаги бе пълен със звезди. Никой не би се осмелил да ги притеснява там;

феновете само им се възхищаваха от разстояние.

Но на места като боулинг залите например нямаше никаква сигурност. И понякога играта загрубяваше. Алегра обаче се справяше забележително добре. Неведнъж бе ставала свидетел на подобни сцени покрай родителите си. Те самите не бяха чак толкова известни, защото и двамата стояха зад камерата, но хората, които познаваха, актьорите, с които работеха, непрекъснато ставаха жертви на инциденти като този, на който Джеф бе станал свидетел тази вечер. Същото важеше и за клиентите на Алегра.

— Ужасно се изплаших, когато те изгубих сред тълпата — призна й Джеф, когато влязоха в спалнята и побързаха да свалят дрехите си. Разкъсаните им и раздърпани дрехи им действаха угнетяващо. И тогава Джеф погледна крака си, останал без обувка, и избухна в смях. — Бедните пичове вероятно си мислят, че са откъмнали обувката на Алън.

— Някой ден ще можеш да си я откупиш на търг — пошегува се Алегра.

Но тя също бе разтревожена. Тълпи като тази в боулинг залата бяха много опасни, защото човек никога не можеше да предвиди до какви крайности са готови да стигнат екзалтираните им почитатели.

— Просто не мога да повярвам. Сега вече се чувствам като истинска звезда. И да си призная честно, Скарлет, мисля, че спокойно мога да мина и без това — заяви Джеф и се излетна на леглото си.

— Аз също — съгласи се Алегра. — Ето защо съм адвокат, а не актриса. Не би могъл да ме принудиш да живея по този начин за нищо на света. Няма да мога да издържа и една минута.

— Но ти определено се справи добре — похвали я Джеф. — Единствено ти се сети да извикаш полиция. А аз просто си стоях там, онемял от изумление, и се питах как ще се измъкнем живи от лапите им.

— Тайната е в бързата реакция. В момента, в който видях хората да се насъбират около нас, разбрах какво ни очаква.

Легнаха си прегърнати, но и двамата не можеха да се отърсят от спомена за случилото се, а Джеф непрекъснато се питаше какво ще правят на предстоящата сватба.

— Ако съдим по днешната сцена, мисля, че нашите двама приятели трябва да се оженят на някой безлюден остров.

— На сватбите става още по-страшно. Там феновете се показват откъм най-срамната си страна. Те просто обезумяват. Сватбите на звездите се превръщат в истински кошмар. Почти като концертите на рок звездите. — Тя се разсмя, но и двамата знаеха, че никак не ѝ е смешно. — Опитай се обаче да обясниш това на Кармен. Тя отказва да ми повярва, а Алън настоява, че е в правото си да постъпва така, както желае. Откакто ни съобщиха за намерението си да се оженят, не съм спирала да разговарям с различни експерти по въпросите на сигурността.

— И те какво предлагат?

— Ще видиш. — Алегра се усмихна и му заприлича на Мата Хари. — Но охраната ще е на ниво. Мога да ти го обещаая. Доколкото това е възможно във Вегас.

— Защо ли започвам да очаквам събитието с все по-голям ужас? — попита Джеф и я придърпа още по-близо до себе си.

— Защото си умен. Ако и те имаха малко здрав разум... щяха да избягат някъде, където никой не ги познава... например в някое забутано малко градче в Южна Дакота. Бедата е в това, че една такава сватба няма да е никак забавна. Но пък и изстъпленията на тълпите непознати фенове не са по-забавни.

— Следващия път ще си обуя обувки с връзки — промърмори Джеф, помърдрал след неприятното преживяване.

Но дори и след днешния ден не бе напълно подготвен за онова, което го очакваше на сватбата на Алън Кар и Кармен Конърз.

ГЛАВА 11.

Автобусът, нает от Алегра, взе Алън и Кармен от къщата на Джеф в Малибу. И двамата носеха перуки, сини дънки и стари пуловери. Перуката на Кармен бе тъмнокестенява, а тази на Алън — черна. Кармен бе превързала и шал на главата си. Опитвах се да говоря с южняшки акцент, дъвчеха дъвка и криеха очите си зад слънчеви очила. Джеф и Алегра се качиха заедно с тях. И те бяха с перуки и с грозни дрехи от полиестер. Двамата бяха много по-безвкусно облечени от младоженците, а роклята на Алегра бе цялата отрупана с пайети и фалшиви диаманти.

— Нямах представа, че отиваме на маскен бал — пошегува се Джеф и развеселено огледа костюма си. Едно обаче беше сигурно — никой не би могъл да разпознае нито Алън, нито Кармен.

Четиримата се настаняха в просторно, изолирано помещение в задния край на микробуса. Разказвах си вицове, похапвах сладолед и избухвах в смях всеки път щом се погледнеха в огледалото. От време на време прескачаха до кухнята за сирене, плодове или сандвичи, а двете дами честичко посещаваха банята, облицована с розов мрамор. Не си позволявах да използват единствено ваната.

Подобни автобуси често се наемаха от филмови звезди и рок изпълнители. Собственикът на този го поддържаше в безупречно състояние и Алегра го използваше често. Веднъж го бе наела като съблекалня за един от клиентите си, но най-често го използваше за пътувания и турнета. Автобусът беше едно от най-добре поддържаните и луксозни превозни средства от този вид, макар да не можеше, естествено, да се сравнява с двуетажния автобус на Еди Мърфи, претъпкан с антики и безброй скъпоценни дреболии. Този обаче бе достатъчно удобен и четиримата през целия път до Вегас си повтаряха, че се намират в рая.

Когато пристигнаха в Лас Вегас, те моментално се насочиха към хотела. Смятах да отседнат в „МГМ Гранд“. Шестима бодигарда очакваха пристигането им във фоайето. Веднага щом ги забелязах да

влизат в сградата, шестимата охранители се смесиха с безличната тълпа, изпълнила фойето. Бяха две жени и четирима мъже, които изобщо не дадоха да се разбере, че ги познават, но веднага застанаха по двойки от двете страни на Алън и Кармен.

Джеф и Алегра застанаха в другия край на залата. Тя непрекъснато се оглеждаше за представители на таблоидите, но не забеляза нито един репортер. В продължение на няколко дни по страниците на вестниците се срещаха материали за възможна романтична връзка между Алън и Кармен, но от връчването на наградите бе изтекъл само месец и никой не подозираше, че са решили да се женят.

В хотела смениха перуките и сега всички, освен Алън станаха червенокоси. Алън остана очарован от грозната руса перука, предназначена за него.

— Мили боже! — Алегра му се ухили, а той избухна в гръмогласен смях. — Изглеждаш ужасно.

— На мен пък ми харесва — заяви той и похотливо ѝ намигна. После отново надяна черната перука и се зае да имитира Елвис.

— Добре че вече имаш някаква кариера и слава — възкликна Алегра и го погледна с престорено отвращение. — Не смятам, че би могъл да си намериш някаква друга работа.

— Човек никога не знае, хлапенце. Никога не знае...

След това Кармен изчезна в задната спалня, понесла със себе си голям найлонов калъф за дрехи. Половин час по-късно се появи, пременена с бяла къса атлазена рокля. Косата ѝ бе вдигната в елегантен кок, полускрит под къс воал. Гримът ѝ бе безупречен, лицето — прекрасно, а дългите ѝ елегантни крака под късата рокличка бяха направо зашеметяващи. От грозната перука и полиестерната рокля нямаше и следа. Изглеждаше прекрасно. Високите ѝ обувки бяха от бял атлаз, а роклята бе с дълбоко изрязано деколте.

Алън изглеждаше искрено развълнуван от вида ѝ. Той все още бе облечен с полиестерни панталони, върху които навлече ленено сако и истински обувки. Реши, че ще се ожени с русата перука. Така щял да е сигурен, че ще имат руси деца.

— Ти си луд — възкликна Кармен и го целуна.

Половин час по-късно пристигна и мировият съдия, подсигурен от Алегра. Тя знаеше, че ако се бе опитала да уговори присъствието му

чрез хотелската администрация, новината неминуемо щеше да стигне до таблоидите. Но това можеше да стане и сега, ако съдията ги разпознаеше. Кое то бе напълно вероятно предвид вида на Кармен. Освен това той трябваше да впише имената им в удостоверението за брак, но тогава щеше вече да е много късно да предупреждава когото и да било.

Алегра също бе решила да не се преоблича. Изглеждаше много смешна в безвкусната пола, червената перука и сандалите, които бе надянала на краката си.

— Нямам търпение да видя снимките от сватбата — заяви Джеф, който беше кум на Алън. Алегра бе останала изключително трогната от факта, че Алън бе поканил именно него.

— И ти не изглеждаш кой знае колко по-различно — сръза го Алън.

Джеф се бе пременил със сако на Ралф Лорен, което обаче бе навлякъл над спортна риза за боулинг. На главата си носеше руса перука като на Алън.

Мировият съдия не ги познаваше, но ги помисли за напълно откачени. Претупа церемонията за по-малко от три минути, провъзгласи ги за съпруг и съпруга и подписа документа без дори да погледне имената. На два пъти по време на церемонията бе нарекъл Кармен Карла, а Алън — Адам. Веднага щом приключиха Алегра разля шампанско, поръчаха си хайвер и отпразнуваха официалното им встъпване в брак.

— Кармен Кар! — Алегра бе първият човек, произнесъл новото й име, и вторият, който я целуна. След Алън. — Харесва ми.

— На мен също — заяви Кармен, а в очите й проблеснаха сълзи. Все още мечтаеше за църковна сватба в Орегон, но вече съзнаваше в какъв цирк би се превърнала една такава церемония, представяше си папараците, хеликоптерите, пищящите фенове и полицейските кордони. Двамата с Алън просто не биха могли да го понесат.

— Късмет! — пожела им на излизане мировият съдия.

Подаде на Алън удостоверението за сключен граждански брак и бързо си тръгна, защото му предстояха още дузина бракосъчетания. Нямаше и най-малка представа кои бяха хората, които бе оженил преди малко. Що се отнасяше до него, те бяха просто Адам и Карла.

Час по-късно четиримата слязоха долу, за да пробват късмета си на игралните автомати и да поиграят комар. Преди да тръгнат, Алегра дискретно почука на вратите на охраната и шестимата мигновено се подредиха след тях. Операцията протече съвсем гладко и без всякакви издънки почти до полунощ, когато един от присъстващите в казиното разпозна Кармен и помоли за автограф. Кармен, която бе махнала воала, но все още бе облечена с късата бяла рокля, се подписа с усмивка. Няколко минути по-късно до нея застана друг почитател и Алегра осъзна, че проблемите започват.

— Време е да изчезваме, Пепеляшке — тихичко прошепна тя. — Каретата ти те очаква.

Още двама бодигарда охраняваха автобуса, за да са сигурни, че никой няма да влезе в него в тяхно отсъствие. Шофьорът на автобуса бе единственият, когото допускаха вътре, но той бе в пълно неведение относно самоличността на хората, които взеше.

— Все още е много рано — оплака се Кармен, но казиното бе претъпкано с народ и никой не искаше да рискува да попаднат в поредното меле...

Ей, вижте! Това е Кармен Конърз, която току-що се е омъжила... И Алън Кар... снимки... писъци... викове... блъскане... дърпане...

В никакъв случай не можеха да го допуснат.

— Хайде, госпожо Кар, размърдай си задника. Това е сватбената ми нощ и нямам намерение да се мотая тук цяла вечер и да играя бинго.

Алън я целуна настойчиво, потупа я по задника и цялата група се насочи към очакващия ги автобус.

Кармен се качи по стълбите, обърна се и погледна към Алегра и Джеф. Алегра ѝ подаде букет от бели изкуствени цветя, който бе стоял при шофьора през цялото време. Кармен го хвърли с елегантен жест от най-горното стъпало на автобуса, а Алегра го улови.

Въпреки цялата налудничава атмосфера и клоунските костюми, с които бяха облечени, булката изглеждаше изключително красива и случайните минувачи по улицата не можаха да сдържат усмивките си. А шофьорът на автобуса си помисли, че булката с прекрасната си рокля напомня малко на Кармен Конърз. Ако не говореше с толкова изразен акцент и беше малко по-височка, можеше дори да си помисли, че е тя. Той сподели мислите си с Алегра.

— Дааа, може би — отвърна тя, но като че ли не бе убедена.

След това затвориха вратите. Автобусът потегли, а двамата младоженци помахаха с ръка на Джеф и Алегра, които останаха на улицата заедно с охраната.

Всичко свърши. Бяха успели. И сега бяха в пълна безопасност. Операцията бе протекла съвсем гладко — без проблеми и репортери. Алегра бе свършила невероятна работа по подготовката и Джеф бе по-силно впечатлен от всякога.

— Ти си истински гений — похвали я той, докато гледаха след отдалечаващия се автобус. В четири часа сутринта двамата младоженци щяха да са в дома на Алън. Там щяха да вземат предварително приготвените си куфари, да се преоблекат и да хванат полета в девет часа за Таити. Край на историята.

— Беше много хитър план, нали? — Алегра го погледна и се усмихна.

Радваше се, че всичко бе протекло толкова добре. Никак не й се искаше таблоидите да съсипят празника на Алън и Кармен, а злобните папараци да ги преследват по улиците.

— Те просто не могат да си позволят истинска сватба, нали? — замислено попита Джеф. Не можеше да си представи как щяха да успеят, ако не бяха костюмите, перуките, уединението на хотелския апартамент, бодигардовете и специалния автобус. Планът наистина беше свършен.

— Всъщност можеха — призна Алегра. Тя обаче бе настоявала пред Алън да не го прави, а той на свой ред бе успял да убеди Кармен. — Но церемонията щеше да се превърне в кошмар. Над главите им щяха да кръжат хеликоптери, фотографите щяха да са навсякъде, а медиите щяха да подкупят доставчиците и обслужващия персонал. В един момент сватбата щеше да заприлича на бойно поле. И Кармен щеше да бъде много нещастна.

Джеф кимна. Беше напълно съгласен с нея. Преживяването в залата за боулинг му бе дало ясна представа за начина на живот на звездите. И макар всички да им завиждаха, животът на тези хора никак не бе лесен.

— Аз съм убедена, че така беше далеч по-забавно — рече Алегра и си помисли, че Кармен изглеждаше страхотно с късия воал и бе

изключително привлекателна докато подхвърляше през рамо букета от изкуствени цветя.

— Смятам да си го запазя... — Тя размаха букета пред лицето на Джеф, докато двамата влизаха обратно в хотела.

Хората от охраната си бяха тръгнали. Вече не се нуждаеха от тях. От юридическата фирма на Алегра щяха да им преведат хонорарите за услугата. Тя им бе благодарила, когато стояха край автобуса, и те бяха побързали да си тръгнат.

Алегра и Джеф бяха сами. Заедно с още няколко хиляди гости на хотела.

Двамата се прибраха в апартамента. Щяха да прекарат там остатъка от нощта, а на сутринта щяха да се върнат в Ел Ей с наета лимузина. По това време Алън и Кармен щяха вече да са във въздуха на път за Таити.

Алегра и Алън бяха уговорили начина, по който щеше да бъде направено съобщението за брака им. Нищо не трябваше да се споменава до края на медения им месец, за да не хукнат репортерите да ги преследват по света. Съществуваше възможността някой гост на хотела им да ги разпознае и да уведоми пресата, но Бора Бора бе сравнително уединено място и Алън вярваше, че там ще са в безопасност. След завръщането им щяха да свикат пресконференция и в рамките на пет минути щяха да обявят женитбата си и да позволят на репортерите да ги снимат. Алегра ги бе посъветвала, че трябва да хвърлят на акулите малко месце — пръстче от крак или ръка — за да ги направят щастливи.

Тази нощ Алегра лежеше в прегръдките на Джеф, щастлива и доволна, и си мислеше за Кармен и Алън. Той беше един от най-старите ѝ приятели и тя все не можеше да повярва напълно, че наистина са вече женени.

— Честит Свети Валентин — тихичко прошепна Джеф.

— Честит и на теб — промълви в отговор тя, обърна се с гръб към него, а той я прегърна с любов.

Алегра не помръдна до сутринта. Сънуваше как хваща букета и умираше от смях, защото знаеше, че цветята са изкуствени. Но когато го хвана, Джеф отпътува с автобуса и тя трябваше да тича през цялата нощ, за да го догони. И в сънищата ѝ, също както и в живота ѝ, хората

все бягаха от нея. Но не и сега, припомни си тя, рогато се събуди. Не и сега... не и с Джеф...

Той щеше да остане.

ГЛАВА 12.

Кармен и Алън се върнаха от Бора Бора по средата на март и този път вече нямаше как да избегнат таблоидите. По време на отсъствието им бяха обявени номинациите за наградите на Академията и имената и на двамата фигурираха в списъка.

Двамата слязоха от самолета и завариха представителите на пресата да ги очакват, готови за истински подвизи. Някой от авиолиниите бе подшушнал нещичко на репортерите, но двамата младоженци бяха готови да се изправят пред тях. Бяха силно загорели и изглеждаха фантастично. Камерите засвяткаха, а те бавно се запромъкваха през тълпата, очакваща ги на летището.

Алегра бе наела кола, която да ги посрещне, и те побързаха да се пъхнат в нея час по-скоро. Забавиха се само колкото да дадат възможност на фотографите да им направят няколко снимки. Веднага след това се скриха в лимузината, а двамата бодигарда останаха да чакат багажа им.

Алегра се бе погрижила още в колата да ги очаква бутилка шампанско, а къщата на Алън в Бевърли Хилз да ги посрещне, изпълнена с аромата на цветя. Само след няколко дни обаче медиите усложниха живота им неимоверно много. Разни фотографи непрекъснато се тълпяха около портата, хеликоптери кръжаха над главите им с надеждата, че ще успеят да ги щракнат в басейна, а репортерите от таблоидните издания претърсваха ежедневно боклука им. Положението стана непоносимо и те побързаха да се преместят в Малибу, но там ситуацията се оказа още по-страшна.

Най-накрая двамата решиха да се скрият за няколко дни в къщата на Алегра.

Тя се премести при Джеф и четиримата започнаха ежедневно да носят перуки и да посещават малки и неизвестни ресторанчета в долината.

— Не мога да повярвам — повтаряше Джеф, ужасен от нетърпимата намеса в живота им на всевъзможни самозвани

негодници.

Той все още работеше върху последните детайли от сценария си. Двамата с Алегра бяха прекарвали заедно един приятен и спокоен месец, помрачен единствено от поредната заплаха, получена от Брам Морисън, която бе отнела голяма част от времето ѝ.

Семейството му отново трябваше да замине за Палм Спрингс, а Брам се бе погрижил да ги настани в дома на свой приятел в непознат и уединен квартал. Самият той вече не ходеше никъде без охрана, а поредицата от статии, от които ставаше ясно, че се очаква Морисън да спечели около сто милиона долара по време на турнето си, само допълнително усложни положението. Сега вече всеки се стремеше към своя миг слава и бе готов да го получи на всяка цена — дори и чрез изнудване и опити за отвлечение.

На първи април бяха изминали две седмици от завръщането на Алън и Кармен. Същия този ден следобед Алегра и Кармен се видяха за два часа, за да прегледат отново подробностите, свързани с новия ѝ договор. Тя го бе подписала още преди да замине на медения си месец, но имаше някои щекотливи моменти, които Алегра държеше да обсъди с нея, за да дефинират съвсем ясно очакванията на актрисата при започването на снимките. Трябваше да обсъдят въпроса с гримьорката, която Кармен би предпочела да има, да уточнят работното ѝ време и да изчистят предварително всички дребни поводи за недоразумения, които по-късно биха могли да станат причина за напълно ненужни кризисни ситуации.

Вече бяха на привършване, когато Кармен погледна адвокатката си със закачлива усмивка и Алегра изведнъж се сети, че първи април е ден на лъжата. Докато растяха, двамата с Алън бяха правили всевъзможни лудории на този ден и си бяха погаждали невероятни номера. Брат ѝ Скот също обичаше да тероризира цялото семейство на този ден. Алегра остана изненадана, че той все още не се е обадил. Всяка година я плашеше с най-различни измислени истории — твърдеше, че се обажда от Мексико, че е тикнат в затвора, че се е оженил за проститутка или пък че е заминал за Сан Франциско, за да се подложи на смяна на пола. Но и тя не му бе оставала дължна през годините.

Сега, докато гледаше палавата усмивка на Кармен, Алегра си помисли, че ѝ предстои да чуе поредната небивалица.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — заяви Кармен и се усмихна широко.

Алегра се разсмя още преди да я е изслушала.

— Чакай да позная. Ти и Алън се развеждате. Ха-ха! Днес е денят на лъжата.

Кармен се засмя на думите ѝ. Алън се бе опитал на два пъти да я излъже сутринта. Първият път заяви, че някакво нейно старо гадже я чака на вратата, а после я стресна с новината, че майка му смятала да живее с тях през следващите шест месеца. Кармен, която още не се бе разсънила съвсем рано сутринта, посрещна с паника и двете съобщения.

— Не, нищо подобно — възрази тя и изведнъж се усмихна срамежливо. Алегра обаче продължаваше да се отнася подозрително към онова, което ѝ предстоеше да чуе. По свой собствен начин тя твърде много приличаше на Алън. — Ще имаме бебе — сияеща заяви Кармен.

— Така ли? Толкова скоро? — Алегра знаеше, че и двамата искат да имат деца, но смяташе, че ще поизчакат поне малко. Кармен трябваше да започне работата върху новия си филм през юни. Снимките щяха да продължат само три месеца, но при сегашната ситуация това нямаше да е никак лесно. — И откога? — попита Алегра, изпълнена с ужас, че може да се наложи да се откажат от филма.

— Само от месец — глуповато отвърна Кармен. — Алън смята, че е твърде рано да говорим за това, но аз исках да ти кажа. Освен това смятам, че шефовете на студиото също трябва да бъдат информирани. Ще бъда едва в третия месец, когато започнем снимките. Но когато свършим, ще съм в шестия. Мислиш ли, че ще се откажат от договора?

— Не съм сигурна — искрено си призна Алегра. — Може и да успеят да заснемат филма въпреки всичко. Бременността ти ще започне да личи чак към края на снимките. Слава Богу, че не се налага да снимаш по-дълго.

Работата върху някои филми продължаваше по осем или девет месеца, което би било невъзможно в случай като техния. Кармен обаче беше главната героиня във филма.

— Може би ще успеят да започнат да снимат по-рано. Ще измислят нещо — зная, че много държат ти да изпълниш главната

роля. Ще им се обадя още днес — обеща Алегра, а след това ѝ се усмихна. — Поздравления... Алън сигурно е пощурял от щастие. — Той обичаше децата. И винаги бе искал точно това — съпруга, семейство и бебе. — Новината е страхотна. И се надявам, че не е някоя първоаприлска лъжа.

Алегра я изгледа изпитателно и Кармен се разсмя.

— Не, не е. Или поне така ми каза докторът. Вчера бях при него. Видях бебето на видеозона. Може да се видят дори ударите на малкото му сърчице. В момента прилича на бобена шушулка. Бременна съм от пет седмици. — Тя се изкиска гордо.

— Трудно ми е да повярвам — възкликна Алегра и изведнъж се почувства много стара.

Кармен беше само на двадесет и три години, а вече си бе изградила кариера на утвърдена филмова звезда, беше омъжена и очакваше бебе. Алегра приближаваше тридесетте и имаше единствено кариерата си, която обичаше, и един мъж, когото познаваше едва от два месеца, но когото обичаше безусловно. Но кой знае докъде щеше да я доведе това? Всичко все още бе твърде ново за нея, а животът — твърде несигурен.

След като Кармен си тръгна, тя остана да седи замислена зад бюрото си. Изпитваше лека ревност, но скоро се засрами от чувствата си. Двамата с Алън имаха право на щастие, а тя самата трябваше да се погрижи за някои неща в живота си. Добре поне, че вече не беше с Брандън и не прекарваше дните си в очакване той да се разведе с Джоани.

След раздялата им той ѝ бе позвънил само веднъж. Искаше да знае къде са ракетата му за тенис и велосипедът на Ники. И колелото, и ракетата бяха в къщата на Алегра. На следващия уикенд Брандън пристигна да си ги вземе. Джеф беше в къщата и Брандън го изгледа с любопитство, но не каза нищо. Все още изглеждаше много ядосан на Алегра. Благодарни ѝ хладно и побърза да си тръгне.

И това беше всичко. Две години, след които бяха останали единствено един детски велосипед и една ракета за тенис. И огромна празнота.

Но Алегра вече си имаше Джеф и връзката с него ѝ носеше много по-голямо удовлетворение. През целия си живот се бе стремела именно към такива отношения — на разбиране, емоционална

подкрепа, приятелство. Джеф се интересуваше от работата ѝ, харесваше приятелите ѝ и не се боеше да се доближи до нея и да я обича. Дори и след двата месеца заедно между тях съществуваше специална връзка — връзка, каквато не бе имала с никой друг мъж. И със сигурност не и с Брандън.

Обади се на Алън, за да го поздрави, а той ѝ отговори радостно, но и с известно смущение.

— Предупредих я да не казва на никого. Струва ми се, че тя много се развълнува от прегледа вчера. Беше готова веднага да хукнем да купуваме люлка за бебето.

— По-добре е, че вече зная. Трябва да уведомя шефовете на студиото за това развитие на нещата. За предпочитане е да го знаят предварително — разумно изтъкна тя и праметна дългата си руса коса над едното си рамо, опитвайки се да се пребори с празнотата и завистта, които бе изпитала след съобщението на Кармен. Не можеше да разбере какво ѝ става. Обикновено не беше чак толкова сантиментална на тема бебета. Може би всичко се дължеше на факта, че този път ставаше дума за Алън.

— Смяташ ли, че може да възникне някакъв проблем? — В гласа на Алън се прокраднаха тревожни нотки. Не му се искаше да обърка важната сделка, но вече и бездруго беше прекалено късно, за да се притеснява за това. Бебето трябваше да се роди през декември.

— Надявам се да не се стига до това. Ще ти се обадя веднага щом разговарям с тях. Мисля, че специално при този филм не би трябвало да има усложнения. Щяхме да я загазим много, ако сценарият предвиждаше да я снимат три месеца по бански. Но костюмите в този филм са предимно широки рокли и палта.

Действието се развиваше в Ню Йорк през зимата. Имаше само няколко кадъра на открито. Повечето снимки щяха да бъдат на закрито. Но дори и в тези случаи не се предвиждаше Кармен да бъде облечена с тесни и прилепнали към тялото дрехи.

— Тя е много развълнувана, Ал — увери я Алън. Той самият говореше така, сякаш те двамата бяха първата семейна двойка, която очакваше дете.

— Зная, видях я. Да ти кажа истината, даже се почувствах твърде стара покрай нея. — И малко изоставена. Та тя познаваше Алън много по-дълго от Кармен.

— Съвсем скоро ще ти се случи и на теб — увери я той.

— Надявам се да не е толкова скоро — без всякакво колебание заяви тя и се засмя. — Бих предпочела да изчакам да се омъжа и тогава.

— А аз смятам, че трябва да пипнеш Джеф преди да се е върнал обратно на изток. Той е от добрите.

— Благодаря ти, татко — отвърна Алегра, развеселена от съвета му.

Джеф наистина беше от добрите, но не Алън беше човекът, който трябваше да решава как да постъпва с живота си.

— Няма защо. Между другото, днес видях Сам. Брилянтът е страхотен.

— Какъв брилянт? — с недоумение попита Алегра.

— Пръстен. Годешният ѝ пръстен. Защо не си ми казала? Тя изглеждаше много горда.

— Сам? — Алегра бе ужасена. — Но тя не е споменавала нито дума. Сгодила се е? И кога?

— Вчера — невинно отвърна Алън и тогава Алегра изведнъж включи.

— Гадняр такъв! Днес е първи април, нали! — с надежда попита тя, но той вече се смееше от другия край. — Мразя те!

— Но въпреки това се хвана. Трябваше да те поизпотя още малко. Беше страхотна.

— А пък ти си задник! И се надявам да ти се родят четири бебета едновременно — злобничко изрече Алегра. Всяка година успяваше да я преметне и тя все се хващаше на лъжите му.

След разговора с Алън Алегра позвъни в студиото и им събщи новината. Шефовете там не останаха очаровани от чутото, но ѝ благодариха за своевременното предупреждение. Увериха я, че договорът остава в сила, а те ще се срещнат веднага с режисьора, за да измислят стратегия за снимките, която да им позволи да заобиколят проблема.

— Ще ви бъдем много благодарни, ако го сторите — заяви Алегра.

— А ние благодарим, че ни информирахте толкова рано — отвърна продуцентът. Беше жена, която Алегра много харесваше и с която бе работила и преди.

— Ще уверя Кармен, че всичко е наред. Зная, че ще остане доволна. Много се безпокоеше да не се откажете от договора.

— Понякога просто се налага да се съобразяваме с Майката природа. Миналия месец работих с Алисън Джарвис, а тя бе пропуснала да ни каже, че е кърмачка. По едно време се притесних, че камерата просто няма да успее да хване бюста ѝ.

Двете се разсмяха, а скоро след това Алегра се обади на Кармен, за да я успокои, че не е опропастила възможността да се снима в този филм.

В края на деня Алегра се прибра у дома при Джеф, но настроението ѝ беше тъжно и унило. И тя не можеше да си обясни защо. Денят бе преминал успешно — нещата около Кармен се подреждаха добре въпреки неочакваната ѝ бременност, но Алегра, кой знае защо, се чувстваше подведена и не можеше да не се пита дали това не се дължи на новината за бебето.

Докато шофираше към дома си, Алегра реши, че вероятно това е някаква проява на ревност, но след това отхвърли предположението като глупаво. Всичко идваше от това, че техният живот ѝ се струваше толкова пълноценен и завършен, а нейният сякаш постоянно търпеше някакво развитие. Все още се виждаше с доктор Грийн, която изглеждаше много доволна от напредъка ѝ. Впечатлена беше от връзката на Алегра с Джеф. А Алегра побърза да си припомни колко щастлива се чувстваше с него. Никога преди не бе имала толкова пълноценна връзка с друг мъж. И не бе обичала друг мъж толкова силно. Той наистина бе всичко, към което се стремеше от години.

— Има ли някой вкъщи? — извика тя и се запъти към задната част на къщата, където се намираше кабинетът му.

Половин минута по-късно той излезе оттам с молив зад ухото и широка усмивка на лицето. Беше му липсвала през целия ден и той бе запълнил времето си с упорита работа, но сега умираше за нея.

Грабна я в прегръдките си, целуна я дълго и настойчиво и разочарованията ѝ от живота се изпариха начаса.

— Уха! Какво беше това? Или си имал много успешен ден, или пък не си могъл да напишеш нито ред по сценария.

— Истината е някъде по средата, както обикновено. Но ти ужасно ми липсваше. Как мина твоят ден?

— Доста добре. — Тя си взе една сода от хладилника, подаде на него кола и му разказа за бебето на Алън и Кармен.

— Толкова скоро? На това му се казва бързина. В Бора Бора трябва да е било много забавно. Може би и ние трябва да отидем там за медения си месец.

— Когато се омъжа — с усмивка заяви Алегра, която се чувстваше много по-добре и разбираше, че той просто се шегува за медения месец, — ще бъда толкова стара, че ще имам нужда от инвалиден стол, а не от бебешка количка.

— Защо смяташ така? — с интерес я попита Джеф.

И двамата седяха на високи столчета пред кухненския плот.

— Ами вече съм почти на тридесет. Изгубих много време, за да градя кариера, а все още не съм стигнала върха. Още не съм станала пълноправен съдружник, а и трябва да се погрижа за още куп други неща. Не зная, но от доста време не съм мислила за брак — честно си призна тя.

Живееше от ден за ден и приемаше нещата, които животът ѝ бе подготвил. Това ѝ се струваше далеч по-разумен подход в сравнение с напразните очаквания на приказния принц и на величествената сватбена церемония.

— Малко съм разочарован от чутото — рече Джеф, който изглеждаше искрено изненадан. Очите му обаче блестяха закачливо.

Алегра реши, че я очаква поредната първоаприлска шега.

— Защо? Да не би да възнамеряваше да ми предложиш брак точно днес? — през смях попита тя, доволна, че бе успяла да го изпревари. — Ха! Днес е първи април!

Но той посрещна думите ѝ с усмивка.

— Всъщност наистина възнамерявах да го направя. Реших, че първи април е страхотен ден за годеж. Никой не знае със сигурност дали предложението е направено на сериозно или не. И това, кой знае защо, ми харесва.

— Много смешно! Алън вече успя да те изпревари — заяви тя и спокойно отпи от содата. Винаги ѝ беше приятно да се прибере у дома при Джеф. Двамата се забавляваха чудесно.

— Помолил те е да се омъжиш за него? Мисля, че това е проява на много лош вкус, при условие че жена му е бременна.

— Не, глупчо такъв! — Алегра отново се разсмя. — Излъга ме, че Сам се е сгодила вчера. И аз взех, че му повярвах. Би трябвало да го познавам по-добре след всичките тези години. Всяка година успява да ме преметне. А аз винаги се хващам.

Джеф ѝ се усмихна в отговор. Уютната кухня, в която седяха, бе окъпана от последните лъчи на залязващото слънце.

— Ще ми повярваш ли, ако днес те помоля да се омъжиш за мен? — попита той и приближи лице до нейното, докато устните им почти се докоснаха.

Алегра се изсмя тихичко, замислена върху въпроса му.

— Не, няма да ти повярвам. — Включи се в играта му с усмивка.

Той я целуна, а след това поклати глава.

— В такъв случай ще трябва отново да те попитам утре — заяви той и се престори на съкрушен. Алегра отново се разсмя и го целуна, но нещо в очите му я накара да наклони глава и да го погледне напрегнато и изпитателно.

— Не говориш сериозно, нали? Това е само една шега, нали?

— Всъщност женитбата с мен може и да се окаже нещо като шега... но, да, говорех сериозно. А ти какво мислиш по въпроса? Готова ли си да пробваме през следващите петдесет или шестдесет години? Аз разполагам с време, ако и ти си съгласна. — Джеф я гледаше с толкова нежност, че тя остана без дъх, когато изведнъж си даде сметка, че той говори напълно сериозно.

— О, боже... о, мили боже!... — Тя хвана главата си с две ръце и едва не се разкреця, докато се взираше в очите му. — Ти говориш сериозно?

— Разбира се. Никога преди не съм правил предложение за брак. И просто реших, че днешният ден е подходящ за първия ми опит. Така никога няма да го забравиш.

— Ти си луд — заяви Алегра и обви ръце около врата му. Познаваше го от малко повече от два месеца, но и двамата вярваха, че това, което правят, е правилно.

Алегра бе имала връзки с други мъже, продължавали години наред, но през цялото време партньорите ѝ се колебаеха, държаха я на разстояние, избягваха всякакво обвързване и интимност. А ето че отношенията ѝ с Джеф бяха толкова естествени и пълноценни. Беше просто изумително...

— Толкова те обичам — промълви тя, обвила ръце около врата му, и го целуна.

Никога преди не бе изпитвала такова щастие. В този момент дори и бебето на Кармен не ѝ се струваше толкова важно. Това, което се случваше с тях, бе далеч по-значимо. Джеф искаше да бъде до нея до края на живота ѝ. А тя винаги се бе стремилa към това. Думите му бяха като сбъдната мечта, а всичко бе станало толкова лесно и естествено. Не се налагаше да работят върху отношенията си, да изглаждат различия, да обмислят възможностите. Не ѝ бе нужна психотерапия, за да осъзнае, че го иска, а той нямаше нужда от десет години, от две или четири, за да разбере, че я обича. Дватама се обичаха и щяха да се оженят.

— Все още не си ми отговорила — напомни ѝ Джеф, а тя отново изпищя от радост и се затича из кухнята като дете.

Джеф се разсмя, без да сваля очи от нея.

— Напротив, отговорих ти. Отговорът е да... да... да... да...

После се затича към него и го целуна.

— Първи април! Само се пошегувах! — рече той, но Алегра се разсмя и не му повярва.

— Не се опитвай да ми излизаш с този номер!

В този момент телефонът иззвъня. Обаждаше се брат ѝ.

— Здравсти, Скот — нехайно поздрави тя. — Нещо ново?... Нищо особено... о, нищо... Джеф и аз току-що се сгодихме... не, сериозно. Не е първоаприлска шега. Наистина!

Алегра говореше толкова спокойно, че Скот в никакъв случай нямаше да ѝ повярва. Джеф я слушаше и се смееше.

— Ти си чудовище — скастри я той, защото знаеше какво е намислила.

— Честно! Просто си седяхме тук и решихме да се оженим... Да, разбира се — отвърна тя, когато и той на свой ред ѝ събщи, че също се е сгодил. Очевидно изобщо не ѝ бе повярвал. — Наистина! Не е първоаприлска шега! Сериозно ти казвам!

Алегра обаче се разсмя и също не му повярва.

— Е, не забравяй да ме поканиш на сватбата — саркастично подхвърли той и затвори.

Алегра бе успяла да съсипе ежегодното му първоаприлско обаждане, преструвайки се на сгодена. А той трябваше отново да се

залавя с учебниците в Станфорд.

— Обзалагам се, че не повярва на нито една твоя дума — подхвърли Джеф и се разсмя.

— Определено. Направо ще хлъцне, когато разбере, че съм му казала истината. Или ти вече промени решението си? — с престошена тревога попита Алегра и Джеф я целуна.

— Дай ми ден-два. Никога преди не съм бил сгоден. И не мога да се нарадвам на станалото.

— Да — съгласи се тя. — Аз също.

А после се целунаха и забравиха напълно за годежа, защото можеха да мислят единствено един за друг. Джеф свали панталона и копринената ѝ риза, а тя смъкна шортите и тениската му. Краката му бяха дълги и загорели. Понякога лежеше с часове на плажа, за да си почине от напрежението около сценария. А тя изглеждаше изумително бяла, слаба и елегантна, отпуснала се спокойно в ръцете му.

Когато най-после престанаха да се любят на килима във всекидневната, навън вече се бе стъмнило. Алегра се разсмя и се огледа.

— Ще можем ли да правим това и след като се оженим?

— Разчитам, че ще е така — дрезгаво отвърна той.

Най-накрая се изправиха сред разхвърляните си по пода дрехи и се преместиха в спалнята. Едва късно през нощта се сетиха за ядене, за излизане за вечеря, че даже и за годежа си.

— Харесва ми да съм сгодена — заяви Алегра и занесе в леглото пакетче бисквити. Джеф отвори бутилка шампанско по случай годежа им.

— Не трябва ли да се обадим на някого? Не трябва ли да поискам ръката ти от баща ти? — официално попита той и вдигна чашата си за тост.

— По-нататък. Нека първо да му се насладим сами, преди другите да ни заразят с лудостта си. — Алегра постепенно започна да обмисля подробностите. — Кога искаш да се оженим? — попита тя.

Наистина беше забавно. И тя никога преди не се беше сгодявала.

— Не смяташ ли, че тези неща като че ли традиционно се правят през юни? А аз обичам традициите. По това време все още ще снимам филма, но може би ще успеем да вместим и една сватба в графика ми. В случай че нямаш нищо против да изчакаш с медения месец до

септември. Надявам се, че няма да е чак толкова ужасно. Но бих предпочел да не отлагаме сватбата прекалено дълго.

Дори и двата месеца до юни му се виждаха прекалено дълъг срок. Нямахте търпение да се ожени за нея. А мисълта, че след два месеца ще се омъжи за Джеф, изобщо не се видя страшна на Алегра. Дори ѝ хареса. Та те и бездруго почти живееха заедно. Защо да чакат още? Беше чакала достатъчно всичките онези мъже преди Джеф, които изобщо не я бяха обичали. Но с Джеф нямахте нужда от изчакване. Беше готова да се омъжи за него на мига, ако той я помоли за това.

— Бихме могли да прекараме медения си месец в Бора Бора. Може пък да ни провърви като на Алън и Кармен — с усмивка подхвърли той.

— Нима искаш деца толкова скоро? — с изненада попита Алегра, макар че тя самата не би имала нищо против.

— Ако и ти го искаш. Аз съм на тридесет и четири, а ти — на двадесет и девет. Не би било разумно да изчакваме прекалено дълго. Но ще имаме деца тогава, когато се почувстваш готова. Би било добре те да се родят докато и двамата сме все още сравнително млади, макар че ти си доста по-млада от мен. Но бих се почувствал страхотно, ако на тридесет и пет години стана баща на първото си дете.

— В такъв случай май ще е най-добре да започваме веднага. Рожденият ти ден е след шест месеца. А тия неща не стават по поръчка. — Дразнеше го, но думите му ѝ носеха истинско щастие. — Между другото, родителите ми утре ни канят на вечеря — обяви Алегра. — Може би ще трябва да им кажем за годежа. Или предпочиташ да поизчакаме малко?

— И защо да чакаме? Нямам нужда от гратисен период, през който да премисля всичко и да променя решението си, съветнико! Що се отнася до мен, всичко вече е казано и направено. Освен ако ти нямаш никакви възражения...

— Може би трябва да повторим всичко още веднъж — подразни го тя. — За да се уверим, че всичко е наред. Нещо като упражнение. — Алегра се наведе над него и го целуна отново. Трохите от бисквитките се посипаха по цялото легло, но Джеф нямахте нищо против.

— Смятам да се упражняваме постоянно през следващите години — обеща ѝ той и я целуна. После остави чашата си на нощното шкафче. Само миг по-късно двамата се любеха отново.

Около полунощ се спогледаха — бяха изтощени, но преливаха от щастие.

— Струва ми се, че ще ме изтощиш доста преди сватбата — оплака се Джеф. — Може би трябва да ревизираме решението си.

— Да не си посмял! — заплаши го Алегра. — Вече не можеш да си вземеш думите обратно. Часовникът показва една минута след полунощ. Вече сме втори април. И ти си обвързан с мен завинаги, господин Хамилтън.

— Амин! — възкликна той и я целуна.

— Голяма сватба ли искаш или по-скромна? — попита Алегра и му се усмихна.

— Не мисля, че за два месеца ще успеем да организираме нещо грандиозно. Нали?

— Съгласна съм. Четиридесет или петдесет души в градината на майка ми и толкова! Може и по-малко. Не искам нищо повече. — Погледна го, смутена от факта, че не бе попитала предварително за неговите предпочитания. — Освен ако ти не държиш да поканиш много приятели. Нямах предвид, че трябва само да обявим, че се женим и край!

— Няма нищо — усмихна ѝ се Джеф. — Единственият човек, когото наистина искам да поканя, е майка ми. Имам няколко приятели тук, но не са чак толкова много. А другите ми приятели са разпръснати из Европа или са на изток. Не би било реалистично да искам от тях да изминат целия път до Калифорния, за да присъстват на сватбата ми. Мисля, че четиридесет души са напълно достатъчни. Ще трябва да се обадя на майка и да ѝ кажа. Всяка година през юни пътува до Европа и обича да бъде предупредена навреме, ако се налага да прави промяна в плановете си.

— Дали ще се зарадва? — сериозно попита Алегра, леко попритеснена. Жената, която бе видяла на снимка в апартамента ѝ в Ню Йорк, я бе изпълнила с ужас. Изглеждаше толкова сериозна и студена, коренно различна от Джеф и покойния му баща.

— Сигурно. Преди около четири години окончателно престана да ме разпитва дали някога смятам да се оженя. Мисля, че изгуби всякаква надежда, след като навърших тридесет.

Пък и през последните двадесет години бе посрещала с нескрита омраза всяка негова приятелка. Но Джеф беше сигурен, че Алегра ще ѝ

допадне. Та кой не би я харесал?

— Нямам търпение да кажа на мама — със светнало лице възкликна Алегра. — Тя ще бъде толкова щастлива. Те наистина много те харесват.

— Надявам се. — После се обърна към Алегра, погледна я сериозно и я целуна с изключителна нежност. — Ще се грижа много добре за теб през остатъка от живота ми. Обещавам ти.

— Аз също. Обещавам ти, Джеф, че... винаги ще бъда до теб и ще те подкрепям.

Отпуснаха се отново в леглото, хванаха се за ръце и продължиха да обсъждат бъдещите си планове. Джеф ненадейно се разсмя.

— Защо не отидем до Вегас с онзи автобус — можем отново да си сложим перуки, а ти ще хвърлиш през рамо букет от бели изкуствени орхидеи.

Майка му би припаднала, ако можеше да види това. Но всички се бяха забавлявали от сърце на сватбата на Кармен и Алън.

— Може би си заслужава да обсъдим това предложение — съгласи се Алегра. — Току-виж майка ми се увлякла в организирането и подготовката на сватбата. Тя прелива от идеи, това поне е сигурно. Така че може и да ни се наложи да забегнем за Вегас.

Двамата се разсмяха и се сгушиха в леглото като две хлапета, които планират огромно приключение.

А когато на следващия ден Алегра тръгна за работа, тя бе толкова възбудена и развълнувана, че забрави ключовете на колата си и трябваше да се върне, за да си ги вземе. Вместо това получи още една целувка и Джеф трябваше насила да я избута през вратата, за да не закъснее за първата си среща.

— Тръгвай... тръгвай! — извика след нея той. — Изчезвай! Махай се! — Застана на вратата, вдигна ръка и помахна на отдалечаващата се кола.

Алегра бързо излезе от късичката алея пред къщата и усмихната зави по шосето. Никога преди не бе изпитвала такова щастие.

През целия ден на лицето ѝ грееше усмивка и тя изглеждаше доволна като онази прословута котка, която изяла канарчето. Не искаше обаче да съобщава новината на никого. Искаше двамата с Джеф да кажат най-напред на родителите ѝ. Беше ѝ изключително трудно да гледа Алис в очите и да не каже нищо на Кармен по време на

телефонния им разговор. Кармен все още беше на седмото небе от щастие. Но Алегра смяташе, че нейният годеж беше повод за още по-голямо щастие.

Опита се да убеди Джеф да дойде в града и да обядват заедно, но той отклони поканата. Имаше твърде много работа върху сценария.

— Но аз не мога да обядвам с никой друг — оплака се Алегра. — Не бих могла да седя с някого на една маса и да не му кажа за нас. Трябва да дойдеш и да ме видиш.

— Не и ако искаш да излизаме тази вечер, госпожо Хамилтън.

Хареса ѝ новото ѝ име. На него също. Целият ѝ бележник бе издраскан с Алегра Хамилтън. Не беше правила такива неща от времето на любовната си връзка с Алън, когато бе само на четиринадесет.

В края на краищата Алегра реши да се поразходи по Родео драйв, да понапазарува някои неща и да види дали по магазините се продават красиви бели рокли или костюми, подходящи за сватбена церемония в градината на майка ѝ. Обиколи магазините на Фере, Диор и Валентино, мина през бутиците на Фред Хеймън и Шанел с едничката цел да огледа дрехите и да се ориентира. Не намери обаче нищо подходящо. Валентино предлагаше красив бял ленен костюм, но той не беше достатъчно официален. Попадна на фантастична бяла блуза на Фере, но така и не намери с какво да я съчетае. Въпреки това се забавляваше през цялото време. Все още не можеше да повярва, че обикаля магазините и си търси сватбена рокля, и то само два месеца след като се бе запознала с Джеф. Идеше ѝ да се обади на Андреас Вайсман в Ню Йорк и да му благодари.

Първоначално смяташе да пропусне обяда, но после реши да се отбие в „Грил“ за един сандвич и чаша кафе. Там обикновено срещаше доста познати — адвокати от фирмата, в която работеше, или пък агенти от различни компании. В заведението обядваха и много актьори, както и някои от най-близките ѝ приятели. Храната, която сервираха, беше добра, обслужването — на ниво, а местоположението на ресторанта — изключително удобно.

Очите ѝ пробягаха по сепаретата, когато влезе в заведението, и изведнъж осъзна, че баща ѝ също е там. Той се смееше на нещо, но Алегра не можеше да види събеседника му. Изпита огромно изкушение да се приближи до него и да му съобщи за годежа, но се

въздържа. Майка ѝ никога нямаше да ѝ прости, ако каже първо на него. Трябваше да изчака до вечерта, когато двамата с Джеф щяха да отидат в дома на родителите ѝ на вечеря. Но сега можеше поне да се отбие и да поздрави баща си. Кое то и стори.

Алегра праметна синия си блейзър върху облегалката на един стол на нейната маса и отиде да види баща си. Облечена беше с къса бежова пола, светлосин пуловер и бежови обувки на Шанел без ток, съчетани с подходяща чанта също на Шанел. Изглеждаше много елегантна и изискана и приличаше повече на модел, отколкото на адвокат.

Точно когато стигна до сепарето на Саймън, той вдигна глава, забеляза я и очите му заискриха от удоволствие. И тогава Алегра видя с кого обядва баща ѝ. В първия момент жената ѝ се стори просто позната, но след това си даде сметка, че това е английската режисьорка, с която го бе видяла да разговаря на церемонията по връчването на наградите Златен глобус, лейди Елизабет Коулсън. Тя беше много висока, много млада и доста красива. Притежаваше прекрасен дълбок и чувствен смях и едва ли бе много по-стара от Алегра.

— Ей, здравей — поздрави я баща ѝ. — Това се казва изненада. — Той се изправи, целуна я и я запозна с лейди Елизабет, която се държеше много естествено и приятелски. Беше изключително талантива и земна жена и по всичко личеше, че добре се забавлява в компанията на Саймън. — Това е дъщеря ми, Алегра с усмивка обясни той на Елизабет, а на Алегра каза, че двамата с режисьорката обсъждат някакъв филм. — От месеци се опитвам да придумам Елизабет да работи с мен, но и до ден-днешен не съм постигнал особен напредък — оплака се Саймън и седна отново.

Алегра ги огледа внимателно. Двамата изглеждаха напълно спокойни, държаха се като стари приятели, прекарвали много време заедно. Баща ѝ я попита дали би искала да се присъедини към тях, но Алегра не желаше да прекъсва разговора им.

— Няма смисъл, татко. След няколко минути трябва да се връщам в офиса. Отбих се само да си взема един сандвич.

— И какво правиш в тази част на града? — попита я той, а тя му се усмихна, като едва се сдържа да не изплюе камъчето.

— Ще ти кажа довечера.

— Договорихме се.

Алегра стисна ръката на Елизабет и се върна на масата си. Поръча си салата Цезар и капучино, а петнадесет минути по-късно тръгна обратно към офиса си. Докато шофираше, се улови, че размишлява относно баща си и Елизабет Коулсън. Не знаеше защо, но и сега бе изпитала чувството, споходило я, когато ги бе видяла заедно за пръв път. Двата сякаш се познаваха изключително добре и се радваха на компанията си. Запита се дали майка ѝ поддържа приятелски отношения с Елизабет и си помисли, че трябва да я попита. А после мислите ѝ отново се насочиха към сватбата. Не можеше да мисли за нищо друго. Този следобед три пъти се обажда на Джеф само за да се посмеят заедно и да поговорят отново за тайната си. Алегра едва се сдържаше, а когато по-късно вечерта минаха пред портата на семейния ѝ дом, тя си помисли, че всеки момент ще се пръсне от вълнение. Не можеше да понася повече това напрежение.

— Спокойно... спокойно... — повтаряше Джеф.

Но той също беше нервен. Ами ако родителите ѝ се противопоставят на брака им? Ако смятат, че прибързват? Или пък просто не го харесват за зет? Беше споделил страховете си с нея преди да тръгнат от Малибу, а тя бе възкликнала, че притесненията му са абсолютно необосновани и нелепи. Той обаче продължаваше да се тревожи.

Баща ѝ ги посрещна на входната врата и обясни, че Блеър разговаря по телефона в кухнята. Майка ѝ говореше с архитекта и от онова, което успяваше да долови от разстояние, Алегра схвана, че разговорът не е особено приятен. Архитектът току-що бе информирал Блеър, че предвид исканите от нея мебели и плочките, които бе избрала, ремонтът на кухнята щеше да отнеме поне седем месеца. Блеър все още не бе започнала да крещи от гняв, но моментът като че ли приближаваше.

— Може би ще трябва просто да се преместим в Бел Еър за шест месеца — заяви Саймън, но думите му не прозвучаха съвсем на шега.

Предложи питие на Джеф и той пожела уиски с вода.

Тримата побъбриха няколко минути, а след това Блеър се присъедини към тях. Изглеждаше раздразнена и превъзбудена.

— Даваш ли си сметка колко абсурдно е това? — намусено възкликна тя и отказа с жест предложеното ѝ питие. — Седем месеца!

Тоя трябва да е луд. Извинявай, скъпа. — Тя се обърна към Алегра, целуна първо нея, а после и Джеф и се опита да възвърне самообладанието си. — Просто не мога да повярвам!

— Защо просто не запазим кухнята такава каквато е? — предпазливо предложи Саймън, но Блеър заяви, че за това не може да става и дума, защото кухнята в този ѝ вид била много старомодна. — В такъв случай са изнасям — тихо рече той, а съпругата му го изгледа многозначително и побърза да смени темата. Алегра обаче вече едва се съдържаше. И докато четиримата седяха и бърбеха нехайно в очакване на вечерята, Джеф остави чашата си и погледна родителите ѝ.

— Алегра и аз имаме да ви кажем нещо... ами... по-скоро да ви попитаме... Зная, че се познаваме отскоро, но... — Никога преди не бе изпитвал такова неудобство. Отново се почувства като хлапе. Блеър го зяпаше с недоумение, а Саймън му се усмихна ласкаво. В този момент искрено му съчувстваше.

— Наистина ли ме питаш онова, което си мисля? — попита Саймън, опитвайки се да му подаде ръка, и Джеф го погледна с благодарност.

— Да, сър. Точно така. — Почувства се като петгодишен хлапак, който моли родителите на Алегра за ръката ѝ. — Ние бихме искали да... ние ще... — опита се отново да заговори като възрастен — ... се оженим.

— О, скъпа! — Майка ѝ скочи и притисна Алегра към себе си. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Алегра погледна баща си. И неговите очи изглеждаха влажни, но той очевидно бе много щастлив от съобщението им.

— Татко? — Тя държеше да чуе и неговото одобрение, макар да разбираше по очите му, че вече го е получила.

— Одобрявам с цялото си сърце и душа. — Той стисна силно ръката на Джеф. Двамата мъже изглеждаха много доволни, сякаш току-що бяха сключили изключително важна сделка, която се отнасяше за по-нататъшния живот на Джеф и Алегра.

— Благодаря — заяви Джеф. В очите му се четеше огромно облекчение.

Беше се оказало много по-трудно, отколкото бе предполагал, макар че родителите на Алегра се постараха да го улеснят по всеки възможен начин. И въпреки това съзнаваше, че това бе един от онези

изпълнени с напрежение мигове, които щеше да помни до края на дните си.

От този момент нататък всички заговориха едновременно и едва не пропуснаха съобщението, че вечерята е сервирана.

По време на цялата вечеря говориха само за годежа. Саманта бе навън с приятели и единствената тема за разговори бе предстоящата сватба.

— Добре, добре! — възкликна Блеър след първото ястие. — А сега да се захващаме с подробностите. Колко гости, кога, къде, каква рокля, дълъг воал или къс... о, боже!

Блеър попи очи със салфетката си. Това бе една от най-щастливите вечери в живота им и в този на Алегра, която се опитваше да отговори на всичките въпроси на майка си.

— Искаме да поканим около четиридесет или петдесет души тук, в градината — щастливо обяви Алегра. — Никакви грандиозни церемонии. Само едно задушевно тържество с най-близките роднини и приятели.

— Ти, разбира се, се шегуваш, скъпа — с усмивка отвърна майка ѝ.

Очевидно. Но Алегра я изглежда невинно. Изобщо не бе схванала въпроса.

— Не. Снощи го обсъдихме и решихме, че искаме точно това.

— Дума да не става! — възкликна Блеър и в този момент говореше като продуцент, а не като майка. — Забрави за това. Няма да стане.

— Мамо, сега не говорим за твоето шоу, а за моята сватба — тактично ѝ напомни Алегра. — Какво искаш да кажеш с това забрави!

— Искам да кажа, че през следващите две седмици цялата градина ще бъде разкопана. До есента в задния двор няма да има нищо друго, освен кал и басейна, така че планът с градината отпада. А и ти едва ли говореше сериозно, когато ми каза, че искате да поканите само четиридесет или петдесет души. Даваш ли си сметка колко много хора познаваме? Алегра, това е налудничаво. Помисли си за твоите клиенти, за приятелите ти от училище, да не говорим за семейните приятели. И, разбира се, Джеф и родителите му също ще поканят техни приятели. Да ти кажа честно, не смятам, че ще можем да поканим по-малко от четиристотин-петстотин души. Най-вероятно е бройката да стигне до

шестстотин. Което означава, че сватбата не може да е тук. А и едва ли може да стане през юни. Не можеш да организираш такава сватба за два месеца. Алегра, дай да говорим сериозно, скъпа. Къде и кога ще я направим?

— Майко, аз говоря сериозно — заяви тя и като че ли се притесни. — Това е нашата сватба, не твоята. А ние не желаем да каним повече от петдесет души. В това е въпросът — ако ти държиш да я превърнеш в представление, ще трябва да поканим всички. А с четиридесет или петдесет души гости ще се ограничим само до най-близките си приятели. Така този ден ще означава много за нас, а и няма да са ни нужни шест месеца, за да се подготвим за сватбата.

— Ами да. Защо да си правите този труд! — Блеър изглеждаше ужасно разстроена и Саймън за пръв път я виждаше в подобно състояние. Блеър се противопоставяше на всичко — първо на архитекта, а сега и на сватбата на собствената си дъщеря.

— Майко, моля те! — Алегра сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Защо просто не ни оставиш да организираме сватбата си сами? Не е нужно ти да се нагърбваш с това.

— Но това е нелепо! И къде ще се ожените? В кабинета ти?

— Може би. Можем да направим сватбата в къщата на Джеф в Малибу. Мястото е прекрасно.

— Но ти не си някакво хипи! Ти си адвокат с много важни клиенти! А и приятелите ни означават много както за нас, така и за теб. — Тя се обърна умолително към Джеф. — Трябва да помислите върху това.

Той кимна и погледна Алегра.

— Защо не поговорим за това по-късно. Може би ще можем да внесем някакви промени в плана си.

— Не желая да внасям никакви промени. Ние вече разговаряхме по въпроса и решихме, че искаме малка сватба през юни в градината — разпалено възрази Алегра.

— Само дето няма градина — сръза я майка й. — Освен това през юни съм заета със снимки. За бога, Алегра, защо държиш да направиш нещата толкова трудни за всички?

— Няма значение, майко. — Тя хвърли салфетката на масата, изправи се и погледна към Джеф с плувнали в сълзи очи. — Ще отидем да се оженим във Вегас. Не желая да те слушам повече.

Единственото, което искам, е малка сватба. Тридесет години чакам този момент и сега държа да се ожения така, както сме решили двамата с Джеф, а не както ти искаш, мамо! Ние сме тези, които се женят.

Блеър като че ли се смути, когато видя колко разстроена е Алегра, а Саймън се опита да успокои и двете.

— Защо не продължим този разговор след вечеря? Не е нужно да се палите чак толкова — тихо рече той и двете жени като че ли мигновено омекнаха.

Алегра отново седна на мястото си. Но за всички бе очевидно, че предстоящият разговор няма да е никак лесен.

Останалата част от вечерята премина в напрегната обстановка. Двете жени почти не говореха. А когато сервираха кафето във всекидневната, майка и дъщеря отново бяха в състояние на война — Алегра искаше да покани само четиридесет приятели, а Блеър продължаваше да настоява, че гостите трябва да са поне петстотин или шестстотин. Предлагаше церемонията да се проведе в клуба или в хотел Бел Еър, но Алегра упорито отказваше да се съгласи с една толкова показна и бляскава сватба. Тя държеше да се омъжи в къщата, но Блеър вироглаво настояваше, че не би могла да се справи с шоуто и сватбата едновременно и че желанието им сватбата да се състои през юни е просто налудничаво.

В продължение на почти два часа двете не можаха да постигнат никакъв компромис. Накрая, когато и двете се умориха от безплодните спорове, Алегра с неохота се съгласи да поканят сто и петдесет души. Майка ѝ продължи да настоява поне за двеста и заяви, че ако изчакат до септември, когато шоуто ѝ излиза във ваканция, а градината в задния двор вече ще е завършена, тя ще успее да се подготви за сватбена церемония в къщата. Алегра дълго се колеба преди да приеме и дори се консултира шепнешком с Джеф. И двамата не искаха да чакат пет месеца, за да се оженият, но той изтъкна, че през септември той също ще приключи със снимките на филма и двамата ще могат веднага да заминат на меден месец, вместо да го отлагат за три месеца след сватбата. Имаше известен резон в думите му и макар никак да не ѝ се искаше да го прави, Алегра, подтиквана от Джеф, най-после отстъпи.

— Но това е последната ми отстъпка, мамо. Не ме притискай повече. Сто и петдесет души в градината през септември. Точка. Нито

човек повече. И го правя само заради теб.

Двете се пазаряха като при игра на монополи и Саймън с надежда погледна съпругата си.

— Означава ли това, че ще можем да запазим кухнята си в този вид? Ако съдим по думите на архитекта, те просто няма да могат да приключат до септември.

— О, млъквай! — срязва го Блеър и отново пламна от гняв. — Гледай си своята работа. — Но веднага след това му се усмихна глуповато, а няколко минути по-късно напрежението започна бавно да спада. Вечерта се бе оказала крайно изтощителна.

— Нямах представа, че сватбите костват толкова много нерви — отбеляза Джеф и прие втора чаша уиски. Саймън си сипа бренди.

— Нито пък аз — призна Саймън. — Нашата беше съвсем скромна. Но винаги съм знаел, че Блеър държи да вдигне пищни сватби на дъщерите си.

— Може да го направи за Сам — обади се Алегра, която все още бе разстроена от битката с майка си. И двете бяха неотстъпчиви и затова толкова трудно стигнаха до компромис. Но Алегра се вбесяваше най-много при мисълта, че ще трябва да чака цели пет месеца до сватбата.

— Всичко ще бъде наред — увери я Джеф и я целуна, а тя отиде в кухнята, за да поговори с майка си.

Завари Блеър да духа носата си. Майка ѝ плачеше.

— Съжалявам, мамо — рече Алегра, която вече се разкайваше за грубите думи, които бе наприказвала. — Нямах никакво намерение да те разстройвам, но прекрасно зная какво искам за сватбения си ден.

— А аз искам този ден да е нещо специално.

— И така ще бъде. — Джеф щеше да бъде до нея, а единствено това бе от значение.

Сега цялата идея за сватбата ѝ се струваше безкрайно глупава и тя започна да съжалява, че не постъпила като Кармен и Алън. Едно такова решение щеше да е далеч по-просто. А Алегра подозираше, че предстоят още проблеми и неприятности преди нещата най-накрая да се подредят според очакванията ѝ.

— Ами роклята? — попита я майка ѝ, прехвърляйки разговора на друга тема. — Надявам се, че ще ми позволиш да ти помогна в избора.

— Започнах да си търся рокля още днес в обедната почивка.

Алегра се усмихна и ѝ разказа къде е била, какво е видяла и какво всъщност желае. Майка ѝ се съгласи, че идеята за къса рокля е добра, но настоя, че тоалетът трябва да има повече блясък и предложи да съчетаят роклята с широкопола шапка или малък воал.

— Видях татко докато обикалях магазините. Едва се сдържах да не му кажа, но исках двамата с Джеф да направим съобщението в момент, когато и двамата с татко присъствате.

— Той пък какво е правил по Родео драйв? — погледна я Блеър. Знаеше, че съпругът ѝ мрази да пазарува, и никакви обстоятелства не бяха в състояние да променят това. Тя купуваше всичко, от което той имаше нужда.

— Не беше на Родео драйв. Видях го в „Грил“. Обядваше с Елизабет Коулсън. Обсъждаха някакъв филм. Мисля, че татко се опитва да я наеме за някой от филмите си — подхвърли тя, а после прехвърли разговора върху шаферките за сватбата.

Все още не бе решила дали иска такива, но за момент забеляза нещо странно в погледа на майка си. Когато се върнаха във всекидневната, видя изпитателния поглед, който Блеър хвърли на Саймън. Продължиха да разговарят за сватбата до единадесет часа, когато Джеф и Алегра най-сетне си тръгнаха.

Точно преди да се разделят, Блеър каза нещо доста странно на дъщеря си, което Джеф без да иска подслуша.

— Ще трябва да кажеш на баща си — тихо рече тя, докато двете стояха на прага, а Алегра я изгледа с неудобство и само кимна в отговор.

Няколко минути по-късно двамата с Джеф пътуваха към Малибу, изтощени от първия рунд предсеитбени приготовления.

— Какво искаше да каже майка ти? — нехайно попита той, когато излязоха на магистралата.

Алегра се бе облегнала назад и пътуваше със затворени очи.

— Трябваше да се оженим във Вегас и да ги поставим пред свършен факт — уморено промърмори Алегра.

— Какво искаше да каже с това да кажеш на баща си? Какво означава това?

Но Алегра не отговори. Просто си седеше в колата със затворени очи и се преструваше на заспала. Той обаче я погледна изпитателно и

усети напрежението ѝ. Не разбираше какво става. Нежно докосна бузата ѝ с пръст.

— Ей, не ме пренебрегвай! Какво искаше да каже майка ти?

Инстинктивно бе почувствал, че въпросът е твърде болезнен.

Алегра отвори очи и го погледна.

— Не искам да говоря за това сега. Вечерта и бездруго не беше от лесните.

Известно време пътуваха мълчаливо, но Джеф не беше готов да отстъпи. Нейната резервираност и потайност не му даваха мира.

— Алегра, Саймън не е ли твой баща?

Последва дълга пауза. Алегра отчаяно се опитваше да измисли начин да се измъкне без да му каже истината. Не ѝ бе приятно да говори за това, дори и с него. Беше твърде болезнено. Тя тъжно поклати глава, но все още не желаше да погледне Джеф. Просто се взираше през прозореца на колата.

— Мама се е омъжила за него, когато съм била на седем години.

— За Алегра това беше ужасно признание, нещо, за което мразеше да говори и ненавиждаше ситуацията, в които ѝ се налагаше да го признае.

— Нямах представа... — предпазливо изрече Джеф.

Не му се искаше да се рови из стари тайни, но смяташе да се ожени за тази жена и искаше да ѝ помогне да преодолее болката, която очевидно разкъсваше душата ѝ.

— Истинският ми баща е лекар от Бостън. Аз го мразя, а той изпитва същото към мен — заяви тя и най-после погледна Джеф.

Темата се оказа трудна и мъчителна и той реши да не я обсъждат повече. Отново докосна бузата ѝ с неизразима нежност, а на следващия светофар се наведе към нея и я целуна.

— Каквото и да се случи, искам да знаеш, че винаги ще бъда до теб и ще те обичам. Никой повече няма да може да те нарани, Алегра.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя го целуна и прошепна едно *благодаря*.

Останалата част от пътя до Малибу изминаха в мълчание.

По същото време съпрузите Стайнбърг бяха в спалнята си в Бел Еър и Блеър наблюдаваше Саймън, който развързваше вратовръзката си.

— Чух, че днес си обядвал с Елизабет — хладно отбеляза Блеър, преструвайки се, че разлиства някакво списание. След това отново погледна съпруга си. — Мислех, че тази история вече е приключена.

— Тя никога не е започвала — тихо отвърна той, разкопча ризата си и влезе в личната си баня.

Почувства присъствието на Блеър зад себе си. Беше го последвала в банята. Обърна се да я погледне и очите ѝ се впиха в неговите.

— Както неведнъж съм ти повтарял, отношенията ми с нея са строго професионални.

Произнесе думите много спокойно. Блеър го наблюдаваше с уморено отпуснати рамене. Чувстваше се неопикуемо стара само като го гледаше. Той обядваше с жени на възрастта на дъщеря ѝ, а и все още беше красив. А тя се чувстваше толкова изхабена, че вече почти не се възприемаше като жена. За нея всичко бе останало в миналото. Дори и професионалните успехи. А ето че сега вече беше и майката на булката. Почувства се стогодишна.

— И върху какво работеше с нея в Палм Спрингс? — тихо попита Блеър.

— Не прави това — рече той и се извърна настрана. Отказваше да играе тази игра отново. Напоследък го правеха твърде често. — Просто разговаряхме. Това е всичко. Ние сме приятели. Остави това, Блеър. Заради двама ни. Поне толкова ми дължиш.

— Нищо не ти дължа — заяви тя с плувнали в сълзи очи. Тръгна да излиза от банята, но на вратата се спря, обърна се и го погледна отново. — Предлагаш ѝ да режисира твой филм? Това поне ми каза Алегра.

— Аз ѝ го казах. Всъщност двамата с Елизабет просто разговаряхме. Това е всичко. Тя се връща в Англия.

— Ами ти? — тъжно попита тя. — Там ли ще снимаш следващия си филм?

— Снимките на следващия ми филм ще бъдат в Ню Мексико — информира я той, бавно излезе от банята и я прегърна. — Аз те обичам, Блеър. Моля те, разбери го. Не прави повече такива сцени... Така нараняваш и двама ни.

Но тя искаше да го нарани толкова силно, колкото я бе наранил той, когато преди шест месеца бе разбрала, че съпругът ѝ поддържа

любовна връзка с Елизабет Коулсън. Отношенията им бяха изключително дискретни. Никой друг не бе научил. Но тя бе разбрала. Съвсем случайно при това. Техен познат ги бе видял в Палм Спрингс и ѝ бе съобщил, без изобщо да схване подтекста на случилото се. Тя обаче бе проумяла истината мигновено. В мига, в който чу новината, цялото ѝ тяло бе разтърсено от ледени тръпки. Саймън, разбира се, бе отрекъл всичко, но тя ги бе видяла да разговарят на едно парти и тогава окончателно се бе уверила, че не греши. Двамата изглеждаха като хора, които споделят тайните си късно нощем в леглото, помежду им се усещаше интимност, която се изгражда единствено в спалнята. И когато тя отново повдигна въпроса пред него, той предпочете да не ѝ отговаря. Това затвърди докрай подозренията ѝ.

Алегра не знаеше за това. Никой не знаеше. Блеър не бе споделила с никого. Таеше всичко в себе си, а душата ѝ бавно вехнеше. Тази вечер бе изпитала непоносима болка, когато Алегра ѝ бе споменала, че ги е видяла заедно.

— Защо трябва да ходиш на ресторант с нея? Защо не можете да се срещнете в офиса ти?

— Защото тогава щеше да си помислиш, че спя с нея. Реших, че ще е по-разумно, ако се срещнем на обществено място.

— Най-добре ще е изобщо да не се срещаш с нея — тихо промълви Блеър, а тялото ѝ се прегърби, когато тя уморено се отпусна на леглото. — Всъщност това може би вече няма значение — едва чуто додаде тя, стана от леглото и хлътна в банята си.

Саймън не я последва. Отношенията им бяха станали много трудни. От месеци не бяха спали заедно. Без дори да говорят за това, престанаха да се любят в момента, в който тя научи, че Саймън има любовница. Блеър усещаше, че той не я обича и не я желае, а това я караше да се чувства още по-стара.

Той четеше, когато тя се върна в спалнята. Облечена беше с нощница и Саймън я погледна с обич. Съзнаваше колко болезнено я засяга това. Ужасно съжаляваше, но то просто се бе случило. И сега нямаше връщане назад. Вече разбираше, за голямо свое съжаление, че Блеър няма никога да му позволи да забрави. И той може би си го заслужаваше. Приемаше съдбата си, но му се искаше да измисли някакъв начин, по който да ѝ докаже колко много я обича все още. Тя обаче не искаше да му повярва. Освен за шоуто си, можеше да мисли

единствено за Елизабет Коулсън. Зачуди се дали предстоящата сватба нямаше да промени това и да повдигне духа ѝ. Надяваше се да стане.

— Радвам се за Алегра — тихо рече той. — Джеф е свестен човек. Мисля, че ще ѝ бъде добър съпруг.

Блеър само сви рамене. Саймън също ѝ бе добър съпруг повече от двадесет години, но сега всичко се бе променило. Навремето бяха толкова близки, толкова щастливи. Смятаха се за специални, възприемаха се като късметлии, неподвластни на нещастията и лошия късмет. А ето че бедите бяха застигнали и тях. И сега всичко беше различно и никога отново нямаше да бъде както преди. Саймън го знаеше. Даже и ако бе скъсал с Елизабет след Палм Спрингс. Но вече бе твърде късно.

Блеър си легна с книга в ръка. Беше новият роман на Джеф. Купила го бе още миналата седмица, а ето че Джеф щеше да ѝ става зет. Само че в момента изобщо не можеше да се съсредоточи върху книгата — съзнанието ѝ бе изцяло заето с мисълта за Саймън, който отново бе обядвал с Елизабет Коулсън. Не можеше да не се пита какви други прегрешения имаше съпругът ѝ. Обядът на обществено място не беше ли само изтънчен начин за прикриване на истината?

Тя се обърна и го погледна. Беше заспал с книга в ръка и с очила на носа си. Блеър се загледа в него, замислена за болката, разяждаща душата, която някога преливаше от любов към него. Изпитваше тази болка от месеци.

Тя затвори книгата му, свали очилата му и се запита дали е заспивал по този начин, когато е бил в леглото с Елизабет Коулсън.

После остави и своята книга и загаси осветлението. Започваше да привиква с болката и самотата. Научила се бе да живее с тях, но прекрасно си спомняше какъв беше животът ѝ преди отношенията ѝ със Саймън да се променят. След това се застави да помисли малко и за сватбата на Алегра. Те с Джеф може би ще имат по-голям късмет. Може би ръката на съдбата никога няма да ги докосне.

Пожела им го от сърце и се помоли наум за щастието на дъщеря си.

ГЛАВА 13.

Алегра прекара седмицата последвала годежа ѝ, завъртяна в ураганния вихър на безбройните си ангажименти в офиса. На практика се оказа, че всичките ѝ клиенти имат някакви проблеми, предстои им сключването на нови договори и обсъждането на лицензи и всичко това трябваше да бъде внимателно проучено и подготвено. Алегра имаше усещането, че някой е опънал незабележимо въже в бързея на живота ѝ и се опитва да я удави.

А когато Джеф най-после се обади на майка си, за да ѝ съобщи за годежа им, нещата се усложниха още повече. Единственият ѝ коментар беше, че постъпката му ѝ се струва малко прибързана, тъй като никога преди не го била чувала да говори за Алегра, и че се надява, че Джеф няма да съжалява за избора си. След това разговаря и с Алегра няколко минути, а на Джеф заяви, че очаква от тях да отидат до Ню Йорк поне за няколко дни, за да могат да се срещнат с нея.

— Струва ми се, че трябва да отидем преди да започнат снимките през май — отбеляза Джеф след разговора им с нея, но Алегра просто не можеше да си представи как биха могли да го направят. Тя все още беше твърде заета в офиса. На Джеф обаче обеща, че ще направи всичко възможно, за да се освободи през следващите няколко седмици.

Единственото нещо, което не пожела да направи през тази седмица, оправдавайки се с прекомерната си ангажираност, бе да се обади на баща си. Джеф избягваше да я разпитва по въпроса, но в крайна сметка тя сама му бе доверила, че родителите ѝ се развели преди много години, а разводът бил изключително болезнен и мъчителен. През изминалите двадесет години Алегра го виждала едва няколко пъти, но срещите им никога не били приятни. Той като че ли я държал отговорна за постъпките на майка ѝ.

— Постоянно ми повтаря, че много приличам на нея, не забравя да изтъкне, че според него и двете сме изключително разглезени и не прави никакви опити да прикрие неодобрението си по отношение на

холивудския начин на живот. Държи се така сякаш не съм адвокат, а си вадя хляба като танцьорка в стриптийз бар.

— А може би изобщо не вижда разлика между двете професии — опита се да се пошегува Джеф, макар да разбираше, че на Алегра не ѝ е до шеги.

Собствената му майка също не беше във възторг от Холивуд и всичко онова, което светът на киното представляваше. Отнасяше се твърде подозрително към задълженията му и работата му в Ел Ей. Но положението с бащата на Алегра изглеждаше много по-сериозно. Освен това Джеф остана с впечатлението, че тя не му казва цялата истина. Той обаче разумно реши да премълчи и да я изчака сама да му разкаже всичко, когато е готова. Не можеше обаче да не се пита дали отношенията ѝ с баща ѝ не лежат в основата на предишните ѝ връзки с неподходящи за нея мъже. Ако баща ѝ я е отхвърлил, тя може би несъзнателно търси около себе си мъже, които биха направили същото. А това означаваше, че ѝ предстоеше да се разочарова горчиво от Джеф. Защото той нямаше никакво желание да я отхвърли или изостави.

Точно обратното — Джеф обожаваше спокойните дни, които прекарваха заедно, следобедите в леглото, мързеливите утрини, които си позволяваха от време на време. А през уикенда последвал вечерята при родителите ѝ, двамата най-после намериха време за приятна вечеря у дома. В събота успяха дори да отидат на кино. Легнаха си веднага щом се прибраха у дома — никога не можеха да устоят на желанието, което изпитваха един към друг — и вече се унасяха в сън, когато телефонът иззвъня.

Джеф бе склонен да го остави да си звъни, но не и Алегра. В такива моменти винаги си мислеше, че някой от клиентите ѝ е в беда и тя е длъжна да се погрижи за него. В някои от случаите това наистина бе така, но повечето пъти се оказваше, че някой просто е набрал грешен номер.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча сънливо и за миг отсреща не отговори никой. Тъкмо се канеше да затвори, когато долови някакво ридание. — Ало? — отново повтори тя и се намръщи. — Кой се обажда? — Отново мълчание, последвано от друго ридание и най-накрая измъчен глас прошепна:

— Кармен е.

— Добре ли си? — Дали не бе претърпяла злополука? Нещо сериозно ли се бе случило? Дали Кармен не беше ранена? Ами ако Алън я е напуснал? Какво би могло да се е случило? — Кармен, говори! — помоли я Алегра, опитвайки се да прикрие раздразнението си.

Джеф изпъшка от другата страна на леглото. След всеки скандал между Алън и Кармен тя се обаждаше в дома им, изпаднала в истерия, а на Джеф това изобщо не му се струваше забавно. Той много харесваше и двамата, но не смяташе, че Алегра е тази, която неизменно трябва да разрешава съпружеските им недоразумения.

В края на краищата всяко семейство си имаше своите проблеми и повечето хора не се обаждаха на адвокатите си, очаквайки от тях да ги разрешат.

— Той си тръгва — най-накрая успя да отрони Кармен, а след това избухна в силни ридания. Алегра долови и нечии крясъци, които се чуваха въпреки плача на момичето.

— Какво става? — попита Алегра, опитвайки се да ѝ вдъхне малко спокойствие по телефона, но не се получаваше. — Той те напуска?

— Да, тръгва. — Тя преглътна, а после Алън измъкна слушалката от ръката ѝ.

Говореше ядосано, но по гласа му личеше, че е изтощен.

— Не я напускам, за бога! Заминавам за Швейцария, за да снимам филм, и нямам никакво намерение да умирам там или пък да започвам връзка с друга жена — повтори той може би за десетхиляден път през тази вечер. — Заминавам да работя, това е всичко. А когато снимките приключат, ще се върна у дома. Нали така си вадя хляба! — След това изявление той просто подаде слушалката на жена си, изпаднала в истерия, която вече плачеше още по-силно.

— Но аз съм бременна...

Алегра въздъхна. Най-после картинката ѝ се изясни. Кармен не искаше Алън да заминава на снимки за новия си филм. Но той имаше договор. Много изгоден при това. И беше длъжен да замине.

— Стига, Кармен, бъди справедлива! Той трябва да работи. Можеш да отидеш и да го посетиш преди самата ти да започнеш да снимаш през юни. Или пък тръгни още сега, за бога! Ще можеш да останеш там цял месец преди започването на репетициите.

Риданията изведнъж престанаха и от другата страна се възцари мълчание.

— Бих могла да го направя, нали? О, боже, благодаря ти, Алегра. Обичам те! — Може и наистина да я обичаше. Но Алегра не беше сигурна, че и Алън е също толкова очарован от предложението ѝ. Понякога Кармен можеше да бъде ужасно досадна и нетърпима.

— Ще ти се обадя утре — набързо приключи разговора Кармен и затвори.

Алегра поклати глава, загаси осветлението и се върна в леглото при Джеф, който измърмори нещо, заровил лице във възглавницата, когато тя се притисна към него.

— Трябва да кажеш на тези хора да престанат да ти звънят през пет минути и да се отнасят с теб като с безплатен психоаналитик. Поведението им е просто нелепо. Не разбирам как понасяш всичко това.

Алегра осъзнаваше, че тези обаждания наистина го ядосват, но той проявяваше изключително разбиране. Знаеше, че клиентите ѝ ѝ звънях по този начин от години. Или поне Кармен, както и съпругата на Брам Морисън. Самият Брам също ѝ се обаждаше без да се съобразява с часа, а Малаки ѝ звънеше всеки път, когато се дрогираше, напиеше или пък се забъркаше в неприятности. Че даже и Алън ѝ се обаждаше без оглед на времето. Имаше и други. Но всички адвокати от Ел Ей работеха по този начин, защото знаеха, че клиентите им се обаждат или на тях, или на агентите си.

— Това произтича от ангажиментите ни към тях. Трудно е да ги накараме да очакват нещо по-различно.

— Но е много изнервящо. И какво се е случило този път? Отново ли са се скарали? Не бих могъл да понеса този брак, ако възнамеряват да ни звънят посред нощ всеки път, когато не успеят да се разберат кой от двамата трябва да изхвърли боклука. — В действителност всичият им боклук се смилаше, а след това се заключваше в контейнер със специална комбинация, защото се бояха, че някой любопитен репортер може да го открадне. — Ако ти не я предупредиш, че не може да продължава така, аз ще го направя.

— Кармен не иска Алън да заминава за Швейцария през идната седмица. Иска той да си остане у дома с нея и бебето.

— Все още няма никакво бебе — възрази Джеф, ядосан още повече. — Но това е пълна глупост. Та тя е бременна едва от десет минути и очаква от него да стои край полата ѝ през следващите девет месеца?

— Само седем месеца и три седмици. Бременна е от пет седмици.

Джеф отново изпъшка, а Алегра се разсмя. Наистина беше глупаво. Но не и за Кармен.

— Може би трябва да се захванеш с антитръстово законодателство — предложи той, а след това реши да се възползва от факта, че и двамата са напълно будни. Претърколи се към Алегра и сериозно се зае да изучава тялото ѝ. Това поне възвърна доброто му настроение.

А когато най-после заспаха отново, никой друг не позвъни, за да наруши съня им.

През следващата седмица вниманието на всички бе приковано от връчването на оскарите, а и Кармен бе заета с плановете и приготовленията за пътуването им. Щяха да отпътуват два дни след церемонията. С Алън бяха сред номинираните, но никой от тях не очакваше да спечели тази година. Въпреки това номинациите бяха от голямо значение за кариерите им, макар че напоследък Кармен не проявяваше никакъв интерес към професионалното си израстване. Единственото, което имаше значение за нея в момента, бе бебето. И, разбира се, Алън.

Алегра и Джеф видяха родителите ѝ на церемонията, а филмът на Саймън спечели пет оскара, измежду които, за огромна радост на Алегра, бе и наградата за най-добър филм. Майка ѝ също изглеждаше много развълнувана и щастлива, но Алегра при всяка тяхна среща забелязваше известно напрежение в поведението ѝ. Не беше сигурна дали това се дължи на проблемите с телевизионния сериал или просто на лошото ѝ настроение напоследък. Понякога Алегра решаваше, че притесненията ѝ са плод на собственото ѝ въображение, макар да съзнаваше, че те се базират не толкова на факти, колкото на неясни предчувствия. Опита се да разговаря с Джеф по този въпрос, но той се закле, че не вижда нищо тревожно в държанието на Блеър.

— Тя ми се струва разстроена, или напрегната, или просто тъжна — категорично заяви Алегра.

— Може би просто не се чувства добре. Възможно е да е болна — практически подхвърли той, а Алегра се притесни още повече.

— Надявам се да не е.

Както и се очакваше, Алън и Кармен не спечелиха, но и двамата като че ли не се разстроиха особено.

След края на церемонията Блеър, върна на себе си, попита Алегра дали се е обадила на баща си, за да го информира за годежа.

— Не, мамо, не съм — през зъби отвърна Алегра.

Облечена беше с прилепнала сребриста рокля, която подчертаваше съвършеното ѝ тяло. Изглеждаше фантастично и баща ѝ беше последният човек, за когото искаше да разговаря в момента.

— Трябва да зная какво да пиша на поканите — отново я сръза Блеър и Алегра изразително завъртя очи.

— Добре, добре, ще му се обадя. — Веднага след това обаче размисли. — Защо ти не му се обадиш и не го попиташ дали желае името му да фигурира върху поканите? Аз и бездруго не желая това. Саймън е моят баща. И нямам никаква нужда от онзи тип и глупавите му проповеди. Защо трябва да му се обаждаме? Не можете ли двамата със Саймън да обявите сватбата? Та аз дори вече не използвам името му, така че какво значение толкова има?

Хората я познаваха единствено като Алегра Стайнбърг, макар че Саймън така и не можа да я осинови законно. Блеър никога не пожела да повдигне въпроса за осиновяването пред истинския баща на Алегра, Чарлз Стентън. Името Алегра Стентън звучеше мелодично и приятно, но не и в ушите на Алегра.

— А както вече ти казах, нямам никакво намерение да вляза в църквата заедно с него. Татко е този, който ще ме предаде на съпруга ми. — Преди Блеър да успее да каже нещо в отговор, те бяха заобиколени от приятели и представители на пресата, които искаха да им честитят наградата на Саймън.

По-късно, когато тълпата около тях изтъня, Алегра видя лейди Елизабет Коулсън, която се приближи, за да поздрави баща ѝ. Двамата разговаряха задушевно, заобиколени от група хора, а Блеър се бе отдръпнала по-встрани и бърбеше с приятели. Алегра обаче я забеляза напрегнато да поглежда през рамо към Саймън. Започна да се пита дали Джеф нямаше да се окаже прав, че майка ѝ може да не се чувства добре.

След това двете двойки тръгнаха към различни партита. Веднага след церемонията Алегра и Джеф отидоха на приема, организиран от Шери Дансинг на втория етаж на „Бистро“, а след това посетиха още едно празненство в „Спаго“. И двете обаче изобщо не можеха да се сравняват с бляскавите приеми, организирани от Ървинг Лазар в миналото. Въпреки това Алегра и Джеф се позабавляваха добре.

Два дни по-късно Кармен и Алън отпътуваха за Швейцария, натоварени с безброй куфари, чанти, калъфи за дрехи и кутии. Сякаш някакъв пътуващ цирк напускаше града, но сред целия този хаос и безпорядък, Кармен изглеждаше на седмото небе от щастие. Заминаваше с Алън за Швейцария!

— Само не забравяй да се върнеш навреме — напомни ѝ Алегра, която ги изпрати до летището.

Алън изглеждаше потресен от количеството багаж, което Кармен бе помъкнала. На всичкото отгоре пресата също се появи на летището и усложни допълнително заминаването ѝ, което и бездруго бе съпроводено с много нерви от негова страна.

Служителите от ВИП терминала и Алегра най-после успяха да ги качат в самолета. Алегра накара Алън да подпише няколко последни документа, които носеше със себе си в куфарчето си, след което спокойно се върна в града с наетата лимузина. Остана ѝ дори време да се обади на Джеф. Чувстваше се като в рая.

— Как мина? — попита я Джеф.

— Невероятно. Както винаги.

— С полиестерни костюми и перуки ли бяха? Според мен трябваше да тръгнат дегизирани.

— Прав си, че трябваше. — Алегра се разсмя. — Алън мъкнеше някакво мече, без което Кармен не тръгвала никъде, а тя бе облечена с палто от самур и прилепнал по тялото ѝ костюм, който привлече погледа на всеки мъж на летището. Все още ми се иска да можем да се оженим във Вегас, както направиха те.

— На мен също. Което ми напомня — предпазливо подхвърли той, — че днес разговарях с майка ми. Тя наистина държи да отидем да я видим. И бих искал да го направим преди да се захвана с филма.

Снимките започваха след две седмици и Алегра просто не можеше да си представи как ще успеят. В момента се занимаваше с последните детайли по турнето на Брам Морисън. Освен това

трябваше още веднъж да прегледа плановете за охраната му, да изчете отново целия договор, да изясни до последна подробност задълженията им по него, а всичко това представляваше огромна по обем работа. Алегра вече се бе запознала с приятеля на Джеф, Тони Джейкъбсън, който беше копродуцент на филма. Прекрасно знаеше, че Тони и Джеф също имат да свършат още куп неща преди да се заловят със снимките. Не можеше да си представи как някой от тях двамата би могъл да намери свободно време за пътуване на изток, пък било то и за да се срещнат с майка му.

— Не виждам как, Джеф... но ще опитам. Обещавам.

— Аз й казах, че ще отидем през последния уикенд от април. — Той вдържи дъха си и мислено се помоли Алегра да се съгласи. Майка му вече бе достатъчно разстроена от факта, че е направил предложение на Алегра без преди това да я е запознал с нея. — Ще можеш ли?

— Ще се справя. Ще се справя. — Щеше да се наложи да отпътуват два дни преди първия концерт от турнето на Брам. За щастие концертът щеше да бъде в града, но въпреки това отсъствието й можеше да се окаже проблематично.

— Ако искаш, ще останем там само една нощ.

Беше готов на всичко, за да я улесни, но за него това пътуване означаваше много и тя не можеше да му откаже просто ей така. От първия миг на познанството им той бе проявявал към нея изключително разбиране и готовност да й се притече на помощ. Тя, на свой ред, му дължеше същото отношение.

— Ако искаш, на връщане можем да се отбием в Бостън и да се срещнем с баща ти — предложи Джеф, опитвайки се да постъпи по възможно най-справедливия начин.

Думите му обаче бяха посрещнати с мълчание:

— Чарлз Стентън не ми е баща.

Джеф умираше да научи цялата истина по въпроса, но тя все още не искаше да му я каже.

Изявлението й обаче му даде повод да я попита по-късно вечерта, докато двамата приготвяха вечерята. Бяха изгладили този процес до степен на съвършенство. Той приготвяше месото, а Алегра се занимаваше с всички салати и гарнитурите. Тя проявяваше изключителна находчивост в приготвянето на зеленчуци, салати, сосове и всякакви декоративни украси, докато той обичаше да готви

пържоли и пиле. Джеф повтори въпроса си, но и този път, както винаги, последва дълго мълчание.

— Май трябва да престана да те питам? — рече той. Отбягваше въпросите му от две седмици, от мига, в който той за пръв път бе научил за баща ѝ. — Но някак си ми се иска да разбера защо разговорите на тази тема те травмират толкова силно. Може би е редно веднъж винаги да приключим с този проблем. Какво мисли твоят психоаналитик по въпроса? Питала ли си я? — попита Джеф и Алегра кимна в отговор.

— Каза ми, че трябва да ти кажа. — Последва дълго мълчание. Тя му сипа ориз и броколи в чинията, а Джеф добави парче печена на скара риба. Получи се доста апетитна вечеря. Освен рибата имаше още чеснов хляб и салата, приготвени от Алегра.

— Заповядай! — с пресилено веселие я покани на масата Джеф, а Алегра се усмихна едва-едва. Мислеше си за Чарлз Стентън. А Джеф като ча той. — Какво ти е причинил? На теб или на майка ти?

Джеф предполагаше, че става дума за нещо наистина ужасно. Но тя само сви рамене и се залови с вечерята си.

— Всъщност не е направил нищо кой знае какво... тогава... въпросът е по-скоро в онова, което не направи след това... Имах брат, който се казваше Патрик... Пади. — Тя се усмихна и погледна Джеф. — Той беше моят герой. Беше с пет години по-голям от мен. Готов бе на всичко за мен... аз бях малката му принцеса. Повечето братя потупват малките си сестрички... Но не и Пади. Той поправяше счупените ми кукли, помагаше ми да си сложа ръкавичките, завързваше връзките на обувките ми, докато... — Очите ѝ се напълниха със сълзи; винаги плачеше, когато разказваше за Пади. Все още пазеше негова снимка. Държеше я в едно заключено чекмедже в офиса си. Нямахте сили да я извади и да я сложи върху бюрото си. Изпитваше твърде силна болка, макар че оттогава бяха минали двадесет години. — Умря, когато бях на пет години — с измъчен глас промълви тя. — Страдаше от рядка форма на левкемия, която в онези години не можеше да бъде лекувана. Дори и днес невинаги успяват. Той знаеше, че ще умре. Често ми казваше, че ще отиде на небето и ще ме чака там.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Джеф престана да се храни, протегна ръка и стисна нейната.

— Съжалявам. — Почувства как мъката го стиска за гърлото.

Тя кимна, но продължи с разказа си. Може би доктор Грийн имаше право. Най-добре беше да му разкаже всичко и да приключи с това веднъж завинаги.

— А аз го умолявах да не ме изоставя. Той обаче твърдеше, че трябва да го направи. Накрая вече беше много болен. Все още си спомням. Човек не би трябвало да си спомня неща, случили се, когато е бил на пет години, или поне не с големи подробности. Аз обаче помня всичко за Пади. Помня и деня, в който умря.

Тя едва не се задави с последните думи, но продължи.

Джеф ѝ подаде една книжна салфетка. Тя му се усмихна през сълзи. Прииска ѝ се той да можеше да се запознае с брат ѝ. Прииска ѝ се Пади все още да беше жив. Често си мечтаеше за това.

— Мисля, че татко се побърка след смъртта му. Очевидно се бе опитвал да го лекува по някакъв начин. Аз не знаех това, но мама ми го каза по-късно. Но не е могъл да направи нищо. Никой не би могъл. Но баща ми беше специалист хематолог и мисълта, че не е могъл да помогне на сина си, го подлуди. Никога не бе имал особено високо мнение за мен — може би защото бях твърде малка или пък защото бях момиче или... Не зная... Не си го спомням много добре. Помня единствено Пади. Всъщност баща ми никога не беше край нас, той постоянно работеше. А след това брат ми почина и той не издържа. Мъката го пречупи и той изля всичката си горчилка върху мама. Започна да ѝ крещи, обвиняваше я за всичко. А аз, кой знае защо, започнах да си мисля, че вината за това положение е изцяло моя. Мислех си, че съм направила нещо ужасно и така съм причинила смъртта на Пади и съм предизвикала гнева на баща си. Единственото, което си спомням от онова време, са постоянните му викове.

Въздъхна. Избърса сълзите си.

— Това продължи около година. Мисля, че по това време той много пиеше. Родителите ми се караха през цялото време, бракът им напълно се провали. Нощем често се криех в гардероба и плачех, за да не чувам виковете им.

— Звучи ужасно — прошепна съчувствено Джеф.

— Наистина беше ужасно. В крайна сметка той започна да я удря. Постоянно се страхувах, че може да удари и мен, и се разкъсвах от чувство на вина, че не мога да го възпра, но в действителност не

можех да направя каквото и да било. Само си мислех, че ако Пади не беше умрял, това нямаше да се случи. Може би обаче съм се заблуждавала. Той започна да обвинява мама за всичко. Твърдеше дори, че тя е виновна за смъртта му. Тя му заяви, че ще го напусне. А той я увери, че ако го направи, той ще ни обърне гръб и ще ни остави да умрем от глад на улицата. Майка ми нямаше живи роднини и предполагам, че не е имала никакви спестени пари. Много години след това ми разказа, че постепенно си изработила план за бягство. Започнала да изпраща свои разкази до различни списания. Така спестила няколко хиляди долара. И една нощ, след като той я преби от бой, тя ме взе и двете си тръгнахме. Спомням си, че отседнахме в някакъв много студен хотел. Спомням си още, че бях гладна и тя ми купи понички. Вероятно се е бояла до смърт да похарчи толкова много пари наведнъж.

Алегра замълча, сякаш взряна в миналото.

— Мисля, че известно време се крихме в онзи хотел, но той така и не ни намери. След това мама отиде да говори с него в кабинета му и ме взе със себе си. Всички в клиниката се отнасяха към него като към някакво божество. Освен това баща ми беше някаква важна клечка в харвардския медицински факултет. Никой от колегите му не подозираше за навика му да пребива майка ми и да ѝ крещи. И всички те много му съчувстваха заради Пади.

Гласът ѝ започна да укрепва, докато разказваше.

— Мама му каза, че иска да си тръгне, а той ѝ заяви, че, ако го направи, ще престане да се интересува от нас. Пет пари не давал какво ще стане с мен. Даде ясно да се разбере, че ако с мама си тръгнем, аз повече няма да бъда негова дъщеря. — Очите ѝ отново плузнаха в сълзи. Джеф продължаваше да стиска ръката ѝ, но не каза нищо. — Точно така се изрази — аз повече няма да бъда негова дъщеря. И тогава мама му заяви, че въпреки това ще си тръгнем. Когато излизахме от кабинета му, го чухме да казва, че и двете сме мъртви за него. Дълго след това чаках да умра. Той не ми каза довиждане, не ме целуна. Нищо. Държеше се така, сякаш наистина ни мразеше. Предполагам, че в онзи момент наистина е мразел майка ми, а в мислите му аз съм била неразривно свързана с нея. Мама мислеше, че с времето той ще омекне и ще се промени, и ме уверяваше, че аз винаги ще бъда негова дъщеря. Обясняваше ми, че той е ужасно тъжен

заради смъртта на Пади и поради това се държи като обезумял. После ме информира, че заминаваме за Калифорния. Пристигнахме с автобус. Тя му се обаждаше от време на време, но той отказваше да разговаря с нея и затваряше телефона.

Избърса с бързо движение сълзите си.

— Когато пристигнахме в Ел Ей, тя започна да пише за телевизията. Мисля, че на няколко пъти извади късмет, а и шефовете наистина харесваха работата ѝ. Един ден бях с нея в телевизията и тя разказа историята ни на някакъв мъж, който се разплака, докато я слушаше. Мисля, че той ѝ осигуряваше доста ангажименти и проекти в телевизията. Около шест месеца по-късно майка срещна Саймън. Тогава бях на шест години и половина. Напуснахме Бостън непосредствено след рождения ми ден. Прекарах рождения си ден в леденостудената хотелска стая без празнична торта и подаръци. Татко дори не се обади, за да ме поздрави. Но след всичко, което се бе случило със семейството ни през изминалата година, аз бях започнала да вярвам, че не заслужавам нито подаръци, нито поздравления. Смятах, че съм виновна за всичко, макар че изобщо не можех да проумея защо. Просто бях решила, че аз съм причината за всичките беди и нещастия.

Въздъхна дълбоко.

— Години наред пишех на баща ми писма, в които го умолявах да ни прости, но той все не ми отговаряше. Най-накрая получих от него писмо, в което обясняваше, че постъпката на майка ми била грозна и непростима. Според него тя изобщо не трябвало да го напуска. Заминала за Холивуд като уличница и го изоставила, а аз съм водела живот на разврат и поквара в Калифорния и той не искал и да чуе за мен. Скъсах писмото на безброй парченца, за да не го виждам никога повече. И плаках в продължение на седмици. Но по онова време вече бях започнала да възприемам Саймън като свой баща. И с годините постепенно се отказах от Чарлз Стентън.

Алегра никога повече не го бе нарекла свой баща.

— Когато бях на около петнадесет години, той дойде да ме види... предполагам, че просто се е намирал в Калифорния и е решил да се възползва от възможността. Не зная по каква причина се обади, а аз пожелах да се срещнем. Той се съгласи. Аз просто бях любопитна. Искан да видя как изглежда и що за човек е станал. Но той си беше все

същият. Пихме чай в Бел Еър. Мама ме остави сама с него, а той наговори цял куп ужасни неща за нея. Изобщо не ме попита как съм, не изрази съжаление, че не ме е виждал почти десет години, не се извини, че не ми е писал. Каза само, че много приличам на майка си и той ужасно съжалява за това. Заяви ми, че двете с нея сме постъпили много несправедливо с него и някой ден ще си платим за това. Прекарах ужасен следобед. Не можах да изчакам мама да мине и да ме прибере — напуснах ресторанта и тичах през целия път до дома. Исках единствено да се махна надалеч от него. След това години наред не поддържах никаква връзка с него. След седем години обаче проявих глупостта да го поканя на церемонията при завършването на колежа. И той взе, че дойде в Йейл и отново се нахвърли върху ми. Само че на мен вече ми бе писнало от всичко това. Той обиди и майка ми и аз му заявих, че не желая да го виждам никога повече.

Вече говореше по-спокойно, надмогнала кошмара на спомена.

— После, кой знае защо, ми изпрати една коледна картичка. Аз му писах в отговор и го информирах, че уча в юридическия факултет. Той обаче така и не се обади повече. Отказа се от мен напълно. Мама може и да го бе изоставила сам в Бостън, но аз все пак бях негова дъщеря. Не трябваше да ме зачерква напълно от живота си, но той го направи. Години наред бях като обсебена от желанието да го видя, да му пиша, да го намеря. Но този период от живота ми приключи. Вече не давам пет пари за него. Всичко свърши. Той не е мой баща. А сега майка ми иска да сложи името му върху поканите за сватбата. Не мога да повярвам. Аз обаче няма да позволя името ми да бъде написано на една страница с неговото. Той не е мой баща. А и не желае да бъде. Единственото почтено нещо, което можеше да направи за мен през тези години, бе да се откаже от мен напълно и да позволи на Саймън да ме осинови, но когато го помолих за това през онзи следобед в Бел Еър, той ми заяви, че молбата ми е много груба и унижителна и той никога не би се съгласил. Този тип се оказва едно абсолютно себично копеле. Пет пари не давам колко добър доктор е и с каква репутация се ползва сред колегите си. За мен той е само една презряна и окаяна човешка твар. И вече не ми е никакъв баща.

Баща ѝ я бе изоставил и тя бе плащала за това в продължение на почти двадесет и пет години. Все още не беше готова да му прости и се съмняваше, че някога ще може да го направи.

— Разбирам чувствата ти към него, Али. Защо тогава да го каним на сватбата? Смятам, че това изобщо не е нужно.

Джеф изпитваше дълбоко съжаление към нея след чутото. Съзнаваше обаче, че животът ѝ е бил далеч по-добър, а детството — много по-щастливо в дома на Саймън Стайнбърг. Ранната загуба на брат ѝ обаче, както и отхвърлянето ѝ от родния ѝ баща, очевидно я бяха наранили дълбоко. Затова години наред бе поддържала отношения с мъже като баща си. За да продължи историята. Докато най-накрая, след години терапевтични сеанси с доктор Грийн, най-сетне бе съумяла да наруши този стереотип.

— Майка ми смята, че трябва да го поканя. Можеш ли да повярваш? Мисля, че се е побъркала. Опитва се да стовари чувството си за вина заради онова, което е могло да се случи помежду им през тези години, върху мен и очаква да понеса и този товар на раменете си. Само че аз няма да го направя. Пет пари не давам за онова копеле и не го искам на сватбата си.

— Тогава не го кани — простичко заключи Джеф.

— Мама не ще и да чуе за това. Направо ще ме побърка. Непрекъснато ме пита дали съм го поканила. А аз ѝ обещах, че ще го направя.

— Какво казва Саймън по въпроса?

— Не съм го питала, но той винаги е държал да постъпва по възможно най-справедливия и почтен начин. Затова поканих баща си на дипломирането си. Саймън все повтаряше, че няма да е честно да не го поканя, и ме уверяваше, че онзи щял много да се гордее с мен. Но не стана нищо подобно. Той просто пристигна и се държа грубо с всички нас, включително и със Сам, а по онова време тя беше само на десет годинки. Скот го намрази от пръв поглед. Така и не можа да разбере кой е този тип. Не позволих на мама и Саймън да му кажат и те го излъгаха, че той е някакъв стар семеен приятел. Сега вече и двамата със Сам знаят истината, но аз никога не посмях да призная пред тях, че Саймън не е мой баща. Все си мислех, че това ще ги накара да решат, че съм човек втора категория и ще престанат да ме обичат. Истината обаче е, че Саймън никога не е правил разлика между мен и другите си деца. Даже се е отнасял с мен по-добре отколкото с тях. — Тя се усмихна, а след това въздъхна и разрови рибата си с вилицата. После вдигна поглед към Джеф. — Извадих голям късмет, като се изключат

първите години от живота ми. — Те обаче очевидно я бяха травмирали дълбоко и възстановяването ѝ бе отнело години. — Е, как смяташ, че трябва да постъпя?

— Направи онова, което желаеш — отново ѝ повтори той. — Това е нашата сватба. Постъпи така, както ти желаеш, а не както майка ти смята за редно.

— Струва ми се, че понякога тя все още изпитва чувство на вина по отношение на него и сега се опитва да му подхвърли едно малко кокалче, за да се почувства по-добре. Аз обаче не му дължа нищо, Джеф. Той никога, ама никога, не е постъпвал почтено спрямо мен.

— Наистина не му дължиш нищо. Мисля да кажа на майка ти да не вписва името му в поканите — твърдо заяви Джеф.

— Съгласна съм — с облекчение отвърна Алегра. Джеф отново я бе разбрал. — И изобщо не се притеснявам дали това е редно или не. Нима отношението му към мен през последните двадесет и пет години беше редно?

— Той не се ли е оженил повторно? — с любопитство попита Джеф.

Тази история се бе отразила трагично върху всички засегнати. А смъртта на брат ѝ сигурно ги бе поразила до степен, от която просто не са могли да се възстановят и да продължат с живота си.

— Не, не е — отвърна Алегра. — Кой ли би пожелал да се омъжи за човек като него?

— Той може и да не е толкова лабилен както по онова време. Онова, което ми разказа, ми се стори доста травмиращо.

— Травмиращо беше и ранното ми детство. — Тя се облегна назад на стола си и въздъхна, преизпълнена с облекчение от факта, че вече нямаше тайни от Джеф. — Както и да е, сега вече знаеш всичките ми грозни тайни. Истинското ми име е Алегра Шарлот Стентън, но ако някога ме наречеш по този начин, ще те убия. Стайнбърг ми харесва много повече — безцеремонно додаде тя.

— На мен също — съгласи се Джеф, който продължаваше да разсъждава върху разказа ѝ. После заобиколи масата и я целуна.

Така и не довършиха вечерята си. Двамата излязоха на дълга разходка по плажа и продължиха да разговарят за баща ѝ. Алегра имаше чувството, че огромна тежест е била свалена от плещите ѝ. Радваше се, че Джеф вече знае всичко за детството ѝ. И макар все още

да изпитваше гняв към баща си, тя установи, че всъщност не се тревожи чак толкова много от отношението му към нея. Вече си имаше Джеф и собствения си живот. Раните ѝ постепенно започваха да се изцеляват.

Когато се прибраха в къщата, двамата седнаха на верандата. Нощта беше прекрасна. Алегра се облегна на Джеф, отпиваше по малко вино и се опитваше да се отпусне.

Минаваше полунощ, когато телефонът иззвъня.

— Не отговаряй — помоли я Джеф, но тя не можеше да постъпи така. — Някой от клиентите ти вероятно е получил хемороиди. Или пък са го тикнали зад решетките. И в двата случая той очаква именно ти да разрешиш проблема.

— Не мога да го избегна. Това ми е работата, а и може някой наистина да има нужда от мен.

Само че този път не я търсеше клиент, а Сам, която попита дали Алегра би могла да ѝ отдели малко време на следващия ден.

Алегра остана изненадана от обаждането, макар такива неща да се бяха случвали и преди. От време на време Сам прибягваше до помощта ѝ, особено когато трябваше да убеди родителите си в нещо.

— Да не си се карала с мама? — с усмивка попита Алегра.

— Не, тя е твърде заета да крещи на всички заради градината и кухнята. Цяло чудо е, че все още не е получила инфаркт — намусено заяви Сам. Напоследък майка ѝ бе станала непоносима.

— На всичкото отгоре се притеснява и за сватбата — додаде Алегра.

— Да, зная — отвърна Сам и гласът ѝ отново прозвуча по-сериозно. — Къде ще се срещнем?

— За какво става дума? — Алегра искаше да знае предварително. — За някакъв договор с модна агенция или какво?

— Да... — загадъчно отговори Сам. — Нещо от сорта.

— Ще те взема в дванадесет часа. Джеф ще обядва с Тони Джейкъбсън, неговия копродуцент. Ще отидем на някое приятно местенце като например „Дъ Айви“ или „Нейт’Н Олс“.

— Нека да отидем някъде, където да можем да поговорим — тихо възрази Сам и Алегра се усмихна.

— Добре. Това ми звучи сериозно. Сигурно става дума за любов.

— Така е — мрачно се съгласи Сам.

— Добре, ставам все по-добра в тази област, макар да смятам, че просто извадих късмет. Ще направя каквото мога за теб.

— Благодаря ти, Ал — рече сестра ѝ и Алегра повтори обещанието си да мине и да я вземе на обяд в неделя. Беше трогната от факта, че Сам се бе обърнала към нея за помощ.

— Защо всички ни звънят посред нощ? — възропта Джеф, когато Алегра му каза за обаждането на Сам.

— Стори ми се разстроена. Сигурно има ново гадже.

— Тя поне е от семейството — отстъпи той.

Обаждането на Сам му се струваше далеч по-естествено от пиянските изстъпления на Малаки О'Донован, който обикновено звънеше от някоя долнопробна кръчма.

— Имаш ли нещо против да обядвам утре с нея? — попита Алегра, когато си легнаха няколко минути по-късно. По-рано през деня Джеф я бе поканил да обядва с него и Тони.

Алегра много харесваше Тони. Той беше типичен представител на източните щати. Много умен при това. Родом беше от Ню Йорк, а баща му беше един от най-известните инвестиционни банкери на Уолстрийт. Беше им помогнал да намерят финансова помощ за филма, а освен това им бе дал някои безценни съвети. Тони беше много различен от Джеф, но Алегра искрено го харесваше.

— Не, разбира се. Ще се видим след това. Може би четиримата ще успеем да поиграем малко тенис. Аз разбирам, че трябва да се видиш със сестра си. Тони също ще разбере. А и Сам много ще му допадне — подразни я той, а годеницата му го изгледа с неодобрението на по-голяма сестра.

— На татко това много ще му хареса — заяви гневно тя, а след това се разсмя.

Всичко се подреждаше чудесно. А Джеф имаше право. Не беше нужно да канят Чарлз Стентън на сватбата си. Сега ѝ оставаше единствено да съобщи това решение на майка си. Можеше да го направи на следващия ден след обяда със Саманта.

Алегра се усмихна на себе си, сетила се за обаждането на Сам, и се зачуди какъв ли съвет ще поиска от нея сестра ѝ. Алегра определено не беше експерт в областта на любовта, но бе поласкана от доверието на Сам. Връзката помежду им бе много важна и за двете. Е, Сам

понякога се държеше като разглезено хлапе, но Алегра я обичаше дори и в тези случаи.

ГЛАВА 14.

Вярна на обещанието си, Алегра мина да вземе сестра си точно навреме в неделя. Помисли си, че може да е забавно да я заведе на обяд в Айви. След това двете можеха да пообиколят магазинчетата за дрехи втора употреба на „Норт Робинсън“, да си поприказват и да се позабавляват. Напоследък Сам се държеше доста язвително и Алегра с нетърпение очакваше да прекара няколко часа с нея, за да се убеди, че всичко е наред.

Този ден обаче в поведението на Сам не се забелязваше и следа от язвителност. Всъщност тя не бе промълвила и дума откакто тръгнаха от къщата на родителите им. Алегра не можеше да се начуди какво толкова я притеснява. Но Сам не каза почти нищо по време на целия обяд.

— Е, какво има? — най-накрая попита Алегра, която не преставаше да се пита какво бе подтикнало сестра ѝ да поиска среща с нея. — Новото гадже ти създава проблеми?

През последните две години Сам непрекъснато излизаше с различни момчета, но до този момент не бе имала сериозен приятел. За разлика от Алегра, която на нейната възраст постоянно бе лудо влюбена в някого.

— Нещо такова. — Сам уклончиво сви рамене, а след това очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се поправи. — Не съвсем.

— Какво има тогава? — попритисна я Алегра, а сервитьорът им донесе капучиното, което бяха поръчали. Обядът, както винаги, беше много вкусен. Но Сам не бе хапнала почти нищо. — Хайде, Сам... изплюй камъчето... За каквото и да става дума, ще се почувстваш много по-добре като го споделиш с някого. — Очевидно нещата не се развиваха според предвижданията ѝ, защото Сам закри лицето си с ръце и тихичко заплака. — О, Сам... — Алегра я погали по раменете. — Хайде, миличка, кажи ми — прошепна тя. Но когато сестра ѝ вдигна поглед, Алегра забеляза бездънното отчаяние, спотаило се в очите ѝ. — Сам, моля те...

— Бременна съм. — Сам едва не се задави, докато произнасяше думите. — Ще имам бебе...

Продължи тихичко да плаче, а Алегра я изгледа продължително и я прегърна.

— О, скъпа... О, боже... Как се случи...? Кой го направи?

Сякаш това бе нещо, което ѝ бе сторил някой друг, а не нещо, в което бе участвала доброволно. Но Алегра никога не я бе чувала да споменава име на някое момче, с което излиза. Във всеки случай не и име на сериозен приятел.

— Аз го направих — заяви Сам, поела цялата вина върху себе си. Отчаяно тръсна глава и праметна блестящата си, платиненоруса коса върху едното си рамо.

— Не и съвсем сама — вметна Алегра, — освен ако тези неща не са претърпели някаква революционна промяна напоследък. Кой е бащата? — Какви думи за едно седемнадесетгодишно хлапе: баща... майка... не беше справедливо. — Кое е момчето? — Този въпрос най-после я накара да осъзнае факта, че сестра ѝ ще има бебе, дете, живо и дишащо същество...

— Няма значение — мрачно отвърна Сам.

— О, напротив, има — възрази Алегра. — Да не би да имаш връзка с някой съученик? — Алегра дори не го познаваше, но ѝ се прииска да го убие. Заради Сам си наложи да запази спокойствие, но главата ѝ пулсираше от напрежение, а сърцето ѝ се свиваше от болка. Сам само поклати глава в отговор. — Стига, Сам, кажи ми кой е...

— Ако ти кажа, не искам да предприемаш каквото и да било по отношение на него.

— Да не би да си била изнасилена? — дрезгаво прошепна Алегра, но Сам отново поклати глава.

— Не. За всичко съм си виновна аз. Направих го по собствено желание. Бях толкова впечатлена от него... и си помислих... не зная — завърши тя, а очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Предполагам, че се почувствах поласкана. Той е по-възрастен... истински светски лъв. На тридесет години.

Тридесетгодишен мъж със седемнадесетгодишно момиче? Той поне би трябвало да е наясно с тези неща, но очевидно не си бе направил дори труда да я предпази от забременяване.

— Девствена ли беше? — попита Алегра, преливаща от загриженост към сестра си, но Сам само отрицателно поклати глава и отказа да съобщи повече подробности.

Алегра знаеше, че сестра ѝ не води безразборен сексуален живот, но тя бе почти на осемнадесет и в живота ѝ очевидно имаше някой от значение за нея. Алегра обаче не желаше да задава излишни въпроси и реши да се придържа само към настоящия проблем.

— Как се запозна с него?

— Беше фотограф на едно от ревютата, в които участвах — нещастно отвърна тя. — Французин е. Реших, че е толкова готин, защото е от Париж. Той се отнасяше с мен като със светска дама и освен това беше много красив.

— Каза ли си му вече?

Алегра нямаше търпение да се изправи срещу този тип. Той щеше да извади истински късмет ако се отърве без депортиране. Биха могли да го тикнат в затвора за изнасилване. Можеше да си представи как ще реагира баща ѝ. Сам обаче за пореден път поклати отрицателно глава. Изглеждаше съкрушена.

— И бездруго не исках да му казвам... Въпреки това позвъних в агенцията и те ми казаха, че е заминал за Япония или някъде другаде. Той просто минавал през Калифорния и не знаят почти нищо за него. Искал снимките за собственото си портфолио, което трябвало да представи в Токио. Никой не знае къде да го търси. Но това е без значение, защото аз не желая да го виждам никога повече. В началото всичко беше наред, но след това започна да се държи гадно. Предложи ми наркотици, а когато отказах, ми заяви, че съм бебе. — А ето че сега самата тя очакваше бебе. — Казва се Жан-Люк. Но никой не знае фамилията му.

— Исусе Христе! — Алегра бе толкова бясна, че едва успяваше да произнесе думите. — Така ли ръководят агенцията си? Трябва да ги тикна в затвора, щом това е начинът, по който работят с малолетни.

— Аз съм почти на осемнадесет, Ал. Би трябвало поне да мога да се справя с едно модно ревю без постоянно да ме държат за ръчичка.

— Очевидно не можеш — сопна се Алегра, но след това си напомни, че не би трябвало да проявява излишна грубост. Сам бе достатъчно нещастна, а Алегра искрено искаше да ѝ помогне. Върху това трябваше да съсредоточи усилията си. Сестра ѝ поне бе проявила

достатъчно кураж, за да дойде при нея и да сподели проблема си. — Предполагам, че все още не си казала нищо на мама.

— Не искам да ѝ казвам — промълви Сам и Алегра кимна.

На възрастта на Сам и тя не би искала, макар майка им винаги да бе проявявала невероятно разбиране и някои от приятелите им предпочитаха да споделят проблемите си с нея, а не със собствените си майки. Напоследък обаче майка им бе толкова погълната от проблемите около градината и телевизионния си сериал, че Сам просто не бе посмяла да ѝ каже.

— И какво смяташ да правиш? — попита Алегра със свито сърце. Що се отнасяше до нея, на възрастта на Сам решението бе само едно. Не можеше да си представи, че сестра ѝ би могла да съсипе живота си като роди едно бебе на тази възраст. — Утре ще те заведе при моя лекар. Може би дори няма да се наложи да казваме на мама. Искам да помисля върху това, преди да вземем окончателно решение — рече Алегра.

— Не мога — инатливо заяви Сам и Алегра я погледна неразбиращо.

— Какво не можеш?

— Да отида на лекар с теб... не и за да се отърва от него.

— И защо? — Лицето на Алегра се разкриви от ужас. — Не смяташ да го задържиш, нали? Сам, ти дори не знаеш кой е човекът, който е баща на това дете. Не можеш да отгледаш бебето сама. Това е пълна глупост.

Защо Сам проявяваше такава сантименталност? Алегра внезапно се сети за Кармен, която се държеше така, сякаш детето вече е родено, само защото бе видяла зародиша на видеозон. Зачуди се дали нещо толкова не се бе случило и със Сам. Дали вече не бе създадена някаква връзка между нея и детето.

— Не мога да се отърва от него, Ал. Не и чрез аборт.

— Защо?

Членовете на семейството ѝ имаха стабилни морални устои, но не бяха католици и в повечето случаи се подчиняваха на разума, а не на чувствата. Алегра просто не можеше да разбере сестра си.

— Бременна съм в петия месец.

— Какво? — Алегра едва не падна от стола, когато чу думите ѝ. — Защо, по дяволите, не ми каза по-рано? Какво си правила през

последните пет месеца? За какво си мислила?

— Не знаех — искрено рече Сам и сълзите потекоха по лицето ѝ и покапаха по масата. — Кълна се. Мензисът ми е толкова нередовен, че си помислих, че закъснението се дължи на преумора, на диетите, които спазвам, на изпитите и на притесненията дали ще ме приемат в колежа... Не зная. Но нито веднъж не ми хрумна, че може да съм бременна.

— Как е възможно да не си се усъмнила изобщо? То не мърда ли? Не пролича ли?

Погледна я, но не забеляза нищо. Сам си беше тънка като тръстика и навлечена с някакви широки и торбести дрехи.

— Просто си помислих, че започвам да пълнея, защото изведнъж ми се отвори огромен апетит. — На лицето ѝ се изписа още по-голямо униние. — То промърда едва миналата седмица. И тогава го почувствах. Помислих си, че може би имам рак, или някакво друго заболяване...

Бедното хлапе не е имало и най-малка представа какво става с тялото му. Ето че живеела в просветен и цивилизован свят, в един от най-изисканите градове в страната, а бедничката Сам си мислела, че има тумор. И това ако не е опровержение на действителността! Алегра изпитваше огромно съжаление към нея, но проблемът изведнъж се бе оказал толкова комплициран, че наистина се налагаше да бъде обмислен много задълбочено.

— Предполагам, че ще трябва да се откажеш от него.

Сам просто я гледаше, неспособна да проумее думите ѝ. Не можеше да схване дори какво точно се имаше предвид под него. Бяха ѝ предложили да ѝ го покажат на видеозона, но тя бе отказала да го види. Не искаше дори да знае пола му, или каквото и да било друго за него. Тя просто не го искаше в корема си.

— Какво ще правя, Ал? Ако не кажа на мама и татко в най-скоро време, ще се наложи да избягам от къщи.

Алегра се стресна от подобна възможност. Случилото се беше истинска катастрофа.

— Не можеш да направиш това.

— Не зная какво друго да направя. През цялата седмица обмислях въпроса с бягството, но исках най-напред да поговоря с тебе.

Потрепери само при мисълта за това.

— Трябва да кажем на мама. Ако тя побеснее, или пък реши да те изхвърли от къщи, ще останеш при мен докато родиш. — Алегра погледна Сам. — Кога ще раждаш?

Беше повече от ужасно. И сега не ставаше дума за Кармен. А за седемнадесетгодишната ѝ сестричка.

— През август. Ал... ще ми помагаш ли докато родя? — Алегра кимна и двете сестри стиснаха ръце през масата.

Няколко минути по-късно Алегра забеляза две жени с къси подстрижки, които им се усмихваха одобрително. Очевидно бяха решили, че двете със Сам са любовници. Това бе единственото смешно нещо, случило се през този ден, и Алегра се усмихна, а по-късно го сподели и със Сам. Обядът се бе оказал пълна катастрофа. И сега стомахът ѝ се бунтуваше от лошото храносмилане.

— Кога искаш да им кажеш?

— Никога — искрено отвърна Сам. — Но предполагам, че ще е по-добре, ако им кажа час по-скоро. Преди още да е започнало да ми личи. Мама вече започна да ме гледа с подозрение на закуска, изумена от количеството храна, което поглъщам. Но тя е твърде погълната от шоуто, от задния двор, от сватбата и всичко останало. Не мисля, че наистина е забелязала нещо. А на татко и през ум не му минава. Той все още смята, че съм на пет години, и е убеден, че трябва да връзвам косата си на опашки.

Макар че и двете го обичаха заради това му качество. Ако и да беше съвременен и модерен мъж, той притежаваше някаква необяснима невинност и наивитет, които винаги бяха трогвали близките му. Смяташе всички тях за свършени и бе убеден в добротата на повечето хора, които познаваше. Рядко казваше лоша дума за когото и да било. И Сам знаеше, че случилото се с нея ще разбие сърцето му. Би дала всичко, за да му спести този удар, но съзнаваше, че е невъзможно.

— Ще дойда утре и двете ще поговорим с тях — каза Алегра, а гласът ѝ прозвуча така, сякаш двете смятаха да се качат заедно на гилотината.

Но какво щяха да правят след това? Какво щеше да прави Сам с детето? Това беше истинският проблем.

— Как смяташ да постъпиш, Сам? Искаш ли да се откажеш от него? Искаш ли да го задържиш?

Трябваше да зададе тези въпроси. До раждането на бебето оставаха още само четири месеца и, колкото и да не ѝ се искаше, сестра ѝ трябваше да погледне истината в лицето.

— Всеки път, когато се замисля по този въпрос, ме обзема ужасен страх. Искам само то да се махне и да забравя, че някога го е имало.

— Боя се, че е невъзможно — информира я по-голямата ѝ сестра, но се отказа от по-нататъшно обсъждане, защото беше повече от очевидно, че Сам не е в състояние да вземе каквото и да било решение.

След като излязоха от ресторанта, двете отидоха на разходка, но не влязоха в нито един магазин. Не бяха в настроение за пазаруване. Най-накрая Алегра върна Сам у дома. Прегърна я сърдечно, помоли я да запази спокойствие до следващия следобед, когато двете заедно щяха да се изправят пред родителите им.

— И не желая да чувам повече за бягство от къщи, чу ли? — строго изрече Алегра. — Не можеш да бягаш от проблемите по този начин. Двете заедно ще се справим.

— Благодаря, Ал — промълви искрено Сам. Алегра я проследи с поглед да се прибира в къщата. Раменете ѝ бяха отпуснати уморено, но бременността изобщо не ѝ личеше. Алегра обаче си представяше реакцията на родителите ѝ. Следващият следобед нямаше да бъде от лесните.

Блеър и Саймън бяха много либерални и съвременни родители, но случилото се със Сам щеше да бъде ужасен удар дори и за тях. А и проблемът беше такъв, че не можеше да бъде разрешен по благоприятен начин. Ако се откажеше от детето, Сам вероятно щеше да започне да се разкайва за това в някой период от живота си, или поне до края на дните си щеше да си спомня с болка за него. Ако решеше да го задържи, бебето завинаги щеше да промени живота ѝ. Към по-лошо. Всъщност Алегра не виждаше лесен изход от тази ситуация. Предвид дадените обстоятелства, бременността на Сам бе пълна катастрофа.

Струваше ѝ се странно, че за Кармен забременяването бе извор на най-чиста радост — и сигурно бе точно така, щом даже и Джеф говореше, че би искал да имат дете съвсем скоро — а за Сам бременността бе трагедия, а не благословия. Светът, в който живееха, беше толкова объркан и сложен.

Тя се върна в Малибу, потънала в дълбока депресия, а когато Джеф се прибра у дома два часа по-късно, я завари да седи на плажа, обвила коленете си с ръце. Обядът с неговия копродуцент бе продължил по-дълго, отколкото бяха очаквали. Двамата трябваше да обсъдят много въпроси, свързани с филма. В мига, в който Джеф излезе на задната веранда и погледна към Алегра, разбра, че срещата със сестра ѝ не бе протекла добре. Тя изглеждаше напълно изолирана от околния свят, потопена в собствените си мисли и страхове. Джеф си помисли, че може да се е обаждала на баща си.

— Здравсти — поздрави той и седна на пясъка до нея. Тя се обърна и го погледна, но не отговори. — Позабавлявахте ли се със Сам? — попита той и погали нежно дългата ѝ руса коса.

— Не — отвърна Алегра и се усмихна тъжно.

Той бе толкова добър към нея. Също като Саймън. Струваше ѝ се странно, че в продължение на толкова много години се бе борила с демоните в душата си, а ето че сега най-последно бе в мир със себе си и свободна да обича човек като него.

— Не ми изглеждаш особено щастлива. Лоши новини, а?

Тя кимна и се загледа в океана.

— Мога ли да помогна?

Алегра знаеше, че Сам вероятно не би искала Джеф да научи новината веднага, но тайната така или иначе не можеше да бъде опазена дълго, предвид факта, че бебето се очакваше през август.

— Не съм сигурна, че изобщо някой би могъл да помогне. — Погледна го право в очите. — Сам е бременна от пет месеца.

— О, мамка му! — възкликна Джеф. — Кой е бащата? — Не беше сигурен, че Сам има приятел.

— Бащата е някакъв тридесетгодишен французин, на когото не знаем фамилията, който преди пет месеца минал оттук на път за Токио. В агенцията не знаят нищо за него. Сам също. Той просто пристигнал в града, направил ѝ няколко снимки и я оставил с бебе в корема.

— Страхотно! Възможно ли е на този етап от бременността да се прибегне към аборт? А Сам иска ли да го направи?

— Нито едното, нито другото. Вече е твърде късно за аборт, а и Сам не желае това. Утре ще кажем на родителите ни.

— Ще задържи ли детето?

— Не зная. Мисля, че в момента тя е твърде шокирана, за да разсъждава нормално. Но аз съм убедена, че не трябва да го прави. Твърде млада е и едно бебе ще съсипе живота ѝ. Само че аз нямам право да ѝ казвам как да постъпи. Това е едно от най-важните решения, които човек взема през живота си.

— Безусловно — съгласи се Джеф, стъписан от катастрофата, пред която бяха изправени. — Ако мога да направя нещо, за да помогна... — започна той, почувствал се напълно безполезен.

И двамата знаеха, че единственото, което можеха да направят, е да окажат пълна подкрепа на Сам в този момент.

— Казах ѝ, че ако се стигне до пълен разрыв с мама и татко, тя може да дойде да живее при мен. Бих могла да се върна в старата си къща за четири месеца — додаде глухо, макар подобна перспектива да я потискаше. Това обаче бе най-малкото, което можеше да направи за сестра си.

— Тя може да се настани тук, при нас — бързо предложи Джеф. — И бездруго започвам работа върху филма и по цял ден ще съм на снимачната площадка. Ще превърнем кабинета ми в спалня и ще ѝ я преотстъпим.

— Ти си добър човек — искрено възкликна Алегра и го целуна.

След това двамата си направиха дълга разходка по плажа и разговаряха до късно през нощта.

На следващия ден, след работа, Алегра отиде в дома на родителите си точно както бе обещала. Беше малко след пет часа и двете със Сам трябваше да почакаат докато те се върнат от работа. И двамата обикновено се прибираха около шест и половина.

Двете момичета седяха изнервени във всекидневната, когато Блеър и Саймън пристигнаха един след друг у дома. И двамата изглеждаха в добро настроение и останаха приятно изненадани, когато видяха Алегра. Блеър обаче забеляза начина, по който ги гледаха двете момичета, и веднага разбра, че нещо се е случило. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Сигурно ставаше дума за Скот. Нещо се бе случило с него. Сигурна беше — вероятно бяха позвънили с новината на Алегра, а не на нея.

Тя напрегнато се взря в по-голямата си дъщеря.

— Какво се е случило?

Алегра веднага се досети за страховете на майка си и побърза да я успокои.

— Нищо, мамо. Никой не е ранен, всички сме добре. Искаме само да поговорим с вас.

— О, боже! — Блеър се отпусна на един стол, а Саймън ги изгледа с тревога в очите. Дори и той почувства, че предстои нещо сериозно, макар че по принцип се притесняваше много по-малко от Блеър. — Помислих си, че нещо е станало със Скот — призна си Блеър, спомнила си за Пади. — Нещо, свързано със сватбата ли е? — попита вече по-спокойно.

Лицето на Алегра придобиваше такова решително и упорито изражение винаги когато трябваше да се пребори за нещо, което смята за важно. Вероятно отново щеше да заяви, че иска броят на гостите да бъде намален, а Блеър просто нямаше сили да продължава да спори с нея.

— Какво има?

— Трябва да поговоря с теб, мамо — обади се Сам с разтреперан гласец. Баща ѝ я погледна с присвити очи. Никога преди малката му дъщеря не бе изглеждала толкова неуверена.

— Нещо не е наред ли? — попита той и също седна.

— Нещо такова — призна Сам, след което последва дълго мълчание.

Очите ѝ бавно се напълниха със сълзи и тя погледна към Алегра. Просто не можеше да го направи.

— Искаш ли аз да им кажа, Сам? — тихичко попита Алегра и по-малката ѝ сестра кимна.

Алегра погледна родителите си и им каза най-мъчителното нещо, което някога ѝ се бе налагало да изрича. Но тя съзнаваше, че е най-добре всичко да излезе наяве и да приключат с проблема възможно най-бързо.

— Сам е бременна от пет месеца — много спокойно заяви тя.

Блеър пребледня толкова силно, че Алегра се уплаши, че майка ѝ може да припадне.

Саймън не изглеждаше много по-добре.

— Какво? — Това бе единственото, което можаха да кажат, след което в стаята се възцари оглушителна тишина. Но те я бяха чули

добре. — Как е възможно? Изнасилиха ли те, или какво? Защо не си ни казала?

Саймън не можеше да допусне нито за момент, че Сам сама се е забъркала в подобна бъркотия. Само че бе станало точно така и Блеър разбра това, когато видя израженията на двете си дъщери. В момента не бе в състояние да предложи нито утеха, нито закрила, защото самата тя все още не можеше да осъзнае новината и да се съвземе от силния шок, в който бе изпаднала.

— Не беше изнасилване, татко. Просто постъпих много глупаво — призна им Сам и избърса с ръка сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Изглеждаше ужасно.

— Влюбена ли си в него? — попита баща ѝ, който все още се опитваше да осъзнае истинския размер на катастрофата.

— Не — отвърна Сам, честна докрай. — Тогава мислех, че го обичам, но истината е, че бях най-вече поласкана от интереса му към мен. Той успя да ми завърти главата, а след това изчезна.

— Но кой е той? — попита баща ѝ и в гласа му започнаха да се прокрадват гневни нотки.

— Един фотограф, с когото се запознах по време на снимки. И няма да можеш да го тикнеш в затвора. Той замина, татко. А аз не мога дори да го намеря.

Алегра им обясни обстоятелствата, а Блеър се разплака, загледана в малката си дъщеря.

— Не мога да повярвам, че си постъпила толкова глупаво, Сам. И защо не ми каза?

— Не знаех нищо, мамо. Не подозирах нищо до миналата седмица, когато отидох на лекар. А след това бях прекалено уплашена, за да кажа на когото и да било. Мислех да избягам от къщи и просто да изчезна или да умра. Но след това реших да се обадя на Алегра.

— И слава богу! — Майка ѝ погледна с благодарност към Алегра, а после се премести до Сам и я прегърна през раменете. В другия край на стаята Саймън се опитваше да се пребори със сълзите си.

Алегра се приближи до него и го прегърна.

— Обичам те, татко — прошепна тя, а той я притисна към себе си и заплака. Случило се бе нещо наистина ужасно, но всички те поне знаеха, че могат да разчитат един на друг.

— И какво ще правим сега? — попита той. Издуха носа си, изтри сълзи и седна на дивана до Алегра, точно срещу Сам и Блеър.

— Нямаме кой знае какъв избор — практично отбеляза Блеър.

Погледна Сам и сърцето ѝ се сви от непоносима болка. Дъщеря ѝ беше толкова красива, толкова млада и така разглезена от живота... Но ето че нещата започваха да се променят. Това беше първият удар, първият белег. Първата голяма житейска драма. Първата трагедия, първата непоносима болка. А тя не можеше да направи нищо, за да предпази малкото си момиченце.

— Ще трябва да родиш бебето, Сам — нежно рече тя. — Вече е твърде късно за каквото и да било друго.

— Зная, мамо — отвърна Сам, която нямаше и най-малка представа какви последици ще има това върху сърцето и тялото ѝ.

До този момент всичко беше сравнително лесно. Не ѝ се гадеше сутрин, не изпитваше никакви неразположения. Само бе започнала да си хапва повече. А сега бе изплашена. Онова, което следваше, беше още по-страшно и тя щеше да го разбере сама през следващите четири месеца. Никой не би могъл да я отмени.

— А след това ще трябва да се откажеш от него. Няма друг начин, освен ако не държиш да съсипеш живота си. На седемнадесет години нямаш нужда от бебе, което да обърка тотално живота ти. През есента ще постъпиш в университета на Ел Ей. Кога трябва да се роди бебето? — попита тя, възвърнала си бързо способността да мисли рационално. В главата ѝ вече започваше да се оформя план за действие.

— През август.

— Значи можеш да го родиш, да го оставиш за осиновяване и да започнеш училище през септември. Единственото нещо, от което вероятно ще трябва да се лишиш, е краят на учебната година и церемонията по връчването на дипломите.

Сам обаче не каза нито дума за това. В момента разсъждаваше върху нещо друго.

— Аз ще бъда на осемнадесет, когато то се роди, мамо. — Рожденият ѝ ден беше през юли. — Много хора имат бебета на тази възраст.

— Но повечето от тях са женени. А в твоя случай това е равносилно на катастрофа. Та ти дори не знаеш какъв е бащата на

бебето. И на кого ще прилича това бебе? Какъв човек ще стане?

— Половината ще прилича на мен, мамо — проплака Сам, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Част от него ще прилича на теб... друга част на татко... на Скот... и на Алегра. Не можем просто да се отървем от него като от стар чифт обувки. — Сърцето ѝ се сви от непоносима болка и Алегра я погледна, разкъсвана от състрадание.

— Не, но можем да го дадем на хора, които отчаяно искат да си имат бебе, които са женени отдавна и години наред неуспешно са опитвали да си родят собствено дете. Светът е пълен с хора, които чакат за такива бебета, хора, чийто живот няма да бъде съсипан и провален. За тях твоето бебе ще бъде истинска благословия.

— Ами ние? Може пък да се окаже благословия и за нас. — Сам се бореше за живота си и за живота на детето си. В душата ѝ се бе задействал инстинкт, стар като света, който дори и тя не разбираше.

Но Блеър я разбираше, защото бе родила четири деца.

— Да не би да ми казваш, че искаш да го задържиш? — Блеър изглеждаше ужасена. — Ти дори не знаеш що за човек е бащата, а искаш да задържиш бебето му, Сам. Това дете дори не е плод на любовта ви. То е едно нищо.

— Не е нищо. То е бебе! — разпалено възрази тя, а след това отново избухна в сълзи.

Емоциите бяха прекалено силни за всички тях, но Блеър нямаше никакво намерение да се остави на Сам да я разубеди.

— Трябва да се откажеш от това бебе, Сам. Знаем, че това е най-доброто за теб. Повярвай ни. Ще съжаляваш до края на живота си, ако в този момент си позволиш да провалиш живота си заради детето. Моментът не е подходящ — спокойно заяви Блеър, опитвайки се отново да възвърне самообладанието си. Решението на Сам да стане майка на тази възраст би предизвикало твърде много усложнения.

— Това не е достатъчно основателна причина, за да се откажа от бебето — отвърна Сам и Алегра най-после реши да се намеси. Трябваше да остане вярна на себе си. И на сестра си.

— Така е, Сам — тихо проговори тя. — Трябва ти да поискаш да се откажеш от това си бебе. Трябва сама да решиш, защото ще трябва да живееш с последиците от това решение до края на живота си. Ти, а не ние.

— Сестра ти е права — честно призна Саймън. — Но трябва да подчертая, че съм съгласен с майка ти, Сам. Твърде млада си, за да имаш бебе. А пък ние сме твърде стари. Няма да е честно по отношение на детето, ако ние го осиновим. Няма да е справедливо нито за детето, нито за теб. Можеш да дадеш на детето по-добър шанс, ако го предложиш за осиновяване на подходящи хора.

Блеър го погледна с благодарност. Както винаги той бе казал точно онова, което искаше да каже и тя, но с по-благ тон и с по-добре подбрани думи.

— Как можем да сме сигурни, че те ще се държат добре с него? Ами ако не го обичат? — изхълца Сам, която вече плачеше горчиво.

Алегра отново се намеси.

— Има адвокати, които се занимават единствено с осиновявания, Сам. Не е нужно да ходиш в някоя от държавните агенции. Хората, които имат много пари и красиви домове, обикновено се обръщат за помощ към тези адвокати и им плащат цяло състояние, за да издирват момичета като теб. А ти имаш право да си избереш семейството, което най-много ти допада. Всички карти са у теб. И мисля, че ще се почувстваш много по-добре, когато сама се увериш как действа системата. Съзнавам, че подобно решение няма да те направи щастлива, но, както изтъкна и татко, има хора, които наистина ще обичат това дете. Имам приятелка, която практикува изключително такива осиновявания. Ако искаш, ще ѝ се обадя още утре.

Всъщност Алегра вече ѝ бе позвънила сутринта и бе оставила съобщение на телефонния ѝ секретар.

Последва мълчание, което се проточи безкрайно. Най-накрая Сам кимна в знак на съгласие. Тя нямаше кой знае какъв избор, а и освен това имаше доверие на семейството си. Те твърдяха, че за бебето ще е най-добре, ако го остави за осиновяване, и Сам им вярваше. Най-трудното за нея бе, че нямаше с кого друго да поговори, нямаше на кого да се опре, пред кого да изплаче мъката си. Не искаше да споделя с приятелите си в училище; в момента дори нямаше приятел. Можеше да разговаря за това единствено с родителите си и с Алегра, които я съветваха да се откаже от бебето, и тя вярваше, че това е най-доброто решение както за нея, така и за детето.

Алегра обеща още на следващия ден да позвъни на своята приятелка адвокат, а Сам се прибра в стаята си и легна. Чувстваше се

изтощена до смърт. След като тя напусна стаята, Блеър се разплака, а Алегра седна до нея и се опита да я утеши. Саймън изглеждаше така, сякаш току-що бе загубил близък човек, а цялата къща беше като потънала в траур. Дори и сватбата бе забравена.

— Бедното дете — промълви Саймън и после нещастно поклати глава. — Как е могла да постъпи толкова глупаво...

— Искан ми се да убия онзи кучи син, който ѝ е сторил това — възкликна Блеър. — Браво на него! Заминал за Япония и сигурно сега чука някое друго момиченце там! А Сам ще съсипе целия си живот заради него.

— Това не е задължително — възрази Алегра, но майка ѝ знаеше за какво говори.

— Никога няма да забрави, че това се е случило. Винаги ще помни как е носила това бебе, как го е родила, а след това се е отказала от него завинаги...

Не беше същото, но в този момент Блеър мислеше за Пади. Двадесет и пет години след смъртта му тя все още усещаше липсата му. И знаеше, че мъртвото ѝ момче ще ѝ липсва до последния ѝ ден на тази земя. Сам пък никога нямаше да забрави първородното си детенце, което щеше да остави веднага след раждането на някакви непознати.

Само че просто няма друг начин за разрешаването на този проблем...

— Не мислиш, че би могла да го задържи, нали, мамо? — предпазливо попита Алегра. Дълбоко в душата си тя не беше убедена, че отказът от бебето е идеалното решение. Както изтъкна и самата Сам, и други хора раждаха деца на осемнадесетгодишна възраст и оцеляваха. Някои от тях дори ставаха много добри родители.

— Не, не мисля, че трябва да го задържи — тъжно отвърна Блеър. — Мисля, че така само ще извърши поредната глупост. А в днешно време има толкова много свестни и почтени хора, които копнеят да си осиновят дете, че смятам, че би било грешка от нейна страна да съсипе собствения си живот и да лиши едно семейство от радостта да си имат детенце. Как си представяш Сам да се грижи за бебе? Какво ще прави? Ще го вземе в общежитието със себе си? Или просто ще се откаже от колежа? А може би ще ми го остави вкъщи на мен? Какво да правя аз с това бебе на този етап от живота си? Двамата

с баща ти сме твърде възрастни, за да се грижим за него. Сам пък е твърде млада.

Алегра се усмихна тъжно.

— Очевидно не четеш таблоидите. Много жени на твоята възраст забременяват чрез донорство, с помощта на оплождане инвитро и бог знае още по какви начини. Не си чак толкова стара!

Блеър почти потрепера при мисълта за това.

— Някои жени може и да правят всичко това, но не и аз. Аз родих четири деца. Имах късмет. Но не смятам да отгледам още едно дете на тази възраст. Ще бъда на седемдесет, когато то навлезе в пубертета, а това определено ще е напълно достатъчно, за да ме убие.

Тримата се усмихнаха невесело и се съгласиха, че най-доброто решение за всички тях е бебето да бъде дадено за осиновяване. Сам трябваше да започне живота си на чисто. През есента щеше да отиде в колеж и да започне всичко отначало. Жалко само, че нямаше да може да присъства на дипломирането. Блеър спомена, че ще се наложи да отиде в училището на Сам, за да поговори дискретно с директорката. Беше сигурна, че Сам не е първата ученичка, забременяла преди края на учебната година. Тя се учеше добре, а и учебната година скоро щеше да свърши. В това отношение поне бе извадила късмет.

— Утре ще се обадя на Сюзан Пърлман. Адвокатката, за която ви споменах. Заедно учихме в юридическия факултет и се виждаме от време на време. Тя е много добра в тази област и е особено придиричива по отношение на клиентите си. При всяка наша среща я тормозя заради фабриката за бебета, която ръководи. Никога не съм си и помисляла, че мога да я потърся в ролята и на клиент. Днес ѝ оставих съобщение, а утре сутринта ще ѝ звънна отново.

— Благодаря ти, Али — признателно рече Саймън. — Колкото по-бързо се справим с тази бъркотия, толкова по-добре. Бременността ѝ е доста напреднала вече и това може да се окаже в наша полза. След четири месеца всичко ще приключи и тя ще може да го забрави.

Ако успее, тъжно си помисли Алегра.

Минаваше девет часа, когато тя най-после си тръгна от дома на родителите си и пое за Малибу, където Джеф я очакваше, за да му разкаже как е протекъл разговорът. Той силно съчувстваше на Сам и тъжно се взираше в Алегра, докато слушаше разказа ѝ.

— Бедничката! Сигурно има чувството, че това е краят на света. Какъв ужасен начин да започне живота си. И на мен ми се случи нещо подобно в колежа — призна ѝ той.

Дори и сега, петнадесет години по-късно, продължаваше да изпитва болка при мисълта за това.

— Едно момиче забременя от мен. Беше ужасно. Тя абортира, но цялото преживяване бе невероятно травмиращо. Тя беше католичка, от Бостън. Родителите ѝ, естествено, не научиха нищо, но тя не издържа психически. В крайна сметка и двамата потърсихме помощ от психоаналитик. Връзката ни, разбира се, не издържа, но и ние самите едва оцеляхме. Може би решението, което сте взели за Сам, е по-разумно и не толкова саморазрушително. Не мисля, че онова момиче ще може някога да си прости за аборта, който бе принудена да направи.

— Не съм сигурна, че си прав — възрази Алегра.

Дълбоко в душата си чувстваше, че и осиновяването не е добро решение. Убедена бе, че и двата варианта представляваха твърде висока цена за една глупава грешка. Каквото и път да избере, Сам щеше да плаща за тази грешка докато е жива.

— Толкова ми е мъчно за нея — прошепна Алегра и Джеф се съгласи с нея.

Тя ѝ се обади по-късно вечерта. Гласът на Сам прозвуча ужасно. Цялата вечер бе повръщала и за пръв път не могла дори да се докосне до вечерята си.

Алегра я посъветва да се грижи добре за себе си и да се опита да се успокои. Блеър вече им бе казала, че на следващия ден ще я заведе при нейния лекар, за да се увери, че бременността протича нормално. Повече не можеха да я пренебрегват.

Сега, когато тайната ѝ бе разкрита, Сам трябваше да приеме факта, че ще има бебе. Щеше да го роди и да се откаже от него. Щеше да направи онова, което останалите смятаха, че е най-добре за нея.

Сам имаше чувството, че е оставила близките си да се разпореждат с живота ѝ, но не искаше да им го каже, защото не желаше да бъде лоша с тях. Знаеше, че те правят всичко в името на доброто ѝ бъдеще. Не можеше да отрече, че родителите ѝ ѝ бяха оказали огромна подкрепа, но въпреки това се чувстваше ужасно.

Алегра се обади на приятелката си в осем часа на следващата сутрин и Сюзан се съгласи да я приеме в девет, преди първата ѝ

насрочена среща.

— Не ми казвай, че искаш да си осиновиш дете — възкликна Сюзън, изненадана от появата на Алегра в кабинета ѝ.

Алегра не носеше венчална халка и Сюзан бе сигурна, че не е омъжена, но и по-странни неща се бяха случвали в практиката ѝ.

— Не, боя се, че проблемът ми е съвършено различен.

Алегра измъчено погледна старата си приятелка. Сюзан беше дребничка и деликатна. Имаше къса черна коса и топла усмивка. Всичките ѝ клиенти я обичаха. А тя правеше всичко възможно за тях и, кой знае как, благодарение на познатите ѝ лекари и други адвокати, нежеланите бебета като че ли сами я намираха.

Алегра веднага заговори по същество.

— Седемнадесетгодишната ми сестра е бременна.

— О, боже. Съжалявам. Това е ужасно. Налага ѝ се да вземе невероятно трудно решение. Късно ли е за аборт?

— Твърде. Едва миналата седмица разбрала, че е бременна, а тогава вече била на пет месеца.

— Това не е необичайно на тази възраст — кимна Сюзан и двете седнаха на канапето в кабинета. — Предполагам, че мензисът им е твърде нередовен и те не подозират нищо, докато не стане твърде късно. А телата им са в такава добра форма, че изобщо не им личи. При мен са идвали хлапачки, бременни в седмия месец, които изобщо не са се досеждали какво става с тях. Освен това, разбира се, винаги съществува и моментът с отричането. *Това не би могло да се случи с мен. Не би могло да ми се случи още на първата среща. Първа среща, първи път...*

Тя въздъхна. Бизнесът ѝ бе изграден върху мъка и радост; тайната на успеха ѝ се криеше в уменията да смесва тези две чувства.

— Тя готова ли е да се откаже от детето? — директно попита Сюзан.

— Не мисля, че все още знае какво иска да направи, но съзнава, че на нейната възраст това е най-удачното решение.

— Не непременно. Виждала съм петнадесетгодишни момиченца, които стават страхотни майки. А също така съм виждала и зрели жени, които се отказват от децата си, защото съзнават, че просто не могат да се грижат за някой друг, а и не желаят да го правят. Тя какво иска? Това е същността на проблема.

— Мисля, че част от нея вероятно иска да задържи детето. Но това е сигурно само инстинкт. Убедена съм обаче, че съзнава, че не може да се грижи за детето. И е готова да го даде.

— Но дали иска да го направи?

— Има ли жени, които наистина да го искат? — с искрено учудване попита Алегра и Сюзан кимна утвърдително.

Тя си разбираше от работата и Алегра я уважаваше за това. Освен това винаги я бе харесвала.

— Намират се. Някои жени, а и млади момичета, просто нямат никакъв майчин инстинкт. Други го имат, но взимат такова решение, тласкани от практични подбуди. Това е най-трудната част. Бих искала лично да поговоря със сестра ти, за да съм сигурна, че е съгласна да се откаже от бебето. Не ми е приятно да стигаме до трагедии и разбити сърца в този офис. Не искам да предложа бебето на двама съпрузи, които десет години са се опитвали да си родят собствено дете и най-накрая са осъзнали горчивата истина, че няма да се получи, и след това сестра ти, или който и да било друг, да промени решението си в последния момент. Такива неща се случват понякога. Никой не би могъл да предвиди как ще се почувства една жена в момента, в който за пръв път види детето си, но в повечето случаи съм в състояние да преценя доколко човек е сериозно решен да остави бебето си за осиновяване.

— Аз дълбоко вярвам, че ще го направи — искрено я увери Алегра. По всичко личеше, че това е единственото решение за Сам.

— Защо не я доведеш да поговорим?

Уговориха среща за друг ден от седмицата и Алегра се обади на майка си. Тя многословно благодари на Алегра, която се бе погрижила за всичко, и й напомни, че е крайно време да започне да мисли и за други неща — като например булчинска рокля и шаферки.

— О, мамо! — възкликна Алегра. — От трагичното до възвишеното! Как можеш да мислиш за това точно сега?

— Налага се. Слава богу, че в деня на сватбата ти вече ще сме приключили с тая бъркотия с бебето. Следващите няколко месеца ще бъдат истински кошмар.

Особено за Сам. По този въпрос и двете бяха единомисленици. Майка й дори не изпитваше гняв, а само огромно съжаление.

И тогава Алегра я информира, че е взела категорично решение по отношение на баща си. Не искаше да мисли дали то е редно или не, но определено не желаше името му да бъде вписано в поканите за сватбата. Щеше да се съгласи с присъствието му на сватбата, ако той държеше на това, но не желаше името му да бъде публично оповестено.

Двете единодушно решиха, че това е един разумен компромис и Алегра обеща на майка си, че ще си потърси сватбена рокля веднага щом наеме адвокат за Сам.

Алегра и Сам отидоха заедно при Сюзан по-късно през седмицата. Блеър не можа да ги придружи, защото имаше среща в телевизионната компания. А и Сам предпочиташе да отиде само с Алегра.

Младата адвокатка веднага ѝ допадна. Двете поговориха известно време, а Алегра ги чакаше в чакалнята и уплътняваше времето си с телефонни разговори, които провеждаше от клетъчния си телефон. Най-накрая Сюзан я покани отново в кабинета и обяви, че Сам е решила да даде бебето за осиновяване. Разясни пред двете някои от условията, които трябваше да бъдат изпълнени, поясни какво трябва да направи Сам и какво очакват от нея евентуалните осиновители. Не забрави да спомене, че Сам има право сама да избере осиновителите. Информира ги, че в настоящия момент няколко много подходящи семейства очаквали дете за осиновяване. Имало една двойка от Флорида и две от Ню Йорк, които според нея щели да направят много добро впечатление на семейство Стайнбърг. За Сам обаче всичко това звучеше твърде объркано и Алегра забеляза, че сестра ѝ изглежда леко дезориентирана. Тази среща бе твърде голямо изпитание за нея. Но, колкото и нещастна да се чувстваше, тя вече нямаше друг избор. Изглеждаше примирена с решението да се откаже от детето си и изобщо не попита какво би станало, ако решеше да го задържи.

След като излязоха от кабинета на адвокатката, Сам включи радиото в колата на Алегра и наду музиката толкова силно, че двете едва не оглушаха по време на пътуването им до къщи. Момичето като че ли не желаше да чуе нито дума повече. За момента просто не би могла да понесе повече. От няколко дни беше частна ученичка и не ѝ се налагаше да ходи на училище. Трябваше само да предава домашните и контролните си и да се яви на изпити в специално

определена стая. Тя обаче не можеше да се избави от чувството, че в крайна сметка всички ще разберат защо така ненадейно е престанала да ходи на училище. Беше казала истината само на две от най-близките си приятелки и ги бе заклела да пазят тайната ѝ. Само че нито една от двете не бе дошла да я види през изминалата седмица. По телефона ѝ се бе обадил единствено Джими Мазорели, едно момче, което познаваше още от трети клас. Имаше един период, в който двамата излизаха заедно, но в момента бяха само приятели. Джими бе звънял няколко пъти, но тя отказваше да отговори на обажданията му. Не ѝ се говореше с никого. Ето защо и Сам, и Алегра останаха много изненадани, когато се прибраха у дома и завариха Джими да стърчи на алеята пред къщата. Наминал бе да провери дали Сам си е у дома и тъкмо си тръгваше, когато Алегра спря, за да остави сестра си.

— Цяла седмица вече ти звъня — жално рече той. — Един мой учебник е у теб, а твоите приятелки казаха, че вече няма да идваш на училище. — Той я гледаше с любопитство, а Алегра ги наблюдаваше отстрани.

И двамата бяха толкова млади и невинни... Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че Сам трябва да преживее толкова тежък период на такава крехка възраст. Тя махна с ръка и потегли с колата към града и в този момент си даде сметка, че двете хлапета ѝ напомнят за нея и Алън по времето, когато бяха на тяхната възраст. Между Сам и Джими като че ли съществуваше онова задушевно приятелство, което в случая с нея и Алън продължаваше вече шестнадесет години.

Сам обаче му отговори доста хладно.

— Смятах да ти го изпратя — обясни тя и изведнъж се смути. Надяваше се Джими да не е научил защо е престанала да ходи на училище. Той беше приятно момче и тя го харесваше, но нямаше никакво намерение да му казва, че е бременна.

— И какво стана?

— Не ми е останало време да го направя — отвърна тя и бавно тръгна към къщата.

Той я последва.

— Нямах предвид учебника. Питам те защо няма да идваш на училище до края на годината.

Сам отчаяно се опита да измисли някакъв подходящ отговор.

— Семейни проблеми — заяви тя. Идеалното оправдание. — Родителите ми се развеждат. Решението им ме разстрои твърде много и се наложи да вземам лекарства... нали разбираш... като Прозак. Мама се уплаши, че мога да предизвикам някоя злополука в училище... тя смята, че настроенятията ми напоследък са твърде непостоянни и...

Беше отишла твърде далеч и Джими я погледна с усмивка. Дори и той бе разбрал, че в думите ѝ няма капка истина.

— Защо не престанеш с тия глупости, а? И бездруго не е задължително да ми даваш обяснения. — Всички в училище знаеха истината. Или поне се досещаха. Не бяха много причините, поради които ученици отпадаха от училище. Бременност или наркотици и алкохол. А пък Сам никога не бе взимала наркотици. Джими обаче не сподели подозренията си с нея. Освен това тя изобщо не изглеждаше бременна и той си помисли, че може би всички в училище грешаха. Може би тя имаше някакъв друг проблем. Просто бе искал да се увери, че с нея не се е случило нещо наистина ужасно като левкемия например.

Всички те бяха изгубили добра приятелка през първата си година в гимназията и той се бе паникьосал, когато бе разбрал, че Сам няма повече да ходи на училище. И Мария бе престанала да посещава занятия, след като ѝ бяха поставили диагнозата.

— Добре ли си? Това е всичко, което искам да зная — ласкаво рече той.

От известно време имаше приятелка, но винаги бе изпитвал слабост към Сам и тя го знаеше.

— Добре съм — отвърна тя, но тъгата, изпълнила душата ѝ, стигна и до очите ѝ и той я забеляза.

— Каквото и да се е случило, само се дръж. През есента ще се запишем в университета на Ел Ей, нали?

И двамата възнамеряваха да учат там и той изпита огромно облекчение, когато тя кимна утвърдително.

— Ще ти дам учебника. Влез вътре.

Той я последва в къщата и изчака в кухнята, докато Сам се качи на горния етаж. Все още не бяха започнали с ремонта, а Саймън продължаваше да моли Блеър да я остави в сегашния ѝ вид. В крайна сметка можеше и да успее да я убеди.

Пет минути по-късно Сам се върна с учебника и му го подаде. Той се пресегна да го вземе, но вместо това хвана ръката ѝ. Тя вдигна поглед към него и се изчерви. Напоследък се чувстваше толкова уязвима, а не знаеше защо. И през ум не ѝ минаваше, че причината е в бременността.

— Ей... ако имаш нужда от нещо, само ми се обади... нали?... Можем да се поразходим с колата... или да отидем да хапнем нещо. Нещата изглеждат по-различни, когато ги споделиш с някого — нежно рече Джими и тя кимна. Беше почти осемнадесетгодишен и твърде зрял за възрастта си. Баща му бе починал две години преди това и оттогава той помагаше на майка си в отглеждането на трите му помалки сестри. Беше момче с изумително чувство за отговорност и добро сърце.

— Няма нищо за споделяне — рече Сам, свела очи към пода.

После го погледна. И сви рамене. Беше ѝ трудно да каже каквото и да било и той я разбра. Нежно я докосна по рамото и си тръгна. А тя се изправи пред кухненския прозорец и го видя да се качва в старото си волво.

Семейството му живееше в Бевърли Хилз. Бяха почитени и уважавани хора, но не бяха финансово добре. В момента се издържаха с парите от застраховката и малкото спестявания на баща му. Джими работеше през уикендите, а освен това бе получил пълна стипендия за университета. Искаше да стане адвокат като баща си. Сам бе убедена, че ще успее да осъществи амбициите си. Джими имаше много положителни качества и решимостта бе едно от тях.

А когато той си тръгна, Сам се настани на един стол в кухнята и впери невиждащ поглед пред себе си. Нямахте за какво повече да мисли. Нямахте и какво да решава. Сюзан Пърлман ѝ бе разяснила с най-големи подробности механизмите на осиновяването и сега тя трябваше само да избере нови родители за бебето си. Изглеждаше толкова просто.

И наистина беше... за всички, с изключение на Саманта.

ГЛАВА 15.

През следващите две седмици животът им като че ли отново влезе в предишното русло предвид дадените обстоятелства. Лекарят на Блеър прегледа Сам и обяви, че бременността протича без усложнения. Бебето се развива и нараства, здравословното му състояние изглежда добро.

Сам се занимаваше с индивидуалните си занятия като частна ученичка, но продължаваше да бъде мълчалива и затворена. Срећна се още два пъти със Сюзан и успяха да стеснят избора на евентуалните осиновители до четири семейства. През следващите един-два месеца Сам щеше да вземе окончателното решение. Сюзан щеше да ѝ осигури всичката необходима информация за семействата, за да ѝ помогне да избере най-подходящото. Тя не желаше да пришпорва нещата и държеше Сам самостоятелно да вземе най-сполучливото решение.

Алегра се опитваше да свърши възможно най-много работа, за да може през уикенда да отиде с Джеф до Ню Йорк, за да се срещнат с майка му. Не можеше да се каже, че очаква пътуването с нетърпение — вече бяха разговаряли по телефона с госпожа Хамилтън, която ѝ бе задала безброй подчертано лични въпроси. Алегра остана с впечатлението, че е неподходящ за дадена работа кандидат, явил се на интервю при твърде взискателен работодател. Отношението на госпожа Хамилтън я забавляваше, но и обиждаше. Алегра обаче предпочете да не казва нищо на Джеф. Цялото ѝ внимание бе насочено към турнето на Брам и тя бързаше да приключи с организирането му. Първият му концерт щеше да бъде в понеделник в Сан Франциско и Алегра много държеше да присъства. През следващите няколко месеца Брам щеше да кръстосва страната надлъж и нашир като на Четвърти юли щеше да пее на големия форум на западните щати в Йнгълсайд близо до Ел Ей. След това турнето включваше концерти из Япония и други страни по целия свят. Последните концерти щяха да се проведат в Европа. Алегра му бе обещала да го посещава от време на време в различните кътчета на земното кълбо. Турнето щеше да му донесе

печалба от сто милиона долара — твърде примамлива бала с пари, както насмешливо се бе изразил Джеф, когато чу сумата. Алегра никога не би си позволила да сподели с него тази цифра, ако тя вече не бе публикувана по страниците на всички вестници, тъй като Брам бе имал глупостта да я обяви публично.

Всичко изглеждаше под контрол поне до деня, след който Алегра и Джеф трябваше да отпътуват за Ню Йорк за уикенда. Оркестърът, маршрутът, спонсорите — всичко бе уточнено с най-големи подробности. И тогава, точно преди Алегра и Джеф да тръгнат за Ню Йорк, телефонът на Алегра иззвъня. Минаваше полунощ. Барабанистът на състава бе извършил самоубийство — все още не се знаеше дали бе посегнал на живота си съзнателно, или просто бе взел свръхдоза наркотици. Настана истинска лудница. Медиите пощуряха, приятелката на барабаниста се оказа задържана от полицията, а турнето не можеше да започне без барабанист.

В два часа сутринта Алегра все още разговаряше с Брам по телефона. Той току-що се бе върнал от моргата, където бе идентифицирал дългогодишния си приятел и бе силно разстроен.

Спонсорите бяха по-притеснени и от него. Те се свързаха с Алегра десет минути след като Брам затвори. Телефонът ѝ не спря да звъни до шест сутринта.

Джеф бе очевидно вбесен, когато двамата седнаха да закусват. Не бе успял да мигне през цялата нощ, а през деня му предстояха няколко много важни срещи.

— Съжалявам — тихо рече Алегра и му наля чаша кафе. Още през нощта бе направила изявление за пресата, което вече бе отпечатано по първите страници на вестниците в Ел Ей. — Всички прекарахме много трудна нощ.

— Трябвало е да станеш ченге или шофьор на линейка — заяви той и я изгледа мрачно. — Създадена си точно за такава работа. Но аз, от друга страна, не съм. Искане ми се да можех да подремна малко между телефонните ти разговори.

— Зная. И съжалявам. Но не мога да го избегна. Турнето на Брам е застрашено от провал. Трябва да видя какво ще мога да измисля днес, за да оправя нещата.

Умът ѝ работеше трескаво още от ранна сутрин. Брам познаваше няколко барабанисти, които би могъл да покани, но това щеше да

отнеме време, а и повечето музиканти вече имаха други ангажименти.

— Не забравяй, че самолетът ни излита в шест часа — многозначително рече Джеф.

— Няма — отвърна тя.

Половин час по-късно тръгна за офиса и през целия ден не спря да работи нито за миг. Двамата с Брам прегледаха отново плановете за турнето и внесоха някои промени в маршрута. В четири часа Алегра погледна часовника си и осъзна, че предстои сериозна криза. По никакъв начин не можеше да изостави Брам в този момент. А ако искаше да хване самолета, трябваше да тръгне веднага. Беше казала на Джеф, че ще се срещнат на летището.

Позвъни му вкъщи, но той вече бе тръгнал. Освен това нямаше телефон в колата — смяташе това удобство за твърде калифорнийско. Така че Алегра нямаше друг избор, освен да го потърси на летището.

Алегра остави съобщение в пет часа, когато се предполагаше, че пътниците за техния полет трябва да чекират багажа си. В пет и петнадесет Джеф позвъни в офиса. Алис я информира, че е той, и Алегра грабна слушалката. Той не изглеждаше особено радостен да чуе гласа ѝ.

— Къде си? Предполагам, че това е много тъп въпрос, тъй като току-що набрах номера на офиса ти. Какво става?

— Спонсорите заплашват, че ще бойкотират турнето. Твърдят, че случилото се е нарушение на подписания договор, а до този момент ние все още не сме успели да осигурим друг барабанист. Не зная дори как точно да ти го кажа, но аз просто не мога да го изоставя в този момент, Джеф. Турнето започва в понеделник.

Според първоначалните ѝ планове Алегра смяташе да пристигне със самолет в Сан Франциско, за да гледа първия концерт на Брам в Оуклънд колизеум. Но сега подобен вариант ѝ се струваше немислим. Турнето просто не можеше да започне без барабанист.

— Не мислиш ли, че агентът му е този, който би трябвало да оправи цялата тази бъркотия?

— Стига да може. Но аз също съм част от екипа, а те ще имат нужда от мен, за да подпишат съответните договори.

— Не можеш ли да свършиш това от Ню Йорк?

Искаше ѝ се да каже „да“, защото не желаше да го разочарова, но задълженията си бяха задължения и тя не можеше просто ей така да

си тръгне. Налагаше се да му каже истината, макар да знаеше, че това ще го разстрои.

— Наистина трябва да остана тук.

— Добре, разбирам — тихо отвърна Джеф. Гласът му обаче бе леденостуден.

Настъпи продължително мълчание.

— Какво смяташ да правиш? — Алегра започваше да се паникьосва, че той ще сложи край на връзката им. Ами ако го изгубеше? — Ще отидеш ли сам? — нервно попита тя.

— Идеята беше да те запозная с майка ми, Алегра. Аз самият я познавам отдавна — хладно отбеляза той.

— Съжалявам — отрони тя, разкъсвана от угризения, загдето го бе подвела по този начин и го бе зарязала сам на летището. — Опитах се да се свържа с теб у дома, но те нямаше. Да се обадя ли на майка ти и да ѝ обясня какво се е случило?

— Аз ще ѝ се обадя. Тя никога няма да те разбере. Ще ѝ сервирам някоя опашата лъжа — починал близък, хранително отравяне или нещо от сорта. Майка ми не е и чувала за рок звездите и техните турнета.

— Джеф, ужасно съжалявам...

— Зная. Не можеш да го избегнеш. Ами вечеря? Ще можеш ли да се измъкнеш, за да хапнем поне? Или смяташ да минеш на пост и молитва?

— С удоволствие ще вечерям с теб — отвърна тя, преизпълнена с благодарност към Джеф, който изглеждаше склонен да ѝ прости. Или поне да я нахрани. Реши, че това е добър знак. Джеф беше невероятно свестен мъж.

— Алегра, зная, че вината не е твоя. Само че започна да ми писва непрекъснато да променяме плановете си и да се съобразяваме с някой друг. Може би, когато се оженим, ще се замислиш малко по въпроса. Този път дори и аз съзнавам, че присъствието ти е наложително, но тези хора едва ли не очакват от теб да им бършеш задниците, да ги държиш постоянно за ръчичка, да взимаш всички важни решения вместо тях.

— Точно затова ми плащат.

— А пък аз мислех, че ти плащат за юридическите услуги.

— Така ни учеха в юридическия факултет, но това се оказа лъжа. Всъщност ни плащат точно заради готовността да им бършем задниците.

Тя се разсмя тихичко и Джеф се усмихна от другия край.

— Обичам те, лудетино такава! След малко тръгвам от летището и ще мина да те взема от офиса. А ако Морисън откаже да се лиши от присъствието ти поне за няколко часа, ще му размажа физиономията. Можеш да му предадеш думите ми.

— Ще го сторя. Дословно.

— Всичко наред ли е? — попита Брам Морисън, когато Алегра приключи разговора с Джеф.

Всъщност тя изпитваше огромно облекчение. Преди разговора с Джеф се тресеше от ужас, че той може да реши да развали годежа заради невъзможността ѝ да отиде до Ню Йорк, за да се запознае с майка му.

— Да — отвърна тя и се усмихна. — Тази вечер трябваше да отлетя за Ню Йорк, за да се запозная с бъдещата си свекърва, но току-що отмених пътуването. Джеф беше вече на летището.

— Много съжалявам...

Брам беше сърдечен и добронамерен човек, който работеше повече от всеки друг в бранша. Като повечето музиканти, с които Алегра бе работила, той също бе взимал наркотици в ранната си младост, но за разлика от повечето от тях, от години не бе посягал към дрогата. Беше човек, който държи на семейството си, а в музиката бе истински гений. Освен това много рядко си позволяваше да се възползва от времето ѝ и я безпокоеше само в случаите, в които действително се нуждаеше от помощта ѝ. Както в случая. Но звезда от неговия калибър често се сблъскваше с неочаквани и сериозни проблеми — заплахите за живота на децата му, а сега и ненадейната смърт на барабаниста на групата.

Брам имаше дълга, рошава коса и брада. Носеше малки очила с телени рамки и приличаше на обезумял, докато двамата с Алегра отново и отново преглеждаха договора. Някой току-що му бе съобщил за друг барабанист, много добър при това, към когото можеха да се обърнат за помощ. Лъч на надежда отново изгря на хоризонта.

Джеф пристигна в седем часа и Алегра и Брам решиха да прекратят работа за няколко часа. Той и бездруго трябваше да хване

телефона и да се опита да открие въпросния барабанист. Посъветва Алегра да си почине добре през нощта и се уговориха да се срещнат отново в офиса ѝ в девет часа на следващия ден.

Алегра и Джеф отидоха да хапнат в „Пан е Вино“. Алегра изглеждаше измъчена и смазана от умора. Джеф също бе леко напрегнат. Майка му бе изпаднала в гневен пристъп, когато той ѝ се бе обадил, за да я информира за промяната в плановете им. Била резервирала маса за вечеря в „21“ за събота вечер, а освен това не беше от хората, които обичат да променят плановете си. Още повече че ставаше дума за някакво си момиче от Калифорния, което дори не познаваше.

— Тя какво каза? — нервно попита Алегра, убедена, че след този случай госпожа Хамилтън ще я намрази завинаги.

— Каза ми да отменя сватбата — сериозно отвърна той. Алегра смаяно ахна и Джеф се разсмя. — Заяви ми, че нашето поколение е абсолютно безотговорно и че човек не би могъл да разчита на нас за каквото и да било. След това изрази съжаление за смъртта на сестрата на баба ти, но не пропусна да отбележи, че въпреки това си могла да отидеш и да я видиш, пък макар и само за един ден. Обясних ѝ, че си твърде разстроена, за да пътуваш, а и че погребението е в неделя. Не мисля, че повярва и на думица от онова, което ѝ наговорих, но просто нямаше какво да стори. Успях да се свържа с един цветарски магазин в Ню Йорк точно преди да затворят и оттам ми обещаха да ѝ изпратят на следващия ден голям букет с картичка от нас двамата.

— Изобщо не те заслужавам — искрено промълви Алегра.

— И майка каза същото, но аз я уверих, че греша. Обещах ѝ обаче, че ще я посетим през уикенда след Деня на падналите във войните. За нея това е особено важно, защото точно в този ден отваря къщата ни в Саутхемптън. Така че, каквото и да става тогава, ще трябва да отидем.

— Ами филмът ти?

— Няма да работим тогава. Нали е празник.

Снимките започваха след три дни и това бе основната причина, поради която бяха решили да пътуват именно през този уикенд.

В края на краищата нещата се подредиха като по ноти. Алегра работи с Брам през следващите три дни и в неделя всички промени бяха готови. Изискванията на спонсорите бяха задоволени. Алегра,

както винаги, се бе справила превъзходно и Брам остана изключително доволен. Кризата бе избегната.

А в неделя вечерта Джеф я изненада с малка кадифена кутийка за бижута. Беше възнамерявал да ѝ я даде в Ню Йорк, но пътуването им се отложи с цял месец, а той не желаше да чака нито миг повече.

Тя я отвори предпазливо. Целият плаж бе окъпан от последните лъчи на залязващото слънце. Това беше последната им свободна вечер преди Джеф да започне да снима филма. Ръцете ѝ трепереха, докато отваряше кутийката. Не можеше да не се досети какво има в нея. Но когато го видя, ахна от изненада. Пред очите ѝ се откри прекрасен старинен пръстен със смарагд, заобиколен от диаманти.

— О, Джеф, толкова е красив... — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Това не беше обикновен годежен пръстен — той сякаш живееше свой собствен живот. Алегра дори не държеше да получи годежен пръстен. А и двамата с Джеф никога не бяха разговаряли по този въпрос.

— Мислех да те взема със себе си по магазините, за да си избереш сама годежния пръстен, но тогава видях този и реших, че много прилича на един от пръстените на баба ми. Купих го от Дейвид Уеб, но, ако не ти харесва, ще го върнем обратно и ще ти купим някакъв ДРУГ.

Джеф я гледаше с усмивка и тя го целуна.

— Прекрасен е... Не заслужавам това. Обичам те толкова много!

— Харесва ли ти?

— Много.

Пръстенът беше съвършен. Джеф го сложи на пръста ѝ. Оказа се точно по мярка. Лицето на Алегра засия от щастие. Не можеше да свали очите си от бижутото, което изглеждаше внушително, но в никакъв случай не беше крещящо, защото моделът му беше изключително елегантен и изчистен.

Тази нощ разговаряха часове наред за семействата си, за живота си, за бъдещите си планове, за предстоящата сватба. Времето летеше неусетно.

Вече беше първи май и до сватбата оставаха само още четири месеца. Алегра бе затънала до шия в работа, а майка ѝ постоянно ѝ се обаждаше и ѝ напомняше за нещата, които трябваше да свърши по

подготовката на тържеството. Блеър искаше Алегра да се обърне за помощ към сватбен консултант, който да ѝ помогне да се справи с всички подробности. Алегра намираще идеята за смешна и нелепа, но истината бе, че нито тя, нито майка ѝ можеха да намерят свободно време, за да организират сватбата. Майка ѝ бе заета повече от всякога с телевизионното шоу, а Алегра бе така затрупана с проблемите на клиентите си, че не можеше дъх да си поеме от работа.

Тази нощ си легнаха рано. Джеф искаше да е в студиото в четири часа на следващата сутрин, за да се увери, че всичко е готово за снимките. Алегра му напомни, че Тони и режисьорът също ще бъдат там и ще поемат своя дял от задачи и отговорности, но Джеф държеше да е на линия, защото ставаше дума за първия му продуцентски филм, който щеше да бъде заснет по негова книга.

— И кой от двамата ни е по-притеснен сега? — подразни го тя и размаха ръка пред лицето му.

Не можеше да се нагледа на пръстена. Не го свали от пръста си даже и когато си легнаха рано-рано вечерта. Джеф трябваше да е на крак още в два и половина сутринта.

В десет часа вече спяха.

Телефонът иззвъня в полунощ и изтръгна Алегра от дълбок сън. Дезориентирана и сънена, тя вдигна слушалката и в първия момент не осъзна, че ѝ говорят на някакъв чужд език.

— *Mademoiselle Steinberg, on vous appelle de la Suisse, de la part de Madame Alain Carr*^[1].

Алегра не разбра нито дума, но разпозна името на Алън в края на изречението. Зачуди се дали не искат съгласието ѝ разговорът да се проведе за нейна сметка.

— Съгласна съм! — извика силно тя, а Джеф се събуди от гласа ѝ, подскочи уплашено, след което отново се отпусна по гръб до нея. — Ало! Ало!

Връзката започна да се разпада. Чуваше се силно прашене, сред което изведнъж прозвуча нечий глас. Само че не беше Алън, а Кармен.

— Кармен? Какво има? Какво става?

В Швейцария бяха с девет часа напред и за Кармен часът беше девет сутринта. Алегра обаче реши, че се е случило нещо наистина сериозно, щом Кармен ѝ звъни по това време. За миг изпита силен

страх, че Алън може да е претърпял злополука по време на снимките. А от другия край на линията долиташе единствено плачът на Кармен.

— Кажи ми, по дяволите! — Алегра започваше да губи търпение. Бяха я изплашили до смърт, събуждайки я по този начин, и тя държеше час по-скоро да узнае какво е станало. Джеф също се събуди напълно, включи лампата и се заслуша в разговора ѝ. — Кармен, какво се е случило?

От другия край долетя жален и протяжен плач.

— Аз съм в болницата...

— О, не! Защо?

— Изгубих бебето.

Кармен отново избухна в сълзи и трябваше да измине почти половин час, преди Алегра да успее да я успокои. Тя се премести в другата стая, за да може Джеф да поспи още малко, но той вече бе напълно буден и сънят бягаше от очите му.

От разговора стана ясно, че не се е случило нищо кой знае колко драматично — Кармен просто бе претърпяла спонтанен аборт. Изгубила малко повече кръв, защото абортът станал на снимачната площадка и се наложило да извикат линейка. Алън също бил ужасно разстроен. А след това Кармен заяви, че не желае да се прибира у дома без Алън, и сърцето на Алегра се изпълни със страх. И двамата имаха подписани договори, които не можеха да нарушават.

— Чуй ме сега, Кармен — рече Алегра и се опита да запази спокойствие. — Зная, че случилото се е ужасно. Но ти отново ще забременееш. Алън трябва да завърши снимките на този филм. Ако го придумаш да се върне у дома заедно с теб, никога повече няма да го поканят за участие в друг филм. Не забравяй това, както и факта, че трябва да се прибереш тук на петнадесети, за да започнеш репетиции за твоя филм.

— Зная всичко това, но съм толкова нещастна... Освен това не искам да се разделям с Алън. — Тя плака така до един часа сутринта, когато най-после се успокои достатъчно, за да затвори телефона.

Алегра се замисли върху ирониите на живота. Кармен така отчаяно искаше това бебе, а ето че го бе изгубила. А Сам съсипваше живота си с бременност, която не желаше. Може би трябва да даде бебето на Кармен, помисли си Алегра и отиде да си легна.

Джеф беше напълно буден и не изглеждаше никак щастлив.

— Кармен е изгубила бебето — с извинение сподели Алегра и се плъзна в леглото до него.

— Това вече го разбрах, но се боя, че скоро аз ще изгубя разсъдъка си. Не мога да живея повече в тази обстановка на среднощни телефонни обаждания, самоубийства, свръхдоза, разводи, концертни турнета... За бога, Али, ти каква си? Адвокат или психиатър?

— Това е добър въпрос. Виж, разбирам и съжалявам. Тя вероятно не е изчислила правилно часовата разлика.

— Глупости! Изобщо не я интересува колко е часът. Нито нея, нито другите ти клиенти. Обаждат ти се по всяко време на денонощието. Но аз се нуждая от сън. Предстои ми да снимам филм. Аз също работя, Алегра. Трябва да предупредиш клиентите си да престанат да се обаждат.

— Зная, зная... съжалявам... Кълна се, че това няма да се повтори.

— Ти си лъжкиня — промърмори Джеф, придърпа я към себе си и усети голото ѝ тяло да се притиска към неговото. — Ще ме състариш без време, ако продължаваш по този начин.

— Ще ги предупредя. Обещавам. — Но и двамата знаеха, че никога няма да го направи. Просто бе устроена по този начин и вярваше, че трябва да е винаги на разположение, за да им помогне да разрешат проблемите си.

Два часа по-късно Джеф тръгна за работа — беше сънен и раздражителен. Алегра му приготви кафе, а след като Джеф излезе, се върна в леглото и позвъни на Кармен на номера, който ѝ бе дала порано през нощта. Този път се обади Алън. Беше си взел почивка и очевидно бе много разстроен заради Кармен и бебето.

— Съжалявам, приятелю — рече му тя, а той ѝ благодари. След това влезе с телефона в банята и сподели с Алегра, че Кармен била в ужасно състояние. След аборта изпаднала в дълбока депресия.

— Ще трябва да се погрижиш за нея, когато се прибере у дома — умолително рече той.

— Ще го направя. Кълна се. Но ти трябва да останеш там и да довършиш филма.

— Зная — с отпаднал глас отвърна той. — Вече ѝ го казах, но тя иска да тръгна с нея.

— Ще те убия, ако го направиш. Не можеш да си го позволиш.

— Зная. Само ми обещавай, че ще се погрижиш за нея, след като се върне след два дни.

— Обещавам. Не се безпокой.

Алегра затвори и се замисли върху усложненията, които съпътстваха живота на всички тях. Кармен, Алън, Брам, Джеф, самата тя. Нито един от тях не си бе избрал лесна и спокойна работа. И въпреки това, по различни причини, всички те обичаха онова, с което се занимават. Алегра си даде още по-ясна сметка за това по-късно вечерта, когато замръзнала от студ седеше зад кулисите на Оукланд колизеум. Брам бе изпратил личния си самолет за нея, за да може тя да присъства на първия му концерт в Сан Франциско. Местата в огромния амфитеатър бяха продадени до едно, а многобройната публика изпадна в екстаз, когато Брам излезе на сцената и представи новия барабанист.

Изпяха една песен за колегата и приятеля, когото бяха загубили наскоро, и почетоха паметта му с едноминутно мълчание. В края на концерта двадесетте хиляди фенове се изправиха на крака и изпратиха изпълнителите с нестихващи аплодисменти. Алегра никога преди не бе виждала нещо подобно, дори и на предишни концерти на самия Брам. Момчетата от охраната едва успяваха да го опазят от ръцете на почитателите му.

Накрая, след няколко извиквания на бис, Брам най-сетне се прибра зад кулисите, подгизнал от пот, и прегърна Алегра.

— Ти си невероятен! — изкрещя тя, опитвайки се да надвика врявата около тях. Брам се ухили, кимна в знак на благодарност, прегърна жена си и я целуна.

Публиката продължаваше да скандира името му и никой не желаше да напусне театъра.

— Благодаря ти, че ни спаси — изкрещя Брам и Алегра само се усмихна в отговор. Всички заедно бяха дали всичко от себе си, за да спасят турнето му. Нали точно за това й плащаха!

След концерта имаше парти в негова чест, но Алегра трябваше да се върне веднага в Ел Ей. Прибра се в къщата им в Малибу в три сутринта — точно навреме, за да приготви кафе за Джеф. Подаде му го в мига, в който будилникът до главата му иззвъня. Той сънено я погледна и се усмихна.

— Страхотно събуждане. Как мина?

— Фантастично. — Тя се наведе над него и го целуна. — Никога не е пял по-добре. Това турне дойде точно навреме и се радвам, че можахме да го организираме.

Алегра се излегна в леглото до Джеф. Беше смазана от умора.

— Обзалагам се, че той също се радва. — Джеф ѝ се усмихна и я погледна с възхищение. Дори и уморена до смърт, Алегра изглеждаше прекрасно.

— Как мина вчера? — попита тя, опитвайки се да сподави една прозявка. Искаше да научи повече подробности за първия снимачен ден.

— Беше страшничко, но забавно — призна Джеф. — Чувството, че сам продуцирам първия си филм е неописуемо. Слава богу, Тони си знае работата. Защото аз нищо не разбирам.

Той се засмя. Тони се занимаваше с това от десет години и вече бе спечелил четири награди за късометражни филми и си бе извоювал добро име като продуцент на два пълнометражни.

— Ела да ни видиш, ако ти остане малко свободно време. Макар че само един Господ знае кога ще стане това. — През последните двадесет и четири часа изобщо не се бяха виждали, а сега Алегра имаше време само за кратка дрямка, след което трябваше да отиде на летището, за да посрещне Кармен.

Но дори и Алегра не бе подготвена за състоянието, в което се намираще Кармен при пристигането си. След аборта момичето бе изпаднало в дълбока депресия. Беше сигурна, че никога няма да може да забременее отново, и след раздялата с Алън бе готова едва ли не да сложи край на живота си. Алегра трябваше да използва всичките си сили и красноречие, за да успее да я заведе до дома ѝ и да я убеди, че е длъжна да се яви на репетициите.

През цялата следваща седмица Алегра се занимаваше единствено с Кармен и се грижеше за нея като бавачка. Почти не ѝ оставаше свободно време, но все пак успяваше да посещава Джеф всеки ден и да прекарва поне по няколко минути с него на снимачната площадка. А филмът като че ли напредваше добре. Значително по-добре от репетициите на Кармен, които започнаха по-късно през седмицата.

По това време турнето на Брам Морисън течеше с пълна пара. Концертите бележеха огромни успехи. Новият барабанист — също. Алегра обаче имаше чувството, че всички са увиснали на врата ѝ и я

дърпат надолу. Джеф беше много изнервен през тази първа седмица на снимачната площадка. Алегра го посещаваше редовно, но нямаше достатъчно време, за да остане и да погледа как напредват.

През първия уикенд след началото на снимките Джеф трябваше да преработи част от сценария, защото двама от актьорите не харесваха диалога. Той прекарваше дните и нощите си с Тони, така че Алегра почти не го виждаше.

За щастие Джеф отново отмени пътуването до Ню Йорк — този път по собствена инициатива. Единственото, което можеха да направят, бе да обещаят на майка му, че ще я посетят при първа възможност. Този път госпожа Хамилтън трябваше да отстъпи пред изискванията на филма му, а това никак не ѝ хареса.

А когато на първи юни започнаха снимките на филма, в който участваше Кармен, Алегра бе толкова преуморена и изтощена, че започна да се опасява, че може да превърти от напрежение. Кармен ѝ звънеше през пет минути за всякакви дреболии. През останалото време плачеше и се кълнеше, че никога повече няма да се снима във филм, в който не участва и Алън. Беше много неуравновесена и отказваше да прояви капка здрав разум. Алегра отслабна с два килограма само през първата седмица от снимките. Освен това постоянно получаваше съобщения от Брам, който продължаваше турнето си и очакваше от Алегра да разреши всеки проблем, с който той и групата му се сблъскваха. Алегра вече почти не се виждаше с Джеф. Двамата почти никога не се засичаха в къщата, а когато това все пак станеше, обикновено единият от двамата спеше.

По това време Сам беше бременна вече в седмия месец и настроението ѝ бе започнало да се подобрява. Срещаше се често със Сюзан Пърлман и продължаваше да проучва евентуалните бъдещи родители на бебето. Алегра я посещаваше винаги когато можеше и започна да забелязва, че Джими Мазорели е неотлъчно до сестра ѝ — просто се мотаеше заедно с нея или ѝ помагаше с домашните и уроците. Сам най-сетне му бе признала, че е бременна, а той бе проявил изненадващо разбиране и желание да ѝ помага и да я подкрепя.

Двамата не бяха обвързани емоционално, но той изглеждаше изцяло предан на Сам. Тя вече носеше широки рокли за бременни и коремът ѝ бе видимо нараснал. Джими понякога слагаше ръка на

корема ѝ, за да почувства движенията на бебето, но през повечето време просто я возеше с колата си по крайбрежието, извеждаше я, за да хапнат нещо, или пък ѝ помагаше с уроците. Изпитваше дълбоко съчувствие към нея и смяташе, че с нищо не е заслужила лошия си късмет.

Понякога Сам разговаряше с него за хората, които искаха да осиновят детето ѝ. Предпочитанията ѝ все повече клоняха към едно семейство от Санта Барбара. Двамата съпрузи приближаваха четиридесетте и твърдяха, че обожават децата. Жената малко напомняше на Сам за Алегра. И също като нея беше адвокат. А мъжът беше лекар. Професиите им бяха чудесни и освен това изглеждаха доста заможни. Сам не желаше детето ѝ да расте в лишения, не искаше то да бъде лишено от възможността да получи добро образование. Всъщност те дори твърдяха, че след като осиновят нейното бебе, вероятно ще осиновят и други деца. Казваха се Кетрин и Джон Уитман.

Като капак на всичко Блеър непрекъснато се обаждаше на Алегра и ѝ напомняше, че трябва да свърши нещо, свързано със сватбата. Алегра бе поръчала поканите в „Картие“ и бе пробвала булчински рокли в „Сакс“, и „Магнин и Нийманс“, но нито една от тях не ѝ бе харесала. Най-много обаче я шокира съобщението на майка ѝ, че е наела Делия Уилиамс.

— Коя, за бога, е тя? — Алегра се усмихна като чу името и се запита какво ли е намислила майка ѝ.

— Препоръките ѝ са първокласни. Тя е сватбен консултант и ще се погрижи изцяло за сватбата. Казах ѝ да ти позвъни в офиса.

— Не мога да повярвам, че това се случва — развеселено заяви Алегра по-късно вечерта и погледна Джеф.

Само че изобщо не бе подготвена за жената, която дойде да я посети в кабинета ѝ три дни по-късно. Тя пристигна натоварена с албуми и снимки, списъци и папки и нито за миг не спря да говори. Висока беше над метър и осемдесет и, когато се опита да я опише пред Джеф, Алегра можа да каже единствено, че жената изглеждала като травестит.

Делия пристигна в кабинета ѝ пременена с бледолилава рокля и шапка в същия цвят. Имаше руса коса, а ръцете ѝ бяха толкова дълги, че тя приличаше на едра птица, която се кани да излети от канапето в

кабинета на Алегра. Нейният собствен офис се намирал някъде в долината.

— А сега да повторим всичко, скъпа — заяви тя и потупа ръката на Алегра, която я гледаше, изпаднала в пълно недоумение. Не можеше да си представи как е могла майка ѝ да наеме тази жена. Трябва да е била напълно отчаяна, за да прибегне до такъв ход. — Трябва да си избереш шаферки, да завършиш роклите им... а също така и твоята рокля... обувките! Не забравяй обувките... Ще трябва да поговорим за тортата... цветята... Казах на майка ти, че ще ни трябва шатра в градината... меню... оркестър... Не можем да забравим оркестъра!... фотограф... видео... дълъг воал или къс... — Тя продължи да нарежда до безкрай, а Алегра я слушаше и гледаше, погълната от ужас. Думите *Лас Вегас* постоянно отекваха в главата ѝ и тя не можеше да се начуди защо двамата с Джеф бяха решили да се оженят в дома ѝ и да поканят всичките тези хора.

— Ще се срещнем отново тук след една седмица — заяви най-накрая Делия, надигна се от дивана и се изправи на дългите си като жираф крака. Алегра отчаяно се опитваше да не я зяпа. — И искам да ми обещаеш, че ще си подготвиш домашното.

— Обещавам — тържествено изрече Алегра и взе албумите, книгите и списъците. Имаше дори и видеокасета, от която да си избере сватбената торта.

— Браво, скъпа! А сега се захващай с пазаруването. Имаш да свършиш куп неща.

Тя махна с ръка и се изниза из вратата като комична фигура от нюйоркска пиеса, а Алегра остана неподвижно на мястото си, окаменяла от изумление.

Две минути по-късно се приближи до телефона и позвъни на майка си. Тя, както обикновено, беше на заседание, но Алегра настоя да я повикат, за да разговаря с нея.

— Алегра? Какво се е случило?

— Ти подиграваш ли ми се? — попита Алегра и се настани зад бюрото си. Все още не можеше да се съвземе от преживения шок.

— Какво имаш предвид, мила?

— Онази жена. Не мога да повярвам, че си могла да ми причиниш това.

— Имаш предвид Делия? Всички, които са се възползвали от услугите ѝ, твърдят, че е фантастична. Мисля, че ще е добре да работи за нас.

— Ти сигурно се шегуваш. Не мога да направя това, майко.

Алегра вече започваше да се усмихва, осъзнала абсурдността на положението. С всеки изминал ден плановете за сватбата ставаха все по-налудничави. Може би тя и Джеф трябваше просто да продължат да си живеят заедно без да се женят.

— Скъпа, имай търпение. Тя ще ти помогне. И ти ще започнеш да я харесваш.

Майка ѝ очевидно започваше да губи самообладание.

— През целия си живот не съм срещала друга като нея. — Алегра изведнъж избухна в смях. Смя се толкова силно и продължително, че чак сълзи потекоха от очите ѝ. Блеър също се разсмя от другия край на линията. — Не мога да повярвам, че си я наела — успя да промълви накрая.

— Но тя е много ефективна, не мислиш ли?

— Почакай само да я види татко. И, мамо — Алегра разбираше, че трябва да приеме всичко на шега, — искам да знаеш, че те обичам.

— И аз те обичам. И ще ти направя прекрасна сватба.

В този момент, след всичкото напрежение и служебните ѝ неприятности, това ѝ се струваше най-незначителния ѝ проблем. Всъщност тя държеше на Джеф, а не на сватбата. А сега трябваше да мислят и за Сам и бебето ѝ. Така че видът на сватбената ѝ торта, цветът на роклите на шаферките, да не говорим пък за цвета на обувките им... всичките тези подробности ѝ се струваха глупави и маловажни.

Алегра все още се смееше на посещението на Делия, когато телефонът ѝ иззвъня отново. Беше Джеф.

— Имам добри новини — рече ѝ той.

— Прекарах една абсолютно откачена сутрин, така че всяка добра новина ще ми дойде добре — прекъсна го Алегра и се усмихна.

— Този уикенд съм свободен. Тони ме увери, че ще удържи крепостта и без мен и аз току-що се обадох на майка и ѝ казах, че ще отидем да я видим. Можем да кацнем на летище Кенеди и оттам да отидем направо в Саутхемптън.

Сърцето на Алегра сякаш спря за миг. Беше си въобразила, че се е отървала от необходимостта да се среща с майка му. Напоследък Джеф изглеждаше изцяло погълнат от филма си.

— Тя остана много доволна. От толкова време я лъжем, че не съм сигурен дали този път ми повярва. Ти ще можеш да се освободиш, нали?

Беше забелязал мълчанието ѝ; Алегра просто се опитваше отново да свикне с мисълта, че ѝ предстои да се запознае с майка му.

— Този път не виждам никаква причина да не тръгна — отвърна тя, изпитвайки леко разочарование. Но никой от клиентите ѝ не преживяваше криза в момента. Даже и Кармен.

— Не го казвай прекалено високо. Тръгваме в петък — сериозно рече той. Много искаше да я представи на майка си.

— Съгласна — обеща тя и тихичко се помоли този път да осъществят пътуването си.

Ако и този път се случеше нещо, което да им попречи да тръгнат, майка му никога нямаше да ѝ прости. Джеф ѝ бе разказал колко ядосана е била майка му при последното отлагане на посещението им. На Алегра ѝ оставаше само да се моли нещата да протекат гладко и да се настрои психически за срещата с нея. Ако не друго, с Джеф поне щяха да прекарат уикенда заедно, а те и двамата отчаяно се нуждаеха от почивка. Алегра обаче подозираше, че едва ли ще могат да се отпуснат и да си починат. Непрекъснато си представяше лицето на снимката, която той ѝ бе показал в апартамента в Ню Йорк, и се плашеше при спомена за него.

---

[1] Mademoiselle Steinberg, on vous appelle de la Suisse, de la part de Madame Alain Carr (фр.) — Госпожице Стайнбърг, имате телефонно обаждане от Швейцария, от името на госпожа Алън Кар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16.

През цялата седмица преди пътуването им до Ню Йорк Алегра имаше чувството, че се движи по много тънък лед. Знаеше, че Джеф ще побеснее, ако и този път се случи нещо и тя откаже да тръгне с него. До четвъртък обаче не се случи нищо извънредно и тя си отдъхна, когато в четвъртък вечерта двамата се заеха да опаковат багажа си. Алегра с облекчение реши, че страховете ѝ са били безпочвени — никаква криза не осуети пътуването им, а и опасенията ѝ от предстоящата среща с майка му вероятно бяха твърде глупави и неоснователни. Джеф също я убеждаваше в това и постоянно ѝ повтаряше, че майка му ще изпадне във възторг от нея.

И двамата бяха уморени след дългите седмици, изпълнени с напрежение и работа, но нещата като че ли най-после започваха да се подреждат добре както за тях, така и за всичките клиенти на Алегра. Дори и Кармен изглеждаше малко по-добре през последните дни. Снимките на филма бяха започнали и тя бе погълната от работата по него. Все още се чувстваше ужасно самотна без Алън, но двамата постоянно разговаряха — предимно по клетъчния телефон, с който тя не се разделяше. Звънеше му по всяко време на денонощието. Обаждаше му се по-често отколкото на Алегра. Алегра най-накрая я бе помолила поне да се опита да не ѝ звъни толкова често през нощта. И Кармен ѝ бе обещала. След което бе започнала да звъни на Алън.

— Не мога да повярвам, че все пак заминаваме — заяви Джеф и остави двата им куфара във входното антре. И двамата имаха срещи на следващата сутрин, а след това веднага тръгнаха за летището. — В Саутхемптън е прекрасно по това време на годината — додаде той, но не Саутхемптън притесняваше Алегра. Въпреки всичките му уверения и обещания тя продължаваше да се страхува от срещата с майка му.

Алегра отиде на фризьор и се погрижи за маникюра си. Реши да пътува с тъмносин ленен костюм на Живанши. Искаше да направи добро впечатление още на летището. Възнамеряваше дори да прибере косата си и да я вдигне нагоре. А когато вечерта си легнаха, Джеф ѝ се

усмихна и започна да ѝ разказва за времето, което бе прекарал като дете в Саутхемптън и Вермънт, където ходел често докато баба му била жива.

Двамата заспаха дълбоко като две хлапета и Алегра си помисли, че сънува, когато чу някакви звънци. Нещо звънеше в далечината, но тя нямаше никаква представа какво е. Може би биеха църковните камбани във Вермънт, в просъница реши тя и тогава изведнъж си даде сметка, че звъни телефонът. Скочи от леглото, както правеше винаги, за да не се събуди Джеф, но той, както винаги, се бе събудил още преди нея.

Алегра вдигна слушалката и видя, че часът е четири и половина сутринта.

— Ако е Кармен, кажи ѝ, че ще я убия — промърмори Джеф и се претърколи на другата страна. — Човек няма никакъв шанс да се наспи в тази къща, докато и ти живееш в нея. — Очевидно беше ядосан и Алегра заговори съвсем тихичко, сигурна, както и Джеф, че и този път Кармен ги е обезпокоила.

— Ало? Кой се обажда? — попита Алегра, вбесена от обаждането в този час и изпълнена с ужас, че нещо отново ще ѝ попречи да тръгне за Ню Йорк.

— Малаки О'Донован е, скъпа — провлачено рече той и хлъцна. Беше мъртвопиян.

— Не ми се обаждай по това време, Мал. Часът е четири и половина сутринта.

— Е, вече те събудих, миличка. А и как щеше да разбереш, че съм в затвора. Казаха ми да се обадя на адвоката си. И аз направих точно това. Така че бъди добро момиче и ела веднага да ми платиш гаранцията.

— О, за бога! Отново ли си шофирал в пияно състояние?

Арестите му за шофиране в пияно състояние бяха повече от глобите, които обикновените хора получаваха за неправилно паркиране. Алегра непрекъснато го предупреждаваше, че ще дойде ден, в който ще му се наложи да преспи в затвора. И ще остане без шофьорска книжка. Той обаче имаше много влиятелни приятели, които му помагаша, и до този момент късметът неизменно бе на негова страна. Честите му престои в клиники за рехабилитация караха

властите да си затварят очите пред нарушенията му, но Алегра бе сигурна, че този път вече ще го лишат от шофьорската му книжка.

— Ама това е пълна глупост от твоя страна! — заяви тя.

— Зная. Зная. Съжалявам. — Сякаш наистина се разкайваше, но очакваше от нея да стане веднага и да отиде да плати гаранцията му. В края на краищата тя беше неговият адвокат.

— Не можеш ли да се обърнеш към някой друг, който да дойде и да те освободи, Мал? Аз съм в Малибу, а сега е все още нощ.

Джеф имаше право. Ако тя не бе вдигнала телефона в този час, той просто щеше да изчака до сутринта, за да ѝ позвъни. Но тя бе отговорила на обаждането и сега очакваше от нея да отиде там и да го измъкне от затвора. Оказа се трудно да го убеди да изчака до сутринта — той настояваше тя незабавно да се яви в затвора и да плати гаранцията му.

— Добре — най-накрая се предаде Алегра. — Къде си?

Намираше се в Бевърли Хилз. Карал в насрещното платно, а между краката си държал отворена бутилка „Джак Даниълс“. В жабката на колата пък намерили пакетче трева. Имаше късмет, че полицаите не намерили по-голямо количество дрога, но те вероятно не са и търсили много настоятелно, защото го познали веднага.

— Ще бъда там след половин час.

Тя затвори и погледна към Джеф, който лежеше напълно неподвижно. Изглеждаше заспал, но Алегра чувстваше, че се преструва. Понечи да излезе на пръсти от стаята и откри, че е права.

— Ако не дойдеш навреме за самолета, Алегра, искам да знаеш, че няма да има никаква сватба — спокойно заяви той изпод завивките.

Тя се закова на мястото си, извърна се и го погледна тревожно.

— Не ме заплашвай, Джеф! Правя каквото мога. Ще бъда там.

— Постарай се.

Не каза нищо повече и тя излезе от стаята. Облече си дънки и бяла риза. Шофираше по крайбрежната магистрала и кипеше от гняв. Беше ядосана на всички. На Малаки О'Донован, който си мислеше, че всичко му е позволено и очакваше от нея постоянно да виси по затворите и да плаща гаранциите му. И на Кармен, която я използваше като отдушник денем и нощем. И на Алън, който непрекъснато ѝ се обаждаше и я молеше да се грижи за съпругата му. Че дори и на Джеф, който на моменти се вбесяваше от клиентите ѝ, а забравяше, че и той

не беше цвете за мирисане — сутрин ставаше в три часа, за да е сигурен, че ще се яви на снимачната площадка преди всички останали, и прекарваше нощите си в преработване на сценария. Всички очакваха от нея да проявява разбиране и да постъпва според очакванията им. А на нея започваше да ѝ писва и, кой знае защо, най-много се ядосваше на Джеф. Тя, разбира се, щеше да хване самолета... надяваше се... освен ако Малаки не бе загазил много сериозно. Едно поне бе ясно още отсега — срещата ѝ с таблоидите бе неизбежна. Господи, започваше да се уморява и от това. Всички очакваха от нея да ги измъкна от всевъзможни каша и затруднения, сякаш тя е била създадена на този свят с едничката цел да разрешава проблемите им.

Стигна до полицейския участък на Бевърли Хилз, слезе от колата и ядно затръшна вратата след себе си. Влезе в сградата и видя един полицай, когото познаваше. Каза му защо е там и той кимна. Влезе вътре, за да провери какво е положението, и след няколко минути се върна заедно с Мал. Алегра трябваше да се подпише, което не беше никакъв проблем, но този път се наложи Мал да остави шофьорската си книжка в полицията. Насрочиха му дата за явяване в съда, която за огромно облекчение на Алегра бе чак след месец, след което Алегра го откара до тях. Той вонеше на алкохол и непрекъснато се опитваше да я целуне, за да ѝ благодари, но тя го отблъскваше и строго го предупреждаваше да се държи прилично.

Жена му спеше, когато стигнаха у тях и Алегра се зачуди защо Мал не бе позвънил на нея. Жена му обаче се развика в момента, в който научи какво се бе случило, и Алегра моментално проумя защо бе потърсил нея.

Рейнбоу О'Донован го изблъска в спалнята и се разкрещя толкова високо, че сигурно успя да събуди всичките им съседи.

Алегра си тръгна веднага и в седем часа вече си беше у дома. Джеф беше под душа, а на печката имаше готово кафе. Алегра си наля в една чаша и седна на леглото. Беше смазана от умора, макар отдавна да бе свикнала с нощи като тази. Джеф обаче непрекъснато се оплакваше от тези среднощни обаждания и Алегра съзнаваше, че недоволството му е напълно основателно. Въпреки това не можеше да направи много, за да промени нещата, и се надяваше, че той разбира това.

Джеф излезе от банята, като търкаше енергично косата си, за да я изсуши, и се изненада, когато я видя в спалнята. Не беше я чул да влиза, но по изражението ѝ разбра, че е много уморена.

— Как мина?

— Страхотно. Взеха му шофьорската книжка — отвърна тя. После изпъшка тихо и се изтегна на леглото.

Джеф се приближи и седна до нея.

— Съжалявам, че избухнах така. Но започва да ми писва от тези хора, които те разпъват постоянно на кръст. Имам чувството, че искат да те погълнат. Не е честно...

— Не е честно и спрямо теб. Ще ми се наложи да уточня с клиентите си някакви правила на поведение. Когато го закарах до тях, изведнъж си дадох сметка, че е могъл да се обади и на жена си. Мисля обаче, че се е боял да го стори.

— Накарай ги да се боят и от теб — рече Джеф, наведе се над нея и я целуна. След час трябваше да е в студиото, а в два часа двамата излитаха за Ню Йорк. — Ще се справиш ли? — попита той на излизане.

— Всичко ще бъде наред — увери го тя.

— Ще те взема на обяд.

— Ще бъда готова — обеща Алегра.

Тя сложи куфарите им в колата си и в девет часа пристигна в офиса си. Алис я посрещна с цяла купчина съобщения и документи. Тя ги прегледа до едно и тъкмо отместваше папките настрана, когато Алис влезе в кабинета ѝ с последния брой на Четър.

— Моля те, не ми казвай, че написаното вътре ще ме притесни — примоли се Алегра. Ако отпечатаното в списанието се отнасяше за някой от клиентите ѝ, тя може би отново нямаше да успее да излети за Ню Йорк.

Алис се държеше така, сякаш списанието можеше да я опари. Предпазливо го остави на бюрото и Алегра веднага проумя защо. Снимките бяха ужасни, а и заглавието не беше от най-приятните. Кармен щеше да обезумее, когато го види.

— О, майната му! — изпъшка Алегра и вдигна поглед към секретарката си. — По-добре да ѝ се обадя веднага.

Още не бе хванала слушалката, когато телефонът иззвъня. Телефонистката я информира, че се обажда госпожица Конърз. Не

спомена, че актрисата е в истерия. Алегра обаче го разбра в мига, в който чу гласа ѝ.

— Току-що го видях — спокойно ѝ рече тя.

— Искам да ги съдя.

— Не мисля, че това е умно решение.

Разбираше обаче как се чувства Кармен и знаеше, че Алън също ще побеснее. Списанието твърдеше, че Кармен Конърз, съпругата на Алън Кар, бе отишла в Европа, за да направи аборт. Бяха публикували няколко нейни снимки на излизане от болницата. На тях Кармен изглеждаше като човек, който се опитва да се измъкне незабелязано, но истината бе, че тя вървеше приведена, смазана от преживяната мъка.

— Те ме клеветят. Как могат да напишат подобно нещо?

Кармен вече ридаше и Алегра не знаеше какво да каже, за да я успокои. Сигурна беше обаче, че един съдебен процес щеше само да раздуха скандала още повече. Драскачите в тези списания бяха долни и жалки твари, но разполагаха с първокласни адвокати, които ги инструктираха как да се подсигурят при публикациите си така, че да останат недосегаеми за закона.

— Защо ми причиняват това? — проплака Кармен и Алегра се почувства напълно безпомощна. Не можеше да направи нищо, за да промени положението.

— За да увеличат тиража си. Знаеш го. Затова изхвърли този парцал и забрави за него.

— Ами ако баба го види?

— Ще разбере, че е лъжа. Никой не вярва на тази помия.

— Тя вярва. — Кармен се засмя през сълзи. — Вярва, че осемдесет и седем годишни жени могат да раждат по четири близнаци.

— Е, кажи ѝ, че тези драскачи са шайка лъжци. Съжалявам, Кармен. Наистина — искрено изрече Алегра.

Можеше да си представи как се чувства човек в подобна ситуация. Беше много трудно и болезнено.

В местния вестник имаше статия за ареста на Малаки О'Донован. Доста от клиентите ѝ се прославиха през този ден.

— По-добре предупреди Алън, преди да му е казал някой друг — предложи Алегра. — Дори и в Европа четат този боклук.

Веднага щом затвори обаче, Алън ѝ позвъни от Швейцария. Агентът му вече се бе свързал с него и му бе прочел материала.

— Искам да съдя копелетата — разбесня се той. — Бедното хлапе едва не умря от кръвоизлива и от шест седмици не е спирала да плаче, а те твърдят, че съзнателно е направила аборт. Искам да ги убия. Тя видяла ли е статията?

— Току-що разговарях с нея — отвърна Алегра. Чувстваше се безкрайно уморена. Предишната нощ бе спала само четири часа, а днешната сутрин се бе оказала от най-напрегнатите. — Тя също иска да ги съди. А аз ще ти кажа онова, което казах и на нея. Не си струва. Само ще увеличиш тиража им още повече. Прати ги на майната им и толкова! — Алегра рядко говореше по този начин, но когато ставаше дума за таблоидите, нецензурните приказки бяха точно на място. — Забрави за тях и не прахосвай грешни пари по адвокати.

— И измежду адвокатите има свестни хора — отбеляза той и като че ли се поуспокои. Съветите на Алегра винаги бяха много разумни. Точно за това бе избрал да се обади точно на нея. — А ти как си?

— Само един Господ знае. Тук е истинска лудница. А след два часа излитам за Ню Йорк, за да се срещна с бъдещата си свекърва в Саутхемптън.

— Желая ти успех. Кажи ѝ, че е извадила голям късмет със снаха като теб.

Алегра се разсмя на глас.

— Ти кога ще се прибереш у дома?

— Не по-рано от август. Но филмът върви добре — заяви той. После в гласа му отново се прокрадна тревога. — Как е Кармен? Все още ми се струва ужасно разстроена. Непрекъснато ѝ повтарям, че ще имаме други деца, но тя не ми вярва.

— Зная. И аз ѝ повтарям същото. Но засега се държи. Мисля, че филмът я ангажира достатъчно. Но понякога ужасно ѝ липсваш.

На моменти Алегра трябваше да използва цялото си красноречие, за да ѝ попречи да хукне за Швейцария. Тази публикация в таблоидите щеше допълнително да усложни ситуацията и Алегра съжаляваше, че няма да е наблизо през уикенда, за да се опита да я разсее и да влее малко разум в главата ѝ.

— И на мен ми липсва — тъжно призна Алън.

— Как върви филмът? — с искрен интерес попита Алегра.

— Страхотно. Позволяват ми да изпълнявам сам повечето каскади.

— Не казвай това на жена си, ако не искаш да пристигне при теб с първия самолет.

Двамата се разсмяха и Алън я увери, че ще се видят след два месеца, когато се прибере у дома. Алегра обаче знаеше, че дотогава още много пъти ще разговарят по телефона.

Джеф влезе в кабинета само миг след като тя затвори телефона.

— Готова ли си? — забързано попита той. Но Алегра бе приключила с всичките си ангажименти. И този път бе твърдо решена да не позволи нещо да осуети пътуването им.

— Напълно. — Тя се изправи и той зърна списанието и прочете заглавието на статията.

— Чудесно! — възкликна и поклати глава. Тези хора не се спираха пред нищо. Бяха интервюирали две сестри, които вероятно бяха получили тлъсти сумички, за да се съгласят да изопачат истината за Кармен. — Те знаят ли?

— Току-що говорих и с двамата. Искат да съдят списанието, но ги посъветвах да не го правят. Няма да постигнат нищо. Само ще увеличат тиража им.

— Бедничките! Аз просто не бих могъл да живея по този начин.

— Е, имат си своите компенсации — позасмя се Алегра, но веднага се запита дали наистина са достатъчни. Цената, която плащаха за славата си, бе твърде висока.

Джеф и Алегра оставиха колите си в гаража на фирмата и взеха такси до летището. Джеф все още не можеше да повярва, че този път не се бе случило нищо, което да им попречи да тръгнат. Нямаше неотложни ангажименти, проблеми или жизненоважни съвещания. Не се налагаше отново да отлагат посещението си; ако го бяха направили още веднъж, майка му щеше да побеснее.

Успяха да се качат на самолета навреме и да заемат местата си без да бързат. Направо изумително!

Джеф я погледна и се ухили, когато самолетът започна да се издига във въздуха.

— Не мога да повярвам. А ти?

Бяха решили да пътуват първа класа и сега отпуснаха седалките си назад, усмихнаха се победоносно, хванаха се за ръце и си поръчаха

шампанско и портокалов сок.

— Успяхме! — възкликна той и я целуна. — Майка ще остане много доволна.

Алегра изпитваше огромно щастие от простичкия факт, че е с него и пътуват заедно. Все още не бяха решили къде ще отидат през медения си месец. Мислеха да си вземат три свободни седмици и обсъждаха възможността да заминат за Европа. Италия през есента бе неповторимо красива. Особено пък Венеция. А след това Париж, може би и Лондон, за да погостуват на приятели. Джеф обаче харесваше и идеята за някой плаж — на Бахамите или на Бора Бора, където отидоха Кармен и Алън. На Алегра пък не ѝ се ходеше на толкова далечно и усамотено място. Обсъждаха този въпрос почти цял час и изпитаха истинска наслада.

След това заговориха за сватбата. Джеф обмисляше възможността да покани Алън за кръстник, а брат ѝ, Тони Джейкъбсън и режисьора на филма — за свидетели. Алегра се опитваше да разреши подобен проблем. Искаше да покани Сам и Кармен за шаферки, но имаше усещането, че би трябвало да има повече приятелки около себе си в ден като този. Винаги бе смятала, че когато се омъжи, ще покани съквартирантката си от Йейл, Нанси Тауърз, но Нанси живееше в Лондон и двете не се бяха виждали от пет години.

— Може пък да дойде — подхвърли Джеф. — Няма да разбереш, ако не я поканиш.

Алегра имаше още една добра приятелка от ученическите години, Джесика Фарнсуърт, която от години живееше на изток. Двете не се бяха виждали от много време, но когато бяха малки, се обичаха като сестри. След разговора с Джеф Алегра реши да покани и двете на сватбата. Освен това смятаха да поканят още семейство Вайсман и още много хора, които харесваха и с които работеха. Алегра смяташе, че Джеф ще покани свои стари приятели от Ню Йорк, но той се съмняваше, че те ще дойдат. Те или бяха твърде бедни, или пък работеха твърде много, но той все пак се съгласи да ги покани.

Полетът протичаше леко и безпроблемно. След като се наприказваха, Алегра и Джеф решиха да почетат. Той извади сценария, по който продължаваше да нанася корекции и поправки, а Алегра се зачете във вестниците, които носеше в куфарчето си. Беше си взела и един роман. Джеф одобри избора ѝ. Алегра обаче не успя да прочете

дори и първата страница, защото заспа, облегнала глава на рамото на Джеф. Той я погледна с нежност и внимателно я покри с одеяло.

— Обичам те — прошепна ѝ я целуна.

— И аз те обичам — отвърна в отговор тя и отново се унесе в сън и спа до Ню Йорк.

Джеф трябваше да я разтърси здраво, за да я събуди и в първия момент тя не можа да се ориентира къде се намира. Беше изключила напълно след изтощителната нощ, през която трябваше да измъкне Малаки от затвора, и след напрегнатия ден в офиса.

— Работиш твърде много — информира я Джеф, след като слязоха от самолета и се приближиха до багажната лента, за да вземат куфарите си.

Той беше поръчал лимузина, която да ги чака на летището и да ги откара до Саутхемптън. Искаше пътуването да протече по възможно най-приятния начин за Алегра и да се превърне в един от щастливите спомени, свързани с женитбата им. В лимузината ги очакваше изстудено шампанско, а самата кола бе изключително дълга и просторна.

— Не знаех, че и тук има такива лимузини — възкликна през смях Алегра. — Мислех си, че единствените хора, които наемат подобни возила, са рок звездите.

Тя винаги се бе подигравала на Брам Морисън, който, макар да беше съвсем земен и непосредствен човек, проявяваше слабост към този модел лимузини. Колкото по-дълги бяха, толкова повече му харесваха. Веднъж дори си бе поръчал една, в която се събираше цяло двойно легло.

— Тук пък обикновено се използват от търговците на наркотици — с усмивка отвърна Джеф.

После ѝ напомни, че преди пет месеца се бяха срещнали точно тук, в Ню Йорк, а ето че сега се връщаха отново като годеници, които скоро щяха да се оженят.

До сватбата оставаха само още два месеца и половина. И двамата като че ли не можеха да повярват, че това наистина се случва с тях.

Пътуването от летище Кенеди до Саутхемптън им отне два часа. Навън беше доста топло, но колата имаше климатик и двамата се чувстваха изключително комфортно. Джеф съблече сакото и свали вратовръзката си, а след това нави ръкавите на идеално изгладената си

синя риза. Той винаги се обличаше безупречно и изглеждаше прекрасно дори и след дълъг полет. Единствено в Малибу си позволяваше да ходи с пуловери и сини дънки, но дори и в това облекло изглеждаше изключително спретнат и изискан и Алегра постоянно се шегуваше с него заради дънките му, които винаги бяха идеално изгладени. Това бе една от малките му странности.

— В сравнение с теб изглеждам като истинска повлекана — нервно отбеляза Алегра, среса косата си и отново я върза. Лененият ѝ костюм обаче се бе измачкал по време на полета, особено пък докато бе спала на рамото му. — Трябваше да си сваля полата преди да заспя — с усмивка додаде тя.

— И щеше да събереш очите на всички пътници — отвърна Джеф, сипа ѝ чаша шампанско и я целуна.

— Прекрасно. Ще се напия, преди още да съм се запознала с майка ти. Сигурна съм, че няма начин да не я впечатля.

— Престани да се тревожиш. Тя ще остане очарована от теб — уверено заяви той и се усмихна щастливо на бъдещата булка, която размаха пред очите му красивия годежен пръстен.

После се целунаха дълго и страстно, а лимузината зави надясно и отби от магистралата.

Пътуваха още половин час до къщата. Беше почти полунощ, когато колата взе и последния завой и Алегра видя пред себе си една внушителна стара къща, цялата опасана с просторна веранда. Дори и в тъмнината се виждаха старинните плетени мебели по верандата, покрита от клоните на вековни дървета, които денем я скриваха от лъчите на слънцето. Цялото имение бе обградено от бяла метална ограда. Шофьорът спря точно пред входната врата и им помогна да свалят багажа си. Беше доста късно и всички се стараеха да пазят тишина. Джеф подозираше, че майка му едва ли ги чака до това време. Но предвид часовата разлика те просто не можеха да пристигнат по-рано, при положение че искаха да оползотворят с работа първата половина от деня.

Той знаеше къде стои ключът. Плати на шофьора, даде му щедър бакшиш, а след това внимателно отключи и двамата с Алегра влязоха в къщата. Във входното антре, върху красива антична масичка намериха бележка от майка му. В нея ги приветстваше с добре дошли и

предлагаше Джеф да се настани в собствената си стая, а Алегра да вземе просторната стая за гости с изглед към океана.

Посланието беше повече от ясно и Джеф извинително се усмихна на Алегра.

— Надявам се, че нямаш нищо против — прошепна той. — Майка ми е много старомодна. Можем да оставим багажа ти тук, а да преспиш при мен. Или пък аз ще спя при теб, но на сутринта и двамата трябва да сме в определените ни стаи.

Алегра се забавляваше от тези изисквания за благоприличие, но нямаше нищо против да спазва указанията съвсем точно.

— Също като в колежа — ухили се тя, а Джеф се престори на шокиран.

— Така ли си постъпвала в колежа? Нямах и най-малка представа — заяви той и понесе куфарите нагоре по стълбите. Алегра го следваше на пръсти.

Двамата се забавляваха докато пристъпваха внимателно из къщата, шепнеха и се опитваха да открият стаите си. Пристигането им изведнъж се превърна в нещо като приключение и Алегра се изхили, когато Джеф я преведе край спалнята на майка си. Стаята беше широка и просторна, с пердета от кретон в синьо и бяло и огромно легло, закрито от тежки завеси. Вратата обаче бе плътно затворена и те не можеха да надникнат вътре. Всъщност Алегра остана изненадана от факта, че майка му не бе пожелала да ги изчака, след като бяха изминалия целия този път, за да я видят. Беше едва полунощ и при подобна ситуация собствената ѝ майка непременно би останала будна, за да ги посрещне. Алегра обаче знаеше, че майката на Джеф е доста по-възрастна от Блеър. Беше на седемдесет и една години и според Джеф през целия си живот си бе лягала рано.

Джеф я заведе до стаята за гости, която майка му бе избрала за нея. Стаята гледаше към Атлантическия океан и Алегра чуваше пляска на вълните, които се разбиваха в брега. На една масичка до леглото имаше кана с ледена вода и чиния с малки маслени бисквитки.

Джеф ѝ предложи една. Алегра прие и остана изненадана от прекрасния ѝ вкус. Бисквитката буквално се стопи в устата ѝ.

— Майка ти ли ги прави? — впечатлена попита тя, но той се разсмя и отрицателно поклати глава.

— Готвачката.

Стените на стаята бяха покрити с тапети на розови цветя, а на прозорците висяха дантелени пердета. Голямото легло беше от ковано желязо, подът бе покрит с пухкави килими. Цялата стая бе обзаведена в стил, типичен за Ню Ингленд.

— Къде е твоята стая? — прошепна Алегра и лапна още една бисквитка. Внезапно установи, че умира от глад.

— Надолу по коридора — посочи той, като продължаваше да шепне, за да не ги чуе майка му. Тя спеше съвсем леко.

Това му напомни за летата през младежките му години, когато заедно с приятели се промъкваха в къщата, за да си откраднат по някоя бира. Баща му никога не го правеше на въпрос, но майка му неизменно му четеше конско на следващата сутрин.

Джеф поведе Алегра по коридора към собствената си стая. Тъмнозелената покривка на тясното легло с красиви дърворезбовани табли съответстваше по цвят на пердетата. Бюрото и шкафчетата бяха отрупани със снимки на баща му. По стените имаше няколко морски пейзажа, които баща му бе събирал през годините. Стаята беше типично мъжка и по определен начин напомняше за къщата му в Малибу, в която също се усещаше атмосферата на Ню Ингленд и на океана, но тази тук бе далеч по-аскетична от дома, който тя споделяше с него в Калифорния. Независимо от приятните тъкани и античните мебели в тази стая витаеше хлад — също като на снимките на майка му, които бе видяла в нийоркския ѝ апартамент.

Той остави багажа си в спалнята си и се върна с Алегра в нейната стая. Затвори внимателно вратата и притисна пръст към устните си. Беше затворил и вратата на собствената си стая, но не му се искаше майка му да ги чуе, че разговарят в този край на коридора. Алегра веднага го разбра. Продължиха да пристъпват на пръсти и да шепнат, а Алегра погледна през прозореца и си помисли, че би било прекрасно, ако можеха да излязат и да се разходят по плажа. Пясъкът искреше примамливо, окъпан от лунните лъчи.

— Обожавам да плувам нощем — съвсем тихичко прошепна Джеф. — Може би утре ще можем да поплуваме. — Не му се искаше майка му да ги чуе тази вечер. А и бяха твърде уморени.

Той седна на леглото до нея и двамата се целунаха. Малко след това Алегра влезе в банята, изми зъбите и лицето си и си облече нощница. Беше си донесла нощница с много волани и с халат, която

изглеждаше достатъчно представителна, и Алегра смяташе, че майка му би я одобрила.

Дълго бе умувала какви дрехи да вземе със себе си за това пътуване. Накрая се бе спряла на бял панталон и ярка копринена риза за събота, черна ленена рокля за събота вечер и още една бяла, в случай че нещо се случеше с черната, бански костюм, шорти, тениски и тънък костюм с панталон за обратния полет до дома. Постарала се бе дрехите ѝ да бъдат семпли и елегантни. Нямаше и най-малка представа що за човек е майка му. Винаги си представяше, че всички майки приличат на нейната, но за тази не беше сигурна. Снимките, които бе видяла, говореха красноречиво и макар че никога не би си го признала пред Джеф, Алегра изпитваше силен страх от госпожа Хамилтън.

Той се пхна в леглото до нея. Чаршафите бяха леко влажни, но това бе неизбежно, при положение че къщата се намираще на самия бряг. Иначе бяха от най-добро качество и целите бяха избродирани с малки цветчета.

Джеф беше щастлив, че е в къщата заедно с нея. Не му се искаше да я люби в смълчаната къща, защото се боеше, че ще вдигнат твърде много шум. Затова само я прегърна, притисна я към себе си и двамата заспаха, омаяни от ароматния морски въздух.

Спаха като деца. Единственият проблем бе, че изобщо не се събудиха до сутринта. Джеф възнамеряваше да стане на зазоряване, но биологичният му часовник сигурно все още бе настроен според калифорнийското време, защото се събуди чак в девет и половина. Алегра продължаваше да спи до него. Джеф осъзна, че няма как да се върне в собствената си стая, без да рискува да се сблъска с майка си в коридора.

Той надникна и се огледа внимателно преди да тръгне, а после, чувствайки се като палав хлапак, се втурна по коридора и изчезна в собствената си стая. Стори му се обаче, че е вдигнал твърде много шум и сега сигурно всички в къщата знаеха, че току-що е прибягал от стаята за гости. И сякаш за да докаже правотата на подозренията му, майка му застана на вратата на стаята само миг по-късно. Той току-що бе наметнал халата си и тъкмо се канеше да отвори куфара си.

— Добре ли спа, скъпи? — попита тя, а Джеф подскочи, рязко се обърна и видя майка си, облечена със синя рокля на цветя и със сламена шапка на главата си.

За жена на нейната възраст изглеждаше много добре. На младини беше голяма красавица, но от много години се бе превърнала в студена и строга жена. Очите ѝ не загубиха студения си блясък даже и при тази среща. Тя винаги бе спазвала дистанция в общуването си с него.

— Здравсти, майко — рече той, приближи се до нея и я прегърна.

Беше наследил сърдечния характер и непосредствените маниери на баща си. Джеф винаги бе приличал на него. А тя беше истинска янки.

— Извинявай, че пристигнахме толкова късно снощи. Като се има предвид часовата разлика, едва ли бе възможно да дойдем по-рано, защото и двамата трябваше да работим вчера сутринта.

— Няма проблем. Не съм чула кога сте дошли. — Тя му се усмихна, а после погледна към леглото му, което си стоеше идеално изпънато и застлано. Джеф бе забравил да махне покривката и да намачка чаршафите и тя веднага забеляза това. — Благодаря ти, че си оправил леглото си, скъпи. Ти си чудесен гостенин.

— Благодаря, майко — учтиво отвърна той с ясното съзнание, че майка му току-що се бе подиграла с него.

— И къде е годеницата ти?

Той едва не изтърси, че преди минути я е оставил да спи, но се осъзна и спря навреме. Връщането му тук му създаваше известни затруднения. Беше прекарал доста време далеч от майка си и бе забравил колко непреклонна и безкомпромисна можеше да бъде. На младини му беше много по-лесно да се съобразява с нея.

— Не зная. Още не съм я виждал — смирено отвърна той. — Искаш ли да я събудя?

Часът беше десет и той знаеше, че майка му не одобрява гостите, които се излежават до обяд.

Отиде и под зоркия поглед на майка си почука на вратата на розовата спалня. Само миг по-късно Алегра застана на вратата, навлякла халат над дантелената си нощница. Беше боса, но бе успяла да срещне косата си и изглеждаше много млада и много красива. Веднага се приближи до госпожа Хамилтън, стисна ръката ѝ и се усмихна на Джеф.

— Приятно ми е. Аз съм Алегра Стайнбърг — представи се тя.

В продължение на един безкрайно дълъг миг майка му не каза нищо, а после само кимна. Не си направи труда да прикрие факта, че

оглежда Алегра от главата до петите. Тя се почувства много неудобно под зоркия ѝ поглед, но се опита да прояви смелост и продължи да се усмихва.

— Много мило от ваша страна, че този път все пак дойдохте — хладно подхвърли госпожа Хамилтън.

Нямаше прегръдки, нито пък целувки, добри пожелания или въпроси за сватбата.

— И ние бяхме много разочаровани, когато се наложи да отложим пътуването последния път — ясно изрече Алегра.

Тя също можеше да играе тази игра, щом се налагаше.

— И Джеф така каза. Е, днес времето е топло — заяви тя и погледна навън към океана. Небето беше ясно и безоблачно, а температурата бе висока още от сутринта. — Може би ще предпочетете да поиграете тенис в клуба преди да е станало много горещо.

Джеф обаче не прояви интерес към предложението ѝ.

— Тенис можем да играем и в Калифорния. Дойдохме тук, за да прекараме известно време с теб. Искаш ли да ти помогнем с нещо?

— Не, благодаря — отривисто отсече госпожа Хамилтън. — Обядът се сервира в дванадесет часа. Не мисля, че ще искате обилна закуска по това време, госпожице... Алегра... — Намекът беше повече от ясен. — Но в кухнята има кафе и чай. Можете да си сервирате веднага щом се облечете.

С други думи, *не се разкарвай из къщата ми по нощница!* Посланията ѝ, макар ѝ неизречени на глас, бяха повече от ясни. *Не се излежавай в леглото до обяд! Не спи със сина ми под покрива на къщата ми! Недей да фамилиарничиш! И не се опитвай да се сближиш с мене!*

— Майка ми се държи малко хладно с хора, които не познава добре — опита се да ѝ обясни Джеф, когато половин час по-късно слязоха заедно на долния етаж. Алегра бе облечена с розови шорти и подходяща по цвят тениска. На краката си носеше гуменки. — Не зная дали е срамежлива или просто е твърде резервирана. Но ѝ е нужно известно време, за да опознае хората и да се сближи с тях.

— Разбирам. — Алегра му се усмихна с любов. — А и ти си единственото ѝ дете. Сигурно не ѝ е лесно да те изгуби и да те остави да се ожениш.

— А пък аз си мислех, че ще изпита облекчение — през смях изрече той. — Постоянно ме тормозеше заради това. А в последните години май изгуби надежда, че някога ще се оженя.

На Алегра ѝ се прииска да го попита дали по същото време не е престанала да се смее и да се радва на живота. Майка му изглеждаше така, сякаш изобщо не се бе усмихвала още от времето на испанската инквизиция.

Когато слязоха, за да пият кафе, завариха майката на Джеф в кухнята да дава инструкции на старата готвачка ирландка. Лизи работеше при нея вече повече от четиридесет години и изпълняваше точно и безпрекословно указанията на госпожа Хамилтън. Особено пък когато ставаше дума за менюто за деня.

Точно в този момент обсъждаха менюто за обяд. Госпожа Хамилтън бе поръчала салата от скариди и желиран дивеч с домати. За десерт се предвиждаха топли кифлички и крем с бита сметана. Типично за изтока меню, заключи Алегра.

— Ще обядваме във външната трапезария — обяви госпожа Хамилтън.

— Не си отваряй толкова работа, майко — сърдечно подхвърли Джеф. — Не е нужно да се стараяш толкова заради нас. Ние не сме гости. Ние сме част от семейството.

Тя го изгледа с изненада, сякаш изобщо не разбираше какво се опитва да ѝ каже.

След като закусиха с кифлички и кафе, Алегра и Джеф излязоха да се поразходят из имението. После слязоха на плажа и Алегра се опита да се отърси от обхваналото я напрежение. Госпожа Хамилтън като че ли имаше способността да създава около себе си нездрава атмосфера, а Джеф сякаш не забелязваше нищо и се държеше така, сякаш нейната ледена, спартанска резервираност беше напълно в реда на нещата. Може би толерантността му се дължеше на факта, че самият той бе израснал в тази атмосфера. Но Алегра просто не можеше да си обясни как е възможно той, който бе отгледан от майка по-студена и от айсберг, да бъде толкова обичлив и внимателен.

Когато се върнаха в къщата, госпожа Хамилтън ги очакваше на верандата, където бяха сервирани две кани с чай с лед и лимонада. Нямаше вино, нито пък някакъв друг алкохол. Не че на Алегра ѝ се пиеше. Тя се настани в един от старите плетени столове и поведе

разговор с госпожа Хамилтън за къщата. Оказа се, че имението принадлежало първоначално на лелята на съпруга ѝ и те го наследили след смъртта ѝ преди тридесет и девет години, още преди раждането на Джеф. Той бе идвал в тази къща през целия си живот, обясни майка му, и подчерта замислено, че един ден той щял да я наследи. После лицето ѝ изведнъж окаменя.

— Сигурна съм, че ще я продаде.

— Защо смяташ така? — Джеф изглеждаше наранен от факта, че майка му го смята за толкова безчувствен.

— Не мисля, че някога отново ще се върнеш да живееш на изток, нали? — студено запита тя. — Особена пък сега, когато се жениш за жена от Калифорния.

Думите ѝ прозвучаха като обвинение и в тях не прозираха нито добри чувства, нито пожелания за бъдещето.

— Все още не зная къде ще живеем — дипломатично рече той, защото не желаше да нарани чувствата на майка си. Алегра обаче смяташе, че тази жена изобщо не можеше да бъде наранена — тя като че ли бе обвита от дебела и непробиваема броня. Никога преди не бе срещала човек като нея. Госпожа Хамилтън по нищо не приличаше на родителите на Алегра. — Ще приключа с филма през септември, точно преди сватбата. Освен това възнамерявам да се захвана с друг филм. Кой знае как ще се развият нещата след това!

Той се усмихна уклончиво и Алегра го зяпна с изненада. За какво говореше той? Тя упражняваше право в Калифорния, а юридическите услуги, които предлагаше, можеха да се практикуват единствено в Холивуд и той го знаеше. Майка му обаче изобщо не обърна внимание на думите му, а няколко минути по-късно бяха повикани на обяд.

Атмосферата по време на целия обяд беше напрегната и неловка — Лизи сервираше, а Джеф и Алегра отчаяно се опитваха да поддържат някакъв разговор.

По-късно, когато отново излязоха да се разходят по плажа, Алегра попита Джеф защо бе казал на майка си, че не знае къде ще живеят.

— Нали разбираш, че се занимавам с твърде специфична област от правото, която не може да бъде практикувана на друго място?

Той сериозно я бе притеснил с думите си и го знаеше. Но единствената му цел бе да успокои майка си.

— Не исках майка ми да остане с впечатлението, че единственият ѝ син я е напуснал завинаги. Но, като се изключи това, смятам, че, ако искаш, би могла да работиш и в Ню Йорк. Тук се намира Бродуей, развита е музикалната индустрия, а също и телевизията.

— Да бе, новините! Джеф, не се заблуждавай. Онова, с което се занимавам, съществува единствено в Ел Ей. Аз съм адвокат на шоубизнеса.

— Разбирам, но ти би могла да разшириш хоризонтите си, ако пожелаеш.

В гласа му се прокрадваше неотстъпчивост и Алегра започна да се паникьосва.

— Това няма да е разширяване, а стесняване на хоризонтите — неловко възрази тя. — С едно преместване ще се лиша от половината си клиенти.

— И от всичките онези телефонни разговори в два часа сутринта. Хората в Ню Йорк не се държат по този начин. Те са много по-делови — заяви Джеф и Алегра изведнъж започна да се пита в какъв човек се бе превърнал той след пристигането им в Саутхемптън.

— Не съм сигурна, че разбирам какво се опитваш да ми кажеш, но държа да знаеш, че обичам работата си и нямам никакво намерение да се отказвам от нея и да се местя в Ню Йорк. Подобен въпрос никога не е стоял на обсъждане пред нас. Защо изведнъж го повдигаш?

Последва дълго мълчание и той я изгледа предпазливо.

— Зная, че обичаш работата си и че си добър адвокат. Но аз съм от изтока и би ми било приятно да зная, че един ден бихме могли да се върнем тук, ако решим, че това е, което желаем.

— Ти това ли желаш? — Никога преди не бе го споделял с нея. — Смятах, че се опитваш да се приспособиш в Ел Ей и че разбираш, че решението ти да се ожениш за мен означава, че ще живеем там. Това не те ли устройва вече? Защото ако е така, може би е редно да поговорим по този въпрос сега, преди някой от нас да е допуснал ужасна грешка.

Алегра все повече се паникьосваше, докато го слушаше. Очакваният и от двамата уикенд изобщо не беше за бавен.

— Разбирам. Зная, че смяташ, че корените ти са в Ел Ей, Алегра — бавно рече той, но тя веднага избухна.

— Престани да се будалкаш с мен, по дяволите! Аз не съм дете. Но заявявам, че няма да се преместя в Ню Йорк и ако това тук е някаква специално подготвена изненада, то аз държа да обсъдим отново плановете си и да видим какво ще правим от тук нататък. Може би просто трябва да поживеем заедно още известно време, за да можеш ти да си изясниш отношението си към Калифорния.

— Калифорния ми харесва много — напрегнато изрече той. Беше прекалил и го знаеше. Но този уикенд не беше лесен и за него. Той чудесно разбираше колко труден човек е майка му и забелязваше негостоприемното ѝ отношение към Алегра. — Виж, никой не иска от теб да се откажеш от кариерата си. Въпросът е в това, че всеки от нас трябва да има право на избор. А аз не желая майка ми да си мисли, че ще продам тази къща в мига, в който тя напусне този свят. Да пази Господ! Тази къща означава много за нея, а и кой знае... може би ще ни хареса да водим тук децата си през лятото. На мен поне би ми харесало.

Той я изгледа с извинение и тя веднага отстъпи, макар че само преди миг бе готова да се бори със зъби и нокти.

— На мен също. Аз си помислих, че се опитваш да ми кажеш, че очакваш от мен да дойда да живея на изток веднага щом се оженим.

— Не. Хайде да изчакаме месец или два, искаш ли? До ноември например. — Той се изкиска. — Извинявай, скъпа. Нямах намерение да те плаша. Зная колко много работиш и каква добра работа имаш. За нула време ще станеш старши съдружник. Освен ако не основеш своя собствена юридическа компания. Не зная... кореняците нюйоркчани бавно приемат промените. Никога не съм си позволявал да си помисля, че съм напуснал града завинаги. Все повтарях пред себе си, а и пред всички останали, че съм в Калифорния, за да напиша един сценарий и нищо повече... а после може да подхвана още един... след което току-виж съм започнал да пиша книга. И един ден просто ще забележа, че живея там от двадесет години. Но това се случва постепенно... не можеш да очакваш от мен да забравя корените си напълно.

— И никога няма да го направиш. — Алегра го целуна и двамата поеха обратно към къщата. Харесваше ѝ мисълта един ден този дом да принадлежи на децата ѝ. Особено пък ако майка му вече я няма. — Все още изглеждаш много изтупан — подразни го тя.

— А как би трябвало да изглеждам?

— Точно по този начин.

Тя го целуна отново и в този момент видя майка му, която ги наблюдаваше неодобрително от верандата. Тя като че ли не познаваше друго настроение. Алегра бе забелязала, че самото ѝ присъствие ги изпълва с напрежение. Джеф се напрягаше, защото съзнаваше, че изпълнява ролята на буфер между двете, а Алегра се измъчваше от желанието да спечели одобрението на госпожа Хамилтън.

— Внимавай да не изгориш на слънцето — предупреди тя Алегра, докато тримата си наливаха лимонада на верандата.

— Благодаря за предупреждението — отвърна дружелюбно Алегра. — Използвам предпазен крем.

Алегра се отпусна на удобната люлка и отпи от студената напитка.

— Разбрах, че цялото ти семейство се занимава с шоубизнес... Алегра — поде госпожа Хамилтън. От тона ѝ личеше, че ѝ е трудно да повярва, че подобно нещо е възможно.

— С изключение на брат ми. — Алегра се усмихна учтиво на бъдещата си свекърва. — Той учи медицина в Станфорд.

Това бе първото изречение, което извика искрена усмивка на лицето на възрастната жена.

— Баща ми беше лекар. Всъщност цялото ми семейство... с изключение на майка ми, естествено. Всички бяха лекари.

— Скот иска да стане ортопед. Но останалите от семейството сме изцяло в плен на шоубизнеса. Майка ми е драматург, режисьор и продуцент. И е изключително талантива. Баща ми е филмов продуцент. А аз съм адвокат в областта на развлекателната индустрия.

— И какво точно означава това?

Гледаше я като същество от друга планета, което само по външен вид прилича на човек.

— Означава, че непрекъснато помагам на някого в нещо и често се случва да ме будят по телефона в четири часа сутринта.

Госпожа Хамилтън изглеждаше шокирана от думите на Алегра, но продължи с въпросите.

— Нима всички представители на шоубизнеса са чак толкова невъзпитани?

— Само когато са арестувани и трябва да бъдат измъкнати от затвора — спокойно отвърна Алегра, наслаждавайки се на шока,

изписал се на лицето на майка му.

Госпожа Хамилтън си го бе заслужила. Алегра реши, че тази жена заслужава един сериозен урок. Тя беше най-негостоприемната, най-неприятната и най-студената жена, която някога бе срещала. Колкото повече я опознаваше, толкова по-силно започваше да съчувства на Джеф. Повече от очевидно бе, че той приличаше изцяло на баща си и не бе наследил нищо от гените на майка си.

— Много ли твои клиенти попадат в затвора? — Госпожа Хамилтън я гледаше с широко отворени очи и дори Джеф се развесели от изумлението, изписано на лицето ѝ. На Алегра обаче хич не ѝ бе весело.

— Доста. И затова имат нужда от мен. Аз им плащам гаранциите, за да ги освободя от затвора, изготвям завещанията им, подготвям договорите им за работа, реорганизирам живота им, помагам им да се справят с проблемите си. Работата ми е много интересна и аз много я харесвам.

— Повечето от клиентите ѝ са много известни филмови звезди, мамо. Сигурно ще останеш впечатлена от имената им — подхвърли Джеф, но се въздържа от повече подробности.

— Сигурна съм, че е много интересно. Освен това имаш и сестра, нали?

Алегра кимна утвърдително и си помисли за бедничката Сам и за бебето ѝ, от което щеше да се откаже през август.

— Да, тя е седемнадесетгодишна. Все още е ученичка — отвърна тя.

От време на време работи като модел, в резултат на което забременява. Алегра едва не се изсмя, като си помисли как би реагирала госпожа Хамилтън на едно такова съобщение.

— През есента ще постъпи в университета на Ел Ей. Възнамерява да учи драматично изкуство.

— Твърде интересно семейство — заключи госпожа Хамилтън.

Възцари се кратко мълчание, по време на което се чуваше единствено поскърцването на люлката. Следващият ѝ въпрос обаче свари Алегра напълно неподготвена. Никога не бе предполагала, че човек може да бъде чак толкова просташки невъзпитан.

— Кажи ми, Алегра, ти еврейка ли си?

Джеф подскочи на мястото си и едва не падна от стола си.

— Всъщност, не — хладно отвърна Алегра. — Член съм на епископалната църква. Но баща ми е евреин и зная много за юдаизма. Интересува ли ви нещо по-специално? — учтиво попита тя, но госпожа Хамилтън не беше вчерашна. Старата кранта не даваше пет пари за чувствата на Алегра и изобщо не се интересуваше дали момичето я харесва или не.

Джеф само ги слушаше, изпълнен с ужас.

— Не мислех, че си... — продължи безчувствено възрастната жена. — Не изглеждаш като такава.

— Нито пък вие — спокойно рече Алегра. — Еврейка ли сте?

Джеф едва не се задави и трябваше да се извърне настрана, за да не се изсмее в лицето на майка си. За пръв път в живота си я виждаше така окаменяла от изумление. Никой друг не би си позволил да ѝ зададе подобен въпрос.

— Разбира се, че не съм. Хамилтън? Да не си луда?

— Ни най-малко. Не разбирам защо смятате така. — Алегра изглеждаше съвършено невъзмутима.

Майка му не разбра подтекста на думите ѝ, но Джеф го схвана веднага и се почувства унижен.

— Да разбирам ли, че майка ти не е еврейка? — продължи да настоява тя, но в гласа ѝ се прокрадваше облекчение, предизвикано от факта, че имената на бъдещите ѝ внуци няма да бъдат опетнени. При все това обаче Алегра бе наполовина еврейка, защото баща ѝ беше такъв.

— Не. Баща ѝ също не е — намеси се Джеф, решен да избави майка си от притесненията ѝ и да си спести необходимостта да я слуша повече. Имаше чувството, че предава Алегра, но трябваше да го стори. Заради самия себе си. — Истинският баща на Алегра е лекар от Бостън, който се казва Чарлз Стентън.

— Защо тогава не използваш неговото име, за бога! — Тя изгледа Алегра с неизмеримо неодобрение.

— Защото го мразя. И не съм го виждала от години — спокойно отговори Алегра. Четирите години психотерапия си казваха думата. Това бе най-отвратителният разговор, в който бе участвала през живота си, и тя възнамеряваше категорично и ясно да каже мнението си по въпроса. — Да си призная честно, след като през целия си живот съм наблюдавала безметежното щастие в нашето семейство, сега си мисля,

че бих предпочела да възпитам децата си в еврейската вяра. Брат ми и сестра ми изповядват юдаизъм и аз смятам, че това е една чудесна религия.

Джеф си помисли, че майка му ще припадне и ще му се наложи да я свестява. Той бързо погледна към Алегра, която отвърна на погледа му. Беше я предал, за да я накара да млъкне, и го съзнаваше. Очите му обаче казваха: *Добре, де! Добре! Знаеш, че не исках да прозвучи по този начин!* Въпреки това Алегра нямаше никакво намерение да отстъпи от позицията си. Майка му беше не само нелюбезна и старомодна жена, във вените на която течеше ледена вода наместо кръв, но и през целия си живот бе проповядвала антисемитизъм. Алегра просто не можеше да си обясни как не бе успяла да отрови и Джеф с предразсъдъците си.

— Предполагам, че се шегуваш — студено заяви госпожа Хамилтън и побърза да смени темата. Никой не възрази.

Малко след това Алегра и Джеф се качиха в стаите си, за да се преоблекат за вечеря. Джеф се облече набързо и веднага се промъкна в стаята на Алегра.

— Преди да си ме ударила с някой стол по главата, искам да се извиня. Зная, че те предадох, но исках единствено да я накарам да млъкне. Постоянно забравям за нейните религиозни предразсъдъци и ограничения. По дяволите, та тя членува в клуб, в който от двеста години насам не е членувал нито един евреин. За нея това е от изключително значение.

— Било е важно и за Хитлер. И за съмишлениците му.

— Това е различно. Тук става дума за глупост и дребнавост. Майка ми смята, че е признак на аристократизъм да мрази всеки, който не прилича на нея. Но това не означава нищо. Освен това знаеш моите разбирания по въпроса. Пет пари не давам дали ще възпиташ децата ни в юдаизъм или пък будизъм. Аз те обичам и името ти няма никакво значение. А и то бездруго съвсем скоро ще стане Хамилтън, така че защо да се притеснявам изобщо...

Джеф очевидно изпитваше огромно неудобство, породено от поведението на майка му. Алегра чувстваше съжаление към него и за нейно изумление изобщо не бе чак толкова ядосана заради отношението на госпожа Хамилтън към Саймън. Ситуацията беше просто патетично смешна.

— Как изобщо си могъл да живееш тук, Джеф? Тя е изключително трудна жена. Не е нито сърдечна, нито пък любяща и грижовна.

— Преди години беше такава — опита се да я защити той. — Или поне не беше чак толкова студена. След смъртта на баща ми се затвори в себе си и се промени. Беше много нещастна.

Алегра обаче не можеше да си представи, че тази жена би могла да се държи по-открито и човечно. Та тя беше истинска усойница.

— Не се ли чувстваше самотен край нея? — Алегра не можеше да си обясни как е понасял приумиците ѝ.

— Понякога. Но човек свиква. Цялото ѝ семейство беше такава. Сега вече всички са покойници.

— И с какво се занимавах, когато се събираха заедно? Ледени блокчета ли правеха?

— Тя не е чак толкова лоша — рече пак Джеф и закопча ципа на лепената рокля на Алегра.

В този момент майка му почука на вратата. Джеф знаеше, че не би трябвало да е в стаята на Алегра. Пъхна се в банята и със знаци помоли Алегра да не го издава.

Тя отвори вратата и видя майка му, която бе дошла да я информира, че вечерята е сервирана — жест, който според нея може би компенсираше донякъде грубостта, която бе проявила по време на разговора на верандата. Госпожа Хамилтън изтъкна, че Алегра изглежда много добре. Истината бе, че сега, когато вече знаеше, че истинското ѝ име не е Стайнбърг, тя я харесваше много повече.

Алегра я последва надолу по стълбите. След малко се появи и Джеф.

За огромна изненада на всички вечерята премина поносимо, и то само благодарение на неутралните теми, върху които разговаряха — изкуство, опера, пътувания из Европа. За Алегра това бе най-отегчителният разговор, който бе водила някога. За неин късмет госпожа Хамилтън си легна веднага след вечеря. Дватамата с Джеф отидоха на плажа, за да поплуват. След това се излегнаха на пясъка и той я притисна към себе си.

— Ти май не се забавляваш особено, нали?

Тя се претърколи по гръб и въздъхна, окъпана от лунните лъчи. Не можеше да прецени дали Джеф би искал да отговори честно на

въпроса му.

— Тук е по-различно. — Не можа да измисли по-дипломатичен отговор.

— Много по-различно от атмосферата и отношенията в твоето семейство — призна той. Чувстваше се виновен заедто я бе довел, но тя все някога трябваше да се запознае с майка му. — Членовете на твоето семейство са много сърдечни, любвеобилни и непосредствени. Вие постоянно разговаряте, смеете се и си разказвате някакви шантави истории. Влюбих се във всички тях още в мига, в който се запознахме.

Джеф се срамуваше от майка си. Дори и той не можеше да не признае, че се бе държала ужасно с Алегра. Тя обаче изведнъж си даде сметка, че това изобщо не я притеснява.

— Тя много ми напомня за баща ми. Нямам предвид грубостта и нетърпимостта. Но и тя, също като него, притежава онази, присъща за висшите класи резервираност, скованост и неспособност да изпитват дълбоки и искрени чувства, да ги споделят с близките си, да се раздават и да ги подкрепят. Те излъчват постоянно неодобрение. През целия ми живот той не одобри нито една моя постъпка. И това ме съсипваше. Сега не ми пука. Тя е същата. Бих могла да се боря и да се моля за одобрението ѝ, но вероятно никога нямаше да го получа. Само че аз не желая. Хората като майка ти и баща ми не умеят да дават. Те се забавляват, лишавайки околните от любов и разбиране. И това е особен вид изкуство, което те и двамата владеят до съвършенство.

— Понякога се е държала зле и с мен, но никога не е проявявала грубостта, с която се отнесе към теб през този уикенд. За пръв път я виждам в такава светлина — призна той, натъжен от начина, по който майка му се бе държала с годеницата му.

— Аз съм сериозна заплаха — напомни му Алегра. — Откраднах те от Ню Йорк и от нея. А ти си единственият ѝ син. — Алегра разбираше чувствата и мотивите ѝ, но това не променяше отношението ѝ към нея. Тя просто не я харесваше. — С времето може да промени отношението си — предположи тя. Не вярваше, че това някога ще стане, но ѝ се искаше да ободри Джеф.

Тази нощ отново спаха заедно в розовата стая за гости, но този път Джеф нави часовника за седем и половина сутринта и успя да се прибере в стаята си навреме. Там се изкъпа, облече се и прибра багажа

си. След това събуди Алегра. Бяха стояли достатъчно. И бяха изпълнили онова, заради което бяха пристигнали. Джеф бе запазил билети за по-ранен полет до Ел Ей. Заведе Алегра на закуска и съобщи и на двете жени, че заминават. Каза им, че двамата с Алегра трябва да хванат полета в един часа, което означаваше, че трябва да си тръгнат от Саутхемптън най-късно в десет. Обясни и на двете, че разговарял с режисьора на филма, който го помолил да се прибере по-рано, защото имали някакви затруднения.

— Какво се е случило? — притеснено попита Алегра.

Беше спала като бебе, възвърнала бе равновесието си и сега бе готова за нови сблъсъци с майка му.

В мига, в който госпожа Хамилтън излезе от стаята, Джеф побърза да прошепне на Алегра, че си тръгват, защото гостуването им бе продължило достатъчно и вече бяха изпълнили дълга си. Дори и той не можеше да издържи в къщата нито миг повече.

— Сигурен ли си? — прошепна тя и се надвеси над кифличките с канела, за да го чува по-добре.

Той само кимна в отговор. Алегра не искаше да го откъсва от майка му, но той като че ли нямаше търпение да си тръгне час по-скоро.

Преди да отпътуват, Джеф отново съобщи на майка си датата на сватбата и ѝ каза, че всички се надяват тя да присъства. Прегърна я силно и тя като че ли понечи да отговори на прегръдката, но не го направи.

Джеф даде малко подаръче на Лизи и в този момент пристигна колата, за да ги откара на летището. Алегра едва не се изсмя като я видя. Джеф бе поръчал най-дългата лимузина, с която фирмата за коли под наем разполагаше. Беше бяла и бе оборудвана с бар, телевизор и кой знае още какви екстри.

Госпожа Хамилтън с ужас изгледа чудовището, спряло на алеята пред къщата. В този момент сигурно предпочиташе да бе умряла, преди да преживее това унижение. Джеф обаче изглеждаше искрено щастлив.

— В Калифорния ги използваме през цялото време, мамо. Ще се опитам да ти осигуря една такава за сватбата — сериозно заяви той и я целуна. Подаде куфарите им на шофьора.

След това колата потегли. Те се обърнаха назад и махнаха за довиждане на майка му, останала сама на алеята. Алегра правилно бе отгатнала, че тя вероятно е най-самотната жена на света. Но и най-злобната. И реши, че не си заслужава да се тревожи и притеснява заради нея.

Джеф бе неин син и бе свързан с нея, но Алегра знаеше, че тя самата никога нямаше да се сближи с майка му. Освен това беше сигурна, че след прекарания уикенд Джеф никога не би поискал това от нея. Бяха направили всичко, което зависеше от тях, засвидетелствали й бяха уважението си, но майка му беше безнадежден случай.

— Мислех си — тихо подхвърли Джеф докато пътуваха към магистралата, — че може би трябва да си сложим еврейски шапчици на главите по време на сватбата ни.

— Ти си отвратителен и непочтителен... Няма ли да престанеш? И как можа да наемеш такава кола? — Тя се разсмя. — Нищо свято ли няма за теб?

Преструваше се, че го обвинява, но и двамата се смееха. Джеф я целуна. Нямаше търпение час по-скоро да се приберат у дома, за да я любя. Единствено чувството му за благоприличие го възпираше от импулса да я обладае на задната седалка на скандалната бяла лимузина.

Двамата се притиснаха един в друг и изминаха останалия път сгушени в прегръдките си. Никой не го изрече на глас, но и двамата бяха прекарвали отвратителен уикенд.

— Съжалявам, Алегра. Не разбирам защо не можах да предвидя това. Сигурно е някаква форма на отричане на действителността от моя страна. Може би трябва да направя няколко посещения на доктор Грийн, за да се покая.

— Мисля, че самият факт, че си оцелял през всичките тези години, е просто забележителен — с възхищение отбеляза Алегра. Мери Хамилтън бе най-студената жена, която бе срещала през живота си. А Джеф бе съвършено различен.

— Тя никога не ми е обръщала кой знае какво внимание, а баща ми много приличаше на Саймън.

— Сигурно това те е спасило — разумно заключи Алегра.

По време на полета до дома разговаряха за други неща, а когато стъпиха в Калифорния и стигнаха до Малибу, и на двамата им се прииска да коленичат и да целунат земята под краката си. Първото нещо, което направиха, бе да се вкопчат в прегръдките си и нетърпеливо да разкъсат дрехите си. Така и не успяха да стигнат до спалнята. Любиха се на дивана във всекидневната с неизпитвана до този момент жар и страст. Потискащата обстановка, в която бяха прекарали последните два дни, едва не ги бе довела до лудост. Алегра никога преди не бе изпитвала толкова силна радост, че отново си е у дома. Беше далеч от майка му и за известно време поне нямаше да ѝ се налага да се среща с нея отново.

ГЛАВА 17.

В понеделник сутринта, след уикенда в Ню Йорк, Джеф, както обикновено, тръгна за снимачната площадка в три часа сутринта, а Алегра се зарови в купчината факсове и документи, струпани на бюрото ѝ. И двамата бяха в прекрасно настроение и се радваха, че отново са си у дома. Особено пък след последната нощ. Алегра обаче се намръщи, когато прочете един спешен факс, изпратен от продуцента на Кармен. В него се казваше, че тя била толкова депресирана, че не можела да изпълнява задълженията си на снимачната площадка. Още от петък изпаднала в неконтролируема ярост, предизвикана от писанията в таблоидите, посветени на аборта.

Часът беше шест и Алегра знаеше, че Кармен вече би трябвало да е на площадката по това време. Реши да отиде дотам и да я види лично.

Взе някои документи със себе си, за да може да ги прегледа на площадката, ако се наложи, и в шест и половина излезе от къщи.

В седем вече разговаряше с Кармен. Продуцентът беше прав. Кармен беше развалина. Прекарала бе целия уикенд сама у дома, обляна в сълзи заради публикациите в таблоидите. Освен това все още не бе излязла от депресията, причинена от загубата на бебето.

— Трябва да отидеш на лекар — спокойно заяви Алегра, а Кармен издуха носа си за хиляден път.

— Лекарите не могат да променят нищо. Бебето ми го няма, а онези ужасни хора продължават да отпечатват лъжи за мен.

— Те отпечатват лъжи за всички. Не можеш да им позволиш да съсипят живота ти и живота на Алън. Трябва да им покажеш, че не ти пука, а на Алън трябва да докажеш, че можеш да се справиш с всичко. Да не би да си мислиш, че той иска да прекара остатъка от живота си с някаква хленчеца ревла, която се прекършва при всеки удар? Кармен, това е просто нелепо!

Продължи да ѝ говори по този начин часове наред и остана на площадката, за да я наблюдава. Момичето беше депресирано, но

въпреки това се справяше добре пред камерата. Това поне трябваше да ѝ признаят.

В десет часа Алегра все още беше на снимачната площадка. Един от работниците дойде да ѝ съобщи, че спешно я търсят от офиса ѝ. Беше Алис, която я информира, че трябва веднага да разговаря с Делия Уилиамс, сватбената консултантка.

— Тя ме търси тук? — невярващо възкликна Алегра.

— Не, аз те потърсих — извини се Алис. — Но тя каза, че въпросът не търпи отлагане.

— Да не се е побъркала?

— Твърде е вероятно. Да те свържа ли?

— Добре. И бездруго вече ме извикаха, но друг път не си прави труда да ме издирваш заради нея. Просто запиши съобщението ѝ.

— Алегра? — Гигантският жерав в лилаво заговори от другия край. Гласът ѝ звучеше заплашително като на никой друг измежду познатите на Алегра. — Все още не си отговорила на нито едно от обажданията ми. — Обвинителните нотки в гласа ѝ бяха очевидни; жената се държеше като пренебрегнат любовник. — Все още не знаеш нищо за тортата, шатрата, музиката в църквата, приема. Не знаеш дори какъв ще бъде цветът на роклите на шаферките.

Повече от ясно бе, че жената е бясна. Но не колкото Алегра, която едва успяваше да се владее.

— Давате ли си сметка, че ме безпокоите на снимачната площадка, която е затворена за външни хора? Имате ли някаква представа колко затруднения създавате и колко неуместно е прекъсването на работата ни? А причината, поради която не съм ви се обадила все още, е, че съм твърде заета да измъквам клиентите си от затвора, да организирам концертните им турнета и да ги подкрепям на снимачната площадка. И последното нещо, от което имам нужда в момента, са вашите въпроси за шаферките.

— Знаете ли поне кои ще са те?

Жената изглеждаше разярена, но не колкото Алегра. Тя имаше работа за вършене и клиенти, за които трябваше да се погрижи. Не можеше да си губи времето с подобни глупости.

— Шаферките са избрани — отвърна Алегра, неспособна да повярва, че наистина разговарят за нещо подобно, описано от сватбената консултантка като въпрос, нетърпящ отлагане. Дали този

въпрос бе свързан с тортата или с музиката? — Ще накарам секретарката ми да ви изпрати списък с имената им — мрачно заяви Алегра, вбесена от прекъсването.

— Трябва да зная и размерите им — заяви Делия Уилиамс, която очевидно бе твърдо решена да не отстъпва. Беше свикнала да работи с хора като Алегра — лекари, адвокати, психиатри, знаменитости от най-различен ранг, актриси. Всички те не можеха да организират собствените си сватби, защото смятаха, че са твърде заети или твърде високопоставени, за да се занимават с това. Но тя можеше да организира всичко вместо тях. Можеше и да ги накара да се държат прилично, ако се стигнеше дотам. — Знаете ли ги? — попита тя с глас, който според Алегра можеше да излезе от гърлото само на някой, който се опитва да имитира женски гласове.

— Моля ви, помолете секретарката ми да уточни този въпрос със самите тях.

— Разбира се — съгласи се Делия, доволна от постигнатото. — Между другото, не мога да повярвам, че все още не сте си избрала рокля. Смятам, че трябва да се потрудите по-упорито.

— Връщам се на работа — прекъсна я Алегра, ядосана от факта, че така си бе изпуснала нервите. Не искаше да се държи грубо с жената, но в случая като че ли нямаше особен избор.

Веднага щом затвори, Алегра се обади на майка си и установи с изненада, че цялата трепери.

— Ако не уволниш тази жена, мамо, ще я убия собственоръчно.

— Коя по-точно? — Единствената жена, която според нея заслужаваше подобна участ, бе Елизабет Коулсън. Но не смяташе, че Алегра знае нещо за нея.

— Какво искаш да кажеш с това коя по-точно? Имам предвид онзи мишелов, който ми изпрати, за да организира сватбата. Бих предпочела да я вържа в парка да раздава сандвичи и сладкиши, но не желая да ме безпокои на снимачната площадка, за да обсъждаме музиката и сватбената торта, както и цвета на роклите на шаферките. Мамо, не можеш да ми причиняваш това!

— Просто ми се довери, скъпа. Тя ще свърши чудесна работа, а ти ще останеш много доволна. — Беше й невъзможно да си го представи. Алегра изразително завъртя очи, сбогува се с Блеър и се върна при Кармен.

— Всичко наред ли е?

За пръв път от много време Кармен изглеждаше загрижена за друг човек и бе успяла да отклони вниманието от собствените си проблеми.

— Няма да повярваш, ако ти кажа — заяви Алегра, раздирана от гняв.

— Опитай.

— Сватбената консултантка, наета от майка ми, ми се обади, за да ме тормози.

— Какво? — Кармен изглежда се забавляваше от ситуацията. — Сватбена консултантка? Какво означава това?

— Аз бях такава консултантка на твоята сватба, защото аз купих перуките, полиестерните костюми и изкуствения букет за Вегас.

— Тя това ли прави за теб? — весело попита Кармен и Алегра се разсмя.

— Надявам се, че не. Но човек никога не знае. Вие двамата постъпихте много умно, като се оженихте във Вегас.

— Вие също можете да го направите — отвърна Кармен.

Всички бяха останали много доволни от пътуването до Вегас и Алегра все по-често започваше да си мисли, че двамата с Джеф би трябвало да направят същото и да се спасят от целия този шум около сватбата.

— Това вероятно би разбило сърцето на майка ми.

Но пък си заслужаваше, ако една сватба във Вегас означаваше, че никога повече няма да ѝ се наложи да се среща с Мери Хамилтън.

Алегра остана с Кармен до обяд, след което отиде в офиса си, за да подреди и подпише някои документи.

В два и половина трябваше да бъде в офиса на Сюзан Пърлман. Щяха да се срещнат с друго семейство от евентуални осиновители, които идваха от Чикаго. Алегра с огромно изумление бе осъзнала, че хората пътуваха из цялата страна, търсеха бебета за осиновяване, разговаряха с момичета, готови да се откажат от децата си, отговаряха на въпросите им. По всичко личеше, че са готови на всичко, за да си имат бебе. Но сега, когато бе станала свидетел на отношението на Кармен към един зародиш, който бе носила под сърцето си два месеца, а след това го бе загубила, Алегра започваше да проумява цялото това

натрапчиво желание на хората да заченат, да изнесят или просто да се сдобият с бебе.

Беше обещала на Сам, че ще я вземе, и затова мина през Бел Еър на път за офиса на Сюзан Пърлман. Остана изумена, когато видя колко много е наедрияла Сам през последните дни. Беше бременна в седмия месец и наистина изглеждаше огромна. Контрастът между младежкото ѝ лице и тромавата фигура бе необичаен и странен и още по-силно подчертаваше младостта ѝ.

— Как си? — попита Алегра, когато Сам се качи в колата.

Облечена беше с къса розова рокля и сандали, които се закопчаваха над глезена. Дългата ѝ руса коса бе вързана на опашка, а очите ѝ бяха скрити зад огромни слънчеви очила. Същинска Лолита на Набоков.

— Добре — отвърна Сам, кимна и целуна сестра си. Беше ѝ благодарна за готовността да я придружи. Вече се бе срещнала с няколко семейства и бе осъзнала, че тези интервюта са ѝ особено неприятни. Тя самата се чувстваше ужасно неудобно, а и не бе останала очарована от нито едно семейство. Може би все пак семейство Уитман? Но и те не бяха свършени. — Как беше в Ню Йорк?

— Интересно — нехайно отвърна Алегра, а Сам се разсмя. Познаваше сестра си добре.

— Аха! Не ми прозвуча особено добре.

— Защото не беше.

— Ужасна ли е?

— Уха! Истинска вещица. Айсберг с човешки вид. И умираше от ужас, че може да съм еврейка. Можеш ли да си представиш това?

— Изчакай да се запознае с татко. Той ще изпадне във възторг.

— Не мога да си представя, че мога да понеса още една среща с нея, макар да зная, че трябва. Просто не проумявам как е възможно такава майка да възпита един толкова сърдечен човек като Джеф.

За нея това си оставаше абсолютна загадка.

— Може да е осиновен — тъжно заключи Сам.

Въпреки лековатия разговор тя нито за миг не забравяше накъде са тръгнали и защо. Знаеше, че отива, за да се запознае с поредното семейство, което искаше да осинови детето ѝ. И самата мисъл за това я потискаше.

Беше се опитала да обясни на Джими какво бе изпитвала при последното проведено интервю и той ѝ бе предложил този път да я придружи. Сам обаче не смяташе, че това е редно. А и присъствието му можеше да смути двамата съпрузи. Можеха да си помислят, че той е бащата на бебето. Винаги с готовност бе споделяла с евентуалните осиновители малкото, което знаеше за Жан Люк, макар това да я правеше да изглежда доста повърхностна в очите им. Той беше висок и симпатичен, имаше руса коса, изкарваше си прехраната като фотограф. Беше на около тридесет години, французин. Което означаваше, че е чужденец, че може би притежава известен талант и е привлекателен. Не можеше да им каже нищо повече. Не знаеше дори къде се намира той в момента. Не бе в състояние да предложи на хората повече подробности.

След десет минути пристигнаха в офиса на Сюзан и мълчаливо се качиха с асансьора.

Сюзан имаше приятна чакалня, украсена с литографии във весели цветове. На масичката имаше цяла купчина списания. Бяха разделени на две групи. Тези, предназначени за родителите, включваха: „Светът на интериора“, „Списание за родители“, „Вог“, „Град и провинция“, „Архитектурен дайджест“. Другите, за младите момичета, бяха с по-различни заглавия: „Седемнадесетгодишните“, „Роулинг стоунс“, „Ел“, „Млади и модерни“ и дори списание „Лудост за майките“.

Нито Алегра, нито Сам обаче посегнаха към списанията. Двете просто седнаха и зачакаха. Пет минути по-късно ги поканиха да влязат. Съпрузите от Чикаго вече бяха пристигнали.

Сам не ги хареса от пръв поглед. Бяха твърде нервни, говореха непрекъснато за пътуванията, които биха искали да предприемат, за ски почивките си, за последната си екскурзия до Европа. Жената беше стюардеса, а мъжът продаваше застраховки из целия Среден запад. Нямаха собствени деца. Били опитвали чрез метода инвитро, но той беше твърде скъп, а процесът — твърде продължителен. В крайна сметка се били уморили да опитват. Все истории, каквито Сам често слушаше напоследък.

— Какво ще правите с бебето докато пътувате? — с любопитство ги попита Сам.

— Ще го оставяме при детегледачка — отвърна съпругът.

— Ще наемем бавачка — включи се и съпругата.

— Защо искате да си осиновите дете?

Сам, също като по-голямата си сестра, не обичаше да губи време в празни приказки и минаваше веднага към същността на проблема.

Алегра се усмихна докато я наблюдаваше.

— Аз съм на тридесет и осем години, а Джанет е на тридесет и пет. И двамата смятаме, че ни е време — отвърна той. Говореше така, сякаш обсъждаха възможността да си купят кола. — Живеем в предградията и всичките ни приятели имат деца.

Живееха в Нейпървил, но това само по себе си не бе основателна причина, поради която Сам да реши да им даде бебето си. Тези двамата бяха всичко друго, но не и приемливи родители за детето й.

— Но наистина ли искате да си имате дете? — продължи да настоява тя, макар да виждаше, че те започват да се чувстват доста неудобно.

— Ако не искахме, нямаше да сме тук — рече Джанет, опитвайки се да умилостиви момичето, но не постигна особен успех. Очевидно бе, че и те не харесват Сам. В очите им тя изглеждаше типична калифорнийка, а и въпросите й бяха прекалено настоятелни.

— Получаваме безплатни билети от авиокомпанията. Дойдохме тук безплатно — заяви Пол, а Сам погледна изразително към Алегра.

— Искаш ли да ги питаш още нещо? — Сюзан погледна Сам. Чудесно разбираше, че интервюто не протича добре и съзнаваше, че Сам не ги одобрява.

— Не, мисля, че това е достатъчно — учтиво отвърна Сам и двете излязоха, за да изчакат в чакалнята. Няколко минути по-късно Сюзан се появи, за да поговори със Сам и Алегра.

— Не мога да ги понасям — рязко заяви Сам в момента, в който Сюзан влезе в стаята.

— Без майтап? — възкликна Сюзан и се разсмя. — И сама се досетих. И защо?

Тя знаеше отговора и на този въпрос, но просто проверяваше.

— Те не искат бебе. Би трябвало да си купят куче. Тези хора искат да пътуват постоянно. И бездруго ползват безплатни самолетни билети. Детето ще расте без тях, захвърлено на грижите на различни детегледачки. Те искат дете, за да бъдат като всички останали

семейства от предградието, в което живеят. Защо просто не се преместят в града и да решат проблема?

Думите ѝ бяха остри и изпълнени с горчивина. Вече бе разбрала, че имаше много хора, които твърдяха, че искат деца, но всъщност не беше така. Те просто желяеха да си осиновят бебе, разчитайки, че това ще им донесе удовлетворение или усещане за цялост на семейството. Някои от тях искаха по този начин да закрепят брака си или пък отново да се почувстват млади. Искането много неща, но не и бебе. За тези хора осиновяването на дете не бе отговор на проблемите им.

— Няма да им дам бебето си — категорично заяви Сам и Алегра потръпна докато я слушаше.

Сам изведнъж бе престанала да говори за бременността си, а за бебето си. Детето вече бе съвсем истинско и тя бе силно привързана към него, макар да се преструваше, че не е.

— Разбирам — спокойно отговори Сюзан. — А какво ще кажеш за семейство Уитман от Санта Барбара? Те проявяват извънредно силен интерес, Сам. И много биха искали да осиновят детето ти.

— И аз ги харесах най-много от всички, с които съм се срещала до момента — призна Сам, — но все още обмислям въпроса.

Това беше като да сключиш филмов договор с някакъв седемнадесетгодишен продуцент. А понякога момичетата бяха още по-млади — на петнадесет, че дори и на четиринадесет години. Алегра изведнъж изпита облекчение, че не ѝ се налага да се занимава с подобни проблеми.

— И какво точно обмисляш? — попита Сюзан.

— Опитвам се да реша дали наистина ги харесвам.

— Защо се колебаеш?

Ето защо Сюзан бе толкова добра в този занаят. Винаги съумяваше да прокара мост между колебаещите се майки и евентуалните осиновители.

— Не зная, но ми се струват старички — искрено отвърна Сам. И двамата приближаваха четиридесетте и нямаха собствени деца.

— Никак не им върви на тези хора — обясни Сюзан повече заради Алегра, отколкото заради Сам.

Сам вече знаеше всичко това. Последния път бе дошла тук с майка си. Макар че Алегра правеше всичко възможно да я придружава при тези посещения, все пак се бе наложило и Блеър да дойде два

пъти. Но не и Саймън. Той просто не можеше да го направи. Сърцето му се късаше при мисълта, че малкото му момиченце ще има бебе, което на всичкото отгоре ще бъде оставено за осиновяване. Не желаше да слуша тези обсъждания. Достатъчно трудно му беше да гледа безформената фигура на дъщеря си. Сам изглеждаше подпухнала, приличаше на плондер, но в същото време бе невероятно красива и сладка. Лицето ѝ бе понапълняло, а в чертите ѝ се бе появила мекота, която само допълнително подчертаваше хубостта ѝ.

— Семейство Уитман са необикновена двойка — продължи с обясненията Сюзан. — Не познавам други хора с толкова лош късмет. На два пъти са се опитвали да си осиновят дете, но и двата пъти истинските родители са се отказвали от сделката преди осиновяването да влезе в сила. Това се случило преди повече от десет години и те решили да не опитват повече. След това с развитието на новите технологии жената се опитала да забременее. Претърпяла е четиринадесет спонтанни аборта. Има и едно мъртвородено дете. Сега отново са решили да се опитат да си осиновят бебе и аз не мога да не призная, че това е проява на огромен кураж от тяхна страна. След всичко това обаче не бихме могли да очакваме да са толкова млади, колкото повечето други двойки, Сам. Но може пък това да не е чак толкова ужасен недостатък. Аз лично наистина ги харесвам. И смятам, че притежават забележителен дух.

Сюзан ги харесваше и не желаше да ги подвежда по никакъв начин. Не искаше да им предложи бебе, за което съществуваше риск да бъде поискано от истинската му майка. Ето защо още при първия им разговор бе попитала Алегра дали Сам е сигурна, че иска да се откаже от детето си. Сам като че ли вече бе твърдо решена да го направи. Разговаряла бе и с Джими по въпроса. Той също бе убеден, че не съществува друга възможност.

Джими постоянно се навърташе около нея напоследък. Родителите ѝ не възразяваха предвид състоянието ѝ. Сам имаше нужда от приятели, а Джими беше приятно и сериозно момче, което ѝ предлагаше безрезервното си приятелство. Той смяташе, че отказът ѝ от бебето е много тъжно и мъчително решение и не криеше мнението си от нея.

— И какво решаваш за семейство Уитман? Искаш ли да се срещнеш с тях отново?

— Може би — уклончиво отвърна Сам.

Черните ѝ очила бяха вдигнати над челото ѝ и тя изглеждаше като малка топчеста принцеса. Коремът ѝ беше огромен и заоблен, но краката и ръцете ѝ все още бяха слаби като вейки и тя, независимо от закръглената си фигура, изглеждаше много елегантна и изящна.

— Катрин Уитман би желала да присъства на раждането, ако избереш тях.

— Защо? — Сам реши, че подобно желание е отвратително.

— Защото иска да види раждането на бебето и незабавно да се почувства свързана с него. Много семейства постъпват по този начин. Ще възразиш ли, ако и Джон присъства? Той каза, че също би искал да е там, но ти си тази, която ще вземе окончателното решение.

Алегра се почувства неудобно, докато слушаше за всичките тези условия и подробности. Това наистина си беше бизнес сделка.

— Не го искам там. За нея ще си помисля.

— Джон би могъл да застане до главата ти откъдето няма да вижда нищо.

Сюзан я притисна съвсем леко и Сам веднага реагира.

— Не! Не го искам там. Казах ти вече.

— Добре. Няма проблем. И така, докъде стигнахме в крайна сметка? До колко семейства стеснихме избора?

Алегра се почувства емоционално изцедена само докато ги слушаше.

— Мисля, че остана само семейство Уитман — тъжно отвърна Сам. Мразеше тези посещения. Те ѝ действаха ужасно депресиращо. Но нямаше друг начин. Трябваше да им даде бебето си. И сега оставаше само да се уточнят подробностите.

— Ходиш ли редовно на лекар? — попита Сюзан, следвайки въпросите, които си бе набелязала предварително. Сам мразеше и тази част, но разбираше, че е важна. — Взимаш ли витамини? Наркотици? Правила ли си секс скоро?

Сам я изгледа яростно, но отговори на всичките ѝ въпроси. Ходи на лекар, пие витамини, никога не е взимала наркотици, не пие никакъв алкохол и не е правила секс, откакто е забременяла. Майка мечта за всяко семейство, решило да си осинови дете.

Сюзан не ѝ го каза, защото не желаше да ѝ оказва натиск, но семейство Уитман отчаяно копнееха за детето ѝ. Адвокатката смяташе,

че трябва да подходи към Сам изключително предпазливо, ако иска нещата да се развият по благоприятен и за двете страни начин. Сам не беше от хората, които се поддават на натиск. И Сюзан избягваше да я притиска. Оставяше я сама да вземе всички решения. На семейство Уитман бе казала, че трябва да проявят търпение и да изчакат решението на Сам. Окуражаваше ги дори да пробват и в други агенции, да разговарят и с други момичета, за да не останат разочаровани, ако Сам в крайна сметка избере други родители за детето си. Очевидно бе, че тя не е особено очарована от възрастта им.

— Би ли искала отново да се срещнеш с тях? — за последен път попита Сюзан, но Сам отрицателно поклати глава.

— Не още.

За момента искаше единствено глътка въздух.

Когато си тръгнаха, Алегра я заведе в „Джони Рокет“ и я почерпи един млечен шейк. Момичето изглеждаше ужасно. Дори мисълта за онова, което трябваше да стори, я съсипваше. Предстоеше ѝ да вземе противно решение. А сега лекарят я караше да посещава занятия, които да я подготвят за предстоящото раждане. Предишната седмица бе посетила едно такова занятие, придружена от Блеър. Показаха им филм, на който бе заснето раждане, и Сам едва не припадна. Щеше да изтърпи всичко това заради други хора. А след това щеше да им даде бебето си. Твърде много искаха от нея. А и в никакъв случай не можеше да си представи, че тези хора биха могли да стоят там редом с нея, както бе предложила Сюзан.

Сам допи шейка си. Чувстваше се и изглеждаше невероятно нещастна.

— Искан ми се да умра — отчаяно промълви тя и Алегра отново си спомни за Кармен, която също искаше да умре, но по друга причина — тя вече не беше бременна. Понякога животът демонстрираше много странно чувство за хумор.

— Подобни изявления са малко крайни, не мислиш ли? — спокойно отбеляза Алегра. Тя пиеше сода. Двете със Сам си приличаха като две капки вода. — Може би просто ти се иска всичко това вече да е зад гърба ти.

— Да, предполагам, че си права.

И тогава Алегра си спомни, че церемонията по дипломирането на випуска на Сам беше през тази седмица, а тя дори нямаше да може

да присъства. Още един удар, който трябваше да понесе. Алегра я попита как се чувства по този повод.

— Добре, предполагам. Джими ми донесе всички материали. Името ми все още фигурира в програмата. — Тя вече бе получила дипломата си. Въпреки отсъствието ѝ през последните два месеца, все пак бе успяла да се дипломира с отличен успех. — Джими каза, че ще бъде скучно.

— Какви са отношенията ти с него, между другото? — нехайно попита Алегра.

Той беше симпатично хлапе, а напоследък постоянно се навърташе около Сам. При всяко свое посещение, дори и вечер, Алегра го заварваше в къщата. Той единствен от старите приятели на Сам бе останал с нея в този тежък момент. Всички останали като че ли се смущаваха и не знаеха какво да ѝ кажат и затова спряха да я посещават. Дори и приятелките ѝ.

— Ние сме само приятели — обясни Сам.

За момента той беше най-добрият ѝ приятел. И тя споделяше с него всичките си надежди, страхове и неприятности.

— Двамата с Алън бяхме такива приятели, когато бяхме на твоите години. Започнахме като гаджета през първата година в гимназията, но после станахме по-близки и от брат и сестра. И все още е така.

— Не съм го виждала цяла вечност.

Сам се усмихна. Винаги бе харесвала Алън. Той обичаше да я дразни и да се заяжда с нея. В момента обаче дори не знаеше, че е бременна. Беше напуснал страната преди Алегра да научи и тя все още не му бе казала. Той си имаше своите собствени проблеми, свързани с Кармен и аборта.

— В Швейцария — обясни Алегра. — Снима филм.

— Как е Кармен?

— Не е много добре. В Швейцария претърпя спонтанен аборт. Алън все още е там, но тя трябваше да се върне, за да започне снимки. Много е нещастна и той ужасно ѝ липсва. А Алън няма да се върне по-рано от август.

— Не може ли да отиде да го види?

— Не и ако не иска да я удуша. В момента снима филм.

— О! Сигурно им е трудно да са разделени.

Алегра кимна в знак на съгласие, макар да знаеше, че Кармен понасяше раздялата по-добре, но бе смазана от преживения аборт.

Алегра закара сестра си обратно в Бел Еър и реши, че вече е твърде късно, за да се връща в офиса. Беше обещала на Джеф да се срещнат на снимачната площадка.

Тъкмо потегляше по алеята, когато видя Джими да пристига. Зачуди се дали между тези двамата не става нещо по-сериозно. Макар че се съмняваше. Колко сериозно би могло да бъде, при положение че Сам бе бременна в седмия месец?

По време на целия път мислеше за сестра си и сърцето ѝ се свиваше от болка заради всичко онова, което Сам трябваше да преживее. Почувства се още по-зле, когато си я представи да ражда, заобиколена от хора, които стояха там и я чакат да роди, за да грабнат бебето ѝ. Стори ѝ се отвратително.

Все още мислеше за нея, когато се срещна с Джеф. По-късно вечерта, докато пътуваха за Малибу, двамата заговориха за Сам.

— Чувствам се ужасно, като си представя през какво трябва да премине — заяви Джеф и тъжно поклати глава.

— Аз също — призна си Алегра. — Но Сюзан си разбира от работата. Аз не бих могла да се справя с това.

— Напротив, сигурно ще можеш.

Той се наведе към нея и я целуна, а разговорът им се насочи към Кармен. Джеф се поинтересува дали тя се е успокоила и Алегра сподели, че за момента нещата като че ли са се поутоложили.

После двамата забравиха за всички останали и заговориха за филма му и за приближаващата сватба.

ГЛАВА 18.

На първи юли Алегра най-после изпълни сърцето на Делия Уилиамс с радост. Алегра и майка ѝ отидоха на пазар в Диор и поръчаха рокля, която господин Фере с удоволствие щеше да преправи леко, за да подхожда по-добре на Алегра.

Роклята беше от бяло пике и цялата бе покрита с дантела. Отпред беше къса, а отзад — дълга. Господин Фере щеше да добави и къс жакет от бяла дантела с дълги ръкави и високо закопчаване. В комплект с роклята вървеше широкопола бяла шапка от дантела — точно такава, каквато Алегра искаше да носи на сватбата си. Тоалетът беше елегантен, младежки и вълнуващ! Блеър се разплака, когато видя дъщеря си, облечена с него, а Алегра засия в момента, в който се видя в огледалото. В допълнение към роклята възнамеряваха да поръчат бели дантелени обувки. Майка ѝ обеща да ѝ даде назаем фантастичната перлена огърлица, която Саймън ѝ бе подарил за петдесетия ѝ рожден ден. Майка и дъщеря носеха един ѝ същ размер, даже и за бижутата, а това бе изключително удобно и за двете.

През същия ден намериха и една къса рокля от бежова дантела с къс ръкав и малък волан отзад, която бе идеална за шаферките. Блеър предложи да им ушийт и малки бежови шапки — умалени копия на широкополата шапка на Алегра. А служителите на Диор вече ѝ бяха обещали неограничено количество бял тюл за воал. Тоалетът щеше да бъде абсолютно неповторим.

— Е, всичко е готово — заяви Блеър, която преглеждаше един от списъците, връчен ѝ от Делия Уилиамс.

— Сега вече можеш да ѝ кажеш да престане да ми звъни в офиса. Нямам време да се занимавам с глупостите ѝ.

— Това не са глупости, скъпа. Става дума за собствената ти сватба.

Бяха избрали класическа сватбена музика за церемонията. Бетовен щеше да звучи през цялото време докато гостите се събираха в градината. Майка ѝ вече бе уточнила и менюто. Букетът щеше да бъде

от бели рози, лилии и орхидеи. Шаферките щяха да носят малки бежови орхидеи. Тортата също бе избрана, а за гостите бяха поръчани малки бели кутийки, върху които със сребърни букви бяха изписани имената им и датата на сватбата. Също като в Европа. Все още не бяха избрали цветята за масите, но шатрата бе поръчана, а Питър Дъчин щеше да свири по време на приема.

Оставаше единствено да се изчисти и подреди градината. Специалистите обещаваха, че всичко ще е готово на първи септември, а сватбата щеше да се състои само четири дни по-късно.

Бяха ангажирали апартамент в хотел Бел Еър за госпожа Хамилтън и по-малки стаи за двете шаферки, които щяха да пристигнат от Ню Йорк и Лондон. Блеър бе наела фризьор за всички тях и гримьор за онези, които сметнеха, че имат нужда от услугите му.

На първи юли нещата по подготовката на сватбата изглеждаха под контрол. Оставаха още много малко неща, за които да се погрижат, както и да планират онова, което Делия наричаше съпътстващи празници: ергенската вечеря и репетицията за приема.

При нормални обстоятелства за тези неща трябваше да се погрижи госпожа Хамилтън, но в случая това бе невъзможно, тъй като тя щеше да пристигне от Ню Йорк. Ето защо семейство Стайнбърг щяха да организират всичко от нейно име в Бистро. Организацията не ги затрудняваше ни най-малко, а и освен това смятаха, че ще е забавно. Залата вече бе ангажирана.

А Алегра най-после успя да надмогне себе си и да напише писмо на баща си. Информира го, че ще се жени, спомена, че не очаква да я удостои с присъствието си, но го увери, че ще е добре дошъл. Писмото ѝ костваше много нерви и тя го обсъди надълго и нашироко с доктор Грийн. Беше изпратила писмото в началото на юни, но тъй като все още не бе получила отговор, започваше да вярва, че той просто няма да дойде. А това ѝ донесе огромно облекчение.

След като купи сватбената рокля, Алегра се върна в офиса си. Беше в приповдигнато настроение. Двете с майка ѝ бяха обсъдили и плановете си за ежегодното семейно празненство, което организираха в чест на Четвърти юли^[1]. Блеър и Саймън обикновено канеха едно–две приятелски семейства, а децата им всяка година водеха нови и нови приятели. Събираха се по двадесетина души в задния двор и макар че тази година барбекюто щеше да е върху голата пръст, защото

озеленителите все още не бяха завършили с градината, всички единодушно се съгласиха, че това е без значение. Важното беше да са заедно.

Тази година Джеф също бе сред поканените. И това щеше да бъде първият му празник със семейството, защото той бе пропуснал Деня на благодарността и Коледа. Семейство Стайнбърг много обичаха празниците и почитаха традициите.

След като влезе в офиса, Алегра седна зад бюрото си и се зае да описва сватбената рокля пред Алис.

— Сигурно е фантастична — съгласи се Алис и в този момент иззвъня телефонът. Алис бързо вдигна слушалката, намръщи се, а след това я подаде на Алегра. Тя се заслуша, после надраска набързо някакви бележки и затвори телефона. Очите ѝ искряха от гняв.

Без да каже нито дума, тя разлисти някакви книжа по бюрото си, а след това избра презокеански телефонен номер. Звънеше в хотела на Алън в Женева. Помоли да я свържат със стаята му. Някой вдигна телефона след четвъртото иззвъняване. Както и бе очаквала, този някой се оказа Кармен.

— И какво точно си мислиш, че правиш там? — яростно избухна Алегра. — Ти, проклета глупачке! Не разбираш ли, че по този начин проваляш цялата си кариера? А хората от филмовата индустрия никога няма да забравят това.

— Просто не издържах — проплака в отговор Кармен. — Той ужасно ми липсва. — Не се осмели да каже на Алегра, че това бе периодът на овулацията ѝ, а тя отчаяно се надяваше да забременее отново.

— Информираха ме, че си изчезнала вчера и вече два дни снимките са прекратени. Твоето отсъствие им струва цяло състояние. Разходите за днес и утре ще трябва да поемеш ти. Ако не се явиш и вдругиден, ще те изхвърлят от филма. С други думи, още утре те искам обратно тук. В противен случай аз ще те убия преди те да са успели да го сторят.

— Не искам да се връщам — отново проплака Кармен.

Алегра съвсем съзнателно продължи да ѝ се кара и да я заплашва.

— Ако не се върнеш, най-добре ще е да се пенсионираш, защото от утре нататък името ти няма да означава и пукната пара. Ще те

изхвърлят от бизнеса, Кармен Конърз. — След това реши, че е безсмислено да спори с нея и попита за Алън. — Накарай я да се върне веднага, чу ли! — категорично заяви Алегра и той веднага разбра, че няма място за шикалкавене.

— Аз нямам пръст в това, Ал, кълна се. Изобщо не подозирах, че има намерение да дойде. Тя просто се появи изневиделица. Беше страхотно, но аз бях сигурен, че ще си дяволски ядосана. Утре сутринта ще я кача на самолета. А след месец се връщам и аз — напомни той. — Междувременно, ти продължавай да се грижиш за нея.

— Това не е никак лесно. — На Алегра наистина започваше да ѝ писва от Кармен. Момичето се държеше като разглезено хлапе и постоянно хленчеше заради отсъствието на Алън. — Може би тя все пак има право и отсега нататък вероятно ще е най-разумно двамата да работите заедно.

— Ще говорим за това, когато се върна.

— Утре непременно я изпрати обратно, защото в противен случай ще се наложи да платите огромна сума. Глобата ѝ за днешното отсъствие е петдесет хиляди долара. Още толкова ще я глобят и за утрешния ден и държа да отбележа, че това е напълно заслужено.

Алън подсвирна от изненада и сърдито размаха пръст под носа на Кармен.

— Веднага ти я пращам обратно.

— Гледай наистина да го направиш.

Тя затвори телефона и веднага след това позвъни на продуцентите на филма, в който се снимаше Кармен. Засипа ги с многословни извинения от нейно име, изтъкна, че актрисата е била болна, емоционално изтощена и отчаяно се нуждаела да види съпруга си. Обеща им, че това няма да се повтори и че Кармен без възражения ще заплати наложените ѝ глоби. Увери ги, че актрисата ще се върне на работа вдругиден. Те се съгласиха да забравят за случилото се, но само при условие че тя плати глобите и се върне веднага на работа.

Алегра бе толкова ядосана, че почти не можа да спи през нощта. На следващия ден отиде да посрещне Кармен на летището. Започна да ѝ чете конско още в мига, в който я видя да излиза от митницата, а Кармен се опита да се извини, като постоянно повтаряше, че имала нужда да бъде с Алън. Заради нея работата върху филма щеше да

продължи дори и на Четвърти юли, защото продуцентите държаха да наваксат пропуснатото време. Това означаваше ангажимент и за Алегра в свободния ѝ ден. Тя бе толкова вбесена от поведението на актрисата, че изобщо не и мина през ума да я покани на семейното тържество.

На следващия ден направи нужното, за да се увери, че Кармен е на снимачната площадка в четири часа сутринта. Остана там до девет, за да е сигурна, че момичето се държи добре. После се върна в Малибу, легна до Джеф и спа до обяд, след което двамата отидоха в дома на родителите ѝ за празненството.

Цялото семейство беше там. Даже и Скот, който бе поканил едно момиче. Сам пък бе поканила Джими Мазорели. Както добронамерено отбеляза Саймън, той вече се бе превърнал в част от интериора на къщата. Момчето почти не излизаше от дома им. Сред поканените бяха още две съседски семейства и неколцина приятели на Скот. Тази година обаче приятелите на Сам ги нямаше. Групичката беше по-малка от обикновено, но всички обичаха този празник и се забавляваха добре въпреки хаоса, който цареше в задния двор.

Хората, които не бяха виждали Сам от известно време, останаха шокирани от вида ѝ. Тя беше бременна на осем месеца. Алегра си помисли, че най-тъжното от всичко бе нежеланието на присъстващите да говорят за състоянието ѝ. Като се изключи плувният басейн, коремът на Сам бе най-видното нещо в задния двор, но въпреки това никой не го споменаваше. Темата беше абсолютно табу и Алегра се зачуди дали това мълчание не се отразява още по-зле на Сам. Вместо да бъде най-щастливият миг от живота ѝ, тази бременност ѝ носеше само мъка и болка.

Блеър все още я придружаваше на груповите занятия за по-лесно и безболезнено раждане. Алегра бе опитала да отиде с нея един-два пъти, но за по-често просто не ѝ оставаше време. Дори и Джими бе ходил с нея няколко пъти. Той много обичаше да седи редом със Сам и да наблюдава движенията на бебето. То сякаш се мяташе насам-натам, коремът ѝ се местеше и човек оставаше с впечатлението, че става дума за малко слонче, скрито под одеяло.

— Как се чувстваш? — попита я Алегра и седна до нея на един стол.

— Добре съм. — Сам сви рамене. Джими се приближаваше към тях, понесъл един от сандвичите, приготвени от баща ѝ. — Напоследък

ми става все по-трудно да се движа.

— Не остана още много — опита се да я окуражи Алегра, но очите на Сам се напълниха със сълзи.

Алегра се изненада, но в следващия момент Сам ѝ събщи, че вече е взела решение по отношение на детето.

— Спрях се на семейство Уитман от Санта Барбара. Вчера Сюзан им събщи решението ми. След всичко преживяно, те се държат малко странно, но мисля, че са добри хора и че наистина искат бебето. — Едва ли някой би могъл да го иска повече от тях. — Сюзан ми каза, че били невероятно щастливи от решението ми. Тя ме предупреди, че сега е много важно да не променям решението си, особено пък по време на установения от закона срок за оформяне на документите. Сюзан смята, че след двата им безуспешни опита да си осиновят дете, семейство Уитман едва ли биха понесли едно такова разочарование за трети път.

— Ти обаче не си отговорна за предишните им несполуки — изтъкна Алегра и Сам веднага се съгласи.

— Така е, но въпреки това няма да е честно да ги разигравам. На Кетрин ѝ били нужни години, за да се възстанови от травмата, причинена ѝ от двете момичета, които поискали бебетата си обратно.

Сам рязко си пое въздух, сякаш се опитваше да свикне с мисълта за взетото решение. Внезапно ѝ се прииска час по-скоро да приключи с всичко това. Раждането, юридическите формалности по осиновяването, агонията, предизвикана от съзнанието, че ще настъпи онзи ужасен миг, в който ще трябва да им даде детето си и да се откаже от него завинаги. Никога нямаше да може да надживее това. Изобщо не можеше да си представи как ще продължи животът ѝ оттам насетне.

— Те са непреклонни в изискването си да присъстват на раждането — рече Сам и отново се почувства неловко.

— Постъпи така, както е най-добре за теб, Сам — посъветва я сестра ѝ и в този момент видя баща им да се приближава до тях.

— Вие двете защо сте толкова сериозни? — попита той и ги огледа с удоволствие.

Напоследък в семейството имаше доста сериозни проблеми за обсъждане. Сам, разбира се, както и сватбата, която покрай щастливото очакване бе съпътствана и от безброй дребни проблеми и хаоса на подготовката. На всичкото отгоре рейтинът на Блеър отново бе

започнал да пада и този път положението беше доста сериозно. Тя бе много разстроена, макар че почти не говореше по въпроса със Саймън. Напоследък двамата не общуваха много, но той по очевидни причини избягваше да я притиска и да настоява за обяснения.

— Тъкмо казвах, че тази година сандвичите ти са по-вкусни от всякога. — Алегра го погледна с усмивка, после се изправи и го целуна.

В този момент Сам политна назад и едва не падна в басейна. След рязкото ставане на Алегра столът се прекатури назад под внушителното тегло на Сам и момичето със смях се изтърси на земята. Дори и Алегра се разсмя на комичната ситуация. Няколко минути по-късно Джими се върна с нов сандвич за Саманта.

— Имаш нужда от баласт — с усмивка отбеляза той. — Съветвам те да внимаваш повече, защото току-виж сестра ти те изстреляла чак в съседския двор.

И двамата се разсмяха. Той седна до нея на мястото на Алегра и двамата продължиха да си бърбят и да се смеят.

По-късно, когато останалите гости се разделиха на групи и захванаха да хвърлят конски подкови и да играят на пинг-понг, двамата с Джими останаха сами и Сам му довери решението си по отношение на семейство Уитман. И преди бяха разговаряли за осиновяването, но сега вече нямаше връщане назад. Сам, естествено, все още можеше да промени решението си, но Сюзан настояваше да не го прави. Освен това след раждането на бебето щеше да разполага с още шест месеца, през които също имаше право да промени решението си.

— Нали знаеш, че не си длъжна да го правиш. Вече сме говорили за това — тихичко каза Джими, защото не искаше някой от присъстващите да го чуе.

Беше ѝ предложил да се ожени за нея, но Сам не искаше да го правят. Какво щяха да постигнат чрез един брак? Той беше на осемнадесет години. Сам щеше да стане на осемнадесет след две седмици. Бяха две хлапета, а щеше да им се наложи да се грижат за бебе. Тя знаеше колко безпомощни щяха да бъдат и двамата. Едва щяха да издържат себе си, но нямаше да са в състояние да осигурят добър живот на бебето. Освен това Сам чувстваше, че Джими не заслужава подобно бреме. Та детето дори не беше негово! Саманта го харесваше твърде много, за да му причини това.

Двамата се бяха сблизжили много през последните месеци, през които той постоянно се мотаеше из къщата, носеше ѝ учебници, учеше с нея за контролни и изпити. Вече бяха неразделни, а когато Джими я целуна за пръв път, и двамата съвсем ясно осъзнаха какво ще стане след раждането на бебето. Само че Сам не искаше дори да мисли за това в момента. Те обаче се целуваха често, макар че напоследък Сам получаваше контракции след всяка целувка и това малко я плашеше. Една част от нея искаше да се отърве от това бреме час по-скоро, но друга част от нея се боеше от онова, през което ѝ предстоеше да премине.

След известно време Блеър се приближи и седна до тях. Сам бе забелязала, че майка ѝ изглеждаше много нещастна от падането на рейтинга ѝ. Блеър бе дълбоко разстроена и отчаяна. Шоуто означаваше много за нея и тя бе хвърлила доста труд и усилия през последните девет години. Напоследък обаче то сякаш се разпадаше пред очите ѝ, а тя безсилно наблюдаваше отстрани и имаше чувството, че неин стар и близък приятел бавно умира от рак.

През целия ден, разбира се, разговорите се въртяха около предстоящата сватба. Обсъждаха броя на гостите, дискутираха въпроса за шатрата, коментираха музиката и изтъкваха предимствата на фирмата, която щеше да организира празненството. Сватбата като че ли бе най-важната тема за разговор през този ден. После, в късния следобед, Саймън пожела да разговаря с Джеф насаме. От няколко седмици си мислеше, че трябва да му се обади, но все не намираще свободно време.

— От доста време възнамерявам да поговоря с теб.

Най-после бе успял да го издебне сам близо до купите със сладолед. През целия ден се бяха тъпкали с какво ли не и Сам се бе заклела пред Джими, че ако хапне само още една хапка, ще роди бебето на часа.

Джеф си хапваше ескимо и изглеждаше неизразимо щастлив.

— Страхотно празненство — доволно рече той. Съзнанието, че е част от семейството, му носеше огромно удовлетворение. Това тук нямаше нищо общо с уикенда, през който бе завел Алегра при майка си в Саутхемптън. Онова посещение се бе оказало пълно фиаско. — Голям си майстор на барбекюто. Ще трябва да ми предадеш няколко урока. Освен това трябва някой ден да ни дойдете на гости в Малибу.

Макар че те предупреждавам, че не съм такъв майстор като теб — сърдечно заключи Джеф и Саймън се усмихна. Той искрено харесваше бъдещия съпруг на Алегра. Дъщеря му бе направила мъдър избор и той смяташе, че и двамата са извадили голям късмет.

— Сигурен съм, че имаш и други таланти, освен барбекюто — увери го Саймън. — И точно за тях искам да поговорим. Прочетох втората ти книга и много я харесах. И като казвам много, наистина значи много.

— Думите ти ми действат окуражаващо. — Джеф го погледна с усмивка без да очаква нищо повече. Беше много мило от страна на Саймън да го заговори за книгата му.

— Какво правиш по въпроса със сценария?

— Все още нищо — честно си призна Джеф. — Разговарях с няколко души за откупуването му, но никой от тях не ми предложи удовлетворителен договор. Не желая сам да продуцирам филма по следващата си книга. Работата се оказа твърде много, а аз искам да отделя повече време на писането. Така че в момента чакам изгодно предложение, за да продам правата върху книгата, и може би ще се съглася само да напиша сценария.

— Точно това имах предвид — простичко заяви Саймън, но той винаги работеше по този начин. — Искам да ти направя предложение. Ако имаш свободно време през седмицата, можем да се видим и да поговорим.

Джеф засия, неспособен да повярва на ушите си. Саймън беше един от най-известните продуценти в Холивуд, а ето че искаше да продуцира следващия филм на Джеф. А и фактът, че скоро щеше да се ожени за дъщеря му, не беше за подценяване. Или поне това щяха да си помислят хората. Но Джеф познаваше Саймън достатъчно добре, за да е сигурен, че Саймън никога не би откупил книгата на Джеф, ако не я харесваше.

— Това е най-доброто предложение, което съм чувал от много време насам — с усмивка отсече Джеф.

— Какво става? — попита Алегра, която се приближи до тях любопитна да узнае за какво си говорят.

— Татко ти харесва новата ми книга. И може да реши да направи нещо с нея — скромно отвърна Джеф. После погледна бъдещата си

съпруга и се ухили широко. — Защо не се ограничим само в рамките на семейството? Ще водиш ли преговорите от мое име, Алегра?

— И това ако не е конфликт на интереси. — Тя се разсмя на глас. Но бе силно развълнувана заради Джеф. Не можеше да си представи по-добра бизнес комбинация от Джеф и баща ѝ. Двамата си подхождаха чудесно.

В края на следобеда Алегра със съжаление погледна часовника си. Трябваше да тръгват. Бяха поканени на концерта на Брам Морисън по случай Четвърти юли. Това бе кулминацията на турнето му преди да отпътуват за Япония и макар че Джеф не беше любител на музиката му, двамата бяха обещали да отидат. Концертът щеше да е на открито. Алегра знаеше, че организаторите са наели осем души охрана, които трябваше да пазят Брам от многобройните му почитатели. До този момент турнето му бе преминало при огромен успех и той все повече и повече се утвърждаваше като култовата фигура на рок музиката за всички времена.

— За къде сте се забързали толкова? — попита Сам, която забеляза, че Джеф и Алегра се приготвят за тръгване.

— Ще ходим на концерта на Брам Морисън.

— Късметлии! — със завист възкликна Сам.

На Джими като че ли също му се ходеше. Но двамата със Сам се бяха разбрали, че за нея е твърде опасно да се блъска сред тълпите от почитатели на Брам.

— Следващия път ще взема билети и за вас — обеща им Алегра и след няколко минути тръгнаха за къщата ѝ в Бевърли Хилз, за да се преоблекат. Вече бяха решили да обявят тази къща за продан и да си купят по-голяма къща в Малибу.

В шест часа двамата с Джеф бяха готови. Алегра бе наела лимузина, която да ги откара до мястото на концерта, а организаторите бяха обещали да ѝ осигурят бодигард, но тя се съмняваше, че ще имат нужда от него. Тълпата, макар и многолюдна, бе добронамерена. Феновете на Брам го боготворяха и понякога се приближаваха твърде близо, защото желяха да го докоснат. Но иначе бяха безобидни.

Бяха се уговорили двамата с Джеф да се качат на сцената преди започването на концерта, но когато пристигнаха, тълпата беше толкова голяма, че те едва успяха да си проправят път. Дори и сцената бе обсадена от почитатели. Една част от тях се озоваха на самата сцена и

по време на концерта стърчаха около състава. Броят на почитателите, дошли да видят своя идол, беше огромен. Това беше най-големият концерт, за който Алегра бе чувала.

Двамата с Джеф стояха, побутвани насам–натам от наобиколилите ги фенове. На няколко пъти Алегра се уплаши, че някой може да прояви насилие, но нищо подобно не се случи.

Концертът продължи часове. Голяма част от зрителите изпаднаха в екстаз — някои бяха напълно дрогирани, други — пияни. В единадесет часа се предвиждаха фойерверки. Пет минути преди започването им на сцената се качи някакъв тип с дълга коса и разголени гърди, който грабна микрофона на барабаниста. Започна да крещи колко много обичал Брам Морисън, спомена, че навремето двамата били заедно във Виетнам, но загинали и двамата и се превърнали в едно цяло. Брътвежите му напомняха на текст за песен, но той продължаваше да крещи и да ги повтаря безспир. Охраната се насочи към него, но не можа да си проправи път пред плътната стена от зрители. Онзи продължаваше да крещи с пълно гърло: *Обичам те! Обичам те!*. В този момент започнаха фойерверките и всички зрители насочиха вниманието си към тях. Охраната най-после стигна до него и го сграбчи. Само с едно плавно движение го смъкнаха от сцената. Той продължи да крещи: *Обичам те!*, но сега вече плачеше, а в ръката му изневиделица се появи пистолет. Отдалеч приличаше на играчка. Над главите на зрителите гърмяха многоцветни фойерверки и осветяваха нощното небе. И тогава Алегра случайно погледна право пред себе си и видя Брам, който се бе свлякъл на колене, с обляно в кръв тяло. Главата и раменете му кървяха, кръв се стичаше и по двете му ръце. Алегра се спусна напред и сграбчи един бодигард.

— Той е ранен! — изкрещя тя и посочи Брам.

Хората се извърнаха по посока на погледа ѝ и също го видяха. Жена му и децата му се спуснаха към него и изведнъж около него се струпана многолюдна тълпа, през която никой не можеше да си проправи път. Най-накрая успяха да вдигнат Брам над главите си. Музикантите от състава продължаваха да свирят, кръвта на Брам капеше по телата и главите на почитателите му, жена му стискаше ръката му, а децата му плачеха от страх.

Брам умря преди парамедиците да стигнат до него. Алегра коленичи на земята до него, а жена му го притисна към себе си,

умолявайки го да не ги напуска. Той обаче вече си бе отишъл. Духът му се рееше високо в небесата, а музиката му звучеше по-силно от всякога.

Тълпата така и не разбра какво се бе случило. Музиката не спря нито за миг. Едва в полунощ съобщиха за смъртта му. Почитателите му обезумяха от мъка — коленичиха разплакани, а музиката звучеше безспир.

Това бе последният концерт на Брам Морисън.

Мъжът, който го застреля, не го бе виждал никога преди и изобщо не го познавал, но твърдеше, че бил изпратен от Бог, за да спаси Брам. Трябвало да го спаси от хората, които щели да го наранят, и да го върне обратно при Бог. Което и бе сторил. Каза на полицаите, че мисията му била изпълнена и сега Брам бил вече щастлив. Никой друг обаче не беше щастлив.

Един самотен лунатик бе отнел живота на Брам Морисън, един от най-великите герои на рок музиката. Петдесет хиляди фенове обезумяха от мъка — всички те плачеха, пицяха, ридаеха. Органите на реда успяха да ги прогонят едва на сутринта.

Алегра изобщо не си бе лягала. Дънките и бялата ѝ риза все още бяха покрити с кръвта на Брам. Държеше главата на Джийни и слушаше думите, които вдовицата нашепваше. Тя искаше скромна церемония в тесен семеен кръг, но съзнаваше, че почитателите на Брам нямаше да допуснат това.

В края на краищата решиха погребението да се извърши в семеен кръг, но да се организира възпоменателна служба за сто хиляди души в Колизеум. Организаторите се заеха с подготовката на службата, а Алегра пое всичко останало. Погребението, хвалебствените речи, юридическите подробности, отмяната на останалите концерти, включени в турнето.

Алегра свърши всичко това, но намери време да поговори и с Джийни и да утеши децата. Брам би искал това от нея. Алегра винаги го бе харесвала, той бе толкова различен от Мал О'Донован, който се държеше като палячо. За разлика от него Брам беше един от най-великите музиканти на своето време.

— Не мога да повярвам — промълви Алегра пред Джеф, когато двамата се върнаха в Малибу на следващия ден. Наближаваше обяд,

когато най-после се прибраха у дома. Но Алегра искаше да излязат и да се поразходят по плажа. — Не мога да повярвам, че вече го няма.

Тя се изправи край океана и заплака, замислена за Брам и за случилото се през изминалата нощ. Джеф стоеше до нея и я държеше в прегръдките си.

— Живеем в побъркан свят — тихо отрони Джеф. — Свят, пълен с откачени хора. Хора, които искат да вземат душата ти, живота ти, парите или репутацията ти. Всичко. Каквото и да е. — Той също плачеше, потресен до дъното на душата си от безсмислената смърт на Брам, преизпълнен със съчувствие към вдовицата и осиротелите му дечица.

Един лунатик бе отнел живота на Брам, но не и душата му. Душата му щеше да остане свободна навеки. Алегра седна на пясъка и потъна в спомени за първата им среща, за съвместната им работа, за забавните разговори, които бяха водили. Той беше изключително непретенциозен човек, невероятно невзискателен творец. И въпреки това целият му живот бе изпълнен със заплахи. А той беше толкова добър, толкова обикновен, толкова чист и невинен. Истинска находка за откачалките.

По-късно през седмицата погребяха тялото му. Докато гледаше децата му, сгушили се в прегръдките на майка си, Алегра за пръв път осъзна нещо, за което не си бе давала сметка преди. Тя искаше да има дете. Искаше да си роди бебе от Джеф преди съдбата да е нанесла някой неочакван удар и преди той да я е напуснал. Никога преди не бе изпитвала подобно желание. Но преди да помисли за собствено дете, Алегра трябваше да свърши още нещо, да изпълни едно задължение, продиктувано от убеденост, породена дълбоко в сърцето ѝ. Животът беше толкова скъпоценен, толкова кратък, толкова лесно разрушим. Той не биваше да се пилее и прахосва, а трябваше да се пази и цени. Алегра не можеше да направи нищо повече за Брам, но имаше един живот, който можеше да спаси. И тя знаеше, че е предопределена да го направи. Да спаси бебето на Сам.

Погледна мълчаливо към Джеф и го попита докато двамата се прибираха към къщи. В началото въпросът ѝ го изуми, но после изведнъж си даде сметка, че изобщо не бе изненадан. Учудваше се единствено на факта, че не бяха помислили за това по-рано. След един месец двамата щяха да се оженят. На Сам ѝ беше рано да има дете, но

не и на тях. Толкова естествено беше да вземат това дете, вместо да го подаряват на напълно непознати хора.

— Мисля, че идеята е страхотна — рече Джеф. Изглеждаше развълнуван, но и малко уплашен.

— Наистина ли? — недоверчиво попита Алегра. Той наистина беше изключителна личност.

— Разбира се. Хайде да кажем на Сам.

Едва бяха преживели погребението на Брам и шока от смъртта му. И въпреки това, по някакъв странен и необясним начин, това решение щеше да бъде последния им дар в негова памет. Имаха чувството, че той ги е подтикнал да го сторят и да направят за бебето това, за което преди дори не се бяха осмелявали да помислят. То вече беше тяхно.

— Не мога да повярвам — продума Алегра и се разсмя. — Ще си имаме бебе...

Джеф също се усмихна. Алегра искрено се надяваше, че Сам ще проумее колко разумно е предложението им. Единствените потърпевши щяха да бъдат семейство Уитман. Но както беше изтъкнала пред Сам и преди, Алегра бе убедена, че в момента не им дължат каквото и да било. Бебето все още не беше родено.

Когато по-късно през деня споделиха идеята си със Сам, тя веднага се съгласи с тях. Това бе идеалното разрешение на проблема. А Джеф и Алегра щяха да бъдат съвършените родители.

Те я прегърнаха и Сам се заплака. Сега поне бебето щеше да расте край нея. Решението на Алегра и Джеф бе благословия за всички тях и отговор на пламенните молитви на Сам.

---

[1] Националният празник на САЩ — Б.ред. ↑

ГЛАВА 19.

Кетрин и Джон Уитман очевидно не бяха съгласни с тях. Те не се почувстваха благодарни или пък благословени, не се съгласиха с мнението, че Джеф и Алегра са съвършените родители за детето. Всъщност те изпаднаха в ярост. В действителност думата ярост не описва достатъчно точно същността на тяхната реакция. Бяха преживели твърде много и вече бяха неспособни да се вслушат в здравия разум. Сюзан Пърлман се опита да им разясни ситуацията, като изтъкна, че все още няма подписан договор и Сам не е обвързана с тях по никакъв начин. Семейство Уитман обаче смятаха, че животът им дължи много повече от онова, което бяха получили до момента, и не искаха да позволят на още една млада майка да се изгаври с тях и да си вземе обратно бебето. Двамата ужасно страдаха от решението на Сам и отчаяно копнееха на свой ред да наранят някой друг. Без значение кой. Семейство Стайнбърг, Алегра, Джеф, Сам... всеки един, когото можеха да наранят по всеки възможен и регламентиран от закона начин. Най-силно бе желанието им да злепоставят Сам и те твърдо вярваха, че тя заслужава да бъде наказана.

Продадоха историята си на таблоидните издания за сто и петдесет хиляди долара. Списание „Какво ново“ им плати още седемдесет и пет хиляди, а три телевизионни предавания им броиха още по двадесет и пет. В крайна сметка двамата съпрузи получиха добро възнаграждение за старанието си да съсипят спокойствието в едно семейство и да опропастят доброто име на едно младо момиче.

На осемнадесетия ѝ рожден ден името на Сам се появи във всички медии, а нито един от материалите не беше в нейна защита. В тях се намекваше, че е уличница, че е преспала с половината Холивуд, че дори не знае със сигурност кой е баща на детето ѝ. Съпрузите Уитман бяха съобщили на таблоидите всяка подробност, която знаеха, а те на свой ред си бяха измислили онова, което нямаше откъде да научат. По страниците на вестници и списания се твърдеше, че Сам взима наркотици, че се напива, че прави секс с всеки срещнат и дори

един-два пъти се предложила на самия Джон, и то докато била бременна в осмия месец.

Всички звезди в Холивуд се бояха от кошмара на подобна публичност, но за едно младо момиче като Сам случилото се бе истинска катастрофа. И тъй като родителите ѝ бяха знаменитости, тя не можеше да разчита на защита от страна на закона, защото издателите винаги можеха да заявят, че тя се е оказала в светлината на прожекторите именно заради известните си родители. Таблоидните издания винаги се подсигурияваха добре, а един или два разрушени живота не означаваха нищо за тях. С това си вадеха хляба.

За огромна изненада на всички обаче Сам понасяше всичко с достойнство и изключителна сила на духа. Беше преживяла толкова много, че шумотевицата, която се вдигна около нея, почти не я вълнуваше. Постара се да се скрие от зоркия поглед на журналистите, престана да отговаря на телефонни обаждания и се изпълни с необяснимо спокойствие. Както винаги и сега семейството ѝ застана в нейна защита и се опита да я предпази, доколкото това бе възможно. Същото стори и Джими. Той стоеше до нея ден и нощ, а понякога двамата излизаха на дълги разходки с колата му. Станаха по-близки и неразделни, а той, също като нея, проявяваше изключителна смелост и твърдост. Непрекъснато разговаряха за случилото се и за значението му за нея. Чувствата ѝ бяха наранени и тя се чувстваше унижена, но знаеше каква е истината за нея самата, за живота ѝ и за бебето. Подобре от всеки друг съзнаваше колко глупаво бе постъпила с Жан Люк, но пък никога не бе извършила нито едно от нещата, в които я обвиняваха таблоидите.

А семейство Уитман получиха пари за историята си, но не и бебе. Бяха направили всичко възможно, за да я наранят и унизят заради отказа ѝ да им даде детето си, но в крайна сметка Сам бе успяла да запази своя живот, душата си, детето и разсъдък си.

В началото ги съжаляваше, но след всичко, което ѝ причиниха, започна да вярва, че е постъпила добре, отказвайки се от осиновяването. Тези хора се оказаха зловни, лоши и отмъстителни. Историята не слезе от страниците на таблоидите в продължение на цели три седмици, а терминът ѝ за раждане приближаваше. Семейство Уитман продължаваха да дават интервюта, но Сам оставаше спокойна и не се отделяше от Джими. През цялото това време не бе дала нито

едно изявление за пресата, а Саймън я бе уверил, че мълчанието е най-разумното, макар и най-мъчителното решение.

Алън се завърна от Швейцария и веднага се обади на Алегра, обиден от факта, че тя изобщо не му бе споменала нищо за Сам. Кармен му бе позвънила веднага щом историята се бе появила по страниците на вестниците.

— Мили боже, какво става около вас? Защо не ми каза нищо, когато разговаряхме по телефона?

— Не знаех какво решение ще вземе Сам. И не ми се говореше за това. Ситуацията беше доста мъчителна. Не съм казвала на никого. Но сега всички знаят и затова вече няма значение.

Думата всички беше съвсем на място — таблоидите и телевизионните предавания се четяха и гледаха от няколко милиона души.

— И какво смята да прави с детето? — Алън изпитваше искрено съчувствие към Сам. Тя беше толкова сладко хлапе и бе твърде млада, за да има дете.

— Двамата с Джеф ще го вземем — гордо съобщи Алегра.

— И това ако не е прибързано решение! Та вие още не сте женени! Кога е терминът?

— След три дни — отвърна Алегра и се разсмя.

Двамата с Джеф непрекъснато търчаха да купуват памперси, люлка, ризки, чаршафчета, одеялца, биберони и гумени подложки. Двамата останаха изумени от количеството и броя на нещата, които трябваше да бъдат купени. Подготовката за едно бебе бе далеч по-сложна от подготовката на една сватба. Но пък беше много по-забавна и те и двамата бяха много развълнувани и щастливи.

Като връх на всичко това Джеф се опитваше да завърши филма в срок, Алегра редовно ходеше на работа, грижеше се за клиентите си и се занимаваше с наследството на Брам. Опитваше се да намери бавачка, която да я отмени в грижите за детето по време на сватбата и медения месец. След това самата тя щеше да си вземе отпуск и всички те щяха да опитат да се приспособят към новия си живот.

Трябваше да се погрижат за толкова много неща. Сложиха бебешката люлка по средата на спалнята си. Джеф провеси над нея играчки и облачета, които се полюляваха във въздуха. Накупиха пеещи

агънца, малки обувчици и пуловерчета, както и камари от пеленки и други дрешки. Вече разполагаха с всичко необходимо.

Алън се разсмя на глас, докато Алегра му разказваше за покупките. Тогава ѝ довери, че Кармен е бременна отново, но предпочитаха този път да не казват на никого, защото се бояха от друг спонтанен аборт. Освен това снимките на филма ѝ щяха да продължат още цял месец.

В момента всички бяха заети със собствените си грижи и проблеми.

Един ден след завръщането на Алън Джеф и Алегра прекараха поредния изнурителен ден и изтощени си легнаха късно през нощта. Когато телефонът иззвъня в два часа сутринта, Джеф реши, че Кармен и Алън са се скарали отново.

— Не вдигай — изпъшка той. Отчаяно се нуждаеше от сън и Алегра за пръв път в живота си изпита желание да го послуша, но след това се сети за сестра си.

— Ами ако е Сам?

— Невъзможно — унило промърмори той. — Твърде съм уморен, за да имам бебе.

В края на краищата съвестта на Алегра спечели битката и тя вдигна слушалката. Беше майка ѝ. Околоплодните води на Сам бяха изтекли преди час и сега вече Сам имала силни и редовни контракции.

— Сигурна ли си, че наистина ражда? — нервно попита Алегра и Джеф изпъшка в леглото.

— Твърде съм уморен за това — повтори той, а Алегра се разсмя и нежно го смушка в ребрата.

— Не, не си. Ще си имаме бебе.

Някой ден това щеше да се повтори отново и този път щеше да го събуди самата тя, за да му каже, че е започнала да ражда първото им дете. Сега причината бе Сам, но тъй като раждаше детето за тях, ситуацията бе не по-малко вълнуваща.

— Най-добре ще е да дойдете — каза майка ѝ. — Не мисля, че ще искате да пропуснете раждането.

Бяха в болницата и раждането бе започнало.

— Как се чувства Сам? — попита Алегра, притеснена за малката си сестричка.

— Не е много зле — отвърна майка ѝ, стиснала в ръка часовника, с който измерваше продължителността на контракциите. След това каза нещо, което изненада Алегра. — Току-що се обадохме и на Джими.

В гласа на майка ѝ се прокрадваше нежност и никакво неодобрение.

— Сигурна ли си, че е редно?

— Сам го иска до себе си.

След всичко преживяно Блеър чувстваше, че дъщеря ѝ има право да повика когото си пожелае. Не бе поискала Джон Уитман да присъства на раждането и впоследствие се бе оказало, че решението ѝ е било повече от основателно, но, колкото и да изглеждаше странно, Сам искаше Джими да стои до нея в този момент.

Преди да излязат от къщата в Малибу, Алегра се спря за момент и погледна към люлката и играчките, които висяха над нея. На следващия ден в тази люлка вече щеше да спи едно малко човеченце. Беше толкова вълнуващо, че Алегра не можа да сдържи усмивката си. Никога преди не си бе давала сметка колко много иска това дете. Това бе едно от най-щастливите събития в живота ѝ.

— Вълнуващо, а? — подхвърли Джеф, който изпитваше същите чувства като нея. — Радвам се, че взехме това решение. — То означаваше много и за двамата, макар че това едва ли бе най-подходящият момент за осиновяването на дете.

— И аз се радвам — отвърна Алегра и двамата хукнаха към колата, облечени с дънки, тениски и стари маратонки. Алегра възнамеряваше да влезе в родилната зала. Блеър също. Но когато стигнаха в болницата, завариха Блеър да стои със Саймън в чакалнята.

— Какво става? — възбудено попита Алегра и Блеър се усмихна.

В определен смисъл Алегра бе по-малко подготвена за раждането от Сам. Джеф се прозя и седна до Саймън. И двамата бяха полузаспали, пък и отредените им тази вечер роли не бяха от най-вълнуващите. От тях се очакваше единствено да споделят с приятелите си какво огромно облекчение са изпитали, когато всичко свърши.

— Преглеждат я — обясни Блеър. — Сам се справя чудесно. Раждането протича добре. Сестрата смята, че няма да отнеме още много време, ако нещата продължат със същата скорост.

— Ние не трябва ли да сме при нея? — с тревога попита Алегра. Не искаше да изостави Сам сама и да пропусне раждането на бебето.

— Реших, че е редно да я оставя за малко насаме с Джими. Двамата се справят прекрасно заедно. Сметнах, че Сам ще се паникьоса, ако всички се струпаме около нея.

Отпуснаха ѝ още няколко минути с Джими, а след това Алегра и майка ѝ влязоха на пръсти при нея. Тя седеше в леглото с разширени от болката уплашени очи и дишаше дълбоко по време на поредната контракция. Джими седеше до нея и ѝ говореше без да спира. Той проявяваше изумително спокойствие за едно осемнадесетгодишно момче. Когато болката премина, той намокри устните на Сам с ледено кубче и охлади челото ѝ с влажна кърпа.

— Как върви, Сам? — нежно попита Алегра.

— Не зная — отвърна Сам.

Изглеждаше притеснена и с все сила стискаше ръката на Джими. Мониторът показваше, че се задава следващата болка. Повториха отново същата процедура докато Алегра ги наблюдаваше. Блеър смяташе, че Сам се справя чудесно, но на Алегра всичко това ѝ се струваше ужасно. Лекарят, който влезе след няколко минути, напълно се съгласи с мнението на Блеър и похвали Сам за търпението и издръжливостта.

— Няма да отнеме още много време — весело заключи той, прегледа Сам и я потупа по крака. Смяташе да изроди детето направо тук, на леглото в родилната зала. — Половината работа вече е свършена — щастливо рече той, а Сам уплашено изпъшка.

— Половината... Няма да мога да издържа още дълго. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя погледна Джими.

— Справяш се страхотно, Сам — прошепна ѝ Джими, който в този момент изглеждаше като зрял и отговорен мъж. Мълчаливо стисна ръката на Сам и заедно с нея зачака следващата контракция. Блеър и Алегра се почувстваха напълно безполезни и отново излязоха в чакалнята. Джеф бе заспал и похъркваше на един стол, а Саймън дремеше над вестника, който бе разтворил върху коленете си. Двамата представляваха страхотна картинка.

— Какво мислиш за Джими и за връзката между тях двамата? — попита Алегра, докато двете с майка ѝ се разхождаха из коридора. После спряха да погледат бебетата в детския сектор. Някои от тях

сияеха, но повечето плачеха. Част от тях бяха новородени, но имаше и такива, които бяха вече на няколко часа, примираха от глад и жално плачеха за майките си.

Алегра отново отиде да надникне в стаята на Сам. Тя седеше на ръба на леглото, а Джими стоеше зад нея и разтриваше гърба ѝ. Една сестра им показваше какво да правят. Джими я повдигна и ѝ помогна да направи няколко крачки из стаята, но следващата болка я връхлетя и Сам се разплака. Той внимателно я повдигна и я положи на леглото. Болката се усили и Сам продължи да пици, а Джими се опита да я премести отново, за да я облекчи. Момчето се държеше страхотно и Алегра остана дълбоко развълнувана от онова, на което бе станала свидетел.

Сам продължи да се бори с контракциите през цялата нощ. На зазоряване все още нямаше и следа от бебето. Всички продължаваха да повтарят, че Сам се справя страхотно. Тя обаче хленчеше и се оплакваше, че не може повече. Искаше упойка, искаше помощ, готова беше на всичко. С все сила стискаше ръката на Джими, пицеше при всяка контракция и точно когато Алегра реши, че сестра ѝ едва ли ще издържи още дълго, лекарят обяви, че Сам може вече да започне да напъва.

Настъпил бе часът за най-сериозната работа, но Сам само плачеше и ги гледаше безпомощно.

— Не мога — повтаряше тя отново и отново. Беше напълно изтощена.

— Напротив, можеш — настоя Джими. — Хайде, Сам... моля те... трябва да го направиш.

Бяха като две деца, които взаимно си вдъхват кураж, но Блеър, която ги наблюдаваше внимателно, забеляза нещо, което остана скрито за Алегра. Те вече не бяха деца. Само за една нощ бяха пораснали и помъдрели. Вече бяха мъж и жена. Блеър си спомни ражданията на собствените си деца. Първо Пади, след това Алегра, а после и останалите. Всяко раждане бе събитие, което променяше изцяло живота на жената, заздравяваше връзката ѝ с бащата. Джими не беше баща на бебето, но това не беше толкова важно, защото той бе изцяло отдаден на Саманта. А тя сякаш не забелязваше никой друг в стаята. Търсеше с поглед и искаше единствено Джими.

Лекарят вече бе вдигнал краката ѝ нагоре, а тя се разкъсваше от непоносима болка, умоляваше ги да ѝ помогнат, стискаше ръката на Джими и отказваше да напъва, макар че всички я убеждаваха да го стори. Джими седна зад нея, подпря главата и раменете ѝ и тя най-накрая направи усилие да помогне на бебето. Джими бе успял да ѝ вдъхне достатъчно смелост и бебето бавно тръгна напред. През цялата нощ Блеър бе влизала и излизала от стаята, защото не можеше да гледа как малкото ѝ момиченце се разкъсва от болка. Алегра плътно бе следвала майка си. Но Джими не се отдели от леглото на Сам нито за миг. Беше до нея през цялото време.

Малко преди девет часа сутринта Блеър отново излезе за малко от стаята. Вътре цареше истински хаос. Една сестра вкара в стаята малка люлка на колелца. Освен нея в стаята имаше още две сестри. Докторът подпираше краката на Сам, а Джими я държеше в прегръдките си, за да ѝ помогне да избута бебето.

Сам изведнъж рязко изпусна насъбралия се в дробовете ѝ въздух, простена и се отпусна върху Джими. Беше напълно изцедена, неспособна да се помръдне дори, но следващата контракция вече бе на път и тя отново изплака. Този път обаче никой не я остави да си почива. Всички продължиха да я насърчават и да ѝ помагат и изведнъж стаята се изпълни с нов звук. Бебето изхленчи едва-едва, а след това извиси глас. Сам се разсмя от щастие, а сълзите ѝ се смесиха с тези на Джими.

— О, боже... мили боже... Толкова е красив... Добре ли е? — Сам не можеше да си поеме дъх от вълнение.

— Съвършен е — увери я докторът.

Джими бе загубил дар слово, но очите му казваха всичко онова, което трябваше да бъде изречено. После бавно взе ръката ѝ и я целуна.

— Обичам те, Сам — прошепна той. — Ти беше невероятна.

— Без теб нямаше да се справя. — Тя се облегна назад върху възглавниците, а той се наведе над нея и бебето, което лежеше до нея.

В този момент Сам вдигна поглед и видя Алегра. Дватамата с Джими се спогледаха, в очите им проблесна ярост. Сам се надигна, защото искаше да вижда Алегра и майка си, която също бе влязла в стаята. Джеф и Саймън също бяха вътре и се възхищаваха на малкото здраво момченце, което с пълно гърло пищеше до майка си. Всички се разсмяха от радост, но Сам погледна към Джеф и Алегра и очите ѝ се

напълниха със съжаление и разкаяние. Не искаше да ги наранява, но колкото и много да ги обичаше, тя съзнаваше, че няма избор. Трябваше да го направи.

— Двамата с Джими имаме да ви съобщим нещо. — Тя си пое дъх и стисна ръката му. — Минала седмица се оженихме. И двамата вече сме осемнадесетгодишни и искаме да задържим детето, дори и ако това означава, че ще трябва да го издържаме съвсем сами. Алегра, съжалявам.

Тя се разплака и докосна ръката на сестра си. Беше разочаровала твърде много хора. Родителите си, семейство Уитман, които бяха пожелали да осиновят сина ѝ, а сега и Алегра и Джеф, които я наблюдаваха с изумление.

— Искаш да задържиш бебето? — попита Джеф сестрата на бъдещата си съпруга и тя само кимна в отговор, неспособна да каже нищо повече. — Но в това няма нищо лошо. Мисля, че доста се потруди заради него — заяви той и нежно я потупа по ръката. Очите му се напълниха със сълзи. — Ние пожелавме да го вземем, защото искахме детето да остане в семейството, но той ти принадлежи. — После погледна Джими и му се усмихна по мъжки. — Поздравления.

Обърна се към Алегра и я прегърна.

— Имаш ли нещо против, Ал? — Сам погледна по-голямата си сестра.

— Мисля, че не — тъжно отвърна тя. — Струва ми се, че все още съм като зашеметена от всичко, което се случи тази вечер. — Преживяното напрежение далеч бе надминало очакванията ѝ. — Щастлива съм заради вас. Бях много развълнувана от мисълта за бебето, но и малко се страхувах. На нас с Джеф май все още ни е рано.

Въпреки това и двамата бяха искали това дете и сега им бе трудно да свикнат с мисълта, че няма да го получат. Джеф обаче бе напълно прав. Бебето принадлежеше на майка си.

— Ще занесем всички неща, които накупихме, в къщата на мама. Ще имате нужда от тях.

Тя им се усмихна. Нейните очи също бяха пълни със сълзи. Алегра наистина искаше това дете, но дълбоко в душата ѝ се прокрадваха съмнения. Също като Джеф. И двамата изпитваха смесени чувства, но се опитваха да постъпят така, както би било най-добре за всички тях.

Блеър ги гледаше с недоумение и се опитваше да проумее онова, което се бе случило току-що.

— И каква стана тя! Останах си без нова кухня, със сватба в задния двор, а сега и с новородено бебе — заяви тя и леко разведри атмосферата. После погледна Джими и бавно се усмихна. — И с нов зет. Май от тук нататък всички у дома ще са много заети.

Никога не биха обърнали гръб на дъщеря си, или пък на сина ѝ. А тя вече започваше да осъзнава, че детето си е струвало всички мъки и ужасната болка.

— Май ще стане точно така, мамо.

Сам се усмихна и погледна детето си. Той беше невероятно красив, а тя бе положила толкова усилия, за да го роди.

— Можете да живеете при нас — развълнувано рече Саймън на младото семейство.

През есента и двамата щяха да започнат занятия в университета на Ел Ей. Сам възнамеряваше да вземе детето със себе си — поне през първите месеци — за да може да го кърми. Двамата с Джими напоследък бяха говорили по този въпрос надълго и нашироко. Щяха да се опитат да запишат едни и същи курсове, за да им е по-леко.

— Това означава ли, че вече мога да се върна у дома и да се наспя? — попита Джеф и се прозина. Цялото семейство се разсмя, а той погледна часовника си. — Като че ли съм пропуснал момента. Вече е време за работа.

— Толкова си глупавичък — възкликна Алегра. — Но аз въпреки това те обичам.

Един по един всички целунаха Сам, Джими и бебето, което все още нямаше име. Сам смяташе, че Матю се връзва добре с фамилията Мазорели. В този момент Блеър си даде сметка, че ще се наложи да поговорят с майката на момчето. Сам и Джими бяха постъпили много смело и доста глупаво, но може би пък всичко беше за добро. И по-странни неща се бяха случвали по света. Собствената ѝ баба се бе омъжила на петнадесет години и бе живяла със съпруга си в продължение на седемдесет и две години. Може пък и Сам да извадеше същия късмет.

Алегра закара Джеф на снимачната площадка. По пътя поговориха за чувствата си, породени от факта, че в крайна сметка нямаше да имат бебе.

— Разочарована ли си? — попита я той докато се опитваше да подреди собствените си мисли и чувства. Всички бяха преживели една много напрегната и изпълнена с емоции нощ и Джеф се безпокоеше за Алегра.

— Малко — призна тя. — Но мисля, че изпитвам и известно облекчение. Все още не съм съвсем сигурна какво точно чувствам. Зная обаче, че уважавам решението на Сам.

И двамата съзнаваха, че това бе най-правилното решение.

— И с мен е така — глуповато си призна той. — Зная, че щях много да обичам това дете, макар дълбоко в душата си да съзнавам, че бих предпочел първото ни бебе да си е наше собствено. Бях готов обаче да осиновя детето заради Сам. От самото начало знаех, че не е правилно да даде бебчето на чужди хора. Подобно решение ми изглеждаше прекалено жестоко за всички страни в тази драма.

Истината бе, че той се бе съгласил на осиновяването заради Алегра и сестра ѝ.

Алегра мълчаливо кимна в знак на съгласие. И тогава Джеф я погледна, а на лицето му разцъфтя широка усмивка.

— Сега ще започнем да опитваме да си направим наше собствено. Може да се окаже забавно.

Двамата се усмигнаха и продължиха да пътуват към другия край на града, изпълнени с убеждението, че нещата най-после си бяха застанали по местата. Напоследък животът им бе сервирал доста изпитания.

По същото време Саймън и Блеър се прибраха в къщата си в Бел Еър. Двамата излязоха в обезобразената си градина, която все още бе неизползваема. Направиха си по чаша кафе и седнаха до масата в кухнята. Бяха прекарали дълга нощ, пропита от безброй емоции, и в момента и двамата се чувстваха в приповдигнато настроение, макар да бяха смазани от умора. Блеър се бе измъчила да наблюдава Сам, която, разкъсвана от силни и продължителни болки, раждаше едно дете, към което и Саймън, и тя бяха изпитвали двойствени и противоречиви чувства. Всичко обаче се промени, когато видяха Сам и новороденото заедно. Сякаш изведнъж си дадоха сметка, че мястото на детето е именно в прегръдките на майка му. А сега чувствата им бяха още по-объркани. Радваха ли се, или изпитваха тъга? Трагедия ли беше това дете, или благословия?

— Е, какво мислиш? — попита я Саймън и въздъхна. — Но ми кажи истината, Блеър. Одобряваш ли или не? Всичко ще си остане между нас.

Вече бяха дали дума да окажат на Сам и Джими пълната си и безрезервна подкрепа.

— Не зная защо... — започна тя, разтърка очите си с ръка, а после го погледна откровено — ... те и двамата са дяволски млади, но аз искрено се надявам, че животът им ще потръгне добре. Бебето е толкова сладко, а и вече няма никакво значение как точно се е появило на този свят. То не е виновно за случилото се. А аз наистина харесвам Джими. Той е страхотно хлапе. През цялото време се държа чудесно със Сам. Ако преди време някой ме бе попитал дали искам за дъщеря си точно това, сигурно щях да отговоря отрицателно, но сега мисля, че с времето всичко ще си застане на мястото.

Цялото семейство мълчаливо се молеше да стане именно така. А Джими наистина й бе оказал пълната си подкрепа — както по време на бременността, така и по време на раждането. Не би могъл да бъде повсеотдаен, даже и ако беше истинският баща на детето. Всъщност даже и мъжете, които бяха два пъти по-възрастни от него, рядко биха проявили такова разбиране в подобна ситуация.

— Глупави дечурлига! Как можаха да се оженят по този начин! — възкликна Саймън и намръщено отпи от кафето си. — Но трябва да им признаем, че поне се опитаха да оправят по някакъв начин тази бъркотия. Джими е добро хлапе. А бебето е много сладко, нали?

Саймън с нежна усмивка си припомни собствените си деца като бебета.

— Прекрасен е — съгласи се Блеър, а после се усмихна с тъга. — Спомняш ли си колко сладък беше Скот като бебе?

— И Сам също — замислено промълви Саймън, спомнил си кичурите платиненоруса коса и огромните тъмносини очи. След това вдигна очи към Блеър и я изгледа с неизмерима нежност.

През изминалата година двамата се бяха отдалечили един от друг и като че ли бяха позабравили тези прекрасни мигове от миналото. Вината за това обаче бе само негова. Двамата с Блеър бяха започнали да се отдръпват леко един от друг, а той се бе осмелил да направи и нещо още по-лошо и сега и двамата съзнаваха, че в брака им се бе появила голяма пукнатина. Саймън наивно бе вярвал, че Блеър няма да

забележи малките му забежки. Официално поне той бе останал до съпругата и децата си, но дълбоко в сърцето си от месеци не беше до тях. И сега си даваше сметка каква висока цена бе платил за това.

— Съжалявам, Блеър. Зная каква мъчителна година преживя...

Тя не отговори нищо. Мислите ѝ се връщаха към недалечното минало. Спомни си как обикаляше из къщата, гледаше снимките, които ѝ напомняха за по-добри и щастливи дни, а сърцето ѝ се късаше от болка. В такива моменти си мислеше за времето, когато Саймън я гледаше с обич и нежност, когато прегръдките им бяха пламенни и жарки, а очите им искряха от радост и щастие. Сега обаче душата ѝ бе като мъртва. Никога не си бе дала сметка колко дълбоко можеше да я нарани безразличието на Саймън.

— Бях такъв глупак — през сълзи прошепна той, пресегна се и хвана ръката ѝ.

Съзнаваше какво бе причинил на съпругата си и се чувстваше ужасно. Елизабет бе глътка свеж въздух в живота му, вълнуваща и предизвикателна. Той обаче никога не я бе обичал истински, не и по начина, по който обичаше Блеър. Освен това винаги бе искал тази негова авантюра да си остане в тайна от жена му. Постъпил бе ужасно несправедливо. А сега вече бе твърде късно.

Погледна приведените ѝ рамене, вгледа се в изпепелените ѝ очи и си даде сметка, че онова, което бяха споделяли някога, вече го нямаше. Изневярата му я бе изпълнила с горчивина в началото. Горчивината бе прераснала в гняв, а гневът — в страх. Сега обаче Блеър изпитваше единствено умора и тъга. А за Саймън сегашната ѝ мъка бе по-страшна и мъчителна от предишния ѝ гняв.

— Случиха се някои неща — философски рече тя. Никой не произнесе името на Елизабет, но и двамата знаеха, че говорят за нея. — Аз обаче никога не бях допускала, че нещо такова може да се случи с нас. Това беше най-трудното. В началото просто не повярвах. Но след време, предполагам, съм си дала сметка, че и ние с теб сме като всички останали — съсипани, смазани и огорчени от живота. Започнах да вярвам, че по някакъв начин сме загубили магията си — заключи тя и за пръв път го погледна в очите.

Саймън отново стисна ръката ѝ.

— Ти никога не си губила магията си върху мен, Блеър — нежно промълви той.

— Напротив, изгубих я... и двамата я изгубихме.

— Може пък да не сме... може просто да сме я забутали някъде — с надежда изрече Саймън и тя се усмихна.

Не можеше да си представи, че животът им щеше да се върне в предишното си русло. Твърде много неща се бяха променили. И то все същностни, дълбоки промени. На пръв поглед те като че ли си бяха същите — учтиви, интелигентни, съзидателни и щастливи хора със страхотно семейство и весел, преливащ от щастие живот. Но това беше само на повърхността. Блеър бе преживяла последната година в абсолютна самота, изоставена за втори път в живота си.

— Струва ми се, че бебето ще се отрази добре на всички ни — тихо рече Саймън, а Блеър го изгледа с тъга. В очите ѝ се четеше поражение.

— Ако наистина го искаш, Саймън, все още би могъл да си имаш свое собствено бебе. Аз обаче не мога.

— Нима това е важно за теб? — с изненада попита той. Дори и през ум не му бе минавало да има дете от Елизабет. Връзката им бе породена единствено от страстта и опиянението, но нито за миг не бяха помисляли за брак или деца.

Блеър кимна в отговор.

— Понякога. Раждането на бебето е твърде важно за всяка жена. А сега аз вече не мога да имам деца и се чувствам безнадеждно стара.

Същата тази година, през която ѝ бе изневерил с жена, два пъти по-млада от нея, Блеър бе претърпяла тази тъй мъчителна и тъжна промяна в живота на всяка жена. Съвпадението ѝ бе подействало ужасно. Но нещата бяха такива, каквито бяха, и не беше в нейната власт да промени каквото и да било.

— Не искам други деца — твърдо заяви Саймън. — През целия си живот не съм искал друга съпруга, освен теб. Никога не съм пожелавал да те напусна, Блеър. Съзнавам, че беше ужасно от моя страна, но просто ми се прииска малко отдих и разпускане. Не зная какво ми стана — вероятно с възрастта съм започнал да оглупявам. Тя беше млада, ласкаеше ме, а и двамата с теб може да сме изживявали някаква криза по същото време. Но през целия си живот не съм се разкайвал така за нещо, извършено от мен.

И двамата бяха платили твърде висока цена за удоволствието му да пофлиртува с по-млада жена.

— Та тя не може да полее вода и на малкото ти пръстче — нежно заключи той. Трудно му беше да говори толкова откровено с нея по тези въпроси, но съзнаваше, че моментът за това е настъпил. — Няма друга жена на този свят, която да може и наполовина да се сравнява с теб — отрони горчиво той, наведе се да я целуне и за част от секундата Блеър изпита към него чувства, каквито не бе изпитвала през цялата изминала година.

— Вече съм баба, нали знаеш — плахо се усмихна тя и го целуна колебливо.

Самата дума им подеждва като шок и те и двамата се разсмяха.

— Което означава, че аз съм дядо. Чувствам се по-възрастен отколкото съм. — В началото на връзката им Елизабет Коулсън бе възпламенила духа му, накарала го бе да се почувства два пъти по-млад. Но когато си даде сметка, че е загубил Блеър, емоционално поне, Саймън изведнъж се почувства остарял с хиляда години. — Ела — подкани я той, изправи се бавно и я прегърна през раменете. — Заведи този старец на горния етаж. Прекарахме дълга нощ и сега изпитвам необходимост да си легна.

Той тръгна нагоре по стълбите заедно с нея, а в очите му заблестяха игриви пламъчета. И двамата бяха уморени, но Саймън си бе наумил нещо. Нещо, за което дори не се бе осмелявал да помисли. До тази сутрин.

— Ако отново го направиш...

В очите ѝ проблеснаха искри, каквито не бе виждал вече цяла година. Сърцето му се сви от болка докато я наблюдаваше. Тя пристъпваше леко край него, а когато стигнаха на горната площадка, се спря и го погледна. В очите ѝ се четяха ярост и непримиримост.

— Втори път няма да ти се размине, Саймън Стайнбърг. В тази къща няма място за възрастни мъже, които не спазват приличието.

Не беше нужно да ѝ отговаря каквото и да било. Дълбоките му угризения, както и любовта му към нея, струяха от очите му. Той все пак се бе върнал при нея. И Блеър едва не се разтрепера при мисълта, че почти го бе изгубила.

— Не е нужно да го казваш — заяви той, обви ръце около нея и я целуна. — Това никога няма да се повтори.

— Не, няма. — Тя му се усмихна и двамата влязоха в спалнята. Слънцето струеше през прозорците; денят беше прекрасен. — Защото

следващия път ще те убия. — Блеър произнесе думите съвсем тихо. Знаеше обаче, че евентуалната раздяла с него сигурно щеше да я убие.

— Ела тук — подкани я той. Гласът му беше дрезгав и сладострастен. Не бяха се любили от месеци и той гореше от нетърпение. Хвърлиха се в леглото като две хлапета. Блеър се разсмя на глас, а Саймън я целуна и тя изведнъж си припомни всичко онова, което така отчаяно се бе опитвала да забрави през изминалата година. Припомни си колко много го обича, колко страстен и нежен е в леглото, колко им е хубаво и забавно, когато са заедно. Не си бе и помисляла, че може да му повярва отново, че може отново да изпита към него предишните чувства, но ето че сега лежах един до друг, окъпани от лъчите на слънцето.

В деня, в който се бе родило първото им внуче, двамата с облекчение бяха проумели, че нищо не е било изгубено. Даже напротив — любовта им един към друг бе по-пламенна и силна от всякога и те знаеха, че са късметлии, благословени от появата на малкото момченце на Сам.

ГЛАВА 20.

Август напредваше, а важните неща в живота им като че ли се случваха точно според предвижданията им. Филмът на Джеф напредваше чудесно. Кармен все още снимаше и се държеше добре. Бременността ѝ не предизвикаше никакви проблеми. Алън обаче успяваше да се появи на снимачната площадка всеки път, когато съпругата му трябваше да заснеме някоя любовна сцена. Накрая режисьорът, ядосан от държанието му, се обади на Алегра. Иначе снимките и на този филм вървяха по план.

Междувременно Алегра помагаше на Джийни Морисън да продаде къщата им в Бевърли Хилз и да се премести с децата в ранчото им в Колорадо. Тя бе решена да се махне възможно най-далеч от Холивуд и искаше да го направи преди децата да започнат училище през септември. Те все още бяха денонощно охранявани, но по всичко личеше, че събитието, разбило живота им на пух и прах, бе само един налудничав жест на случайно попаднал на концерта побъркан маниак. Убийството на Морисън бе предизвикало силен отзвук сред знаменитостите в Ел Ей, разтревожени от налудничавите изблици на публиката и от ограничената защита, гарантирана им от закона. Джийни обаче не желаше да държи речи и да лобира за ничии права. Тя искаше единствено да отклони вниманието от себе си и да изчезне заедно с децата си.

Алегра се чувстваше ужасно заради сполетялото ги нещастие и подготвяше концерт в памет на Брам, който щеше да се проведе през септември. Заплануван бе за деня след сватбата им и двамата с Джеф бяха започнали да обсъждат възможността за отлагане на медения си месец, когато Алегра внезапно осъзна, че човек трябва да знае кога да тегли чертата и да каже край. Тя позвъни на Джийни и я информира, че двамата с Джеф ще бъдат на медения си месец в деня на концерта. Жената я разбра веднага — Алегра и бездруго бе направила вече предостатъчно за цялото семейство. Освен това винаги се бе държала чудесно с Брам.

Момченцето на Сам, Матю Саймън Мазорели, за всеобща радост и гордост на семейството растеше и дебелееше с всеки изминал ден. Сам го кърмеше, а Джими постоянно ги снимаше и записваше на видео — как се къпят, спят, излежават се край басейна или на моравата. Бебето бе неотлъчно с тях и само след две седмици Сам отново заприлича на себе си. Успя дори да свали всички излишни килограми и да възвърне елегантната си фигура.

Семейство Уитман продължаваха да продават долнопробните си истории на таблоидите. Последва ново интервю с тях по телевизията, заснето непосредствено след като бе съобщено за раждането на Матю. *На пети август, в болницата Сидърс-Синай в семейството на господин и госпожа Джеймс Мазорели (Саманта Стайнбърг) се роди син, Матю Саймън, който тежи три килограма и шестстотин грама.* В съобщенията се споменаваше, че госпожа Мазорели е дъщеря на Саймън Стайнбърг и Блеър Скот. В един от вестниците бе публикувана и красива снимка на Сам и Джими с бебето, а Джордж Кристи спомена събитието дори и в „Холивуд рипортър“ под рубриката „Добър живот“.

Семейство Стайнбърг проведеха продължителна среща с госпожа Мазорели. Макар да беше почти в шок от постъпката на Джими, който се бе оженил за Сам без да каже на когото и да било, жената изтъкна, че за сина ѝ е типично да се опитва да разрешава проблемите си сам, без ничия помощ. След смъртта на съпруга ѝ Джими се бе превърнал в нейна безценна опора, но сега тя се притесняваше от промяната в плановете му и от очакванията на семейство Стайнбърг. Оказа се обаче, че и те, подобно на нея, държаха децата им да постъпят в университета на Ел Ей, без да променят първоначалните си планове. Блеър и Саймън бяха преотстъпили на младото семейство къщата за гости, която бе идеална за тях. Сам и Джими щяха да постъпят в университета през есента, а Саймън изрази готовността си да издържа и двамата докато завършат. След това, както бяха постъпили и с другите деца в семейството, щяха да ги оставят да се издържат сами. Блеър вече бе помолила икономката им да им помага в отглеждането на бебето през деня, а през есента щяха да се погрижат и за детегледачка.

Госпожа Мазорели остана изключително удовлетворена и благодарна за помощта от страна на семейство Стайнбърг. Саймън

побърза да я увери, че синът ѝ бе проявил фантастична привързаност и обич към Сам и сподели надеждата си, че въпреки крехката възраст на децата им, бракът помежду им може да се окаже твърде успешен и щастлив.

Отношенията между Саймън и Блеър се подобряваха с всеки изминал ден. Всъщност те двамата като че ли караха втори меден месец сега, когато Сам живееше в къщата за гости с Джими и малкия Мат и цялата къща бе на тяхно разположение. Двамата бяха изненадани и малко смутени от радостта, с която посрещнаха новопридобитата си свобода.

Двамата бяха забравили какво е усещането, породено от чувството за свобода, и побързаха да предупредят децата си, че биха желали да бъдат известявани по телефона преди някой от тях да се отбие в къщата при тях. А когато това се случеше, Саймън с изумление наблюдаваше хаоса, породен от пристигането им — бебешки седалки в колата, високи бебешки столчета, преносими люлки, памперси. Вещите на Мат сякаш бяха навсякъде из къщата; Сам го кърмеше където ѝ паднеше; а Джими препускаше из цялата къща като някакво непохватно хлапе. Саймън монтира нов баскетболен кош за него в задния двор и понякога двамата излизаха да поиграят — за да се позабавляват, а и за да изпуснат малко от насъбралото се през деня напрежение и да поговорят. Саймън бе възхитен от интелигентността на Джими, от твърдата му решимост да завърши университета и да постигне нещо значимо в живота си. Беше категоричен, че иска да учи право като баща си и се опитваше да убеди Сам да последва примера му. Семейство Стайнбърг бяха не само доволни, но и дълбоко впечатлени от всеотдайността му като съпруг.

Единственото неудобство за всички в семейството бе продължаващото строителство и преустройството на градината. Всеки ден задният двор се изпълваше с тълпи градинари, а в кухнята все още можеше да се готви, но старите плочки вече бяха свалени и предстоеше подмяна на електрическата инсталация.

А до сватбата оставаха едва две седмици. Нямаше изгледи градината да бъде завършена скоро, роклите на шаферките все още не бяха пробвани, защото те дори не бяха пристигнали в града. Алегра се притесняваше от това и от още хиляди дребни подробности, свързани с церемонията, но всеки път, когато се опиташе да поговори с Джеф за

тях, той се оправдаваше с прекомерната си заетост. Беше уморен и се опитваше да завърши филма през следващите десет дни. Беше раздражителен и често ѝ крещеше без повод, но напрежението на снимачната площадка направо го побъркваше.

— Виж, Алегра, зная... но не можем ли да поговорим за това някой друг път?

През повечето време сякаш разговаряше с нея през стиснати зъби. А Делия Уилиамс им се обаждаше по всяко време на деня и нощта и ги влудяваше повече и от напрежението около филма на Джеф. Бяха им нужни шест месеца, за да приучат Алън и Кармен на ред, а сега на тяхно място се бе появила Делия, която им звънеше в единадесет часа вечерта, за да обсъдят някой нов детайл от тортата или фантастичната ѝ идея по въпроса за цветята и букетите на шаферките.

На Джеф и Алегра им идеше да я убият.

Двамата преживяха две адски трудни седмици, изпълнени с нечовешко напрежение и постоянен стрес. И тогава, късно една нощ, иззвъня телефонът. Алегра реши, че вероятно отново ги безпокои Делия, за да се оплаче, че Кармен все още не е пробвала роклята си. Алегра се приготви да ѝ обясни за пореден път, че и това ще стане веднага щом Кармен приключи със снимките на филма си.

Вдигна слушалката и чу познат глас, но в първия момент не можа да го познае. Беше баща ѝ. Чарлз Стентън. Обаждаше се от Бостън в отговор на писмото, което му бе изпратила преди месеци, за да го покани на сватбата и на което той така и не бе отговорил до този момент.

— Поканата за сватбата все още ли е в сила? — предпазливо я попита той, след като се информира за здравето ѝ. За последен път бяха разговаряли преди седем години.

— Разбира се. — Цялото ѝ тяло се напрегна само от звука на гласа му.

В този момент Джеф влезе в стаята и, забелязал изражението на лицето ѝ, започна да се пита кой ли може да се обажда по това време. За един кратък миг се зачуди дали не е Брандън. Той ѝ бе изпратил малка бележчица преди няколко седмици, в която намекваше, че в крайна сметка сигурно щял да се ожени за нея, и изрично подчертаваше, че най-накрая се бил развел с Джоани. Бе имал дори наглостта да я помоли да му се обади някой път, за да обядват заедно,

но Алегра, след като показва писъмцето на Джеф, го накъса и го хвърли в боклука.

— Нещо не е наред ли? — загрижено попита той, но тя отрицателно поклати глава и той се върна в кабинета, за да продължи работата си.

— Все още ли искаш да дойда? — попита баща ѝ.

Алегра не си спомняше да го е канила, но знаеше, че вероятно го е сторила в писмото си. Въпреки това си мислеше, че само го бе информирала за сватбата.

— Не вярвам, че моята сватба има някакво значение за теб — отвърна тя, опитвайки се да му обясни защо му бе изпратила онова писмо. — Двамата от години не поддържаме контакт помежду си.

Това бе колкото обвинение, толкова и спокойно констатиране на фактите.

— Ти все още си моя дъщеря, Алегра. Мога да си взема няколко свободни дни и, ако искаш, мога да дойда в Ел Ей за сватбата ти.

Тя не искаше и не виждаше никакъв смисъл в идването му, но го бе поканила на тази сватба още преди три месеца. Сега ѝ се щеше да не го бе правила. Искаше ѝ се изобщо да не му бе казвала, че ще се жени. Освен това ѝ се щеше да го попита защо той желае да присъства на сватбата. След всичките тези години на неодобрение и тотално отхвърляне от негова страна защо иска да е до нея в този ден?

— Сигурен ли си, че пътуването няма да те затрудни прекалено много? — неловко попита Алегра и отново се почувства като малко и отхвърлено момиченце. Всеки разговор с баща ѝ ѝ въздействаше по този начин.

— Ни най-малко. А и не всеки ден имам възможността да отведа дъщеря си до олтара. В края на краищата ти си единственото ми дете.

Алегра го слушаше, окаменяла от изненада. Какво му бе написала в онова писмо? Как е могъл да разбере думите ѝ по този начин? Тя нямаше никакво намерение да върви към олтара заедно с него. Той не я бе подкрепил нито един път през живота ѝ. Нито веднъж! Но Саймън бе неотлъчно до нея и Алегра искаше той да я заведе до олтара и да я предаде на съпруга ѝ.

— Аз... ами...

Алегра загуби дар слово. Беше неспособна да му обясни, че не очаква от него да я изпрати до олтара. Преди да успее да каже каквото

и да било, той я информира, че ще пристигне от Бостън по някое време в петък след обяд — деня на генералната репетиция. Щял да отседне в хотел Бел Еър.

— Майната му! — тихичко процеди Алегра, след като затвори телефона и веднага набра номера на майка си.

Цялата подготовка за сватбата се бе оказала истинско изпитание и Алегра просто не можеше да повярва, че сега, като капак на всичко, се случваше и това. Изведнъж се бе оказала с двама бащи, които искаха да я изпратят до олтара. Двама бащи, единия от които тя дълбоко мразеше.

Саймън отговори на второто позвъняване и гласът му прозвуча необичайно спокойно. Алегра познаваше този глас, който обикновено означаваше, че се е случило нещо изключително сериозно, но тази вечер тя си имаше своите сериозни проблеми и изобщо не се замисли, че нещо може да не е наред. Настоя веднага да разговаря с майка си.

— Тя е заета в момента — тихо я информира Саймън. — Може ли да ти позвъни по-късно?

— Не. Трябва да разговарям с нея веднага.

— Али, тя не може да говори с теб в момента — неотстъпчиво повтори той и тогава тя внезапно забеляза уплахата, която се прокрадваше в гласа му.

— Какво се е случило, татко? Да не е болна?

Само това ѝ трябваше в момента! Майка ѝ да се разболеє сериозно точно преди кошмарната сватба, която ѝ бяха натрапили. Тогава щеше да ѝ се наложи да се допитва за всичко до онази откачалка Делия.

— Къде е тя?

— Тук е, до мен — отговори той и потупа ръката на жена си. — Само че е малко разстроена — внимателно поясни Саймън.

Блеър бе плакала без прекъсване през изминалия час и той леко повдигна едната си вежда, за да я попита дали може да сподели случилото се с Алегра. Тя само кимна в отговор. Всъщност на него щеше да му е много по-лесно да говори за това.

— Преди около час ни позвъни Тони Гарсия от телевизионната мрежа. Смятат да свалят шоуто на майка ти. Имат намерение да го излъчват още няколко седмици, за да подготвят внушителен финал, а след това ще го свалят от ефир.

След почти десет години, това беше силен удар за Блеър. Тя имаше чувството, че току-що е загубила стар приятел, и не бе спряла да плаче, откакто бе чула новината.

— Бедничката мама — промълви Алегра. — Как го приема?

— Доста тежко — искрено отвърна Саймън.

— Може ли да поговоря с нея? — колебливо попита тя, но когато Саймън се консултира със съпругата си, тя изрази желание да разговаря с дъщеря си по-късно.

Алегра затвори телефона и се замисли за майка си. Беше работила много упорито и бе постигнала безброй победи с това предаване. Година след година шоуто бележеше успехи, но ето че и неговият край бе настъпил. Алегра можеше да си представи как се чувства майка ѝ в момента и искрено ѝ съчувстваше.

— Нещо не е наред ли? — попита Джеф, който надникна в стаята и видя изражението на лицето ѝ. Изглеждаше като човек, получил лоши новини, и той се поспря, за да поговори с нея.

— Току-що са свалили шоуто на майка ми — мрачно отговори тя, макар да не бе осъзнала напълно смисъла на случилото се. Приятели бе такава неразделна част от живота на майка ѝ, че Алегра просто не можеше да си представи Блеър без това шоу. А сега я препираха да подготви последните епизоди. Бяха избрали възможно най-неподходящото време. Точно преди сватбата.

— Съжалявам да го чуя — съчувствено изрече Джеф. — Напоследък ми изглеждаше малко потисната. Питам се дали не го е очаквала.

— Но това е смешно! — възрази Алегра. — На мен тя ми изглеждаше много по-добре през последните няколко седмици. — И това си беше самата истина. След сдобряването със Саймън Блеър изглеждаше много по-спокойна и щастлива. — Може просто да не се е чувствала добре. Както и да е! Татко ми каза, че тя много трудно приема нещата. Може би трябва да отида да я видя.

А след това Алегра му разказа и за обаждането на баща ѝ и за неочакваното му решение да се появи на сватбата. Тя дори не бе очаквала някога отново да чуе гласа му. Напълно бе забравила за писмото, което му бе изпратила.

— Всъщност той очаква, че ще ме придружи до олтара. Можеш ли да си го представиш! След всичките тези години той си мисли, че

ще му позволя да го направи! Сигурно ме смята за невероятно глупава.

— Може би си мисли, че ти очакваш от него именно това. Може пък и той да не знае как да постъпи в този момент. Може да се е променил. Би трябвало да му дадеш възможност и поне да поговориш с него докато е тук, в града.

Подобно на Саймън Джеф винаги се стараеше да постъпва и говори възможно най-справедливо, но Алегра бе разярена от думите му.

— Шегуваш ли се? И наистина ли мислиш, че ще имам време за подобни разговори само два дни преди сватбата ни?

— Може би ще е добре все пак да отделиш малко време. Той е оказал огромно влияние върху живота ти, Алегра.

И върху женитбата им също. Джеф смяташе, че за всички е важно да признаят този факт.

— Изобщо не си струва да се срещам с него, Джеф. Съжалявам, че изобщо му изпратих онова писмо.

Беше бясна на Джеф, който смяташе, че трябва да даде някаква възможност на баща си. Ядосана беше и на арогантния си и самонадеян баща.

— Постъпваш ужасно несправедливо по отношение на този човек — тихо заяви Джеф. — Той идва на тази сватба, защото ти го покани. На мен ми се струва, че полага усилия.

— Усилия за какво? Вече е твърде късно за каквото и да било. Аз съм на тридесет години и вече нямам нужда от баща.

— Сигурно имаш. В противен случай изобщо нямаше да му изпратиш онова писмо. Не смяташ ли, че е крайно време да изясните отношенията си? Мисля, че моментът е подходящ — нещо като край на миналите недоразумения и ново начало.

— Ти не разбираш нищо! — избухна Алегра и нервно започна да обикаля из стаята.

Не можеше да повярва, че Джеф искаше от нея да даде още една възможност на бащата, който винаги се бе държал с нея като мръсник.

— Не можеш да си представиш какъв беше животът ни след смъртта на брат ми. Не знаеш нищо за пиянството на баща ми, за побоищата над майка ми, за отношението му към нас, след като го напуснахме и се преместихме в Калифорния. Той никога не прости на майка ми загдето го е напуснала и през целия ми живот си го

изкарваше на мен. Той ме мразеше. И вероятно съжаляваше, че не умрях аз вместо Патрик. Ако беше останал жив, Пади сигурно щеше да стане лекар като него.

Алегра се разрида, а на лицето ѝ се изписаха всичките ѝ страхове, цялата ѝ несигурност, ужаса, преживян в детството ѝ.

— Може би точно за тези неща трябва да поговориш с него — внимателно предложи Джеф и се приближи до нея. — Какъв беше той преди смъртта на брат ти? Можеш ли да си спомниш?

— Спомням си. Беше някак си студен и постоянно беше зает. Твърде много приличаше на майка ти — беше неспособен да отвори сърцето и душата си за хората. В него нямаше нищо човешко — искрено заяви тя, а после го погледна смутено.

Макар и двамата да признаваха, че уикендът в Саутхемптън се бе оказал ужасно преживяване, тя никога преди не си бе позволявала открито да критикува майка му пред него.

— И какво точно означава това, Алегра? Майка ми наистина е твърде резервирана, но не бих казал, че в нея няма нищо човешко.

В гласа му прозвучаха ледени нотки.

— Прав си, разбира се. — В първия момент Алегра реши да вземе думите си назад, но гневът ѝ към Джеф, който бе застанал на страната на баща ѝ, надделя и тя продължи: — Освен ако човекът срещу нея не е евреин — бързо додаде тя, а Джеф се отдръпна от нея като опарен.

— Не си права да говориш по този начин за нея. Бедната жена е седемдесет и една годишна и принадлежи към съвсем друго поколение.

— Същото поколение, което изпрати евреите в Аушвиц. Докато ѝ гостувахме, кой знае защо не останах с впечатлението, че тя е сърдечен и състрадателен човек. А и какво точно щеше да се случи, ако ти не бе побързал да ѝ събщиш, че истинското ми име е Стентън, а не Стайнбърг? Сам разбираш, че постъпката ти не беше от най-красивите. Всъщност беше си проява на страх и малодушие.

Тя го изгледа предизвикателно от другия край на стаята. Джеф целият трепереше от ярост, породена от думите, изречени от нея по адрес на майка му.

— Проява на малодушие е и отказът ти да разговаряш с баща си. Бедният човечец сигурно отдавна е изкупил греховете си от

последните двадесет години. Изгубил е не само майка ти, но и сина си. Тя е родила и други деца, създала си е нов живот, има ново семейство, нов съпруг. А той? Какво има той? Ако съдя по думите ти, той си няма никого. И нищо.

— Защо, за бога, проявяваш такова съчувствие към него? Може би той заслужава точно това. Може пък той да е виновен за смъртта на Пади. Може би щеше да го спаси, ако не пиеше толкова много и ако не се бе захванал да го лекува сам!

— Вярваш ли наистина в това? — Джеф изглеждаше ужасен. Демоните, преследвали я цели двадесет години, сега танцуваха на воля из всекидневната им и дори и Алегра изглеждаше уплашена. — Ти мислиш, че той е убил брат ти?

Джеф беше шокиран до дъното на душата си. Алегра бе произнесла ужасни думи по адрес на баща си.

— Не зная какво мисля — дрезгаво отвърна тя, но Джеф продължаваше да я гледа настръхнал от ужас и изумление.

Никак не му харесваше жената, в която се бе превърнала Алегра, не му допадаха и нещата, които бе изрекла. Това бе първият им истински скандал, но той бе достоен дори за Кармен и Алън.

— Мисля, че ми дължиш извинение заради нещата, които наговори по адрес на майка ми. Тя не те е наранила по никакъв начин. Просто прояви сдържаност и свенливост по време на срещата ви.

— Свенливост? — отново кресна Алегра от другия край на стаята. — Ти наричаш това свенливост? Аз обаче мисля, че става дума за злоба и проклетия.

— Тя никога не се е държала злобно с теб! — Джеф също започна да крещи, макар и на двамата да не им харесваше това, което се случваше с тях.

— Тя мрази евреите! — Това бе единственото, което Алегра можа да измисли в отговор.

— Ти не си еврейка, така че какво ти пука? — И неговият отговор не беше от най-уместните.

Алегра затръшна вратата на къщата зад себе си и се качи в колата си. Не знаеше къде отива, но искаше да се махне от него. Доколкото зависеше от нея, Джеф можеше да вземе шибаната си сватба и да си я завре отзад! Тя нямаше никакво намерение да се омъжи за него и изобщо не й пукаше за това кой ще организира сватбата и кой ще я

води към олтара! Пет пари не даваше какво ще правят всички те с проклетата бъркотия, която организираха.

Подкара по крайбрежната магистрала с осемдесет и пет мили в час и след четиридесет минути беше в дома на родителите си. Отвори входната врата със собствения си ключ, забравила за отскоро въведеното правило да се обажда преди всяко посещение, и така затръшна вратата след себе си, че едва не счупи панорамното стъкло. Родителите ѝ седяха във всекидневната и майка ѝ подскочи от изненада, когато я видя да влиза.

— Мили боже, какво се е случило с теб? — Блеър я изгледа продължително. Алегра изглеждаше ужасно.

Облечена беше с шорти и тениска, краката ѝ бяха боси, а косата ѝ бе вдигната нагоре в разрошен кок, от който стърчеше някакъв молив. — Добре ли си?

— Не, не съм — заяви Алегра. Говореше и се държеше като обезумяла. — Отменям сватбата.

— Сега? — Майка ѝ изглеждаше ужасена. — Остават по-малко от две седмици. Какво се е случило?

— Мразя го!

Саймън се извърна настрани, за да прикрие усмивката си, а Блеър я зяпна с изумление, неспособна да повярва, че Алегра може да ѝ стори това. В момента можеше да мисли единствено за проточилата се безкрайно подготовка на тази сватба. И сега всичко се оказваше напразно.

— Скарахте ли се?

— Това е без значение. Майка му е истинско чудовище, а той наистина вярва, че след всичките тези години съм длъжна да дам на Чарлз Стентън втори шанс. Бедничкият човечец е имал толкова много проблеми! Отвратително! — Алегра наистина се държеше като обезумяла.

— Как се стигна до този разговор за Чарлз?

Блеър изглеждаше напълно объркана. Тя самата не бе виждала бившия си съпруг от седем години и не се бе сещала за него от онзи ден, в който бе посъветвала Алегра поне да го покани на сватбата.

— Обади се тази вечер. Мисли си, че той ще ме заведе до олтара. Можеш ли да си го представиш? Този човек иска да присъства на сватбата ми.

— В това няма нищо лошо, скъпа — спокойно заяви майка й, забравила собствените си тревоги и разочарования. — Джеф може би има право. Може пък да е дошъл моментът да се помириш с него.

Алегра побесня още повече, като чу това.

— Вие да не сте откачили всичките? Този човек ме изостави преди двадесет и пет години, а вие ми говорите, че трябва да се помирим и да станем приятелчета? Да не сте се побъркали до един?

— Не сме. Но не бива да го мразиш заради случилото се преди толкова много години, Алегра — мъдро рече майка й. — Ти беше твърде малка, за да разбереш голяма част от онова, което се случи тогава, и да си дадеш сметка за мъката му и за последиците от нея. Той просто не можа да понесе смъртта на Пади. Пречупи се, промени се напълно. Мисля дори, че за известно време превъртя — ако не напълно, то поне в емоционален план. И изобщо не съм сигурна, че е успял да се възстанови напълно. Вярвам, че технически погледнато, той е напълно с ума си. Но така и не можа да събере отломките от живота си отново, не успя да възстанови личния си живот. Убедена съм обаче, че ти си длъжна да чуеш онова, което той има да ти каже.

Докато майка й изричаше последните думи, някой настойчиво натисна входния звънец. Саймън се изненада от късното посещение, но отиде да отвори. За момент си помисли, че домът им е заприличал на летище. За огромна изненада на всички на вратата стоеше Джеф, който изглеждаше не по-малко раздърпан и ядосан от Алегра.

— Как се осмеляваш да си тръгваш от мен по този начин! — развика се той, а Саймън и Блеър се спогледаха и мълчаливо се оттеглиха на горния етаж.

Алегра и Джеф бяха толкова разгневени, че изобщо не забелязаха излизането им. Дватамата стояха един срещу друг във всекидневната и си крещяха в продължение на цял час, а на горния етаж Блеър обикаляше на пръсти и се чудеше дали все пак ще има сватба.

— Е, тези двамата определено си подхождат — с крива усмивка заключи Саймън. В този дом не бяха виждали такъв скандал от години.

Няколко минути по-късно им се обади Саманта. Нощта беше топла, всички прозорци бяха отворени и виковете на Джеф и Алегра се чували чак в къщата за гости.

— Вие с мама да не се карате нещо? — с тревога попита тя.

Току-що бе накърмила Мат и го бе сложила отново да спи. Беше притеснена, защото през целия си живот не бе чувала толкова много крясъци. Джими ѝ бе предложил да им се обади, за да се увери, че са добре, но Саймън посрещна въпроса ѝ със смях.

— Не сме ние. Сестра ти е — протичко отвърна той.

— С мама ли се кара?

Сам изглеждаше изненадана. Алегра никога не бе крещяла на майка им по този начин. Всъщност тя нямаше навика да крещи на когото и да било.

— Не, с бъдещия ти зет. Всъщност не съм сигурен дали тази сватба изобщо ще се състои. — Той не можа да сдържи смяха си. Това, което ставаше на долния етаж, бе като серия от първокласна сапунена опера. — Ще ги попитам, когато всичко свърши.

— Те кога пристигнаха при вас? — Сам бе заинтригувана от случилото се, но, доколкото можеха да съдят по крясъците, скандалът продължаваше с пълна пара.

Най-после бяха дали воля на чувствата си. И двамата живееха под напрежение от месеци, притесняваха се заради клиенти, филми и сценарии; Алегра се бе занимавала със смъртни заплахи и спонтанни аборти, един от любимите ѝ клиенти бе прострелян и умря, сестра ѝ забременя, едва не се отказа от бебето си, а тя самата едва не го осинови, след което пък едва се съвзе от разочарованието, предизвикано от решението на Сам да си го задържи. През цялото това време живееше под постоянния стрес, предизвикан от пригответленията около сватбата, от срещата ѝ с бъдещата ѝ свекърва, от всички очаквания, надежди и планове, породени от очаквания брак. Всичко това беше повече от достатъчно, за да докара човек до пълна истерия, а Джеф и Алегра определено се намираха точно на този стадий.

— Пристигнаха преди малко. И съм сигурен, че ще си тръгнат скоро. Стига да оцелеят — заключи той.

Малко по-късно двамата с Блеър слязоха долу, за да проверят дали не биха могли да сторят нещо, за да прекратят войната преди да са паднали първите жертви. Завариха Алегра да плаче тихичко във всекидневната, а Джеф изглеждаше така, сякаш иска да убие някого, или да умре. Беше му все едно какво точно. Беше повече от ясно, че това не беше най-подходящият момент да ги питат дали все още искат

да се оженят. По всичко личеше, че и двамата са готови да се откажат от сватбата начаса.

— Как сте? — спокойно попита Саймън, наля четири чаши вино и подаде първата на Джеф, който като че ли отчаяно се нуждаеше да пийне нещо. Той взе чашата, кимна и седна на едно канапе далеч от Алегра.

— Добре сме — отвърна тя между две ридания.

— Не съм сигурен, че ти вярвам — рече той, а Блеър се приближи и седна до дъщеря си. Направи им най-доброто предложение, което бяха чували от месеци.

— Мисля, че имате нужда да отидете някъде през уикенда. Това може да се окаже последната ви възможност преди сватбата. — Тя погледна Джеф. — Убедена съм, че сте длъжни да опитате, ако смяташ, че на площадката могат да се лишат от присъствието ти за два дни.

Той кимна в отговор. Дори и в това състояние разбираше, че предложението е добро.

— Много съжалявам за шоуто ти — с разбиране изрече той и погледна към Алегра.

— Аз също, мамо — обади се тя и отново издуха носа си.

През целия ѝ живот никой не бе постъпвал толкова несправедливо с нея. Джеф я бе обвинил, че се отнася грубо към майка му, че не желае да даде на баща си втора възможност. За Алегра тези обвинения изглеждаха чудовищни... освен това си мислеше за всичките документи върху бюрото ѝ, които трябваше да бъдат прегледани преди сватбата... всичко това ѝ се струваше почти нечовешко.

— Благодаря — тихо отвърна Блеър. Тази нощ тя също бе плакала, но това, което се случваше с дъщеря ѝ, ѝ изглеждаше много по-истинско и реално. Тя чудесно съзнаваше, че не се е случило нищо трагично, но сега ставаше дума за живота на децата ѝ, а не за телевизионна измислица. За щастие Блеър прекрасно знаеше разликата между реалност и фикция.

— Мисля, че майка ти има право — заяви Джеф, след като изпи виното. — Може би трябва да заминем за уикенда.

На Алегра ѝ се искаше да му кресне, че няма да ходи никъде с него, не и след нещата, които ѝ бе наговорил, но не се осмели да го каже пред родителите си. Вместо това се съгласи да замине с него за

Санта Барбара за два дни. Приеха предложението на Саймън да се настанят в Сан Исидро.

Бяха им нужни още два часа, но двамата най-накрая си тръгнаха — всеки със собствената си кола, със собствените си мисли, страхове, съжаления и разочарования.

През целия път до дома Алегра мисли за Джеф и за студената му майка. Мислите ѝ се връщаха и към баща ѝ и към мъката, която ѝ бе причинил през годините. После се замисли за Саймън и за Джеф, които бяха толкова различни от него. Когато се върна в Малибу, поводът за скандала вече не ѝ се струваше толкова важен, а Джеф я посрещна с извинение заради всичко, което ѝ бе наговорил. Оказа се, че той не бе имал намерение да ѝ крещи по този начин, но бе провокиран от думите ѝ по адрес на майка му. Освен това бе преуморен и изнервен от довършителните работи около филма си.

Тази нощ двамата си казаха хиляди неща, но най-често се смееха на глупостта си и се извиняваха за нещата, които си бяха наговорили. Когато всичко вече бе казано, двамата се отпуснаха в прегръдките си и заспаха.

В Бел Еър Саймън и Блеър също си легнаха, след като часове наред бяха разговаряли за Алегра и Джеф.

— Не съм сигурна, че искам да съм на техните години — прошепна Блеър. Двата със Саймън бяха установили, че е изтощително само да слушат и гледат двамата млади, дали воля на гнева и яростта си.

— Може пък да е забавно човек да даде воля на чувствата си и да се разбеснее като обезумял. Алегра определено изглеждаше превъзбудена. Ти никога не си ми крещяла по този начин. — Той като че ли се забавляваше и тя се разсмя.

— Това оплакване ли е? Предполагам, че не е късно да се науча. Сега поне ще разполагам с предостатъчно свободно време.

Блеър все още бе разстроена. Шоуто щеше много да ѝ липсва и тя просто не знаеше какво ще прави отгук нататък. Не искаше да седи у дома и да се грижи за внучето си. Беше на петдесет и пет години и все още бе в разцвета на силите си, но вече нямаше работа. Оставаше да се погрижи само за последния епизод. Направо не беше за вярване.

— Тази вечер ми хрумна нещо. Но не съм сигурен дали ще ти допадне — замислено рече Саймън докато двамата лежаха един до

друг в тъмнината. Чувстваха се удобно и уютно заедно. Призракът на Елизабет Коулсън най-после бе изчезнал. Той се преобърна на една страна, подпря се на лакът и я погледна на лунната светлина.

— От известно време насам обмислям възможността да наема копродуцент в екипа си. Уморих се да върша всичко сам. Вярно, че получавам всичката слава, но понякога се побърквам от работа. Освен това ти си далеч по-добра от мен, когато нещата опрат до импровизации и творчески детайли. Защо да не опитаме да работим заедно върху следващия ми филм? Може би върху филма на Джеф? Какво ще кажеш?

Блеър помисли малко и се усмихна.

— И как ще го наречем? Семейен бизнес?

Помисли си, че Саймън прави предложението си като жест на благотворителност от негова страна. Или пък просто се шегува.

— Говоря сериозно. От години искам да направим нещо заедно, но ти все нямаше време. И бездруго си прекалено добра за телевизията. Защо поне не опитаеш?

Беше очарован от идеята да работи заедно с нея. Двамата бяха добър екип, а професионализмът им беше неподражаем. Блеър се усмихна, замислена върху думите му.

— Предполагам, че бихме могли да опитаме. И без това нямам какво друго да правя. Ще се освободя след три седмици, непосредствено след сватбата на Алегра.

Идеята наистина ѝ допадна и тя целуна съпруга си, за да му благодари.

— Между другото, сигурна ли си, че ще има сватба? — закачливо попита той. — Не се осмелих да ги попитам, преди да си тръгнат.

— Надявам се — отвърна Блеър и въздъхна.

После отново се отпусна на леглото. Идеята да работи заедно със Саймън определено ѝ харесваше.

— Е, какво мислиш? — Той продължаваше да настоява за отговор.

— Ще трябва да се обадя на агента си — сдържано заяви тя и Саймън се разсмя.

— Вие, холивудските играчи, нямате равни на себе си. Давай, обади се на агента си. Аз пък ще се свържа с адвоката си.

Саймън се изсмя и я целуна по шията, а тя се притисна към него. Денят, който бе започнал като истинска катастрофа, изведнъж се бе обърнал на сто и осемдесет градуса. Блеър все още тъгуваше заради шоуто, но мисълта да работи заедно със Саймън вече я привличаше неудържимо. Искаше ѝ се да обсъди този въпрос с Алегра на сутринта.

Когато отново се обърна към Саймън, той вече спеше дълбоко. Беше много късно, двамата бяха прекарали дълга нощ, изпълнена с тревоги и вълнения. Тя се усмихна на себе си, загледана в съпруга си. Той беше невероятно добър човек. След всичката болка, която ѝ бе причинил през изминалата година, тя имаше чувството, че го е намерила отново, и бе убедена, че си е струвало да изстрада това щастие.

ГЛАВА 21.

Алегра реши, че идеята на родителите ѝ за съвместна работа върху филм е страхотна. Особено пък когато разбра, че става дума за филм по книгата на съпруга ѝ.

— И това ако не е семеен бизнес! — през смях възкликна Алегра. — Дали не бих могла да получа главната женска роля? — подкачи майка си тя.

Двете с майка ѝ разговаряха след завръщането им с Джеф от Сан Исидро, където бяха изгладили недоразуменията си. Отношенията им отново бяха нормални — доколкото това бе възможно, при положение че до сватбата оставаха още само шест дни. Както бе изтъкнала Делия Уилиамс, финалното броене вече бе започнало.

Роклята беше ушита, шапките най-после пристигнаха, воалът бе готов. А специалистите по озеленяването се заклеха, че градината ще е готова за уикенда.

Двете шаферки на Алегра, които не живеяха в Ел Ей, трябваше да пристигнат след два дни — едната от Лондон, а другата от Ню Йорк. Един ден след тях пристигаше майката на Джеф. В петък пък се очакваше баща ѝ.

— Мислиш ли, че ще преживеем всичко това, мамо? — попита Алегра, която изглеждаше ужасена.

Опитваше се да приключи със служебните си задължения преди края на седмицата. Джеф пък щеше да свърши със снимките на филма в сряда. Програмата им бе разчетена до секундата, но всичко можеше да се обърка и при най-малкия възникнал проблем. Алегра дори бе уговорила продажбата на къщата си, а сделката щеше да се гледа след два дни.

Шаферките пристигаха във вторник вечерта, а за сряда сутринта бе запланувана една последна проба на роклите им. Нанси и Джесика отдавна бяха изпратили размерите си и всички се надяваха, че няма да се налагат големи корекции и промени.

— Толкова съм уплашена — прошепна Алегра, когато посети майка си в понеделник вечерта. Джеф бе останал да работи до късно и тя бе решила да намине, за да види Сам и бебето.

— От какво, скъпа? — Майка ѝ се опита да я успокои.

— От всичко. Ами ако между нас с Джеф нещата не потръгнат... така както е станало с теб и... Чарлз...?

Истинският ѝ баща. Тя отказваше да го нарече татко.

— Възможно е, макар че при нас обстоятелствата бяха доста необичайни. А и аз бях доста по-млада от теб, когато се омъжих. Вие с Джеф сте много по-разумни от нас по онова време и нещата между вас ще потръгнат чудесно. Сигурна съм в това.

Те бяха млади, но и интелигентни. Бяха се решили на тази стъпка след внимателно обмисляне. Доктор Грийн бе изключително доволна от начина, по който Алегра се справяше с чувствата и постоянните си страхове. Въпреки това никой не можеше да им гарантира безоблачно и щастливо бъдеще; всичко можеше да се случи. Биха могли да изгубят работата си, живота си, да се лишат от някой крайник, да загубят дете, както бе станало с майка ѝ, да открият, че всичките им мечти и надежди са разбити само от един каприз на съдбата.

— В живота не съществуват гаранции. Трябва само да давате най-доброто от себе си и винаги да се подкрепяте. Каквото и да ви сервира животът — мъдро заключи Блеър и се усмихна на Алегра.

— Да, а хладилникът ти трябва винаги да е зареден с Хааген-Даз и замразена пица — додаде Сам, почерпила опит от краткия си брачен живот.

За изхранването на Джими отиваше храна колкото за един цял отбор по американски футбол, но Сам знаеше, че никога преди не е била толкова щастлива. Дватамата с Джими се обичаха и обожаваха бебето. То спеше в ръцете ѝ и премляскваше от време на време. Беше вече на един месец и тежеше пет килограма и половина. А Сам изглеждаше така сякаш е била създадена за живота, който водеше в момента. Харесваше ѝ да живее с Джими, който беше прекрасен съпруг и много ѝ помагаше в отглеждането на детето. Малките му сестри им гостуваха постоянно и си играеха в задния двор на семейство Стайнбърг.

Къщата на Блеър изведнъж отново се напълни с деца. Сякаш часовникът се бе върнал назад, но по един по-приятен и неангажиращ

начин. Тя и Саймън живееха собствения си живот и за пръв път от години разполагаха с достатъчно свободно време. Имаха време да се видят със Сам, Джими или Алегра, които ги посещаваха от време на време, и със Скот, който макар и рядко понякога си идваше от Станфорд. Дватама имаха достатъчно време един за друг и постоянно крояха планове за бъдещото си сътрудничество на снимачната площадка, което щеше да започне веднага след заснемането на последния епизод от нейния телевизионен сериал. Обсъждаха дори възможността да по пътуват заедно из Европа преди да започнат снимките. За пръв път от години прекарваха толкова много време заедно и Саймън бе изключително доволен и щастлив. Той понякога се прибираще и за обяд, а напоследък двамата като че ли прекарваха в леглото повече време, отколкото на млади години.

— Остаряването може и да не е чак толкова лошо нещо — подкачи го Блеър една сутрин, а той я издърпа изпод душа, завлече я в леглото и я люби отново, оплаквайки се, че по-рано сутринта били свършили твърде бързо. Косата на Блеър бе вдигната високо на главата ѝ, а той бе целият мокър.

Малко след това Саймън тръгна за офиса, откъдето щеше да отиде на някаква среща, уговорена за след час.

Те обаче вече бяха към края на пътя си, или поне го приближаваха. Алегра и Джеф бяха в самото начало — също като Джими и Сам — когато любовта е все още млада и крехка. Тепърва им предстояха трудности и изпитания и раждането на децата им, предстоеше им истинският живот със своите победи и поражения, с всички онези неща, които извайват истинската ни същност. За някои неща Блеър им завиждаше; за други — не. Тя вече бе минала по този път и бе стигнала до момента, в който предпочиташе равните долини пред стръмните и непристъпни планински върхове на съдбата.

— Само се успокой и се опитай да издържиш тази седмица — посъветва я Блеър. — Оставащите дни вероятно ще са най-трудната част от онова, което ти предстои.

— Радвам се, че си спестих всичките тези притеснения — разсмя се Сам, сложи Матю на гърдата си отново и нежно докосна с пръст меката му като кадифе бузка.

Блеър обаче все още съжаляваше за онова, което Сам бе пропуснала, лишавайки се от сватбена церемония. Тя се бе омъжила

без шум и фанфари, но за момента изглеждаше щастлива. А бедничката Алегра продължаваше да се терзае и чак свят ѝ се виеше от притеснения и страхове.

Двете ѝ шаферки ѝ се обадиха, когато пристигнаха във вторник вечерта. И двете бяха отседнали в Бел Еър, а Алегра бе помолила Алис да се погрижи в стаите им да има свежи цветя, списания и шоколадови бонбони. Роклите висяха окачени в гардеробите и ги очакваха. Там бяха и обувките от бежова дантела. Всички подробности бяха изпипани до съвършенство.

В сряда сутринта Алегра щеше да се срещне с тях в хотела. Беше ангажирала за пробата огромен апартамент и възнамеряваше да вземе Сам със себе си. Кармен също щеше да дойде. Преди това Алегра трябваше да мине през една юридическа кантора, за да подпише документите за продажбата на къщата. Програмата ѝ наистина беше невероятно претрупана и главата ѝ се въртеше от всичките ангажименти, с които се бе нагърбила.

Най-приятният ѝ ангажимент обаче бе срещата с Нанси Тауърз, с която не се бе виждала от пет години, откакто Нанси се премести първо в Ню Йорк, а след това — в Лондон, и с Джесика Фарнсуърт, с която се бяха разделили веднага след завършването на юридическия факултет. Много години не бяха поддържали връзка помежду си, но и двете ѝ бяха добри приятелки и Алегра много държеше на тях и се радваше, че ще участват в сватбената церемония.

Алегра пристигна в хотела заедно със Сам и ѝ помогна да внесе чантата и люлката на Мат, в които той щеше да се чувства удобно, докато жените пробваха роклите и обядваха. Алегра бе наела голям апартамент, който им предлагаше уединение, както и всички възможни удобства. Фризьорът също щеше да присъства, а също и специалната гримьорка, наета за случая. Щеше да има и фотограф, който щеше да направи няколко неофициални снимки.

Блеър бе решила да не идва. Беше заявила, че не желае да натрапва присъствието си на по-младите жени. Никакви доводи не можаха да променят решението ѝ. Делия Уилиамс обаче настоя, че тя самата непременно трябва да присъства. Тя желала да се срещне с всички момичета, а не с всяка една поотделно, защото много искала да види колко божествено изглеждат в красивите си рокли. Алегра бе направила много сполучлив избор с бежовата дантела за роклите и тъй

като всички шаферки имаха красиви и стройни фигури, очакваше се пробата да протече без всякакви проблеми.

Но този ден боговете явно им бяха обърнали гръб.

Когато Сам и Алегра пристигнаха в хотела, стана ясно, че апартаментът не е готов. На всичкото отгоре започна и да вали. Двете се намокриха до кости, докато тичаха към входа, мъкнейки със себе си всичките принадлежности на Матю.

Кармен вече бе там и ги очакваше. Пиеше кола, похапваше шоколадови бонбони и разговаряше с агента си по телефона. Кръстосала бе дългите си крака, но в момента, в който актрисата се изправи, Алегра си даде сметка, че са изправени пред сериозен проблем. Не бе виждала Кармен от цял месец, която, макар че беше бременна само от шест седмици, изглеждаше така, сякаш щеше да роди близнаци. Талията ѝ бе станала двойно по-дебела, бедрата ѝ също изглеждаха наедрели. Роклята, с която беше облечена, сигурно бе дванадесети размер. Алегра потрепера, припомнила си номера на роклята, която бяха поръчали за нея.

— Какво се е случило с теб? — тихо попита Алегра. Бяха достатъчно добри приятелки и тя можеше да си позволи да говори направо. — С колко килограма си напълняла?

— Пет и половина — отвърна Кармен без никакво смущение. — Слава богу, че свършихме със снимките.

— Как можа да напълнееш толкова бързо? Сам сложи само дванадесет килограма през цялата бременност — скастри я Алегра. Нямаше начин да напъхат Кармен в роклята, която ѝ бяха ушили.

Трябваше да я оставят разкопчана отзад, за да се вижда целият ѝ задник. А той не беше никак малък. След няколко месеца Кармен щеше горчиво да съжaliaва, но сега бе толкова щастлива, че отново е бременна, че по цял ден си стоеше у дома, спеше и се тъпчеше с храна.

— Сестра ти е само на седемнадесет години — изсъска в отговор Кармен. — Нищо чудно, че тежи едва четиридесет килограма.

— Но пък за разлика от теб знае как да се контролира — не ѝ остана дължна Алегра.

След това и трите насядаха и се заиграха с Матю.

Пробата започна с роклята на Сам, която бе свалила натрупаните през бременността излишни килограми. Висока беше сто седемдесет и пет сантиметра и тежеше петдесет и един килограма. Ципът плавно се

плъзна по гърба ѝ, но изведнъж по средата спря и всички си дадоха сметка, че никой не се бе сетил, че сестра ѝ е кърмачка.

— Кой номер сутиен носиш напоследък? — попита Алегра, която бе започнала да се паникьосва.

— Тридесет и осем Д — гордо отвърна сестра ѝ.

— О, боже, нима произвеждат толкова големи сутиени? — възкликна Алегра и Кармен изразително завъртя очи.

— Нямам търпение да те видя на какво ще заприличаш, когато забременееш и ти — весело подхвърли Кармен.

— Не ти ли хрумна, че трябваше да ми кажеш? — скара ѝ се Алегра. — Променила си номера на сутиена си от тридесет и втори А на тридесет и осми Д и не си се сетила, че трябва да ме информираш?

— Забравих — извини се Сам.

Шивачката ги успокои, че разполагат с достатъчно плат, за да направят нужните корекции.

Проблемът с Кармен обаче беше по-сериозен. Веднага позвъниха във Валентино, откъдето ги информираха, че имат още една рокля, номер четиринадесет. Дали пък нямаше да е прекалено голяма?

— Боя се, че ще е точно по мярка — отвърна Алегра и въздъхна с облекчение. Идеше ѝ да убие Кармен.

Двете рокли бяха готови, оставаха още две. В този момент пристигна Нанси Тауърз, развълнувана от предстоящата среща.

Нанси бе успяла вече да се омъжи и да се разведе, обмисляше възможността да се върне обратно в Ню Йорк, опитваше се да започне издаването на свое собствено списание, няколко пъти вече бе боядисвала косата си в различни цветове и поддържаше връзка с някакъв божествен мъж от Мюнхен. Приятелката ѝ очевидно водеше много наситен и интересен живот и Алегра се почувства смазана от изтощение, когато изслуша историята за живота ѝ. Или поне по-голямата част от нея, защото Нанси продължаваше да бърби безспир. Освен това и тя бе понаедрияла с годинките. Беше им съобщила, че носи номер четири, но сега бе очевидно, че номерът е по-скоро десет. Добре че роклята, която се бе оказала тясна за Кармен, можеше да се преправи леко, за да стане на Нанси, и да ги спаси за пореден път от надвисналата катастрофа.

— Не мисля, че нервите ми ще издържат — рече Алегра, отпусна се на един стол и погледна Сам.

— Отпусни се, справяш се чудесно — спокойно заяви внезапно порасналата ѝ сестра, прегърнала здраво бебето си.

— Говориш също като мама. — Алегра се усмихна и си помисли, че Сам дори изглежда като Блеър. Наведе се и я целуна. — Ти си страхотно хлапе. Казвала ли съм ти го някога? — Двете бяха станали още по-близки след раждането на бебето.

— Напоследък не си, но аз си го знам. А пък ти си страхотна по-голяма сестра. — После сниши гласа си. — Приятелките ти обаче всичките са понапълнели.

Двете сестри се разсмяха и в този момент пристигна Джесика. Никой обаче не бе предупредил Алегра за промяната в живота ѝ през последните пет или шест години. Джесика беше късо подстригана, не носеше грим и беше облечена с елегантен костюм на Армани, който си бе купила от Милано. Макар да работеше в сферата на книгоиздаването, тя имаше много приятели из моделиерските среди и очевидно под тяхно влияние бе придобила този аскетичен и строг външен вид, който бе толкова модерен в Европа и по източното крайбрежие на Съединените щати. Това обаче не бе всичко. Цялата същност на Джесика изглеждаше променена и Алегра веднага забеляза, че тя проявява особен интерес към Кармен. И тогава Алегра я огледа по-внимателно и осъзна на какво се дължи промяната в излъчването ѝ — Джесика вече не се опитваше да прикрива факта, че е гей, както бе правила преди години.

Джесика, която сега се наричаше Джес, им разказа за любовницата си по време на обяда. Говори им за живота си, сподели убеждението си, че движението за права на лесбийките набира скорост в западните щати, но в източните не е достатъчно развито. Кармен я изгледа с изумление и побърза да я информира, че в Портланд няма никакви лесбийки.

— Е, в Лондон със сигурност ги има — през смях заяви Нанси.

Тя се смееше на всичко и на всеки. Забавляваше се страхотно, където и да се намираше, макар че пиеше повечко от необходимото. Въпреки това бе душата на всяка компания.

— Имала ли си някога хомосексуална връзка? — нехайно я попита Джесика и Нанси замълча за момент, замислена върху въпроса ѝ. Кармен се изчерви, а Сам изгледа многозначително по-голямата си

сестра, която се опитваше да запази спокойствие. Вече бе убедена, че в никакъв случай нямаше да оживее след тази сватба.

— Същност — най-после заговори Нанси — не си спомням да съм имала такава — безгрижно заключи тя.

— О, ако беше имала, щеше да я запомниш!

След това Джесика се съгласи да пробва роклята.

Тя свали ризата и костюма на Армани. Под тях носеше само копринени шорти и Алегра трябваше да признае, че тялото ѝ е фантастично. Сега обаче, когато знаеше сексуалните предпочитания на приятелката си, Алегра изпита леко неудобство.

По-късно, докато сервитьорът им наливаше шампанско, Джесика закачливо заяви, че Алегра допуска огромна грешка като се жени за мъж, а не за жена. В този момент Алегра забеляза тънката златна халка на пръста на Джесика, която обясни, че от две години живее с една и съща жена. Тя била модна дизайнерка от Япония и двете използвали всяка възможност, за да пътуват из Европа и Далечния изток както по работа, така и за собствено удоволствие.

Джесика несъмнено водеше много интересен живот, но изборът, който бе направила, бе съвършено различен от този на Алегра.

Добре поне, че роклята ѝ беше по мярка и когато Делия пристигна, всичко вече беше наред. Обувките бяха удобни, шапките изглеждаха чудесно, а фотографът им направи няколко интересни снимки. По това време Нанси вече бе пийнала малко повечко, а Джес бе решила да пофлиртува и най-вече заради самата идея насочи интереса си към Кармен.

— Аз съм бременна, за бога! — сопна се тя, когато Джес плъзна пръст по извивката на шията ѝ.

Джесика се шегуваше, но на Кармен изобщо не ѝ беше до смях.

— Няма нищо. Аз нямам нищо против — успокои я Джес, а малко по-късно поведе сериозен разговор със Сам и взе бебето на ръце.

Беше приятна жена и през последните няколко години бе разкрила истинската си същност — вече изобщо не се срамуваше от себе си и на моменти се държеше направо скандално. Алегра все още харесваше това ѝ качество, но осъзна, че ѝ е нужно време, за да промени начина, по който я бе възприемала до този момент.

— Защо не ми каза? — попита я Алегра по-късно същия следобед.

— Не зная. Вече не бяхме толкова близки. Понякога е трудно да се обясни нещо такова. Не мислех, че ще разбереш.

— И сигурно си била права — искрено си призна Алегра.

След това поговориха за влиянието на СПИН върху живота им, за приятелите, които бяха изгубили, особено в Холивуд, или пък из творческите кръгове на Лондон и Париж.

Най-накрая, в пет часа след обяд, те освободиха апартамента и си тръгнаха. Двете гостенки бяха планирали срещи със стари приятели. А на следващата вечер отново щяха да се срещнат с Алегра за ергенската вечер. После следваше генералната репетиция. И най-накрая — сватбата.

— Ако изобщо оживея дотогава — заяви Алегра, когато спря в Бел Еър, за да остави Сам и бебето. Беше прекарала един изтощителен, но и много забавен ден. В момента дори не беше сигурна, че старите ѝ приятелки все още ѝ харесват, но те бяха част от живота ѝ, от миналото ѝ и бяха пристигнали, за да участват в сватбената ѝ церемония. Беше слисана и малко стъписана от промяната у Джесика. Все още мислеше за нея, когато спря пред офиса си, за да прегледа съобщенията и да си вземе работа за вкъщи. След това щеше да мине през снимачната площадка, за да прибере Джеф. Днешният ден беше съдбоносен за него. Това беше! Последният кадър! Краят на първия му филм.

Тя се приближи тихо и изгледа заснемането на последната сцена, чу победоносния вик на екипа, когато режисьорът произнесе магическите думи: *Това е всичко, приятели.* Джеф и Тони си стиснаха ръцете, а след това се прегърнаха. Моментът бе силно емоционален за двамата, а и за целия екип.

Тони се приближи до Алегра и я целуна. Той беше нисък, слабичък, жилав и рус — пълна противоположност на Джеф. Но в този момент и двамата знаеха, че са свършили добра работа, и се гордееха с постигнатото. Работата по продуцирането на филма се бе оказала много тежка, но и благодатна и удовлетворителна. Тази нощ екипът си организира парти, на което остана и Алегра.

Когато най-после се прибраха в Малибу, тя бе напълно смазана от умора.

— Как мина денят ти? — попита я Джеф. Когато се прибраха у дома им, той отново насочи цялото си внимание към нея.

Беше преживял един незабравим ден. Филмът най-после бе заснет. Сега оставаше да се монтира, но тук проблемите бяха значително по-дребни и по-малко на брой. Звездите вече щяха да са си у дома, както и останалите членове от снимачния екип. Оттук насетне всичко зависеше от редакторите, от режисьора, от самия него и от Тони.

— Моят ден беше много странен — с усмивка отвърна Алегра, а след това му разказа за Нанси и Джес. Най-странното от всичко бе, че тя вече нямаше нищо общо и с двете. Бяха й стари приятелки, но сега се бяха превърнали в напълно непознати.

— Точно поради тази причина не пожелах да поканя старите си приятелчета от Ню Йорк. С течение на годините се отдалечихме един от друг и установихме, че нищо повече не ни свързва. Единственият, с когото все още се чувствам близък, е Тони.

— Оказа се по-умен от мен.

Двамата поговориха за това още малко, а след това си легнаха. На следващия ден трябваше да се погрижат за куп неща, а на обяд пристигаше майка му и Джеф трябваше да я посрещне.

Алегра би го придружила, но по същото време трябваше да се види с майка си, за да уточнят някои последни подробности за сватбата. Освен това Блеър бе настояла, че Алегра трябва да й помогне при разпределението на гостите, поканени на генералната репетиция. Цялата ситуация изглеждаше извън контрол. Алегра все си повтаряше, че Кармен бе постъпила далеч по-мъдро с решението си да се омъжи в Лас Вегас. Да не говорим пък за Сам, която се бе омъжила без да каже на никого. Но при нея нещата стояха по-иначе.

Уговориха се да се срещнат с Джеф и майка му по-късно след обяд и да пият чай в хотела. Алегра вече си бе подсигурила подкрепления за срещата. Помолила бе майка си да я придружи и Блеър се бе съгласила, независимо от многото си ангажименти. Само че предупрежденията на Алегра изобщо не я бяха подготвили за онова, което й предстоеше.

Госпожа Хамилтън беше облечена с тъмен костюм и бяла копринена блуза. Алегра я видя да се разхожда сковано из градината на хотела.

— Здравейте, госпожо Хамилтън. Как мина пътуването?

— Благодаря, добре, Алегра — официално отговори тя и не предложи на Алегра да смени обръщението. Не желаше да бъде наричана *Мери, мамо* или *майко*.

Влязоха в ресторанта, седнаха и Блеър веднага се залови за работа. След един час двете майки все още не бяха първи приятелки, но помежду им се възцари чувство на взаимно уважение, а разговорът стана почти задушевен. Джеф изпита дълбока благодарност към бъдещата си тъща заради усилията, които бе положила. Тя чудесно знаеше как да подхване госпожа Хамилтън и, както по-късно довери на Алегра, макар и трудно, бе установила, че майката на Джеф не е чак толкова непристъпна.

Когато по-късно Джеф придружи майка си до стаята ѝ, тя изтъкна, че за жена, занимаваща се с шоубизнес, госпожа Стайнбърг била изключително интелигентна и изненадващо добре възпитана. Той пък на свой ред побърза да предаде думите ѝ на Алегра в момента, в който се върна при нея във фоайето.

— Тя хареса майка ти — преведе той думите ѝ на по-прост английски.

— Мама също я харесва.

— Ами ти? Държиш ли се?

Джеф си спомни грозната им кавга преди две седмици и ужасните обиди, които Алегра бе изговорила по адрес на майка му. Тогава се бе почувствал длъжен да я защити, но прекрасно съзнаваше, че в думите на Алегра има известна истина. Мери Хамилтън не беше никак лесна. Но тя вече не беше млада, живееше изолирана от съвременния свят и се съобразяваше с ограниченията и предубежденията, формирали личността ѝ. На всичкото отгоре Джеф бе единственото ѝ дете. Така че я разбираше и ѝ прощаваше. Едновременно с това обаче съчувстваше и на Алегра.

— Добре съм. Само съм малко нервна.

— Че кой не е? — Той се ухили.

Тази вечер им предстояха ергенските им партита. За Алегра всичко, което правеше напоследък, се свеждаше до оцеляването ѝ. Не можеше да се успокои, нито пък да се забавлява. Приемаше всичко като нещо, през което се налага да мине. Дори и сватбените подаръци не ѝ донесоха очакваната радост.

След първия кристален свещник от Картие последваха още десетина от същия вид. И всичко, което получаваха, трябваше да се изреди в списък, да се каталогизира, инвентаризира и компютризира, за да могат след това да благодарят на изпращачите за подаръка. Отново само работа и никакви забавления. Малките подробности пък създаваха най-големи главоболия. Искаше ѝ се да каже на всички да изчакат и да изпратят подаръците си по-късно, но, разбира се, не можеше да го направи.

— Каква е програмата ти за партито тази вечер? — попита я Джеф докато пътуваха към къщи, за да се преоблекат. Напоследък Алегра не можеше да свърши почти нищо в офиса, но тя не бе и очаквала нещо друго. Добре че Алис бе там, за да движи нещата.

— Ще вечеряме в „Спаго“ — отвърна тя, облегна се назад на седалката, и се прозина.

— А пък ние ще бъдем в „Дъ Трой“.

— Звучи ми съвсем цивилизовано. Да се надяваме, че на никого от поканените няма да му хрумне да доведе със себе си половин дузина стриптийзъорки.

Историите за ергенските партита никога не ѝ се бяха стрували забавни. Убедена бе, че това не е най-удачният начин за започване на един брак, и щеше да побеснее, ако научеше, че някой е завел проститутки на партито. Особено пък ако Джеф решише да се възползва от услугите им.

Както се разбра впоследствие обаче, неговото парти се оказало далеч по-целомъдрено от нейното, което бе почетено от някои колежки на Кармен, поканени от самата нея. На партито на Джеф се бе появила дежурната за тези случаи стриптийзъорка, но си тръгнала бързо и без всякакви инциденти. Момчетата изпели няколко неприлични песни и изрецитирали едно-две мръсни стихчета. Единственият неочакван гост бил доведен от Алън Кар, който домъкнал със себе си истински алигатор — дълбоко упоен и завързан на каишка от своя укротител. На врата на животното била закачена малка пластинка с името му — АЛЕГРА. Момчетата решили, че шегата е изключително забавна, но Алегра се радваше, че никой не се бе сетил да ѝ сервира и на нея нещо подобно. Сигурно щеше да умре от страх при вида на алигатора. Но момчетата останали очаровани.

На нейното парти в „Спаго“ се появи един мъж стриптийзър, за когото Джемс заяви, че бил много отегчителен. Тя имаше много добро чувство за хумор и макар доста да се заяждаше с останалите момичета, успяваше да поднесе възгледите си по доста миролюбив и на моменти дори забавен начин. Всички присъстващи подариха на Алегра скандални подаръчета — порнофилми, вибратори и брачни помощници. Момичетата на свой ред получиха комплект бельо, подходящо само за проститутки и за снимки в порнофилми. В началото беше забавно, но към края започна да става доста отегчително.

А когато най-после се прибра у дома, Алегра копнееше единствено да се пъкне в леглото, да заспи и да забрави напълно за сватбата.

— Имам чувството, че участвам в олимпийски маратон — промърмори тя, когато се настани до него и за кой ли път се запита дали двамата с Джеф са взели правилното решение.

Защо всички останали бяха толкова сигурни? Кармен... Сам... защо на тях им бе толкова лесно, а на нея толкова трудно? От сватбата ли се страхуваше или от Джеф?

Не знаеше отговорите на всички въпроси, но заспа дълбоко в момента, в който си легна, и сънува кошмари до сутринта.

ГЛАВА 22.

Петък беше най-тежкия ден за нея. Отиде за последно в офиса си и се опита да приключи с всички задачи. Къщата ѝ вече беше продадена, документите бяха подписани. Алегра имаше чувството, че през последните дни не се е спирала. Но ѝ оставаше още един огромен ангажимент. Баща ѝ пристигаше този следобед и тя се бе съгласила да се срещнат в Белаж за по едно кафе.

От седмици очакваше с ужас този момент, по цяла нощ сънуваше кошмари. И те нямаха нищо общо с Джеф или пък със сватбата. Породени бяха от миналото ѝ, от живота и спомените ѝ, от новопридобитото чувство за свобода. Цели двадесет и пет години бе чакала този момент.

Онова, което най-много я тормозеше през последните дни, бе смътното усещане, че потопена във водовъртежа на нескончаемите сватбени ангажименти, тя като че ли бе започнала да се отдалечава от Джеф. Напоследък целият им живот се въртеше около шапките, обувките и воалите, видеофилмите, снимките, сватбените торти и шаферките. Цялата тази шумотевица нямаше нищо общо с него, нито пък с онова, което ги бе събрало. Те сякаш трябваше да преминат през всичко това като през лабиринт, за да могат отново да се намерят един друг. И Алегра вече едва сдържаше нетърпението си и силно копнееше да намери Джеф отново.

Тази сутрин излезе от къщата преди той да е станал. Когато го потърси по телефона, вече бе излязъл — само един Господ знаеше къде. Джеф си имаше своите собствени ангажименти и трябваше да се погрижи за шаферите си. Двамата бяха имали идеята да обядват заедно, но така и не успяха да се намерят. А сега Алегра трябваше да се срещне с баща си, Чарлз Стентън.

Репетицията щеше да се проведе по-късно същия следобед и Алегра щеше да се види с Джеф тогава, но по време на вечерята щяха отново да бъдат разделени. В името на традициите Алегра щеше да прекара нощта в дома на родителите си и щеше да се види с Джеф

отново чак в деня на сватбата. Тя обаче очакваше с нетърпение гостуването при родителите си и се надяваше, че ще може да си побъбри със Сам до среднощ.

Междувременно обаче ѝ предстоеше сериозна работа. Трябваше да се види с баща си. Разговаряла бе по въпроса със Сам, споделила бе със семейството нежеланието си да извърви с него пътя до олтара, при което Саймън я бе сгълчал с думите:

— Говориш така, сякаш се кани да те отвлече.

— В случая е точно така — бе отвърнала тя, а сега, докато вървеше към хотела, си мислеше, че трябва да му каже, че той е просто гост на сватбата, но не и неин баща. Ролята на баща тази вечер ще се изпълнява от Саймън Стайнбърг, а не от Чарлз Стентън. Все още мислеше за това, когато влезе във фойето и връхлетя право върху него, само че не го позна.

Извини се, приближи се до рецепцията и едва тогава се обърна и го погледна по-внимателно. Стори ѝ се познат, но изглеждаше много остарял. Той също я наблюдаваше. После бавно се приближи до нея.

— Алегра? — предпазливо я попита и тя кимна, останала без дъх. Той беше. Баща ѝ.

— Здравсти — поздрави тя, неспособна да изрече нищо повече, а той предложи да отидат в бара.

Когато се настаниха на една маса, Алегра с удовлетворение отбеляза, че баща ѝ си поръча кока-кола. Поне нямаше да се напие. Най-лошите ѝ спомени бяха свързани с пиянските му изстъпления и с побоите над майка ѝ.

Известно време разговаряха за дреболии — Калифорния, Бостън, работата ѝ, времето. Той не я попита за Блеър и Алегра си помисли, че баща ѝ все още изпитва силна неприязън към нея. Никога не ѝ бе простил заради решението ѝ да го напусне. Алегра го информира, че Джеф е от Ню Йорк и че двамата му дядовци са били лекари.

— А той как се е отървал от тази професия? — подхвърли Чарлз Стентън, очевидно опитвайки се да разтопи леда помежду им.

Само че не беше лесно. Между тях двамата като че ли се издигаше стена. Алегра обаче бе изненадана от вида му — баща ѝ изглеждаше твърде стар и немощен. Майка ѝ бе споменала, че трябва да е вече на седемдесет и пет години; до този момент Алегра изобщо не си бе давала сметка, че той е толкова по-стар от майка ѝ.

— Той е писател — обясни Алегра и му разказа за двете книги на Джеф и за филма му. — Много е талантлив — изтъкна тя, но усети, че не може да се концентрира върху разговора.

Единственото, което искаше в този момент, бе да разбере защо баща ѝ я бе мразил толкова силно, защо през всичките тези години не пожела да я види, да разговаря с нея, защо никога не я бе обичал. Искаше да го попита какво се бе случило след смъртта на брат ѝ, но не можеше. Целият ѝ гняв се бе насъбрал в душата ѝ, образувал бе малка локва от черен мазут, която нямаше накъде да се изтече... освен ако някой не драснеше клечка кибрит, за да избухне всичко в пламъци.

И най-накрая баща ѝ го направи. Попита я за майка ѝ, а Алегра веднага настръхна от тона му.

— Защо винаги говориш за нея по този начин? — изведнъж попита Алегра и остана изумена от въпроса си. Думите бяха излетели от най-съкровено кътче на душата ѝ без всякакво предупреждение.

— Какво искаш да кажеш? — Той като че ли се почувства неудобно и отпи от колата си. Беше цар на пасивната агресия. — Не изпитвам никаква враждебност по отношение на майка ти.

Излъга я, но очите му го издадоха. Мразеше Блеър повече, отколкото мразеше Алегра. За дъщеря му просто не го бе грижа. Но с бившата си съпруга имаше стари сметки за уреждане.

— Напротив, изпитваш силна враждебност към нея. — Алегра го погледна право в очите. — Но това е разбираемо. Тя те напусна.

— Какво знаеш ти за всичко това? — възкликна той. В гласа му се прокрадна гняв и раздразнение. — Всичко се случи толкова отдавна. Ти беше още малко момиченце.

— Но все още помня... спомням си скандалите ви... виковете... нещата, които си крещяхте един на друг...

— Но как е възможно? — Той погледна надолу към колата си, припомняйки си онова време. — Та ти беше почти бебе.

— Бях на пет години. А когато си тръгнахме с мама, бях на шест. Беше ужасно.

Той кимна, неспособен да го отрече, уплашен от мисълта, че тя наистина си спомня онова време, побоите над Блеър и всичко останало. Самият той знаеше, че тогава бе изгубил разсъдък си. И тогава Алегра реши да нагази в дълбокото. Съзнаваше, че това е единственият начин да достигне отново на отсрещния бряг, и този път

бе убедена, че трябва да го направи. Възможно бе да не го види никога повече. Това можеше да се окаже последната ѝ възможност да се освободи от миналото. Да освободи както себе си, така и баща си.

— Най-страшно беше когато Пади умря — рече тя.

Той премигна, сякаш тя току-що го бе зашлевила през лицето.

— Никой не можеше да му помогне — грубо заяви той. — Страдаше от левкемия, която не можеше да бъде излекувана. От никого. Не и в онези години. А може би и днес — тъжно заключи той.

— Вярвам ти — тихо заяви Алегра.

И това беше самата истина. Майка ѝ отдавна ѝ бе разказала тази част. Но Алегра също така знаеше, че баща ѝ е смятал, че е длъжен да го спаси, и че никога не си бе простил за смъртта му. Поради тази причина започна да пие. И пак заради нея ги изгуби с Блеър.

— Но аз наистина си го спомням... беше толкова добър с мен... — В някои отношения той много приличаше на Джеф. Беше сърдечен, обичлив и грижовен. — Толкова много го обичах...

Баща ѝ затвори очи и се извърна настрана.

— Няма смисъл да говорим за него сега.

В този момент Алегра си спомни, че той няма други деца, и за един кратък миг изпита съжаление към него. Баща ѝ беше стар и уморен, вероятно и болен, а си нямаше никого. Тя имаше Джеф и родителите си, Сам и Скот, та дори и Джими и Матю. А Чарлз Стентън живееше единство с разочарованията и съжаленията си, с призраците от миналото, с мисълта за единственото дете, което някога бе обичал, но бе загубил, и за другото си дете, което бе изоставил.

— Защо никога не пожела да ме видиш? — тихо попита Алегра. — След като си тръгнахме. Защо не ми се обади нито веднъж? Защо не отговаряше на писмата ми?

— Бях много ядосан на майка ти — отвърна той. Очевидно не му бе приятно да говори за това след всичките тези години. Отговорът му обаче не се стори задоволителен за Алегра.

— Ти беше мой баща.

— Тя ме изостави. Ти — също. Беше твърде болезнено да продължа да общувам с теб. Знаех, че никога няма да ви спечеля обратно — нито теб, нито майка ти. По-лесно ми беше да се примиря и да ви забравя.

Това ли бе направил? Постарал се бе да я изхвърли от съзнанието си? Погребал я бе също като Пади? Откъснал я бе от себе си? Прекъснал бе връзката помежду им?

— Но защо? — продължи да настоява Алегра. — Защо не отговаряше на писмата ми? Защо не пожела поне да разговаряме? Защо винаги бе толкова гневен и толкова лош към мен? — Най-накрая го изрече. Знаеше, че трябва да го направи.

И тогава той каза нещо много странно.

— Не те исках в живота си, Алегра. Не исках да ме обичаш. Може би това ти се струва странно. Но аз ви обичах много, и двете, и когато ви изгубих, се предадох. Имах чувството, че отново съм загубил Патрик. Знаех, че не мога да се боря с големите разстояния, нито с новия ви живот тук. Само година след като си тръгнахте, ти вече имаше втори баща. След три години имаше вече и брат, а аз бях сигурен, че ще има още деца. Блеър си бе създала нов живот. Ти — също. Щеше да бъде жестоко от моя страна да се опитвам да поддържам връзка с вас. Беше по-добре за вас, ако просто се отдръпна и оставя течението на новия ви живот да ви отнесе далеч от мен. Така нямаше да има какво да ви дърпа назад. Нямаше да имате минало, а само бъдеще.

— Но аз взех миналото със себе си — тъжно отбеляза тя. — Носих ви — теб и Пади — навсякъде със себе си. Никога не разбрах защо престана да ме обичаш — промълви тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Имах нужда да разбера защо. Винаги съм вярвала, че ме мразиш.

Алегра се вгледа дълбоко в очите му, търсейки отговор на въпросите си.

— Никога не съм те мразил. — Баща ѝ се усмихна тъжно и едва се осмели да докосне пръстите ѝ. — Но по онова време няхах какво да ти дам. Бях съсипан. Известно време изпитвах силна омраза към майка ти, но дори и това чувство изчезна с годините. Останаха ми единствено демоните, с които трябваше да изживея живота си. — И тогава той въздъхна и я погледна. — Изпитах едно експериментално лечение върху брат ти, Алегра. Той и бездруго щеше да умре, но аз бях сигурен, че ще му помогна. Не можах. Истината е, че винаги съм си мислил, че може би дори съкратих живота му... не много, но все пак го съкратих. Майка ти все повтаряше, че аз съм го убил — съкрушено додаде той.

— Никога не е казвала такава неща, когато двете сме разговаряли за миналото. Никога.

— Може би вече ми е простила — тъжно отрони той.

— Простила ти е преди много години — тихо го увери Алегра.

Нямаше лесни отговори на въпросите ѝ. Никога нямаше да разбере напълно какво го бе накарало да се отдръпне от нея, но сега поне знаеше, че това са били неговите собствени демони, чувството му за вина, страховете му, собствените му недостатъци и предубеждения, които бяха подхранвали убедеността му, че е взел правилното решение. Той просто не бе имал какво да ѝ даде. Доктор Грийн от години ѝ повтаряше това, но Алегра отказваше да повярва. Сега поне го бе чула от собствената му уста.

— Толкова много те обичах — тихо додаде той. Почти през целия си живот бе чакала да чуе тези думи. — Предполагам, че по онова време не съм си давал сметка за чувствата си. Но все още те обичам и за това сега съм тук. Започнах да проумявам, че времето ни на този свят е лукс и че трябва да се възползваме от него по възможно най-добрия начин. Понякога си мисля за нещата, които можеш да ти кажа, ако ти се бях обаждал... на рождения ти ден например. Никога не съм ги забравял — твоя и на Пади, и нейния... — но така и не ти се обадох. Когато получих писмото ти, мислих дълго какво да направя. Не смятах да ти отговарям. Е, тогава изведнъж си дадох сметка, че не желая да пропусна сватбата ти.

В очите му се появиха сълзи. Този разговор бе много важен за него. По-важен отколкото Алегра можеше да си представи.

— Благодаря ти — отвърна тя и сълзите потекоха по лицето ѝ. Благодареше му за думите му, за откровеността, за свободата, която ѝ бе подарил. — Радвам се, че дойде — рече Алегра, целуна ръката му, а той ѝ се усмихна в отговор. Не смееше да каже или направи нищо повече. И той като всички хора страдаше от собствените си ограничения и комплекси.

— И аз се радвам, че съм тук — тихо ѝ отвърна. Все още бе развълнуван от разговора, който бяха провели.

След това изпиха по още една кола, поговориха малко за сватбата и Алегра му каза кой ще я придружи до олтара. Първоначално бе възнамерявала да остави Делия да му го каже, но ето че сега бе научила с облекчение, че той я бе обичал през всичките тези години,

мислил бе за нея, не бе забравил рождения ѝ ден. Въпреки всичко обаче нито веднъж не ѝ се бе обадил, а за Алегра това бе от огромно значение.

Тя се изправи и му предложи да го закара на репетицията. Тя щеше да се проведе на същото място, на което по-късно щеше да се състои и вечерята. Така беше по-лесно, отколкото да изминават целия път до градината на семейство Стайнбърг и обратно — особено пък при положение че градинарите работеха отчаяно, за да я завършат навреме. Сватбата бе насрочена за пет часа на следващия ден. Оставаха им точно двадесет и три часа, за да завършат работата си.

По пътя баща ѝ я изненада с признанието, че се притеснява от срещата с Блеър. За Алегра това бе много странно. Майка ѝ бе омъжена за Саймън от двадесет и три години; този мъж изобщо не беше част от живота ѝ. Но беше част от миналото ѝ. Били са женени единадесет години и тя му бе родила две деца. Беше ѝ трудно да си го представи — баща ѝ бе побелял, изглеждаше много уморен и стар. Беше изключително въздържан, резервиран и консервативен. Напълно различен от красивата, лъчезарна и жизнена Блеър. Майка ѝ като че ли нямаше нищо общо с Чарлз Стентън. И това бе самата истина.

Пристигнаха в Бистро точно в шест часа. Останалите участници в церемонията също бяха там. Свещеникът и Делия разговаряха в един ъгъл, а сервитьорите разнасяха шампанско. Точно в седем Делия призова всички към внимание. Цялото семейство на Алегра беше вече там. Шаферките, приятелите ѝ, свещеникът и двамата ѝ бащи. Майката на Джеф стоеше до него и изглеждаше ужасно сериозна, но Алегра заключи, че предвид характера и възпитанието ѝ госпожа Хамилтън изглежда почти красива.

Алън разказваше на Саймън за снимките в Швейцария, а Кармен си бърбеше със Сам за бебето. Тя за пръв път бе оставила малкия Матю у дома и го бе поверила на грижите на детегледачка. Беше го накърмила точно преди да тръгне и бе предупредила Джими, че не желае да се бавят много навън далеч от детето. Въпреки това се чувстваше страхотно при мисълта, че може отново да излиза, а Джими не сваляше възхитения си поглед от прекрасната фигура на съпругата си.

Всички заедно представляваха чудесна групичка и таблоидите щяха да останат доволни. Свещеникът им обясни с най-големи

подробности какво ги очаква на следващия ден — кой къде трябва да застане, кой какво трябва да направи и кога. Чарлз Стентън изглеждаше объркан — не знаеше каква ще бъде ролята му в тази церемония. Саймън забеляза това и го дръпна настрана. Представи се, стисна ръката му и му съобщи необичайното си предложение. Алегра чу началото, но те побързаха да се отдръпнат далеч от нея и тя не можа да чуе останалата част от разговора им.

Изведнъж всичко стана много вълнуващо. Сватбата наистина щеше да се състои. Всичките парченца от пъзела си дойдоха по местата. Най-старите ѝ приятелки бяха заедно с нея в този момент. А също и семейството ѝ. А баща ѝ ѝ бе признал, че винаги я е обичал. Той самият е бил много объркан и заблуден през годините, но Алегра вече знаеше със сигурност, че не е била изоставена от него по нейна вина. Нито пък по негова. Винаги бе знаела това, чувала го бе от устата на много хора, но най-после бе чула и баща ѝ да изрича това признание.

Алегра го представи на някои от приятелите си. Ако човек леко присвиеше очи, можеше да забележи лека прилика между тях двамата, но всъщност тя приличаше почти изцяло на Блеър, а Саймън обичаше като баща. Този човек обаче все още беше част от нея, от нейната история, от дедите ѝ, от миналото и бъдещето ѝ. Това беше факт, който не можеше да бъде отречен.

Алегра представи баща си и на госпожа Хамилтън. Когато свещеникът свърши с разясненията си и присъстващите отново се разделиха на групички и подхванаха разговори помежду си, Чарлз бавно се насочи към Алегра и майка ѝ. Двете стояха една до друга и разговаряха за градината.

— Здравей, Блеър. — Ако беше по-млад, сигурно щеше да се изчерви. Но в момента просто стоеше и се взираше в нея. Тя изглеждаше толкова млада и непроменена. Имаше чувството, че е върнал часовника назад. Връхлетяха го горчиво-сладки спомени, припомни си времето, когато Пади и Алегра бяха деца. — Изглеждаш много добре — тихо рече той.

— Ти също — отвърна тя.

Не знаеше какво друго да му каже. Погледите им се срещнаха и в очите си видяха отразени едни и същи спомени, една и съща болка, разбитите мечти, заменили радостта и смеха, които бяха споделяли

навремето. Сега им бе трудно да си спомнят тези дни. Останали бяха само трагедиите — смъртта на Пади, раздялата им. И сега той бе дошъл, за да прибави един последен спомен.

— Много мило от твоя страна, че дойде — каза му Блеър, а Алегра се отдалечи, за да поздрави Тони Джейкбсън и режисьора на Джеф.

Забеляза, че Нанси Гауърз усилено флиртува с брат ѝ, а Скот като че ли нямаше нищо против. Нанси вече бе успяла да се понакваси и ръката ѝ се плъзгаше по бедрото му.

Скот срещна погледа на Алегра и тя му кимна.

— Тя прилича много на теб — каза Чарлз на Блеър и се загледа в Алегра, която вървеше през стаята и се смееше, а косата ѝ се развяваше също като косата на Блеър навремето. Беше толкова висока, млада и елегантна. — В началото даже ме стресна... помислих я за теб... Днес след обяд добре си поговорихме в хотела.

— И тя така ми каза. — На Блеър ѝ се искаше да протегне ръка към него, да го утеши, да му каже колко много съжалява за случилото се между тях. — Всичко наред ли е, Чарлз? — попита тя, опитвайки се да не мисли за времето на тяхната младост, когато го бе наричала Чарли.

— Животът ми е много спокоен и скучен — отвърна той, но като че ли вече се бе примирил с това. — Имаш прекрасно семейство — отбеляза после и се огледа.

Не му беше трудно да ги забележи. Всичките ѝ деца приличаха на нея. А самият той бе останал много удовлетворен от краткия си разговор със Саймън. Може би Блеър все пак бе получила онова, което заслужаваше. Защото по никакъв начин не бе заслужила болката, причинена ѝ от него. Но по онова време и той се разкъсваше от болка. И се надяваше, че тя разбира това. Искаше му се да може да ѝ каже нещата, които бе изрекъл пред Алегра този следобед, но и двамата знаеха, че отношенията между тях са по-различни.

— Радвам се, че си тука, Чарлз — рече Блеър и той я разбра.

Очите му се напълниха със сълзи, докосна я по ръката и се отдалечи. Не можеше да остане повече близо до нея. Беше твърде болезнено. Приблужи се до Мери Хамилтън и двамата поведоха разговор. Откриха, че не само че имат няколко общи приятели в Бостън, но той бе познавал баща ѝ — един от професорите му в

медицинския факултет. Двамата продължаваха да разговарят оживено, когато Блеър ги покани на вечеря.

Тази вечер бяха вдигнати много тостове, а Джеф и Алегра успяха все пак да седнат един до друг, да поговорят и да се посмеят заедно. На следващата вечер щяха да са вече в хотел Бел Еър, а на заранта щяха да отлетят за Европа. Беше им трудно да повярват, че моментът най-после беше настъпил... почти. Оставаха още двадесет часа до сватбата.

Саймън вдигна тост в тяхна чест. Джеф вдигна тост в чест на съпругата си, а Блеър изрази гордостта си от всичките си деца. Алегра забеляза, че Чарлз Стентън често поглежда към майка ѝ, но едновременно с това оживено разговаря с майката на Джеф — двамата като че ли се разбираха чудесно, а госпожа Хамилтън изглеждаше поговорчива от всякога.

До края на вечерта Чарлз Стентън и госпожа Хамилтън се превърнаха в първи приятели и Алегра забеляза, че баща ѝ отиде да я изпрати до хотела ѝ.

— Струва ми се, че моят баща преследва твоята майка — през смях рече тя на Джеф преди той да тръгне за Малибу. — Тази вечер ще ми липсваш.

Изведнъж старата традиция ѝ се стори невероятно глупава. Младоженецът не трябвало да вижда булката преди сватбата! Така е било преди години, когато младоженците не живеели заедно преди сватбата си, но в днешно време спазването на тази традиция имаше само символично значение.

— Между другото, как мина срещата ви днес? — предпазливо попита Джеф. Така и не бе успял да поговори с нея за това по време на вечерята.

— Доста добре. — Алегра се усмихна едва-едва. — Струва ми се, че получих някои отговори, от които имах нужда. Всъщност той е доста тъжен човек. И сигурно е много самотен.

— Може би така е по-добре. Не мога да си представя майка ти редом с него. Та те се различават като деня от нощта.

— Така е, нали? Благодаря на бога, че след това е срещнала Саймън.

— Все още ли се притесняваш за това кой от двамата ще те заведе до олтара?

Джеф ѝ се усмихна тихо. Никак не му се искаше да си тръгне без нея.

— Саймън обеща да се погрижи за това и ме посъветва да не се тревожа повече.

Тя въздъхна с облекчение. За пръв път от двадесет и повече години бе в мир с баща си, но въпреки това предпочиташе да извърви пътя до олтара заедно със Саймън.

Излязоха пред ресторанта и се качиха всеки в колата си. Сам и Джими бяха тръгнали още преди час, защото Сам трябваше да накърми детето. Алегра отново напомни на Джеф къде е оставила куфарите за медения им месец. Все се притесняваше, че може да ги забрави.

— Не забравяй моите куфари — извика тя от прозореца на колата.

— Ще се опитам! — изкрещя в отговор той и последва Алън и Кармен към колата им, с която щяха да го закарат в Малибу. Те двамата напоследък живееха предимно там.

Десет минути по-късно Алегра влезе в къщата на родителите си в Бел Еър. Саймън и Блеър обсъждаха някакви последни подробности за сватбата, а всички лампи в къщата за гости светеха. На Алегра много ѝ се искаше да отиде на гости на Сам и Джими, но не желаше да им се натрапва. С удоволствие би поговорила и със Скот, но след вечерята той изчезна някъде с Нанси и Алегра остана с впечатлението, че двамата нямат намерение да се прибират до сутринта.

— Мисля, че трябва да поспиш — посъветва я Блеър.

Алегра обикаляше из цялата къща и изглеждаше много неспокойна.

— Не съм уморена — отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча като на малко момиченце и майка ѝ се усмихна.

— Но утре ще бъдеш.

В крайна сметка Алегра все пак се качи на горния етаж, влезе в старата си стая, съблече се и легна в леглото. Обади се на Джеф, който току-що се бе прибрал у дома, и двамата поговориха за приятната вечер, която бяха прекарали. Посмяха се за сметка на някои от приятелите си, споделиха вълнението си от предстоящата сватба.

— Толкова много те обичам — искрено възкликна Джеф. Не си спомняше друг момент от живота си, в който да е изпитвал такова

щастие.

— И аз те обичам — отвърна тя.

Затвори телефона и остана будна часове наред, замислена за Джеф и за невероятния късмет, който бе извадила. Беше срещнала точно мъжа, за когото бе мечтала. Но по-важното бе, че той беше мъжът, от когото имаше нужда. И точно както си бе мечтала преди, той малко ѝ напомняше за Саймън.

Тази нощ Алегра спа спокойно. Без сънища и кошмари. Беше се погрижила за всичко. За работата си, за живота си, за миналото си, за бъдещето си и за баща си.

ГЛАВА 23.

В събота, пети септември, времето в Лос Анджелис беше невероятно слънчево. Нямаше нито мъгла, нито смог. Подухваше едва доловим ветреца, небето беше безоблачно синьо, а в пет часа след обяд денят все още беше прекрасен, а слънцето продължаваше да грее.

Алегра се приготвяше в стаята си. Роклята ѝ стоеше прекрасно и тя изглеждаше изключително елегантна. Дългият, богат воал се вееше след нея и ѝ придаваше вид на принцеса от приказките. Косата ѝ, вдигната нагоре, бе скрита под шапката, а полата, която отпред стигаше едва до коленете ѝ, отзад се влачеше по пода. Майка ѝ ѝ подаде ухання букет, създаден специално за нея от Дейвид Джоунс.

— О, боже, Алегра... — възкликна майка ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Никога не бе виждала по-красива булка.

Алегра изглеждаше като кралица в роклята на Жан Франко Фере, създадена за Диор.

Очите на Саймън също се напълниха със сълзи, когато я видя да слиза надолу по стълбите.

— О, скъпа... — само промълви той.

Нито един от двамата не се съмняваше нито за миг, че Алегра е негова дъщеря. И сега, докато я гледаше, той си даде сметка, че двамата щяха да помнят този момент докато са живи.

Навън се носеше приятна музика; гостите ги очакваха. А Делия подскачаше като щраус из всекидневната и наглеждаше малките си. Шаферките вече бяха строени. Всичко беше готово. В този момент Саймън се приближи до Алегра.

— Вчера направих нещо, Али. Разговарях с Чарлз. Имах идея... Не, не се ядосвай — възкликна той, когато забеляза напрежението, изписало се на лицето ѝ. — Това е нещо като компромис.

Пошепна нещо в ухото ѝ, тя се замисли за момент, а после му се усмихна и кимна. Почти в същия момент до нея застана Чарлз Стентън в смокинг и панталон на ситно райе. Изглеждаше изключително

представителен и малко непохватен. Саймън обаче изглеждаше великолепно.

— Добре, дами, по-тихичко — нареди Делия и се престори, че безшумно пляска с ръце.

Алегра внезапно се изхили. Всичко беше толкова глупаво. Бяха изгубили месеци, за да подготвят тази сватба, която се оказа просто едно голямо шоу с безброй досадни подробности.

— Излизаме. Тихо и бавно!... Тихо и бавно! — Делия шепнеше и им показваше стъпката.

Нанси, която бе прекарала незабравима нощ със Скот в хотелската ѝ стая, вървеше най-отпред. След нея пристъпваше Джес, която изглеждаше изключително женствена в бежовата рокля от дантела и с красивата бежова шапка. Тя намигна на Алегра само миг преди да излезе в градината и булката се разсмя непочтително. Това беше най-щастливият ден от живота ѝ, а след десет минути щеше вече да е женена за Джеф... завинаги.

Кармен вървеше след Джесика. Нарочно я бяха сложили трета по ред, за да не привлече цялото внимание към себе си, но дори и с понаедриялата си талия, тя беше неустоима. Хората затаяваха дъх при вида ѝ и бавното ѝ придвижване към обсипания с цветя олтар бе съпроводено от шушуканията на гостите.

След нея вървеше Сам — толкова млада и чиста, така удивително стройна и изящна. Също като Блеър и Алегра. Джими беше сред шаферите на Джеф и я очакваше редом с останалите пред олтара.

Последва дълга пауза, през която всички очакваха появата на булката. И тя най-накрая се появи — по-красива от всякога. Тръгна към тях с бавни и премерени стъпки, хванала баща си под ръка, свела очи под дългия воал. Усещаше как той трепери до нея. Беше се върнал при нея в най-подходящия момент от живота ѝ. Моментът, в който щеше да го напусне, но този път и двамата щяха да поемат по пътя си и никой от двамата нямаше да се почувства сам и изоставен.

Когато изминаха половината път, Чарлз Стентън спря, обърна се към нея и я погледна с усмивка. Поднесе ръката ѝ към устните си, целуна я и ѝ даде благословията си.

— Попътен вятър, детето ми... Обичам те — прошепна той, а тя го погледна с изумление.

Той го бе казал. Чарлз отстъпи настрана, а Саймън веднага зае мястото му, хвана ръката ѝ и я поведе към олтара със същата увереност, с която я бе превел през живота. Съпроводиха я така, както бе станало през почти тридесетгодишния ѝ живот — Чарлз Стентън през най-ранните ѝ години, а Саймън след това.

Докато я водеше напред, Саймън погледна към първото си дете — малкото момиченце, което Блеър му бе довела, толкова уплашено и жадно за любов.

— Обичам те — прошепна през сълзи той, а тя се изправи на пръсти и го целуна.

А после го остави, както бе направила и с всички останали, сбогува се с тях по начина, по който ги бе обичала преди това, за да поеме новата си роля като съпруга на Джеф.

Саймън отиде да седне до Блеър, а Алегра се обърна и насочи огромните си, доверчиви очи към съпруга си. Беше изминала дълъг път, докато го намери, а заедно щяха да стигнат още по-далеч. Твърде дълго бяха чакали, за да се намерят.

— Изглеждаш толкова красива — прошепна Джеф и стисна ръката ѝ.

— Толкова много те обичам — прошепна в отговор тя, а той погледна към нея — толкова горда, млада, висока и красива.

Хората, които я обичаха, се разплакаха и ѝ пожелаха щастливо бъдеще.

Двамата изрекоха клетвите си, обещаха да се отрекат от всички останали, а след това Джеф я целуна дълго и страстно. Всички гости започнаха да ръкопляскат.

Свещеникът ги провъзгласи за съпруг и съпруга и те бързо тръгнаха по пътеката, хванати за ръце. Гостите ги обсипаха с розови листенца. Това беше ден на неизмеримо щастие; кулминацията на цял един живот.

Гостите се кълняха, че Алегра е най-красивата булка, която са виждали някога, а те двамата с Джеф минаха и поздравиха всички. Най-накрая Питър Дъчин изсвири „Омая“ само за тях двамата и те бавно се плъзнаха по дансинга. Всички ги гледаха, онемели от възхищение. Най-красивата двойка, която бяха виждали някога.

След това Алегра изпълни дълга си и танцува с Чарлз, който изглеждаше объркан от силните си чувства.

Танцува и със Саймън, който я поведе с лекота по дансинга, накара я да се посмее върху всички смешни и нелепи абсурди, съпровождали подготовката на сватбата. Той имаше усет към хората и огромно сърце, което отдавна бе спечелило нейното.

После Алегра танцува с Алън, с брат си, с новия си зет, с Тони, с другите си приятели и отново с Джеф.

Танцува часове наред. Най-накрая обявиха вечерята. Алегра потанцува още малко, благодари на майка си и на Саймън за прекрасната сватба и призна, че са били прави през цялото време. На сватбата бяха поканени двеста и петдесет души и всичко беше съвършено. Дори и Мери Хамилтън като че ли се забавляваше. Чарлз Стентън нито за миг не се отдели от нея през цялата вечер.

Накрая, след като Алегра се преоблече в бял копринен костюм на Валентино, Саймън покани Блеър на дансинга, за да се насладят на последните мигове на сватбата. Джими и Сам танцуваха наблизо. Блеър ги погледна и изведнъж се почувства ужасно. Вдигна поглед към Саймън.

— Даваш ли си сметка, че бедното момиче се омъжи и роди дете преди месец и половина, а дори не е имала сватба? Може би трябва да направим нещо за тях, след като приключим с ремонта на кухнята — замислено рече тя. Изведнъж всичко започна да изглежда съвсем простичко и ясно.

Саймън се засмя и поклати глава.

— Да не си посмяла. Предпочитам да им дам един чек и да ги изпратя на сватбено пътешествие. Да не си посмяла да организираш още една сватба — твърдо заяви той и погледна най-малката си дъщеря, която изглеждаше толкова щастлива в прегръдките на съпруга си. После отново погледна съпругата си. Сам все още изглеждаше толкова невинна и доверчива. — Освен ако тя наистина не пожелае такава сватба. Може би трябва да я попиташ...

Никак не му се искаше да я лиши от сватба след всичко, което бе преживяла.

— Бихме могли да организираме нещо за Коледа... или следващата пролет... — Блеър вече бе започнала да крои планове; коледно парти за Сам... юбилейно тържество за нея и Джими... малки коледни елхички, разпръснати из цялата градина... шатра... един помладежки състав... нещо, което да се хареса на децата...

— Престани! — възкликна Саймън и се разсмя. — Защо ние двамата с теб да не вземем да се оженим отново? Това може наистина да се окаже забавно. — А в техния случай вероятно щеше да е съвсем на място. Бракът им се бе възродил след раждането на Матю. — Обичам те, глупачето ми... Престани да се опитваш да планираш сватбата на Сам за пет минути. Искам само да знаеш, че мисля, че си страхотна.

— И аз мисля, че си страхотен. Само един гений може да роди идеята Алегра да измине половината път до олтара с Чарлз. Това ти решение даде равен шанс на всички, а и в определен смисъл беше твърде символично...

— Така се получава, когато в продължение на четиридесет години човек е принуден да работи с актьори... компромиси и творчество. Тази комбинация всеки път дава добри резултати.

— Ще трябва да си спомня това, когато следващата седмица дойда, за да работя заедно с теб — подразни го тя и двамата продължиха да танцуват под звуците на Ню Йорк, Ню Йорк.

И тогава Алегра се появи в костюма си на Валентино. Изправи се на сцената при състава, обърна се с гръб към гостите и хвърли букета през рамо. Той политна във въздуха и се приземи в ръцете на Джемс, която само поклати глава и го хвърли като ръчна граната, която всеки момент ще избухне. Този път го хвана Саманта. Сам и сестра ѝ избухнаха в смях, Алегра я целуна за довиждане и ѝ прошепна, че майка им планира да организира сватбата на Сам за Коледа.

— О, не! — Саманта изпищя като дете, което е принудено да яде пюре от спанак. — Не бих могла... Джими ще ме убие... Ще умра...

И говореше напълно искрено. Сватбата на Алегра бе изключително красива, но според Сам не си струваше тичането и неприятностите по подготовката ѝ.

— Кажи на мама — посъветва я Алегра, махна за довиждане и двамата с Джеф се качиха в колата, за да отидат в хотела.

Сватбата беше прекрасна.

Блеър и Саймън я изпратиха с поглед. Беше дошла да ги целуне за довиждане и да им благодари. Джеф също им благодари, преди да тръгне. След три седмици щяха да се върнат от Европа.

Докато колата се отдалечаваше, Джими придърпа Сам на дансинга, Скот изчезна в стаята си заедно с Нанси, а Саймън привлече

жена си към себе си и я целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.